

ПАТРИША КОРНУЕЛ СТРЪВ ЗА АЛИГАТОРИ

Част 12 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Валерия Панайотова, 2004

chitanka.info

*На доктор Луис Каталдай, следовател в източен
Батън Руж — добродетелен, благороден и честен човек.
Светът е по-добър с теб.*

1.

Д-р Кей Скарпета приближи миниатюрната стъкленица до запалената свещ и освети ларвата на муха, плуваща в отровен етанолов разтвор. Един поглед ѝ бе достатъчен, за да определи с точност стадия на метаморфоза, преди кремавото червейче да е било съхранено в лабораторния флакон, затворен с черна капачка на винт. Ако ларвата бе оживяла, щеше да се превърне в *Calliphora vicina*, известна още като муха месарка и можеше да снесе яйцата си както в устата или очите на труп, така и в зловонните рани на жив човек.

— Е, много благодаря — каза Скарпета и огледа масата, около която бяха насядали четиринадесет ченгета и криминалисти от випуск 2003 на Националната академия по криминалистика. Очите ѝ се задържаха върху невинното лице на Ник Робилард. — Не знам кой е взел това нещо от място, което е най-добре да не споменаваме на масата, докато вечеряме, и го е съхранил специално за мен, но... — празни погледи и вдигнати рамене — не мога да не отбележа, че за пръв път ми подаряват ларва от муха месарка.

Никой не си призна, но ако имаше факт, който Скарпета да не подлагаше на съмнение, то това бе способността на всяко ченге да блъфира и при необходимост безсрамно да лъже. Тъй като бе забелязала леко потрепване в ъгълчето на устните на Ник Робилард, преди някой да е разбрал, че на вечерята присъства и ларва, Скарпета вече си имаше наум един заподозрян.

Светлината на пламъка играеше върху стъкленицата, която тя държеше с върха на пръстите си. Четвъртити нокти, чисто и дълбоко изпилени и нетрепваща ръка — едновременно елегантна и силна от дългите години, прекарани над неподатливите трупове в рязане на вкочанени тъкани и кости.

За голямо съжаление на Ник съкурсниците ѝ не се разсмяха и унижението я застигна като студено течение. След десет седмици в компанията на ченгета, които вече трябваше да счита за свои колеги и приятели, тя си бе останала все същата Ник, провинциалистката от

Закари, Луизиана — градче с дванадесетина хиляди жители, където доскоро на убийството се гледаше като на почти нечувано злодеяние. За градче като Закари бе съвсем нормално подобно нещо да не се случи с години.

Повечето съкурсници на Ник бяха толкова изтормозени от разследването на убийства, че си бяха съставили собствени категории: истински убийства, непредумишлени убийства, даже убийства в гетата. Ник си нямаше свои категории. Убийството си е убийство. Дотук в осемгодишната си кариера бе работила само над две — и двете домашни прострелвания. Беше ужасно, когато през първия ден от курса един инструктор минаваше от ченге на ченге и питаше по колко убийства средно на година е имало в тяхното управление. Нито едно, беше отговорила тя. После заразително за числеността на всяко управление. Тридесет и пет, бе казала Ник. Или по-малко от паралелката ми в осми клас, както се изрази един от съкурсниците ѝ. Още от началото на онова, което се смяташе за най-големия ѝ шанс в живота, Ник отказа да се нагажда към останалите, като прие, че според полицейското мерило за Вселената тя беше от другите, а не от нашите.

Осъзнала със съжаление, че своеволието ѝ с ларвата е нарушение (не беше сигурна точно на какво), тя вече не таеше никакво съмнение, че изобщо не трябваше да прави подарък на легендарната патоложка по съдебна медицина д-р Кей Скарпета, било то и на шега. Лицето на Ник пламна, а под мишниците ѝ изби студена пот, докато наблюдаваше реакцията на своя идол, неспособна да я разгадае, може би защото бе оглупяла от несигурност и смущение.

— Значи ще я нарека Лари, макар и да е още рано да определим пола ѝ — реши Скарпета. Очилата ѝ с телени рамки отразяваха трепкащата светлина на свещта. — Но според мен името приляга за ларва. — Вентилаторът на тавана превиваше и шибаше пламъка на свещта в стъкления глобус, докато Скарпета държеше високо горе стъкления флакон. — Кой ще ми каже в коя фаза от развитието си е Лари? В кой стадий от живота си е бил, преди някой — тя обходи с поглед лицата на масата и отново се спря върху Ник — да го пусне в това малко шишенце с етанол? И между другото подозирам, че Лари е поел въздух и се е удавил. Ларвите се нуждаят от въздух точно като нас.

— Кой задник е удавил ларвата? — провикна се едно от ченгетата.

— Представяте ли си какво е да се удавиш в алкохол...

— Какви ги дрънкаш бе, Джоуи! Нали цяла нощ се давиш в него.

Започна да се чува черен зловец хумор като далечен тътен на буря и Ник не знаеше как да се спаси от него. Тя се облегна на стола и скръсти ръце пред гърдите си, опитвайки да си придаде невъзмутим вид, но умът ѝ неочаквано извади на бял свят едно от изтърканите предупреждения на баща ѝ по време на буря: „Ник, миличка, когато се появи светкавица, не стой сама и не си мисли, че ще се спасиш, ако се скриеш под дърветата. Намери най-близкия трап, легни в него и гледай да си по-ниска от тревата“. В момента нямаше къде да се скрие, освен в собственото си мълчание.

— Хей, докторе, нали си взехме последния изпит!

— Кой е донесъл домашно на купона?

— Точно така, не сме на дежурство!

— Не сте на дежурство, разбирам — произнесе замислено Скарпета. — Значи, ако не сте дежурни и току-що е открит труп на изчезнал човек, няма да реагирате. Това ли искате да кажете?

— Ще се наложи да поизчакам, докато бърбънът ми изветрее — обади се едно ченге, чиято бръсната глава лъщеше като лъсната с восък.

— Блестяща мисъл! — отвърна Скарпета.

Сега вече се разсмяха всички ченгета, с изключение на Ник.

— Но такива неща се случват. — Скарпета постави флакона до чашата си с вино. — Всеки момент можем да бъдем повикани. Може да се окаже най-тежкото повикване в цялата ни кариера, а ние да сме на няколко чашки или болни, или да ни завари посред кавга с любимия, с приятел или с децата... — Тя побутна чинията с недоядената риба тон и кръстоса пръсти върху карираната покривка, след което добави: — Само че случаите не могат да чакат.

— Сериозно. Някои не могат ли да почакаат? — обади се един детектив от Чикаго, на когото бяха измислили прякора Попай заради котвата, татуирана на лявата му ръка. — Например кости, намерени в кладенец или заровени в мазето? Или труп под бетонна плоча? Няма къде да избягат.

— Мъртвите са нетърпеливи — отвърна Скарпета.

2.

Нощта в блатистия лиман напомняше на Джей Тали за група креолски музиканти, в която гигантски жаби изпълняват басите, дървесни жаби пищят като електрически китари, а цикади и щурци дращят по дъски за пране и скрибуцат на цигулки.

Той насочи светлината на електрическия фенер към мрака и в черната вода просветнаха и потънаха изкривените от артрит очертания на стар кипарис и очите на алигатор. Снопът светлина гъмжеше от зловещия звън на комарите, докато „Бейстелт“ се носеше с изключен извънбордов мотор. Джей седеше на капитанската седалка и от време на време хвърляше небрежен поглед към жената в трюма под краката му. Когато преди няколко години тръгна да си купува моторница, именно „Бейстелт“ възбуди въображението му. Трюмът под палубата бе достатъчно дълъг и дълбок, за да побере над петдесет и пет килограма риба или жена с форми по неговия вкус.

Големите ѝ, пълни с ужас очи блестяха в тъмнината. На дневна светлина те бяха сини — наситено, красиво сини. Тя ги присви от болка, докато Джей я галеше със снопа светлина от фенера, като започна от зрялото ѝ красиво лице и стигна до лакираните с червен лак нокти на краката. Беше блондинка, някъде между четиридесет — четиридесет и пет годишна, макар и да изглеждаше по-млада, дребна, но със заоблени форми. Трюмът беше обзаведен с оранжеви корабни възглавнички, мръсни и покрити с черни петна от стара засъхнала кръв. Джей бе проявил загриженост, даже човечност, като завърза китките и глезените ѝ по-хлабаво с жълтото найлоново въже, за да не спре кръвообращението ѝ. Напомни ѝ, че въжето няма да охлузи кожата ѝ, ако не се съпротивлява.

— И без това няма смисъл да се бориш — обясни той с баритоновия си глас, сякаш създаден за красивата му външност на русокос бог. — Няма дори да ти запушвам устата. Защото е излишно и да викаш, нали така?

Тя кимна, което го разсмя, защото това означаваше „да“, а тя искаше да каже „не“. Но той знаеше колко объркани са мислите и действията на хората, когато са ужасени. Винаги се удивляваше колко неподходяща е тази дума. Допускаше, че докато Самюел Джонсън се е потил над многобройните издания на своя речник, не е имал представа какво чувства едно човешко същество, когато предусеща смъртта.

Очакването създаваше безумна паника у всеки неврон, у всяка клетка на тялото, далеч надхвърляща обикновения ужас, но дори и Джей, който говореше свободно доста езици, не разполагаше с дума, която да описва точно страданието на жертвите му.

Разтърсване от ужас.

Не.

Той изучаваше жената. Тя бе агне. В живота имаше два вида хора: вълци и агнета.

Решимостта на Джей да опише идеално начина, по който се чувстват неговите агнета, се бе превърнала в непоколебимо натрапчиво търсене. Хормонът епинефрин (или адреналинът) бе алхимията, която превръщаше нормалната личност в по-низша форма на живот без повече контрол или логика от набучена жаба. Освен физиологичната реакция, която предизвикваше действията „бий се или бягай“, описвани от криминолози, психолози и тем подобни експерти, се явяваха и допълнителните елементи от миналия опит и въображението на агнето. Колкото повече насилие бе изпитало посредством книгите, телевизията, филмите или новините например, толкова по-ясно щеше да си представи кошмара на онова, което може да последва.

Но тук въпросът бе в думата. Идеалната дума. Тази вечер тя му се изплъзваше.

Той се просна на палубата и се заслуша в бързите вдишвания на своето агне. Цялото трепереше, тъй като земетръсът на ужаса (поради липса на идеалната дума) бе променил всяка негова молекула, създавайки нетърпим хаос. Пресегна се и докосна ръката ѝ. Студена бе като камък. Притисна два пръста отстрани на шията ѝ, напипа сънната артерия и с помощта на фосфоресциращия циферблат на часовника си измери пулса ѝ.

— Горедолу сто и осемдесет — осведоми я той. — Недей да получаваш инфаркт. Веднъж една взе, че го направи.

Тя се взираше в него с разширени като пълнолуние очи и долната ѝ устна трепереше.

— Говоря сериозно. Недей да получаващ инфаркт! — Не се шегуваше, това бе заповед. — Поеми дълбоко въздух! — Тя вдиша с изнемогващи дробове. — По-добре ли си?

— Да. Моля...

— От какъв зор всички агънца сте толкова дяволски учтиви?

Мръсната ѝ аленочервена памучна риза бе разкъсана отпред вече дни наред и той разгърна предницата, за да разголи пищните ѝ гърди. Те трепереха и блещукаха на бледата светлина. Той прокара ръка по закръгления им овал и я плъзна надолу по повдигация се гърден кош и вдлъбнатината на плоския корем чак до отворения цип на джинсите.

— Съжалявам — опита се да прошепне тя и една сълза се търкулна по мръсната ѝ буза.

— Ето, пак се почна. — Той се облегна назад като в трон. — Наистина ли вярваш, че ако си учтива, ще промениш плановете ми? — Учтивостта възпламени бавно тлеещата омраза. — Знаеш ли какво означава за мен учтивостта?

Явно очакваше отговор.

Тя се опита да оближе устните си, но езикът ѝ бе сух като хартия. Виждаше се как пулсът ѝ бие учестено като малка птичка, заклещена в шията ѝ.

— Не. — Тя се задави от думата и сълзи потекоха към ушите и косата ѝ.

— Слабост — поясни той.

Няколко жаби отново засвириха. Джей изучаваше голотата на своята пленничка. Бледата ѝ кожа блестеше от светещото устройство срещу комари — дребен жест на хуманност от негова страна, предизвикан от отвращението му към червените подутини. Комарите кръжаха като сива хаотична вихрушка, но не кацаха. Той отново се надигна от стола и ѝ даде глътка вода от бутилката. Повечето се разля по брадичката ѝ. Нямаше никакво желание да я опипва. Вече трета нощ я извеждаше с моторницата, защото се нуждаеше от уединение, за да разговарят и да се вглежда в голотата ѝ с надеждата, че ще се превърне в Кей Скарпета, и накрая побесняваше, понеже нямаше как да стане. Беснееше, защото Скарпета нямаше да бъде учтива, защото Скарпета не можеше да бъде слаба. Една бясна част от него се боеше,

че е неудачник, защото хващаше само агнета и защото все не успяваше да намери идеалната дума, думата.

Осъзнаваше, че тя няма да го осени с това агне, както не го беше осенила и с останалите.

— Взе да ми писва — отбеляза той пред агнето. — Ще те попитам отново. Последен шанс. Каква е думата?

Тя преглътна тежко и гласът ѝ му напомни звука на счупена ос, докато жената се опитваше да помръдне езика си, за да проговори. Той чуваше как езикът ѝ лепне на небцето.

— Не разбирам. Съжалявам...

— Зарежи учтивостта, чу ли ме? Колко пъти да ти го набивам в главата?

Малката птичка се заблъска по-бързо в шията ѝ и сълзите потекоха свободно.

— Коя е думата? Кажу какво чувстваш. Само не ми казвай, че си уплашена. Ти си учителка. Трябва да имаш в речника си повече от пет думи.

— Чувствам... чувствам примирение — произнесе тя с ридание.

— Чувстваш какво?

— Няма да ме пуснеш оттук. Вече го знам.

3.

Проницателният ум на Скарпета напомняше на Ник за мълния. Тя нито раздираше, нито трепереше, нито се появяваше като обикновена светкавица, а беше тих мигновен проблясък, за който майка ѝ някога казваше, че така Господ правел снимки.

„Той снима всичко, което вършиш, Ник, тъй че се дръж прилично, защото в деня на Страшния съд тези снимки ще бъдат показани на всички.“

Когато влезе в гимназията, Ник вече бе престанала да вярва на тези глупости, но мълчаливият ѝ партньор, така си представяше съвестта си, по всяка вероятност никога нямаше да спре да я предупреждава, че греховете ѝ ще бъдат разкрити. А Ник вярваше, че има много грехове.

— Следовател Робилард? — долови тя гласа на Скарпета.

Ник се стресна, когато чу собственото си име. Мислите ѝ се върнаха към уютното тъмно сепаре и ченгетата в него.

— Кажи ни какво ще направиш, ако телефонът иззвъни в два сутринта, ти си на няколко чашки, а те викат на тежко, ама наистина тежко местопрестъпление — представи случая Скарпета. — Нека преди това да вметна, че никой не желае да бъде зарязан сам на тежко местопрестъпление. Може би не ни се ще да го признаем, но е вярно.

— Аз и без това не съм по пиенето. — Ник моментално съжали за забележката си, която се посрещна със стенание от съвипускниците ѝ.

— Боже, ти къде си расла бе, приятелко, в неделното училище ли?

— Исках да кажа, че наистина не пия, защото имам петгодишен син... — Гласът на Ник затихна и ѝ идеше да заплаче. За пръв път се отделяше от него за толкова дълго.

Масата притихна. Настроението спадна от срам и неудобство.

— Хей, Ник — обади се Попай, — носиш ли негова снимка? Казва се Бъди — обясни той на Скарпета. — Само да му видиш

снимката! Истински малък омбре, яхнал пони...

Ник обаче нямаше никакво желание да показва на цялата маса снимката с размера на портмоне, която вече бе омекнала, а надписът на гърба се бе изтрил от постоянно вадене и любуване. Искаше ѝ се Попай да смени темата или да млъкне.

— Колко от вас имат деца? — обърна се Скарпета към масата.

Вдигнаха се около дузина ръце.

— Една от болезнените страни на тази работа, защо да не я нарека мисия — изтъкна тя, — е какво причинява тя на хората, които обичаме, независимо колко силно се стремим да ги защитим.

Каква ти мълния! Просто копринена, черна тъмнина, хладна и прекрасна на пипане, помисли си Ник, докато наблюдаваше Скарпета. Тя бе добра. Зад тази стена от огнено безстрашие и интелект се криеше благост и доброта.

— В нашата работа връзките могат да се окажат фатални. Често пъти става така — продължи Скарпета, която предпочиташе да преподава, тъй като ѝ бе по-лесно да споделя мислите си, отколкото да засяга чувствата, които майсторски добре умееше да прикрива.

— А ти, докторе, имаш ли деца? — Реба, криминалистка от Сан Франциско, беше наченала поредното уиски със сода. Вече заваляше думите и бе загубила всякакъв такт.

Скарпета се поколеба.

— Имам племенница.

— О, да! Вече си спомням. Луси. Доста я спрягат в новините. Или поне я спрягаха, тоест...

Тъпа, пияна идиотка, протестираше наум Ник в изблик на гняв.

— Да, Луси е моя племенница — потвърди Скарпета.

— ФБР. Компютърен гений — продължаваше Реба. — К'во беше? Ча'й да си спомня. Нещо свързано с каране на хеликоптери и АОЦ.

АЦО, тъпа пияницо. Отдел за борба с алкохола, цигарите и огнестрелните оръжия. Дълбоко в ума на Ник изтрещя светкавица.

— Нямаше ли някакъв голям пожар или нещо подобно, където май загина някой? И какво прави тя сега? — Реба пресуши уискито и се огледа за келнерката.

— Това беше много отдавна. — Скарпета не отговори на въпросите ѝ и Ник долови умора и тъга, неизменна и осакатена като

коренищата и отрязаните стволоче на кипарисите из блатистите лимани на родната ѝ Южна Луизиана.

— Ами че да, съвсем бях забравила, че ви е племенница. Е, сега вече е голяма клечка. Или поне беше — грубо повтори Реба и отметна къс черен кичур от кървясалите си очи. — Май се беше забъркала в нещо, нали?

Скапана лесбийка. Няма ли да млъкнеш!

Светкавица раздра черната завеса на нощта и за миг Ник сякаш видя бялата дневна светлина от другата ѝ страна. Баща ѝ винаги го обясняваше точно по този начин: — Нали виждаш, Ник — казваше той, докато се взираха през прозореца по време на бушуващата буря и внезапно, без никакво предупреждение, светкавица прорязваше в небето зигзази като ярко острие — значи има утре, нали виждаш? Само че трябва да гледаш много бързо, Ник. Има утре от другата страна на онази ярка бяла светлина. Виж колко бързо лекува. Само Господ лекува толкова бързо.

— Реба, прибирай се в хотела — каза Ник със същия твърд и сдържан глас, който използваше, когато Бъди проявяваше твърдоглавие. — Изпи достатъчно за една нощ.

— Ах, любимката на госпожица учителката, 'звинявай. — Реба почти бе загубила съзнание и говореше, сякаш имаше в устата си гума.

Ник усети погледа на Скарпета и ѝ се прииска да ѝ изпрати сигнал, с който да я окуражи и да ѝ се извини за безобразното държане на Реба.

Луси се бе промъкнала в стаята като холограмен образ и сдържаната, но дълбоко емоционална реакция на Скарпета изпълни Ник с ревност и завист, каквито не бе подозирала, че изпитва. Струваше ѝ се, че светът и огромните таланти на суперченгето — племенницата на нейния идол, са много по-големи в сравнение с нейните. Сърцето ѝ изтръпна от болка като при наместването на счупен крайник. Някога майка ѝ нежно наместваше счупената ѝ ръка всеки път, когато шината се изхлузеше, с думите:

— Болката е хубаво нещо, миличка. Ако не чувстваше нищо, тази твоя ръчичка щеше да е мъртва и да изсъхне. А ти не искаш, нали?

— Не, мамо. Съжалявам, че направих това.

— Ники, що за глупости! Та ти не си искала да се нараниш нарочно!

— Да, ама не послушах татко, избягах право в гората и се спянах...

— Всички правим грешки, когато сме изплашени, миличка. Може би е добре, че си паднала — била си ниско до земята, когато наоколо са трещели светкавици.

4.

Спомените на Ник за детството, прекарано в далечния юг, бяха изпълнени с бури. Всяка седмица небето сякаш избухваше в страховит гняв и изпращаше яростни гръмотевици, опитвайки се да удави или порази с мълния всичко живо на земята. Всеки път, когато буреносните облаци изпращаха грозните си закани и прогърмяваха заплашително, баща ѝ се молеше да останат невредими, а красивата ѝ русокоса майка заставаше на входната врата и махаше на Ник да побърза да се прибере на топло и сухо, да побърза да се сгуши в прегръдките ѝ.

Баща ѝ винаги загасяше лампите и тримата седяха на тъмно, разказваха си библейски истории и проверяваха колко стиха и псалми могат да изрецитират по памет. Рецитирането на псалм от край до край струваше четвърт долар, но баща ѝ никога не даваше парите, докато бурята не стихнеше, тъй като монетите бяха от метал, а металът привлича мълниите.

Не бива да ламтиш.

Щеше да се пръсне от вълнение, когато разбра, че един от гостуващите преподаватели в Академията е д-р Кей Скарпета. Щеше да им чете лекции по разследване на смъртни случаи през последната седмица от курса им. Ник броеше дните до пристигането ѝ. Струваше ѝ се, че първите девет седмици никога няма да минат. Накрая Скарпета пристигна в Ноксвил и колкото и смущаващо да беше, първата им среща се състоя в дамската тоалетна. Ник тъкмо беше пуснала водата от тоалетното казанче и изскочи от кабинката, закопчавайки ципа на тъмносините си униформени панталони.

Скарпета си миеше ръцете на умивалника и Ник си спомни колко се бе изненадала, когато за пръв път видя нейна снимка и разбра, че не беше мургава, въпреки испанския си произход. Беше преди около осем години. Ник я познаваше само по име и нищо не ѝ подсказваше, че Скарпета ще се окаже синеока блондинка, чиито корени бяха в Северна Италия. Предците ѝ имали ферми по границата с Австрия и приличали на арийци.

— Здравейте! Аз съм доктор Скарпета — поздрави я идолът ѝ, без да обръща внимание на връзката между тоалетното казанче и Ник.
— Чакайте да отгатна — вие сте Ник Робилард.

Ник онемя и лицето ѝ почервеня.

— Как...

Преди да успее да се доизкаже, Скарпета поясни:

— Изисквам копия от заявленията на всеки кандидат, както и снимки.

— Така ли? — Ник беше поразена не само от факта, че Скарпета си е направила труда да поиска заявленията им, но и че бе намерила време да ги погледне. — Това означава ли, че знаете и номера на социалната ми осигуровка? — опита да се пошегува тя.

— Е, него не съм запомнила, но знам достатъчно.

5.

— Втора фаза на развитие — каза гордо Ник, отговаряйки на забравения въпрос за ларвата Лари.

Ченгетата на масата поклатиха глави и си размениха смразяващи погледи. Ник умееше да дразни колегите си и през последните два и половина месеца непрекъснато го правеше. В някои отношения тя напомняше на Скарпета за Луси, която през първите двадесет години от живота си бе обвинявала несправедливо хората, че са я обидили и бе изтъквала собствените си качества до степен на екхибиционизъм.

— Много добре, Ник — похвали я Скарпета.

— Кой покани тази разбирачка? — Реба, която отказваше да се прибере в „Холидей Ин“, бе откровено гадна, когато не дремеше над чинията си.

— Според мен Ник не е пила достатъчно и страда от делириум тременс, затова ѝ се привиждат разни ларви, които пълзят навсякъде — обади се детективът с лъскавата глава.

Начинът, по който гледаше Ник, бе повече от красноречив. Освен че бе натегачката на курса, той си падаше по нея.

— Сигурно си мислиш, че фаза е позиция на бейзболното игрище — опита се да бъде остроумна Ник, но не можа да се отърве от сериозното си настроение. — Виждаш ли тази малка ларва, която дадох на д-р Скарпета?

— А, най-сетне си призна.

— Тя е във втората фаза от развитието си. — Ник бе наясно, че трябва да се спре. — Вече веднъж е сменила кожата си, след като се е излюпила.

— Ами? Откъде знаеш? Да не си била там? Видя ли със собствените си очи как Лари си сваля кожата? — настоя детективът с бръснатата глава и ѝ смигна.

— Ник си е опънала палатка в моргата и си нанка там заедно с всичките си пълзящи приятелчета — обади се някой.

— Щях да го направя, ако трябваше.

Никой не го оспорваше. Ник бе известна с дръзките си престои в огромната, облицована с дърво учебна морга на университета в щата Тенеси. Вътре се изучаваше разлагането на дарените човешки трупове, за да се определят многобройни важни факти, свързани със смъртта, и не на последно място часът на настъпването ѝ. Шегуваха се, че тя ходи в моргата така, сякаш се отбива у дома да види как са техните.

— Обзалагам се, че Ник е кръстила всяка ларва, муха, буболечка или лешояд там.

Заядливите закачки продължаваха, докато Реба не изпусна шумно вилицата си.

— Ям стек алангле! — възмути се тя на висок глас.

— Има и малко зеленинка от спанака, приятелко.

— Колко жалко, че не си поръча ориз...

— Още не е късно! Ей, сервитьорката! Донеси на тази дама една хубава купа с ориз, обилно полят със соса от месото.

— Какви са тези малки черни точици, които приличат на очички? — Скарпета отново поднесе стъкленницата към светлината на свещта с надеждата, че студентите ѝ ще се усмирят, преди да са ги изритали от ресторанта.

— Очи са — настоя ченгето с бръснатата глава. — Нали така?

Реба започна да се клати на стола си.

— Не, не са очи — натърти Скарпета. — Хайде, преди няколко минути ви го подказах.

— На мен ми приличат на очи. Малките лъскави черни очички на Магила.

През последните десет седмици сержант Магил от Хюстън се бе сдобил с прякора Магила Горила заради косматото си мускулесто тяло.

— Хей! — скочи той. — Питайте моята приятелка дали имам очички като на ларва. Като ме погледне в очите — продължи Магил, — направо припада.

— И аз това казвам, Магила. Като те погледнах в очите, припаднах и едва ме свестиха.

— Трябва да са очи. Как иначе ларвата ще вижда накъде върви, по дяволите?

— Това са дихателни отвори, а не очи — отговори Ник. — Ето какво представляват малките черни точици. Нещо като малки шнорхели, с които ларвата диша.

— Шнорхели?

— Бихте ли ми го подали, д-р Скарпета? Искам да видя дали няма маска и плавници.

Една кльощава щатска следователка от Мичиган бе подпряла главата си на масата и се тресеше от смях.

— Следващия път, като намерим муха, трябва да погледнем дали отгоре не стърчат шнорхели...

Смееха се до припадък, Магила се изхлузи от стола си и се свлече на пода.

— Ох, мамка му! Ще взема да повърна от смях — заливаше се той.

— Шнорхели!

Скарпета се предаде и се облегна мълчаливо назад. Ситуацията бе излязла от контрол.

— Хей, Ник, не знаех, че си тюлен от военноморските сили!

Веселбата продължи, докато управителят на „Пържолата“ не застана мълчаливо на вратата — знак, че компанията в задния салон смущава останалите клиенти.

— Окей, момчета и момичета — каза Скарпета. В гласа ѝ имаше заплашителна нотка. — Стига толкова!

Веселбата стихна като изключена сирена, това сложи край на шегите с ларвата, след което последваха още подаръци за Скарпета: космическа химикалка, която уж може да пише в „дъжд, виелици и дори ако случайно я изпуснете в гръден кош по време на аутопсия“, мини вълшебно фенерче, „за да виждате в онези трудно достъпни места“ и тъмносиня бейзболна шапка, украсена със златни ширити като генералска.

— Салюти за генерал д-р Скарпета!

Всички ѝ отдадоха чест и проследиха внимателно реакцията ѝ. Посипаха се недодялани шегички като сачми от ловджийска пушка. Магила напълни чашата ѝ с вино от картонената бъчонка с пластмасова канелка. Скарпета се опасяваше, че евтино шардоне вероятно е правено от грозде, расло по най-ниската част на склоновете, и има утайка. Дано бе късметлийка виното да е поне на четири месеца. Утре щеше да има тежък махмурлук. Сигурна беше.

6.

Рано на следващата сутрин на летище „Кенеди“ в Ню Йорк служител от охраната прикани Луси Фаринели да свали огромния си ръчен часовник „Брайтлинг“, да изпразни джобовете си и да постави съдържанието им върху един поднос.

Когато я накараха да си събуе маратонките, да свали сакото и колана и да ги постави заедно с куфарчето си върху лентата на рентгеновия детектор, на който щяха да се видят само мобилен телефон, четка за коса и гилза с червило, това вече не бе молба, а заповед. Британските стюардеси с тъмни блейзери и тъмносини рокли с отличителни червено-бели знаци бяха достатъчно приятелски настроени, но в замяна на това полицията на летището се престараваше.

Макар и да не задейства скенера с форма на врата, когато премина през него по къси чорапи и свлечени джинси, тя бе претърсена и с ръчен скенер, който започна да пиука, задействан от банелите на сутиена й.

— Вдигнете си ръцете — нареди й яката служителка.

Луси се усмихна и вдигна ръце като разпъната на кръст. Служителката я опипа с бързи движения, като я потупа под мишниците, под гърдите, нагоре и надолу по бедрата, по целия чатал — направи го много професионално. Другите пътници, които минаваха покрай тях необезпокоявани, и по-специално мъжете, намираха привлекателната млада жена с разперени ръце и разкрячени крака за изключително интересна. Луси обаче не се трогна. Бе преживяла твърде много, за да хаби енергия в излишна скромност и се изкушаваше да разкопчае блузата си и да покаже металните банели на сутиена си, за да увери служителката, че няма закачено миниатюрно взривно устройство.

— От сутиена ми е — поясни небрежно тя на стреснатата полицайка, която бе доста по-изнервена от заподозряната. — По дяволите, все забравям да нося сутиени без банели. Може би ми трябва

спортен сутиен или най-добре да карам без. Наистина много съжалявам за неудобството, полицай Уошингтън. — Вече бе прочела името ѝ на картончето. — Благодаря ви за добре свършената работа. В какъв свят живеем само! Доколкото схващам, степента на тревога срещу терористи отново е оранжева.

Луси остави сащисаната полицайка, събра монетите и часовника си от подноса и прибра куфарчето, сакото и колана си. Седнала на студения твърд под, встрани от потока хора, тя нахлузи маратонките, без да си направи труда да ги завърже. След което се изправи, все така мила и любезна с всички полицаи и служители на „Бритиш Еър“, които я наблюдаваха. Бръкна в задния си джоб, откъдето измъкна билета и паспорта си, и двата издадени на едно от многото ѝ фалшиви имена. Тръгна небрежно, с развързани връзки по виещия се, покрит с мокет изход 10 и се вмъкна през малката врата на „Конкорд“, полет 01. Една британска стюардеса ѝ се усмихна, докато проверяваше бордовата ѝ карта.

— Място 1-С — посочи ѝ първия ред до пътеката, сякаш Луси не бе пътувала досега с „Конкорд“.

И предишния път летя под друго име. Тогава беше със слънчеви очила, зелени контактни лещи и синьо-лилава коса, която се измиваше лесно и отговаряше на снимката в паспорта. По професия се водеше „музикант“. Нямаше как някой да познава несъществуващата ѝ техно банда „Жълт ад“, но доста хора казваха: „О, да, естествено, че съм я чувал! Страхотна е!“.

Луси разчиташе на това, че хората не бяха особено наблюдателни. Разчиташе на страха им да покажат невежеството си, на начина, по който приемаха лъжите за всеизвестни истини. Разчиташе на това, че враговете ѝ забелязваха всичко, което става около тях, така както и тя забелязва всичко около себе си. Например, когато митническият служител разгледа подробно паспорта ѝ, тя долови притеснението му и разбра защо охраната бе вдигната на крак. Интерпол бе изпратил червено съобщение по интернет, което алармираше 182 страни да търсят престъпник на име Роко Каджиано, издирван за убийство в Италия и Франция. Роко нямаше никакво понятие, че го търсят. Нямаше понятие и че Луси е изпратила информация до централата на Интерпол във Вашингтон, че кодовите ѝ инициали са били щателно проверени, преди тя да бъде

разпространена в киберпространството до щаба на Интерпол в Лион, Франция, откъдето бе разпратено червено съобщение до правозащитните органи по цял свят. Всичко това беше станало за часове.

Роко не познаваше Луси, макар да знаеше коя е. Тя обаче го познаваше много добре, въпреки че не се бяха срещали. В този момент, докато си слагаше колана, а „Конкорд“ пускаше двигателите „Ролс-Ройс“, тя вече нямаше търпение да се срещне с Роко Каджиано. Очакването ѝ се подклаждаше от силен гняв, който щеше да се превърне в нервен страх, докато пристигнеше в Източна Европа.

7.

— Искрено се надявам, че не се чувствате толкова зле, колкото мен — каза Ник на Скарпета.

Двете седяха в хола на апартамента на Скарпета в хотел „Мариот“ и чакаха румсървиса. Бе девет часът сутринта и Ник за втори път се осведомяваше как е Скарпета. Баналният ѝ въпрос се дължеше отчасти на поласканото ѝ неверие, че жената, на която толкова силно се възхищаваше, я бе поканила на закуска.

Защо точно мен? Въпросът подскачаше в главата на Ник като топче от лотариен тираж. Сигурно ме съжалява.

— Чувствам се по-добре — отвърна усмихнато Скарпета.

— Всичко е заради Попай и виното му. Явно е донесъл нещо по-лошо и от отрова.

— Не мога да си представя нещо по-лошо — произнесе Скарпета едновременно с почукването на вратата, — освен истинската отрова. Извинявай.

Тя стана от дивана. Закуската пристигна на масичка с колелца. Скарпета подписа чека и остави бакшиш. Ник отбеляза, че е щедра.

— Стаята на Попай, номер сто и шест, е като канал — обясни Ник. — Вечер всеки носи по едно стекче бира, слага го във ваната и стой, та гледай. От осем нататък Попай само мъкне десеткилограмови торби с лед. Добре че е на първия етаж. Ходих веднъж.

— Само веднъж за десет седмици? — Скарпета я гледаше изпитателно.

Когато се върнеше в родната Луизиана, вероятно щеше да се сблъска с най-ужасните убийства в живота си. Досега не бе споменала нито дума за това и Скарпета се тревожеше за нея.

— Когато учех в медицинския колеж „Джон Хопкинс“ — припомни си Скарпета, докато наливаше кафе в чашата ѝ, — бях една от трите жени в курса. Дори и някъде да е имало вана, пълна с бира, не съм разбрала. Какво ще желаш?

— Много сметана и захар. Не е редно вие да ми сервирате, а аз да седя. — Тя се надигна от стола си.

— Стой си. — Скарпета постави кафето на Ник върху масата. — Има кроасани и много странни на вид понички. Вземи си каквото пожелаеш.

— Само че вие не сте били провинциалистка от малко... градче. — Ник се запъна на думата „затънтено“. — Маями не е точно малка кална локва в Луизиана, но всички останали от курса са от големи градове.

Тя насочи внимание към чашката с кафе на Скарпета — колко стабилно я държеше в ръката си, докато я поднасяше към устните си. Забеляза, че Скарпета пие кафето си без сметана и не проявява интерес към храната.

— Когато шефът ми съобщи, че управлението ме праща в академията с пълна стипендия, не мога да ви опиша как се почувствах — продължи Ник, разтревожена, че говори само за себе си. — Направо не можех да повярвам. Струваше ми адски усилия да се отделия от дома си за три месеца. След което пристигам тук, в Ноксвил, и се оказвам в една стая с Реба. Не мога да си изкривя душата и да кажа, че ми беше приятно, освен това се чувствам ужасно, като седя тук и се оплаквам. — Тя отпи нервно от кафето си, постави го на масата, след което отново го взе в ръка, като стискаше с всичка сила салфетката в скута си. — И то на вас.

— Защо?

— Да си кажа право, искаше ми се да ви впечатля.

— Е, впечатлена съм.

— Не обичате да ви хленчат. — Ник вдигна очи към нея. — А пък и хората невинаги се отнасят добре към вас.

Скарпета се разсмя.

— Опитваш се да ми спестиш истината ли?

— Лошо се изразих. Хората са завистливи. А вие не се отказвате от битките. Всъщност исках да кажа, че не се оплаквате.

— Попитай Роуз за това. — Скарпета изглеждаше развеселена.

Умът на Ник даваше заето. Сигурно се предполагаше, че познава Роуз, но името нищо не ѝ говореше.

— Роуз е секретарката ми — поясни Скарпета и отпи от кафето.

Последва неловко мълчание, после Ник попита:

— А какво стана с другите две?

Сега Скарпета изглеждаше объркана.

— Другите две жени от колежа.

— Едната се отказа. А другата май се омъжи и въобще не е практикувала медицина.

— Чудя се как ли се чувстват сега. Сигурно съжеляват.

— Навярно и те се питат същото за мен — отвърна Скарпета. — Сигурно си мислят, че и аз съжелявам.

Ник зяпна от учудване.

— Вие?

— Всяко нещо иска жертви. На хората им е много трудно да те приемат, ако си различен. Обикновено не си даваш сметка за това, докато не постигнеш желаното в живота. Тогава оставаш шокирана, че в някои случаи наградата е омраза наместо овации.

— Не се възприемам като различна или мразена. Тук ме подиграваха, но у дома е различно — бързо отвърна Ник. — Само защото работя в малко управление, а не в полицията на Лос Анджелис, не значи, че съм тъпа — внезапно се разпали тя и гласът ѝ затрептя. — Не съм червенорват блатник, който лази из речната кал.

— Блатник? — намръщи се Скарпета. — Не съм съвсем сигурна, че знам какво означава това.

— Речен рак.

— Да не би някой от курса да те е нарекъл така?

Ник не можа да се въздържи.

— По дяволите, никой от тях не е вкусвал речен рак! Сигурно си мислят, че се влачи по дъното или нещо подобно.

— Ясно.

— Знам обаче какво имате предвид. Поне донякъде — заяви Ник. — В Закари има само две полицайки. Аз съм единствената жена следовател, а работата е там, че всъщност шефът ни не е женомразец. Даже си имаме кметица. Но в повечето случаи съм единствената жена, която пие кафе или се храни в служебното барче. Истината е, че рядко се замислям над това. Но тук, в академията, доста мислих. Прекалено силно се старая да докажа, че не съм селянка, с което дразня всички. Вижте, знам, че трябва да тръгвате. Сигурно искате да си съберете багажа и бързате да не си изпуснете самолета.

— Успокой се — отвърна Скарпета. — Мисля, че не сме приключили разговора.

Ник се отпусна, хубавото ѝ лице се оживи и стройното ѝ тяло не седеше толкова сковано на стола. Когато отново проговори, не звучеше вече напрегната.

— Да ви кажа ли кое е най-хубавото нещо, което някой ми е казал през всичките тези десет седмици? Реба заяви, че приличам малко на вас. Не беше пияна. Надявам се, че не ви обидих с това.

— По-скоро обиждаш себе си — скромно отговори Скарпета. — Малко по-възрастна съм от теб, ако може да се вярва на написаното в заявлението ти.

— Ставам на тридесет и шест през август. Не е за вярване колко факти помните за хората.

— Работата ми е да знам за хората колкото мога повече. Много е важно да умееш да слушаш. Повечето хора са твърде заети да правят предположения или са прекалено погълнати от себе си, за да слушат. А в моргата пациентите ми говорят съвсем тихо и не ми прощават, ако не ги чуя и не открива за тях всичко, което мога.

— Понякога не изслушвам Бъди, когато съм бясна или уморена. — В очите ѝ се мярна тъга. — Повече от всеки друг би трябвало да знам какво е усещането. Рики изобщо не си правеше труда да ме изслуша, това бе и една от причините да не се разбираме. Една от многото причини.

Скарпета подозираше, че бракът на Ник не върви или се е разпаднал.

Хората, които бяха нещастни в личния си живот, излъчваха неудовлетвореност и се изолираха. В случая с Ник признаците бяха налице, особено гневът, който си мислеше, че скрива.

— Толкова ли са зле нещата? — попита Скарпета.

— Разделени сме и се развеждаме. — Ник се пресегна към чашата с кафе, но после се отказа. — Слава богу, че баща ми живее наблизо, в Батън Руж, иначе не знам как щях да се справя с Бъди. Рики би ми го отнел, само и само да ми отмъсти.

— Да ти отмъсти? За какво? — продължи с въпросите Скарпета, имаше причина да бъде настоятелна.

— Дълга история. Продължава вече от година и става все по-зле, не че преди беше добре.

— Горедолу откакто онези жени започнаха да изчезват от вашия край. — Скарпета найсетне подхвана темата. — Искам да знам как се справяш с този проблем, защото ако го оставиш, той ще те надвие. И то, когато наймалко очакваш. Ти нито веднъж не отвори дума за тези случаи, поне не и откакто аз съм тук. Десет жени за четиринадесет месеца. Изчезнали от домовете си, от коли, паркинги, всичките в околностите на Батън Руж. Предполага се, че са мъртви. Мога да те уверя, че наистина са мъртви. Ще ти кажа и че са били убити от един и същи човек, който е умен, много умен. Достатъчно интелигентен и опитен да спечели доверието им, след това да ги отвлече и накрая да се отърве от телата им. Убивал е преди и пак ще убива. Последната жертва е изчезнала преди четири дни в Закари. Коего прави два случая само в Закари — първият беше преди няколко месеца. Ще трябва да се заемем с тях, Ник. Това са серийни убийства. Десет жени.

— Не са десет. В Закари са само две. Не се водят към спецекипа — подчерта Ник със сдържано огорчение. — Не тичам с големите момчета. Те не опират до помощта на дребни провинциални полицайчета като мен или поне така вижда нещата федералният прокурор.

— Какво общо има тук федералният прокурор? — изненада се Скарпета. — Тези случаи не са в юрисдикцията на федералните власти.

— Уелдън Уин е не само егоистичен задник, но и тъпак. Няма нищо полошо от това, някой арогантен тъпак да е облечен с власт. Отвлеченията се отразяват нашироко в медиите, постоянно присъстват в новините. А той иска да бъде част от тях и се надява един ден да стане федерален съдия или сенатор. Права сте. Знаем какво ме чака, като се завърна, но мога да работя само по двете изчезвания в Закари, макар и да съм наясно, че имат връзка с останалите осем.

— Интересното е, че отвлеченията започват да се преместват все по на север от Батън Руж — отбеляза Скарпета. — Може би е решил, че първоначалният район е прекалено рискован.

— Единственото хубаво нещо е, че Закари не е в юрисдикцията на батънружката полиция. Тъй че великите и всемогъщи спецекипи не могат да се бъркат в моите случаи.

— Разкажи ми за тях.

— Момент да помисля. Най-скорошният случай. Какво знам за него. Какво знаят всички за него. Два дни преди Великден, само преди четири дни е изчезнала четиридесетгодишна учителка на име Гленда Марлър. Преподава в гимназията — същата, в която съм учила и аз. Руса, синеока, красива, много умна. Разведена, без деца. Та във вторник вечерта тя се отбила в крайпътния ресторант и си взела свинска пържола, царевични питки и зелена салата с майонеза за вкъщи. Била с „Хонда Акорд ’94“, синя на цвят, с която е видяна да се отдалечава южно от Мейн стрийт. После изчезва, а колата ѝ е намерена изоставена на паркинга на гимназията. Естествено, версията на спецекипа е, че е имала среща с някой от нейните ученици, че случаят не е свързан с останалите, че някой го имитира. Глупости на търкалета!

— На паркинга на гимназията — отбеляза замислено Скарпета. — Значи е разговарял с нея, опознал я е, преди да я качи в колата си, може да е питал къде работи и тя да му е казала. Иначе трябва да я е проследил.

— Кое от двете е според вас?

— Не знам. Повечето серийни убийци проследяват жертвите си, но няма твърди правила, независимо какво мислят полицейските психиатри, когато им правят психопрофили.

— Другата жертва — продължи Ник — е изчезнала точно преди аз да пристигна тук. Името ѝ е Айви Форд. Четиридесет и две годишна, блондинка, синеока, привлекателна, работи като касиерка в банката. По това време децата ѝ били в колежа, а съпругът ѝ отсъствал — бил е в командировка в Джаксън, Мисисипи, тъй че тя била сама вкъщи, когато някой се появил на вратата. Както обикновено, никакви признаци на борба. Нищо. А тя изчезва безследно.

— Нищо не изчезва без следа — каза Скарпета, която разиграваше наум всеки сценарий и разсъждаваше върху очевидното: жертвата е нямала причина да се страхува от своя нападател, докато не е станало прекалено късно.

— Къщата на Айви Форд още ли е под охрана? — Беше изминало доста време и Скарпета се съмняваше.

— Семейството продължава да живее в нея. Не знам как хората се връщат в домовете си, когато там се е случило нещо толкова ужасно.

Ник бе на път да каже, че тя лично не би го сторила. Но нямаше да е истина. Самата тя го бе направила преди години.

— Колата на Гленда Марлър е била задържана и основно прегледана, нали?

— Разполагам с пълния доклад по случая. Много време ѝ посветихме. Моите момчета свалиха всеки отпечатък, който можаха да открият. Влязоха в системата за идентифициране на пръстови отпечатъци и ги сравниха с вкараните там, но нищо не съвпадна. Лично аз мисля, че който е отвлякъл Гленда Марлър, никога не е влизал в колата ѝ. Така че отпечатъците му няма да са вътре. А върху дръжките на вратите намерихме само нейните.

— А ключовете ѝ, портмонето, личните вещи?

— Ключовете бяха на стартера, а бележникът и портмонето ѝ бяха захвърлени на около шест метра от колата.

— Някакви пари в портмонето?

Ник поклати отрицателно глава.

— Но чековата ѝ книжка и кредитните карти бяха непокътнати. Не беше от хората, които носят много пари в брой. Не намерихме нищо, а знам, че е имала поне шест долара и тридесет и два цента, защото толкова е рестото от десетдоларовата банкнота, с която е платила в ресторанта. Накарах момчетата да проверят, защото колкото и да е странно, торбичката с храната не беше в колата. Тъй че нямаше касова бележка. Върнахме се обратно и накарахме управителя да извади касовата ѝ бележка.

— Значи излиза, че извършителят е взел и храната ѝ. — Това беше странно, по-типично за кражба с взлом или обир, но доста необичайно за тежко престъпление на психопат. — Имаш ли информация, дали при случаите с останалите осем изчезнали жени е имало обири?

— Според слуховете портмонетата им са били изпразнени от наличните пари и захвърлени наблизко.

— И в нито един от случаите няма отпечатъци?

— Не съм сигурна.

— Тогава може би ДНК пробата от кожните клетки на извършителя там, където е пипал портмонето, ще покаже нещо?

— Не знам какво е свършила полицията на Батън Руж, тъй като те не дават никаква информация. Но момчетата от моя отдел взеха

проби от всичко възможно, включително и от портмонето на Айви Форд, и успяха да отделят нейния ДНК профил, както и още един. Но не беше в базата данни на ФБР. Сигурно знаете, че Луизиана тъкмо започва да създава своя ДНК база данни. Получаваме толкова много откази, че засега е по-добре изобщо да забравим за нея.

— Но все пак разполагате с неидентифициран профил — каза заинтригувано Скарпета, — макар че той може да бъде на всекиго. Ами децата и съпругът ѝ?

— Не съвпада с техните.

Скарпета кимна.

— Тогава трябва да си зададете въпроса кой друг е имал причина да пипа портмонето на Айви Форд? Кой друг, освен убиеца?

— Задавам си го по двадесет и четири часа в денонощието.

— А другият случай, Гленда Марлър?

— Доказателствата са в щатската полицейска лаборатория. Резултатите от анализа ще отнемат известно време, въпреки че ги натискат да побързат.

— Във вътрешността на колата използван ли е алтернативен светлинен източник?

— Да. И пак нищо, нищо, нищо, нищо — отвърна Ник обезсърчено. — Няма местопрестъпления, няма трупове — като в някакъв кошмар. Поне един труп да беше открит. Шефът на следствената служба е голяма работа. Сигурно сте чували за него? Д-р Сам Лание.

Скарпета не го познаваше.

8.

Офисът на началника на следствената служба на Батън Руж гледаше към дълъг прав отрязък от река Мисисипи и бившата сграда на щатския парламент в стил арт деко, където бе убит лукавият, безстрашен и деспотичен Хюи Лонг.

Застанал пред прозореца на кабинета си на петия етаж, д-р Сам Лание се бе вторачил в мътните бавнотечащи води на реката, които го отвеждаха първо към речното казино, после покрай бойния кораб „Кид“ и оттам към стария мост над Мисисипи в далечината. Беше здрав шейсетгодишен мъж с посивяла коса, която се разделяше естествено на път отдясно на главата. За разлика от повечето мъже с подобна власт, той не обичаше да носи костюми, освен когато бе в съда или изпълняваше политически функции, които не можеше да избегне.

Заеманият от него пост можеше и да е политически, но той презираше политиката и всички, които се занимаваха с нея. Опак по природа, д-р Лание носеше едни и същи дрехи почти всеки ден, дори и на срещи с кмета — удобни обувки, с които можеше да гази из неприятни места, тъмен панталон и поло с избродирания герб на следствената служба на Батън Руж.

Тъй като бе предпазлив човек, в момента обмисляше как да подходи към странното послание, което бе получил вчера сутринта — препоръчано писмо в плик на Националната юридическа академия (НЮА). Д-р Лание бе неин член от години. Големият бял плик на НЮА беше запечатан и никой не бе правил опити да го отваря, преди д-р Лание да го стори и да открие вътре друг плик, също запечатан. Беше адресиран до него с изписани на ръка главни печатни букви и обратен адрес: Тексас, Управление за углавни присъди, сектор „Полунски“. Справката в интернет му показва, че сектор „Полунски“ е отделението на затвора за смъртните присъди. Писмото, написано също на ръка с главни букви, гласеше:

„Привет, мосю Лание!

Със сигурност помните мадам Шарлот Дард, чиято преждевременна тъжна смърт настъпи на 14 септември 1995 г. Вие присъствахте на нейната аутопсия и искрено ви завиждам за това приятно преживяване, тъй като аз самият никога не съм присъствал лично. Скоро ще бъда екзекутиран и искам да разкрия тайните си.

Мадам Дард беше убита много умно.

Mais non! Не от мен.

Въпросното лице, както в днешно време глупаво наричат евентуалните заподозрени, избяга в Палм Дезърт скоро след смъртта на мадам Дард. Това лице вече не е там. Сам трябва да откриете местонахождението и самоличността му! Моят искрен съвет е да потърсите помощ. Бих ви препоръчал значителния опит на следовател Пийт Марино. Той ме познава много добре от времето на щастливите ми дни в Ричмънд. Не може да не сте чували за великия Марино!

Вашето фамилно име, драги ми мосю, предполага, че сте от френски произход. Може да се окажем роднини.

Доскоро!

Жан-Батист Шандон“

Д-р Лание бе чувал за Жан-Батист Шандон. Не познаваше Пийт Марино, но не бе проблем да го опознае, след като го откри в интернет. Информацията в писмото се оказа вярна. Марино бе водил следствието по времето, когато Шандон бе убивал жени в Ричмънд. Онова, което обаче заинтригува д-р Лание, бяха тесните професионални контакти на Марино с д-р Кей Скарпета — талантива патоложка. Тя бе човек, когото д-р Лание уважаваше открай време. Бе повече от впечатлен, когато чу лекцията ѝ на една регионална среща на следователите, разследващи смъртни случаи. Повечето патолози, особено онези от ранга на Скарпета, гледаха на съдебните следователи като на управители на погребални бюра, избрани чрез гласуване. Е, някои от тях бяха.

Но преди няколко години малшансът подложи крак на д-р Скарпета и тя доста пострада. А това ѝ спечели симпатиите на д-р Лание, тъй като малшансът ежедневно го съпътстваше.

А сега един прочут сериен убиец изглежда смяташе, че д-р Лание се нуждае от помощта на нейния колега Марино. Може и така да беше. А може и да му крояха номер. От изборите не бяха изменили и шест месеца и д-р Лание бе подозрителен към всяко отклонение от начертания път. А писмото от Жан-Батист Шандон го направи двойно по-бдителен. Единствената причина, поради която не изхвърли писмото, бе съвсем проста: Жан-Батист Шандон (ако писмото бе от него) знаеше за Шарлот Дард. Нейният случай вече бе забравен от публиката и не направи кой знае каква сензация извън Батън Руж. Причината за смъртта ѝ не беше установена. Д-р Лание бе уверен, че става дума за убийство.

Вярваше, че единственият начин да различиш воден мокасин от обикновена водна змия, е да надникнеш в устата му. Ако е бяла отвътре, най-добре му откъсни главата. Иначе създаването си е просто безобидна водна змия.

Можеше да се поразрови за истината и да види какво ще изскочи. Набра номера и откри, че Марино пет пари не дава дали някой ще го намери. Който искаше да го открие, трябваше да иде при него. Представи си го, яхнал мощен „Харли“, по всяка вероятност без каска. Телефонният секретар на ченгето не отговори със стандартната фраза „Не може да ви се обади, защото отсъства“ или „защото говори по другата линия“, която повечето учтиви делови хора записваха вместо поздрав. Ръмжащ мъжки глас произнесе „Не ме търсете вкъщи“ и даде друг номер, на който да го открият.

Д-р Лание пробва на него. Гласът, който се обади, беше същият като записания.

— Детектив Марино?

— Кой се интересува?

Той бе от Ню Джърси и не се доверяваше на никого. По всяка вероятност и никого не харесваше, каза си д-р Лание. Представи се, като внимаваше какво говори. Що се отнася до доверие и харесване, Марино си бе намерил майстора.

— Имаше едно убийство преди около осем години. Да сте чували за жена на име Шарлот Дард?

— Не.

Д-р Лание изреди някои подробности по случая.

— Не.

Даде му още някои.

— Нека ви попитам нещо. Защо, по дяволите, трябва да знам нещо за свръхдоза наркотици в Батън Руж? — Марино бе зарязал любезностите.

— И аз се питам същото.

— Да не си някой задник, който се опитва да ме работи?

— Доста хора ме мислят за задник — отвърна д-р Лание. — Но не ви работя.

Поколеба се дали да каже на Марино за писмото на Жан-Батист Шандон. Реши, че няма смисъл. Вече бе разбрал каквото му трябваше: Марино не знаеше нищо за Шарлот Дард и се дразнеше, че го безпокои някакъв следовател.

— Само още един въпрос и няма да ви отнемам повече от времето — каза д-р Лание. — Знаете се от доста време с д-р Кей Скарпета...

— Какво общо има тя с това? — Цялото държане на Марино се промени. Вече бе откровено враждебен.

— Разбрах, че дава частни консултации. — Д-р Лание бе прочел краткото съобщение в интернет.

Марино не отговори.

— Какво ви е мнението за нея? — попита д-р Лание. Бе сигурен, че въпросът ще предизвика вулканична реакция.

— Слушай, задник, имам достатъчно високо мнение за нея, за да не го обсъждам с непознати лайнари!

За д-р Лание нямаше по-убедително потвърждение за възможностите на д-р Кей Скарпета. Тя бе добре дошла тук.

9.

Скарпета чакаше реда си на рецепцията на „Мариот“ и имаше чувството, че главата ѝ всеки момент ще се пръсне. Нервната ѝ система бе разбита от виното. Да му бяха сложили етикет с череп и кръстосани кости!

Неразположението, или по-точно махмурлукът, бе много по-тежко, отколкото бе признала пред Ник и с всяка изминала минута физическото и психическото ѝ състояние се влошаваше. Тя отказа да даде на заболяването си диагнозата махмурлук (в края на краищата бе изпила само две чаши от проклетото вино), както отказа да си прости, че бе пила алкохол, продаван в картонена кутия.

От дългогодишен горчив опит знаеше, че колкото повече кафе пие след подобни авантюри, толкова по-зле се чувства, но въпреки това не спираше да поръчва цели кани кафе в стаята си. Караше на автопилот, вместо да се довери на уредите, както Луси обичаше да се изразява, когато леля ѝ пренебрегваше познанията си и се осланяше на чувствата, докато накрая самолетът не се разбиеше.

Когато най-сетне стигна до рецепцията и помоли за сметката си, оттам ѝ връчиха някакъв плик.

— Току-що пристигна за вас, мадам — обясни обезпокоеният администратор, докато откъсваше копието от сметката за апартамента и ѝ го подаваше.

Пликът съдържаше някакъв факс. Скарпета заобиколи пиколото, което буташе количката с багажа ѝ. Количката бе натоварена със сакове и три много обемисти твърди куфара, пълни с кутии с диапозитиви, които не си бе направила труда да качи на компютър. Показването на снимка на мъж, който се е гръмнал в главата с ловджийска пушка, или на дете, обгорено до смърт, не се нуждаеше от компютър или от специални ефекти. Прожектираните диапозитиви и раздадените снимки вършеха същата работа.

Факсът бе от секретарката ѝ Роуз. Сигурно беше звъняла, докато тя се мъknеше като пребита от асансьора до фоайето. Роуз пишеше

само, че д-р Лание, следовател от Батън Руж, има голямо желание да разговаря с нея. Роуз бе записала и номерата на домашния, служебния и мобилния му телефон. Скарпета незабавно се сети за Ник Робилард и за разговора им, състоял се преди по-малко от час.

Тя изчака да се качи в таксито, преди да набере служебния номер на д-р Лание. Той вдигна лично.

— Откъде познавате моята секретарка и как я намерихте? — попита тя направо.

— От бившия ви офис в Ричмънд бяха така добри да ми дадат телефонния ви номер във Флорида. Роуз е много чаровна, между другото.

— Разбирам — каза тя, докато таксито се отдалечаваше от хотела. — Обаждам ви се от едно такси на път за летището. Можем ли да говорим по същество?

Резкият ѝ тон се дължеше на раздразнението към бившата ѝ служба. А не към самия Лание. Да дават телефонния ѝ номер, който не е поместен в официалния указател, бе чист тормоз, не че не се бе случвало и преди. Някои от хората, които продължаваха да работят в Съдебна медицина, бяха останали верни на шефката си. Други се оказаха предатели, които се накланяха натам, накъдето ги теглеше властта.

— Ще приключим бързо — увери я д-р Лание. — Чудя се дали бихте преразгледали едно дело заради мен, д-р Скарпета? Делото е отпреди осем години и не беше разрешено. Една жена умира при съмнителни обстоятелства, явно от свръхдоза наркотици. Да сте чували за Шарлот Дард?

— Не.

— Току-що получих информация — не знам дали е вярна или не — но не ми се ще да я обсъждам по мобилен телефон.

— Убийството в Батън Руж? — Скарпета разрови из чантата си за лист и химикалка.

— Не, става дума за нещо друго. Но пак е в Батън Руж.

— Ваш ли е случаят?

— Беше. Бих искал да ви изпратя докладите, диапозитивите и всичко останало. Струва ми се, че не е зле да се поразровя отново в него. — Той се поколеба. — Не разполагам с особено голям бюджет...

— Никой, който ме търси, няма предвидени средства за консултант в бюджета — прекъсна го тя. — И аз нямах, когато бях във Вирджиния.

Каза му да ѝ изпрати документите по случая с „Федерал Експрес“ и му даде адреса си.

Сетне добави:

— Да сте чували за следователка от Закари на име Ник Робилард?

Пауза, след което той каза:

— Разговарях с нея преди няколко месеца. Сигурен съм, че сте в течение какво става там.

— Няма как да не знам. Разтръби се по новините — отговори предпазливо Скарпета, надвиквайки се с натовареното улично движение.

Нито тонът, нито думите ѝ издаваха, че разполага с лична информация по случаите. Доверието ѝ в Ник обаче спадна с няколко пункта, тъй като я загложди съмнението, че се е обаждала на д-р Лание и му е разказала за нея. Трудно бе да се каже защо би го сторила. Вероятно бе решила на своя глава, че Скарпета може да му бъде много полезна, ако изобщо някога опре до нея. Може пък наистина да му трябваше за този вече приключен случай. Или пък се опитваше да установи контакт с нея, тъй като не бе в състояние да се справи сам със серийните убийства.

— Колко съдебни патолози работят при вас?

— Един.

— Ник Робилард ли ви се обади?

— Защо да ми се обажда?

— Това не е отговор.

— Не, по дяволите!

10.

Климатикът на пращия прозорец бръмчеше, тъй като следобедът бе доста по-горещ от обичайното за април, а Джей Тали кълцаше месо на дребни парчета и ги пускаше в окървавена пластмасова кофа под нащърбената дървена маса, на която бе седнал.

Масата, както и цялата покъщнина в рибарската му колиба, беше стара и грозна — вехтории, които хората обикновено изхвърляха на тротоара, за да бъдат прибрани от боклукчиите или отнесени от скитници. Работното му място бе много специално за него и той търпеливо наместваше масата, като постоянно подлагаше под краката ѝ парцалчета. Не обичаше да кълца на повърхност, която се клати, но равновесието бе практически невъзможно в неговия тесен, скрит от хората свят. Посивелият дървен под бе толкова наклонен, че можеше да изтърколиш яйце от кухничката до самия док, чиито дъски се бяха разсъхнали и стърчаха с подвити нагоре краища като мъртва, загубила блясъка си коса.

Размазвайки няколко морски комара, той довърши бирата си, смачка кутията и я запрати през отворената врата, доволен, че прелетя над лодката му и цопна във водата на шест метра от нея. Скуката правеше забавни и най-досадните задължения, включително и това да проверява кошовете за омари, потопени под шамандурите в мътната сладка вода. Нищо, че в сладката вода няма омари. Затова пък има речни раци, сега им беше сезонът и ако не ометяха кошовете със стръв до шушка, можеше да се хване и нещо по-едро.

Миналия месец един плаващ пън се оказа алигаторова риба, която тежеше най-малко четиридесет и пет кила. Тя се стрелна като торпедо, оставяйки дيريا над водата, като отнесе заедно със себе си импровизираната плувка от празна пластмасова бутилка.

Джей продължи да си седи невъзмутимо в лодката и размаха бейзболната си шапка към месоядното създание. По принцип не се хранеше с онова, което улавяше в кошовете, но тук, в затънтения ад, който вече считаше за свой дом, това бе единствената прясна храна.

Можеше да избира между северноамериканската речна риба, костура, костенурките и жабите, които ловеше през нощта. Иначе провизиите му пристигаха в торби и консервени кутии, купени от различни бакалии на сушата.

Той донесе сатър за мускулите и костите. В кофата попаднаха още късове развалено месо. Малко му трябваше, за да се вмирише в тази жега.

— Познай за кого си мисля в момента — подхвърли той на Бев Кифин, жената, с която живееше.

— Я млъквай! Казваш го само да ме дразниш.

— Не, казвам го, защото помня как я чуках в Париж.

Ревността моментално кипна. Бев не можеше да се контролира. Станеше ли дума за Кей Скарпета, която бе едновременно красива и умна — прекалено красива и умна за Джей. На Бев рядко ѝ минаваше през ума, че няма причини да ревнува от тази жена, която Джей мечтаеше да накълца и да нахрани с нея алигаторите и раците само на метри от вратата им. Ако можеше да пререже гърлото ѝ, би го сторила, без да ѝ мигне окото. Мечтаеше си един ден да ѝ се отдаде такъв случай. Тогава Джей нямаше повече да споменава тази кучка. Нямаше повече да се взира в лимана до среднощ и да мисли само за нея.

— И защо трябва да говориш все за нея?

Бев се премести по-близо до него и наблюдаваше струйките пот, които се стичаха по перфектно изваяните му гладки гърди и мокреха колана на тесните, отрязани джинси. Тя се любуваше на мускулестите бедра, покрити с фини и блестящи като злато руси косъмчета. Яростта ѝ пламна като подпалена искра.

— Виж се как си го надървил. Кълцаш като луд, за да го надървиш! Разкарай тази брадва отгук!

— Това е сатър, слънчице. Защо, по дяволите, си толкова глупава? — Красивото лице и светлата му коса бяха влажни от пот, а студените сини очи блестяха на фона на загара му.

Тя се наведе и обхвана с месестата си ръка издутината между бедрата му, а той спокойно разкрачи крака и се облегна на стола, давайки ѝ възможност да разкопчае ципа му. Тя не носеше сутиен и евтината ѝ блуза на цветя бе разкопчана до средата, излагайки на показ тежки, увиснали гърди, които не предизвикаха у него нищо друго, освен желание да я манипулира и контролира. Разкъса блузата ѝ с един

замах, при което копчетата се разпръснаха по дървения под и започна да я мачка по начина, за който тя копнееше.

— Ох... — стенеше тя, — не спирай! — молеше му се и бавно приближаваше главата си към него.

— Искаш още, така ли, бейби?

— Ох!

Започна да я смуче, но отвратен от нейния солено-кисел вкус, я изрита с босите си стъпала.

Ударът на тялото ѝ в пода и шокираният вик бяха познати звуци в рибарската колиба.

11.

Кръв изби от трапчинката в лявото коляно на Бев и тя се вгледа в раната си.

— Защо не ме желаеш вече? — попита тя. — По-рано не можех да се откача от теб.

Носът ѝ течеше. Тя загърна разкъсаната си блуза, унижена от грозотата си.

— Желая те, когато аз пожелая.

Отново започна да удря със сатъра. Изпод масивното лъскаво острие се разхвърчаха дребни късчета месо и кости и полепнаха по покритата с петна маса и по голата потна гръд на Джей. Душният въздух бе натезжал от сладникаво-киселата смрад на развалено месо. Наоколо лениво кръжаха мухи и бръмчаха като грамадни товарни самолети. Те се тълпяха над кървавата диря, оставена по кофата и черно-зелените им тела лъщяха като разлят петрол.

Бев се надигна от пода. Известно време наблюдаваше как Джей кълца и мята месото в кофата, а мухите се стрелват нагоре и отново се спускат като бомбардировачи към своя пир. Бръмченето им се усиливаше, когато се удареха в стените на кофата.

— И сега пак няма да ядем на масата. — Това е неин стар рефрен.

Никога не се хранеха на нея. Масата бе личното пространство на Джей и тя знаеше, че не трябва да я докосва.

Той размаза яростно комарите.

— По дяволите, не понасям тези шибани гадини! Кога най-сетне ще идеш на пазар? И следващия път да не ми се върнеш само с два спрея срещу комари!

Бев изчезна в тоалетната. Тя бе голяма колкото носа на лодка или малка яхта и вътре нямаше химически резервоар. Изпразненията се стичаха през отвора в една кофа между дървените колони, крепящи колибата. Веднъж дневно тя изхвърляше кофата в лимана. Страхуваше се, че докато седи върху дървения сандък, служещ за тоалетна чиния,

може да я нападне воден мокасин или алигатор и в най-неудобния момент клякаше върху него и се вираше в черната дупка, а тлъстите ѝ бедра се тресяха от страх и напрежение да поддържат тежестта ѝ.

Беше възпълничка, когато Джей я срещна за пръв път в един къмпинг близо до Уилямсбърг, Вирджиния. По чиста случайност ги сближи семейният му бизнес. Той си търсеше място за живеене, а тя живееше далеч от пътя в занемарен, осеян с боклуци и обрасъл с гъста гора имот, пълен с ръждясали каравани и един мотел, окупиран предимно от проститутки и наркопласъори. Когато Джей се появи на вратата на Бев, тя бе впечатлена от силата му и той моментално я привлече. Тя му налетя така, както правеше с всички мъже — грубият секс бе единственото средство да задоволи самотните си гневни нужди.

Онази вечер валеше дъжд и тя приготви на Джей купа готова зеленчукова супа и препечен сандвич със сирене, докато малките ѝ деца се криеха и наблюдаваха тайно майка си, хванала се с поредния непознат. Тогава на Бев изобщо не ѝ бе до децата. И сега се опитваше да не мисли за тях и да не си представя колко са пораснали. Те бяха под опеката на щата и се чувстваха далеч по-добре без нея. Дори Джей се държеше по-мило с тях, отколкото самата Бев. Толкова различен бе, когато си легнаха през онази първа нощ.

Преди три години беше по-привлекателна — още не бе надебеляла от ядене на сандвичи, сирена и меса с консерванти. Липсваше ѝ движение, тъй като не можеше по цял ден да прави лицеви опори и клякания като Джей. Зад колибата се простираха затревени мочурища, пълни с миди. Изгаряше по някоя и друга калория като изтикваше лодката на Джей от тесните плитчини.

Щеше да им свърши работа и малка моторница с външен мотор, но Джей държеше да е „Евинруд“ с двеста конски сили и витло от неръждаема стомана. Пореше с нея каналите на път към своите тайни места или се носеше безшумно под кипарисите, застанал напълно неподвижен като опосум, и слухтеше за приближаващ хеликоптер или кръжащ ниско над главите им самолет. Той не помагаше на Бев за нищо, тъй като не можеше да скрие привлекателната си външност и защото бе прекалено суетен да развали красотата си. Отиваше на сушата само за да вземе пари от семейното скривалище, а не да изпълнява поръчки. Бев си позволяваше да ходи за провизии, понеже

почти не приличаше на снимката от списъка с най-търсените престъпници на ФБР, с набръчканата от слънцето кожа, напompано тяло, подпухнало лице и късо подстригана коса.

— Няма ли да затворим тази врата най-последно? — попита Бев на излизане от тясната мръсна баня.

Той пристъпи към хладилника — бял, със заоблени ръбове и петна от ръжда, останал някъде от шестдесетте години. Отвори вратата и грабна друга бира.

— Обичам да ми е горещо — отвърна Джей, пристъпвайки тежко по дървения под.

— Всичкият хлад от климатика излиза през вратата — изжалва се тя както обикновено. — Само хабим нафта за генератора.

— В такъв случай просто ще излезеш и ще донесеш още. Колко пъти да ти казвам да си размърдаш дебелия задник и да донесеш нафта?

Той бе вторачил в нея неவிждащ поглед, погълнат от ритуала си. Ерекцията му издуваше ципа и скоро щеше да се освободи — когато сам пожелаеше. Ноздрите ѝ вдишаха мириса на тялото му и вонята на развалено месо, когато Джей изнесе кофата навън, следван от орляк мухи, бръмчащи като бойни самолети. Той се залови да издърпа кошовите за раци, завързани с жълти найлонови въжета. Имаше цели дузини. Хвърляше във водата по-големите късове месо, които не се побираха в кошовите. Алигаторите щяха да ги завлекат на дъното и да пируват с тях до насита. Най-голям проблем представляваха черепите, защото можеха да бъдат идентифицирани. Друг негов ритуал бе да ги овъргала в пръст, смесена със стрита креда, която държеше в празни кутии от боя. Втвърденият белезникав прах му напомняше за подземията на Париж, които се виеха на двадесет и пет метра под улиците на града.

Върна се обратно в колибата и се тръшна върху тясното легло до стената, като подложи ръце под главата си.

Бев смъкна блузата си, дразнейки го като стриптийзьорка. Истински майстор в играта на изчакване, той не реагира, когато тя се отърка в устните му. Желанието ѝ стана нетърпимо. Това можеше да продължи много дълго, независимо от молбите ѝ. Чак когато бе готов, Джей започна да я хапе, но не много силно, че да остави следи, тъй като не би се примирил с идеята да прилича на брат си Жан-Батист.

Някога Джей миришеше хубаво и имаше толкова приятен вкус. Откакто се криеше от полицията обаче, рядко се къпеше и когато го правеше, просто изливаше върху тялото си кофе с вода от лимана. Бев не смееше да се оплаква или да реагира дори с най-дребен жест на силната смрад от дъха и слабините му. Последния и единствен път, когато си позволи да си запуши носа, той ѝ го строши и я накара да продължи, а кръвта и тихите ѝ стонове го изпълниха с блаженство.

Когато чистеше колибата, Бев търкаше с особено старание петното от кръв под леглото, но петната от кръв бяха упорити като от филм на ужасите, мислеше си тя. Белината бе оставила изпръскано с белезникаво кафяви петна пространство, голямо колкото изтривалка, а Джей постоянно недоволстваше, сякаш нямаше нищо общо с появата му.

12.

Жан-Батист Шандон седеше в позата на „Мислителят“ на Роден върху тоалетната от неръждаема стомана със свлечени около косматите си крака бели затворнически панталони.

Надзирателите си правеха шеги с него. Непрекъснато. Усещаше ги, вперил поглед в заключената стоманена врата на килията. Металните пръти на малкия прозорец се привличаха от желязото в кръвта на Жан-Батист. Животинският магнетизъм бе научен факт, който в днешно време рядко се споменаваше, а преди векове бе отричан почти напълно, макар и да имаше документирани случаи на намагнетизирани предмети, поставяни върху болни или увредени части на тялото, които преустановявали всички симптоми на болестта и възстановявали здравето на болния. Жан-Батист бе изучил подробно доктрината на прочутия лекар Месмер, чиято система на лечение бе красноречиво изложена в неговия труд „Спомени за откриването на животинския магнетизъм“.

Оригиналният труд, отпечатан за пръв път на френски език през 1779 година, се бе превърнал в библия за Жан-Батист. Преди да конфискуват книгите и радиото му, той запаметяваше дълги откъси от Месмер, тъй като беше горещ привърженик на идеята за универсалния магнитен флуид, който влияеше както върху приливите и отливите, така и върху хората.

— „Аз притежавах обикновени познания за магнита: неговото действие върху желязото, способността на телесните течности да усвояват този минерал... — цитираше едва чуто Жан-Батист, докато седеше върху тоалетната чиния — и подготвях пациента чрез продължително поемане на храни, съдържащи желязо.“

Тези храни представляваха железен тоник, никой не знаеше това по-добре от Жан-Батист. Ако само можеше да открие подходящия за него железен тоник, щеше да бъде излекуван. Преди да влезе в затвора, правеше опити да топи железни пирони във вода за пиене, да яде ръжда, да спи с парчета желязо под леглото и възглавницата, да носи

нитове, болтове и магнити в джобовете на панталоните си. Накрая стигна до извода, че неговият железен тоник е железото в човешката кръв, но така и не успя да поеме достатъчно от нея преди затвора, а в килията изобщо не можеше да си я набавя. В редките случаи, когато се ухапеше и смучеше кръвта си, това не променяше нищо — все едно да пиеш собствената си кръв, за да се излекуваш от анемия.

Франц Антон Месмер бил осмиван от религиозните и научни кръгове, точно както и Жан-Батист бе обект на постоянни подигравки. Истински вярващите показвали фалшив скептицизъм или използвали псевдоними, за да избегнат обвиненията в шарлатанство. Например „Философия на човешкия магнетизъм“, публикувана през 1837 година, бе написана от Джентълмена от Филадельфия, но се предполагаше, че под това име се крие Едгар Алън По. Книгите с подобна тематика накрая попадали в университетските библиотеки и често пъти били изхвърляни, което позволи на Жан-Батист да се сдобие с малка, но изумителна колекция от тези никому ненужни трактати.

Той трепереше над книгите си до маниакалност. Докато се напъваше върху тоалетната чиния, пулсът му се учести. Книгите, донесени от Франция, му бяха отнети като наказателна мярка, когато понижиха статута му от първо на трето ниво, защото мастурбираше и злоупотребяваше с храната. Жан-Батист прекарваше голяма част от времето си върху тоалетната чиния, което за надзирателите бе равносилно на мастурбиране.

Два пъти в един и същи ден — вече не помнеше преди колко време — той не можа да се справи с подносите с храната, които надзирателите бутаха през отвор в долната част на вратата. Храната се разля, изпоцапа всичко и инцидентите бяха сметнати за умишлени. Лишиха го от всички привилегии, естествено, и от книгите му. Разрешиха му само един час седмично за раздвижване. Това нямаше значение. Нали можеше да пише писма. Охраната остана смаяна.

— Как ще пише писма, като е сляп? — учудиха се надзирателите.

— Не се знае със сигурност. Понякога е сляп, а понякога не.

— Значи се преструва?

— Луд за връзване бе, човече.

Жан-Батист можеше да прави лицеви опори, клякания, да скача трупешката, когато си поискаше, в килията с площ шестнадесет квадрата. Броят на посещенията от външния свят бяха сведени до

минимум. Това също нямаше значение. Кой изобщо би го посетил, като изключим репортерите, разните доктори, които му правеха психопрофили и всевъзможните научни светила, желаещи да го изучават, сякаш бе нова форма на вирус? Затварянето на Жан-Батист в килията, униженията и предстоящата смърт, бяха превърнали душата му в ярка светлина, осеяна с бели петънца.

Постоянно бе в състояние на намагнетизиране и сомнамбулизъм и чрез ясновидството си стигаше до прозрения и без да има очи. Имаше уши, но те не му бяха нужни, за да чува. Можеше да узнае, без да знае, и да иде навсякъде, без участието на тялото си, наказало го по рождение. Жан-Батист не познаваше друго чувство, освен омразата. Преди да се опита да убие жената — патолог по съдебна медицина във Вирджиния — и да бъде заловен от полицията, интензивен поток от омраза течеше през другите хора, после през него самия и се връщаше обратно към другите, с което безкрайната верига се затваряше. Яростните му изстъпления бяха неизбежни и той не смяташе, че тялото му носи някаква отговорност за тях, затова и не страдаше от угризения.

След две години, прекарани в очакване на смъртната присъда, Жан-Батист живееше в състояние на постоянен магнетизъм и враждебността към околните вече не го гнетеше. Кое не означаваше, че не би убивал отново. Ако имаше възможност, би разкъсвал жените живи, както правеше в миналото, но вътрешното му електричество не се зареждаше от омраза и похот. Би убивал красиви жени, за да отговори на свой вътрешен, по-висш повик, за да затвори един пречистващ кръг, едновременно необходим и божествен. Екстазът му щеше да потече през избраните от него. Тяхната болка и смърт щяха да бъдат красиви, а те щяха да изпитват вечна благодарност към него, когато умовете се отделят от телата им.

— Кой е там? — отправи той въпрос към противния спарен въздух.

Жан-Батист придърпа ролката с тоалетна хартия към нара и си представи как пред погледа му се простира меко бяло шосе, което ще го отведе извън опушените каменни стени. Днес може би щеше да посети Бюн и любимата си пещера с изба от дванадесети век във владението на мосю Камбре, където щеше да вкуси бургундски вина от бъчви по негов избор, без да си прави труда да всмуква въздух и сетне

да изплюва виното в каменната купа, както му е редът, когато опитваш от подобни съкровища. Не би похабил дори капка! Ха! Я да видим от кои благородни бургундски лозя ще пробваме този път? Той докосна изкривените си устни с показалец.

Баща му, мосю Шандон, притежаваше лозя в Бюн. Той произвеждаше и изнасяше вина. Жан-Батист бе тънък познавач, макар и да го бяха лишили от тях, когато го затвориха в подземие и сетне го прогониха от фамилия дом. Тясната му връзка с Бюн се дължеше на развихрената му фантазия и подробните разкази на чаровния му брат за бургундските вина, които му напомняха, че е бил ограбен и вече не съществува. Ха! На Жан-Батист не му бе нужен език, за да усети вкуса им. Той познаваше самоувереното Clos de Vougeot, както и мекото, елегантно, със сложни нюанси Clos de Mouches. 1997 година беше благодатна за червеното Clos de Mouches, а бялото от 1980 имаше лешников дъх и бе несравнимо. Ах, ами хармонията на Echezeaux! Но най-любимото му — кралят на бургундските вина, бе силното и плътно Chambertins. От двеста и осемдесетте бутилки от реколта 1999 мосю Шандон прибра за себе си в пещерата сто и петдесет, а Жан-Батист не вкуси нито капка. Но след едно от убийствата си в Париж, той ограби жената и празнува с бутилка Chambertins 1998, което имаше вкус на рози и минерали и му напомняше за кръвта ѝ. Ами бордото? Най-доброто е може би Chateau Haut Brion от 1984.

— Кой е там? — отново се провикна той.

— Млъкни и престани да си играеш с тоалетната хартия! Вдигни я!

Не бе нужно да поглежда, за да види ядосаните очи, надничачи през решетката на вратата.

— Навий я както трябва и спри игричките с тоя миничеп!

Очите се скриха, оставяйки след себе си хладен въздух. Жан-Батист трябваше да замине за Бюн, там нямаше такива очи. Трябваше да открие следващата си избраница, да изтръгне грешното ѝ зрение и да смаже мозъка ѝ, за да не помни отвращението, което е изпитала при вида му. После тялото ѝ — нейното владение — ставаше негово. Хълмовете ѝ с чувствените чепки грозде ще му принадлежат. Ще бъде изследовател в пещерата ѝ и ще си проправя път сред тъмните влажни стени, които стават все по-хладни с времето. Кръвта ѝ ще е хубаво червено вино от реколтата, за която жадува. Ще се плиска и стича по

ръцете му, ще сплъсти косата му и ще накара зъбите му да тръпнат от удоволствие!

— Кой е там?

Рядко получаваше отговор.

На надзирателите им бе дошло до гуша от лудия мутант Жан-Батист Шандон и очакваха с нетърпение края му. Върколака от френски произход с неговия деформиран пенис и косматото тяло бе отблъскващ. Лицето му бе асиметрично, сякаш двете половини не са били подравнени, когато е сглобявано в утробата. Едното му око бе пониско от другото, а дребните му бебешки зъби бяха редки и заострени. Доскоро се бръснеше всеки ден. Вече не го правеше. Това бе негово право. През последните четири месеца преди екзекуцията осъденият не бе длъжен да се бръсне. Можеше да отиде в камерата с дълга коса и брада.

Но другите осъдени нямаха тънки къдрави кичури, които да покриват всеки сантиметър от телата им, с изключение на лигавиците, дланите и стъпалата. Жан-Батист не се бе бръснал от два месеца и почти седемсантиметрова козина покриваше слабото му източено тяло, лицето и врата. Другите осъдени се шегуваха, че жертвите на Жан-Батист умирали от страх, преди да е успял да ги направи на хамбургери.

— Хамбургер! Помогни й!

Целта бе подигравките да бъдат чути от Жан-Батист. Освен тях получаваше и жестокости под формата на бележчици или както ги наричаха „хвърчила“, които се промушваха под вратите от килия на килия като верижни писма, докато не стигнеха до крайния получател. Той винаги сдъвкваше бележките на каша и ги гълташе. Имаше дни, в които получаваше по десет. Лафът на затворниците бе, че усещал вкуса на всяка дума.

— Жалко, че няма да завържем косматия му задник за електрическия стол, тогава щеше добре да се изпече — бе дочул разговора на надзирателите.

— Да, ама тогава бутоните му щяха да се размиришат на изгоряла козина.

— Не е честно да не ги бръснем до голо като топчета за пинг-понг, преди да си получат иглата.

— Не е честно, че вече не ги пекаат. Сега е прекалено лесно, по дяволите! Едно боцване и хайде нани-на!

— Виж какво, поне Върколака ще си получи сока добре изстуден.

13.

Жан-Батист седеше напрегнато върху тоалетната чиния, сякаш чуваше подигравателните подмятания, въпреки че извън килията бе тихо.

„Изстуденият сок“ бе мръснишка тайна на медицинския екип, който биеше интравенозните инжекции на осъдения — малка садистична закачка при всяка екзекуция. Този, който отговаряше за смъртоносния серум, го поставяше в хладилна кутия при пренасянето му от запечатания хладилник до камерата. Жан-Батист бе чул други осъдени на смърт затворници да си говорят, че серумът се изстудява повече от необходимото, почти до точката на замръзване. Екипът смяташе, че е честно осъденият на смърт да усети ледения интравенозен удар като отрова, достатъчна да убие четири коня. Ако осъденият не възкликнеше „О, Господи!“ или „Исусе Христе!“, или нещо друго, когато почувстваше вледеняващото идване на смърт, членовете на екипа за екзекуция се чувстваха разочаровани и раздразнени.

— Няма начин последното приятелче да не е получило главоболие от сладоледа. — Чуваха се крясъците на затворниците, които подскачаха край вратите, докато слушаха разказите на други осъдени.

— Оня пищеше. Чухте ли го как се вкисна, когато го удари дозата?

— Няма начин да не са го пуснали по радиото.

— Викаше майка си.

— Доста курви, които оправих, викаха майка си. Последната пищеше: „Мамо! Мамо! Мамо!“ — изфука се отново затворникът, наричан от другите Звяра. Вярваше, че историите му са смешни.

— Я трай бе, ебалник. Не мога да повярвам, че губернаторът ти е дал още цял месец!

Звяра бе източникът на повечето разкази за екзекуции, които се предаваха от уста на уста в килиите на осъдените на смърт. Той беше

докаран в специална бронирана затворническа кола и вече ядеше последната си вечеря, състояща се от пържени скариди, пържола, пържени картофи и орехов пай в килия с решетки, непосредствено до смъртната камера, когато губернаторът ненадейно отложи екзекуцията до приключването на ДНК анализите. Звяра бе наясно, че анализите са загуба на време, но продължаваше да дои каквото можеше от последните си дни на земята след връщането си в сектор „Полунски“. Той не спираше да говори за процедурата, която трябваше да бъде пазена в тайна. Дори знаеше имената на членовете на екипа, както и на лекаря, който щеше да започне инжектирането и да обяви смъртта на Звяра.

— Ако се измъкна отгук, ще оправям подред всички курви и ще си ги записвам на видео! — не спираше с хвалбите Звяра. — Колко жалко, че не можах да запиша онези, дето вече ги оправих. Мамка му, бих дал всичко за една видеокасета! Как не помислих за това навремето, та тези психиатърчета и задници от ФБР да се изядат, когато се приберат вкъщи при своите женички и дечурлига.

Жан-Батист никога не бе филмирал убийствата си. Нямаше време, а и колкото и да бе глупаво, просто не му бе дошло наум. Това бе единственото, което не можеше да си прости. А толкова рядко му се случваше да проявява глупост...

— *Espèce de sale gorille...*

— Тъпа горила.

Жан-Батист затискаше ушите си с ръце.

— Кой е там?

Ех, как не запечата на филм своето кърваво изкуство или поне снимки да бе направил!

И този копнеж, това безпокойство, което не можеше да облекчи, защото не можеше да преживее наново техния екстаз, когато умират. Самата мисъл предизвика нетърпимо напрежение в слабините му. Защото не можеше да облекчи мъката. Родил се бе с дефектно запалване — със сексуални бутала, които даваха искра, но не палеха. Задъха се от напъване върху тоалетната и лицето му плувна в пот.

14.

— Какво правиш там вътре?

Надзирателят удари по вратата. През решетките на прозорчето отново го гледаха две тъмни подигравателни очи.

— Пак си със залепнал за кенефа задник. Ей, червата ти ще вземат да изпаднат някой ден!

Жан-Батист чу стъпки, които се отдалечаваха по металния коридор. Отвън се носеха виковете на други затворници с вечните им оплаквания и цветисти ругатни.

Като изключим Жан-Батист, 245 мъже чакаха своя ред, докато адвокатите продължаваха с обжалванията и правеха всичко възможно да склонят местните съдилища или Върховния съд на САЩ да отменят присъдата или поне да убедят някой съдия да отсъди в тяхна полза и да постави извършване на ДНК анализ или нещо от сорта. Жан-Батист знаеше какво е извършил и се призна за виновен въпреки спектакъла, разигран от неговия адвокат Роко Каджиано, също собственост на фамилията Шандон.

Енергичното оспорване на самопризнанията му беше зле изигран театър от страна на Роко Каджиано. Който се придържаше към инструкциите му, точно както на пръв поглед правеше и Жан-Батист с тази разлика, че Жан-Батист бе много по-добър актьор. Фамилията Шандон вярваше, че най-добре е техният отвратителен син да умре.

— За какво ти е да лежиш десет години в килия на смъртник? — убеждаваха го те. — За какъв дявол искаш да те пуснат на свобода в общество, което ще те преследва като чудовище?

Отначало Жан-Батист не можеше да приеме факта, че семейството му желае неговата смърт. Сега вече го бе приел. Логично бе. Какво му пукаше на семейството дали той ще умре, след като въобще не се интересуваха дали е жив? Просто нямаше избор. Ясно бе. Ако не се беше признал за виновен, баща му щеше да се погрижи да бъде убит, докато трае следствието.

— Затворът е толкова опасно място — увещаваше го кротко баща му на френски по телефона. — Нали помниш какво стана с канибала Джефри Дамър? Беше пребит до смърт с дръжката на парцал за миене или май на метла.

Жан-Батист беше съкрушен и всичките му надежди рухнаха. Той разчиташе на ума си и започна педантично да обмисля опасното си положение, докато го местеха със самолет в Хюстън. Ясно си спомняше табелата „Добре дошли в Хъмбъл“ и хотела от веригата „Холидей Ин“, уж с игрище за голф. Стори му се абсурдно, тъй като не забеляза никакво игрище, само окапали листа, изсъхнали дървета, провиснали телефонни кабели, които му се сториха безкрайни, опърпани борове, магазинчета за хранителни стоки, каравани, обезглавени сгради и панелни жилища. Автоколоната зави на север от 59-та улица и всички федерални и местни агенти се държаха с него като с Франкенщайн.

А той седеше съвсем прилично на задната седалка на белия форд, окован във вериги като Худини. Автоколоната зави по безлюден път, обрасъл с храсталаци, които преминаха в гора от двете страни, и когато пристигнаха в сектор „Полунски“ на тексаския затвор, Жан-Батист забеляза как слънцето превзе сивите небеса и грейна ясен ден. Прие го като знак.

И зачака търпеливо. Постоянно си представяше как по негова воля се посипва дъжд от метеори или прииждат огромни батальони. Колко бе просто! Хората са глупаци! Създаваха такива глупави правила! Ченгетата на затвора можеха да му отнемат радиото или да го накажат, но никой не можеше да неутрализира неговия магнетизъм, нито законното му право да изпраща и получава нецензурирана поща. Ако напишеше върху плик или пакет „Съдебна поща“ или „Поща за медиите“, нито един служител на затвора не можеше да го отвори. Жан-Батист изпращаше писма до Роко Каджиано. От време на време и той получаваше поща. Това бе най-хубавата част, особено след като мадам Скарпета му писа наскоро, защото не можеше да го забрави. Тя беше толкова близо до екстаза и заради собствената си глупост се лиши от благоволенieto на Жан-Батист, измами сама себе си. Безкористното му желание бе да накара прекрасното й тяло да се отдели от душата. Смъртта й щеше да бъде перфектна. Накрая обаче бе осъзнала ужасната си грешка и сега му се извиняваше.

Отново ще се видя с теб.

Жан-Батист разполагаше с достатъчно информация, за да съсипе цялата фамилия Шандон.

Щом това бе нейното желание, защо не? Когато го посетеше, той щеше да намери начин да завърши освобождаването ѝ, да я благослови с онова, което тя желаше. Екстаз. Екстазът!

Той разкъса писмото ѝ на малки късчета и изяде всяка негова дума, като дъвчеше толкова настървено, че чак си нарани венците.

Жан-Батист се надигна от тоалетната, без да си прави труда да пусне казанчето, и издърпа панталоните си нагоре.

— Кой е там?

Бялата фланела с шпиц деколте имаше на гърба си надпис „СО“ — смъртно отделение — изписан с големи черни щамповани букви.

Още един знак. Той бе неин само сега, а тя бе негова завинаги. Затворническите му дрехи бяха просмукани от пот и воняха. Потеше се постоянно и миришеше на мръсно животно. Усмихна се при мисълта за последния осъден на смърт, който бе екзекутиран преди няколко седмици — възрастен мъж на име Пит, убил полицај в Атланта. Пит бе убивал проститутки в течение на години, без да му се случи нищо лошо. Нападал жертвите си по паркинги или даже на сред улицата. Но нарушил статуквото, като намушкал тринайсет пъти един полицај.

В отделението се носеха слухове, че когато лекарят пуснал смъртоносния коктейл по интравенозната тръбичка и той се понесъл по вените на Пит като бърз влак в тунел, смъртта му настъпила точно за две минути и петдесет и шест секунди. Трима лекари се редуваха при изпълнението на екзекуциите — отново според разкази, почерпени от медиите и от осъдени, завърнали се от Хънтсвил след отлагане на екзекуцията. Един педиатър, един сърдечен хирург и една жена, започнала практиката си като семеен лекар преди няколко години. Тя била най-безчувствената от всички екзекутори. Влизала в помещението с черната си чанта, свършвала си работата и напускала невъзмутимо и арогантно, без да разговаря с никого.

Жан-Батист се възбуждаше при мисълта за невидима лекарка в малка тайна стаичка, застинала в очакване на сигнала да убие здраво привързаното му тяло. Той не се плашеше от смъртта на тялото си, тъй като умът бе негова душа и тя не можеше да бъде унищожена. Умът му

бе електричество, флуид. Можеше да го отдели от тялото си. Той бе част от Бога. Изтегнат върху леглото, Жан-Батист изпусна дълбока въздишка и впереният му в тавана поглед продължи с ясновидските си пътешествия. През повечето време се връщаше мислено в Париж, където се носеше незабелязано и долавяше ясни звуци със съзнанието си. Само преди ден бе посетил отново Париж. Валеше ситен дъжд и гумите свистяха по мокрия паваж, а далечното бучене на колите звучеше изненадващо гърлено като къркорене на стомах. Дъждовните капки бяха диаманти, разпилени по седалките на паркираните мотоциклети. Една жена с букет от лилии мина покрай него и той заплува в парфюма ѝ.

Колко наблюдателен бе станал! Винаги, когато душата му посещаваше Париж — най-красивия град на света, забелязваше поредната стара сграда, обвита в зелена мрежа и мъжете, почистващи варовика от вековните напластявания със струи сгъстен въздух. Възстановяването на кремавото лице на Notre Dame бе отнело години. Жан-Батист измерваше времето според свършената работа. Никога не оставаше в Париж повече от няколко дни и всяка нощ се отправяше към Gare de Lyon, сетне към Quai de la Rapée, за да се полюбува на Института по съдебна медицина, където се извършиха аутопсиите на някои от по-ранните му избраници. Представяше си лицата и телата на жените и си припомняше имената им. Изчакваше да премине някое речно корабче и когато последната вълничка от килватера залееше обувките му, той се събличаше гол върху студените камъни на Quai de Bourbon.

Цял живот бе предизвиквал тъмното студено течение на Сена да измие от него проклятието на le Loup-Garou.

Върколака.

Нощното къпане не излекува хипертрихозата му — изключително редкия вроден дефект, заради който тялото му бе покрито с козина. Жестокостта обаче не спираше дотам, а добавяше към нея деформирано лице, уродливи зъби и закърнели гениталии. Жан-Батист се потопи в реката. Носеше се по течението покрай Quai d'Orleans и Quai de Bethune към източния край на остров St. Louis. Там, на Quai d'Anjou, се издигаше четириетажната сграда от седемнадесети век с резбовани врати и позлатени улуци, в която прочутите му родители живееха в неприличен разкош. Когато

полилеите от кристал и сребро светеха, значи родителите му бяха вътре, но те често се събираха с приятели или пиеха последното си питие в хола, който не се виждаше откъм улицата.

По време на тези безтелесни пътувания той можеше да влиза във всяка стая на къщата. Движеше се свободно където си поискаше. Предишната нощ, когато посети остров St. Louis, дебелият му майка имаше няколко нови гънки тлъстина под брадичката си, а очичките ѝ изглеждаха като стафиди на фона на подпухналото ѝ лице. Беше увита в черна сатенена роба и на дебелият си като пънове крака бе обула сатенени чехли. Пушеше силни френски цигари, докато се оплакваше и бръщолевеше на мъжа си, който през това време следеше новините, говореше по телефона или преглеждаше пощата.

Както Жан-Батист можеше да чува без уши, така и баща му можеше да оглушее, когато искаше. Нищо чудно, че търсеше разтуха и удоволствия в прегръдките на многобройни красиви млади жени и само се водеше женен за мадам Шандон. Жан-Батист бе чувал още като малък, че хипертрихозата се предава по наследство, но бе убеден, че тя се дължеше на алкохолизма на майка му. Тя не направила усилие да намали пиенето, докато била бременна с него и неговия брат близък, който се бе нарекъл Джей Тали и бе имал късмета да излезе от утробата на майка им три минути след Жан-Батист. Брат му се бе родил като съвършен образец на мъжествеността — една златна скулптура на изваяно тяло с леко златисто окосмяване, което улавяше светлината, а лицето му бе оформено от истински майстор. Той заслепяваше всеки, когото срещнеше и единствената утеха на Жан-Батист бе, че Джей Тали, чието истинско име бе Жан-Пол Шандон, в действителност не беше такъв, какъвто изглеждаше. И по тази причина бе още по-лош от Жан-Батист.

Жан-Батист не беше забравил, че няколкото минути, разделящи неговото раждане от това на брат му, щяха да бъдат достатъчни за предстоящата му смърт на 7 май. Горедолу няколко минути бе и времето, през което избраниците му оставаха живи, докато кръвта им оплискваше стените с хълмове и долини — приличаха на абстрактната картина, която някога бе видял и жадуваше да си купи, но нямаше нито пари, нито място, където да я окачи.

— Кой е там? — провикна се той.

15.

Водите на река Чарлз отразяваха младата пролетна зеленина покрай дигата в Бостън и Бентън Уесли наблюдаваше младежите, които гребяха в пълен синхрон.

Мускулите им потрепваха като бавното течение, а веслата се потапяха с едва доловим плисък. Можеше да ги наблюдава цял следобед, без да продума. Денят бе идеален, без нито едно облаче, а температурата — двайсет и шест градуса. Бентън бе станал близък приятел със самотата и мълчанието и до такава степен се стремеше към тях, че разговорите го изморяваха и често натежаваха от дълги паузи, които стряскаха или дразнеха хората. Рядко имаше да каже нещо повече от клошарите, които спяха под моста „Фидлър“, увити в камари парцали. Дори успя да обиди шумния и общителен Макс, който работеше в кафе „Еспланада“. Бентън понякога си купуваше оттам бира, карамелизирани пуканки или солети. Бе разбран погрешно още с първата си реплика.

— Другото — само измърмори Бентън, клатейки глава.

Макс бе германец и често бъркаше английския. При това бе твърде докачлив и изтълкува неясната забележка на този умник с размъкнати дрехи и тъмни очила като желание да изтъкне, че всички чужденци са мошеници и си иска рестото от петдоларовата банкнота, която Макс мушна в чекмеджето. Или с други думи, че трудолюбивият Макс е крадец.

А Бентън имаше предвид, че карамелизираните пуканки в кафе „Еспланада“ се продават в пликове, а не в кутии и струват един, вместо четвърт долар. Рекламните изненади, които сега пъхаха в тях, бяха разни напечатани и сгънати бели хартийки, тъпи колкото си искат. Отдавна се бяха изнизали дните, когато лепкавите му пръсти се ровеха из карамелизираните пуканки и фъстъци за съкровища като пластмасова свирка, бейзболна карта или най-хубавото — магически пръстен, който малкият Бентън слагаше на показалеца си и си представяше, че може да чете мислите на хората. Бентън имаше

дарбата да насочва интуицията и ума си към психичните бездни на хора с нервни или душевни разстройства, и то към възможно най-лошите. Обект на ловната му страст бяха изплъзналите се от закона престъпници, чиито сексуални посегателства бяха толкова чудовищни, че паникьосани полицаи от Щатите и чужбина се редяха на опашка, за да изложат случаите си пред него в катедрата по психопрофилиране към Академията на ФБР в Куантико, Вирджиния. По това време Бентън Уесли беше легендарният шеф на катедрата, който носеше консервативни костюми и голям златен пръстен, гравирани със знака на ФБР.

Хората вярваха, че е способен да извлече от докладите и чудовищните снимки уликата, която убягваше на следователите. Сякаш ставаше дума за вълшебна награда, която трябваше да се изкопае по време на заседанията във влажното помещение без прозорци, където се чуваха само строгите гласове, шумът от листовите, които обхождаха заседателната маса и далечните приглушени изстрели от закритото тренировъчно стрелбище. Светът на Бентън през по-голямата част от кариерата му във ФБР беше бившето бомбено скривалище на Дж. Едгар Хувър — подземен бункер, лишен от свеж въздух, където тръбите от тоалетните на горния етаж на академията понякога мокреха протрития килим или се стичаха на вонящи струйки по грапавите стени.

На петдесет години Бентън достигна до горчивия извод, че психопрофилите нямат нищо общо с науката, а са най-обикновени догадки, базираци се на данни, трупани с десетилетия. Така нареченото „профилиране“ не беше нищо друго, освен реклама и маркетинг. Чиста измама. Само още една пазарна хватка за отклоняване на федерални долари от лобистите на ФБР, прекрачили прага на Капитолия. Самата дума „профилиране“ караше Уесли да скърца със зъби. Той не можеше да се примири с факта, че онова, което бе вършил, остава неразбрано, принизено, превърнато в шаблонен холивудски номер, извлечен от изтъркана и погрешна наука за човешкото поведение, анекдоти и дедуктивни предположения. Съвременното психопрофилиране не водеше от конкретни факти до обобщаващи изводи. То бе показно и подвеждащо като физиономиката и антропометрията или опасните и смехотворни вярвания, останали от векове, че убийците приличат на пещерни хора и могат да бъдат

недвусмислено разпознати по обиколката на главата или дължината на ръцете им. Профилирането бе злато за глупците. С това си убеждение Бентън се приближаваше до свещениците, които решаваха, че няма Господ.

Независимо какво казаха другите, независимо какво подсказваше статистиката и епидемиологичните изследвания, независимо какво постановяваха интелектуалните светила, единствената останала константа бе промяната. В днешно време човешките същества извършваха повече убийства, изнасилвания, отвличания, терористични актове и най-обикновени прегрешения за лично облагодетелстване, от когато и да било в историята на свободния свят. Бентън се впрягаше твърде много на тази тема. Разполагаше с достатъчно време, за да го прави. Според Макс Бентън (чието име той не знаеше) бе шантав сноб, най-вероятно професор в Харвард или Масачузетския технологичен институт, при това без чувство за хумор. Макс не схващаше подхвърлените суховати остроумия, с които Бентън някога беше известен.

Макс вече не разговаряше с него, само му вземаше парите и правеше голямо шоу с преброяването на рестото към парчето пица със сирене, содата или плика пуканки. И не пропускаше случай да каже нещо по негов адрес.

— Онзи ден ши купи шолети — разправяше Макс на Нозмо Кинг, доставчика на минерална вода, — та яде ши той шолетите — Макс изгаси цигарата си в стария дъбов тезгях — и се взира като жомби в ей този schtuck, хвърчилото — той посочи с цигарата си към опърпаното червено хвърчило, закачено високо в клоните на стар дъб, — шякаш е някакво природно явление или божи жнак. Може и НЛО!

Нозмо Кинг, който тъкмо нареждаше касите с бутилирана вода се спря и засенчвайки очите си от слънцето, погледна към цигарата на Макс и към скъсаното хвърчило.

— Като дете се побърквах от тая работа — припомни си Нозмо Кинг. — Тъкмо ти купят ново хвърчило и след пет минути вече се е заплело в електрическите жици или в някое шибано дърво. Това е то животът. В един момент нещата вървят добре, а в следващия вятърът те издухва като комар.

Независимо къде се намираще и какво вършеше, сетивата и умът на Бентън бяха завладени от черни мисли и сенки от миналото. Той

живееше в изолационна камера, която толкова го притискаше и обезсърчаваше дълбоко, че имаше мигове, часове, дни и седмици, в които не се интересуваше от нищо, нямаше апетит и само спеше. Изпитваше нужда от слънце и зимата го плашеше. Благодарен бе, че ранният следобед бе сякаш полиран до блясък и не можеше да погледне към река Чарлз или към наситеносиньото небе, без очите му да са затъмнени (както бе в повечето случаи) от тъмни очила. Нехайно отвърна поглед от младите спортисти, окупирали реката, и с болка си даде сметка, че е изминал половин век и вече не е обзет от кураж и желание за победа, а от безсилие и усещане на невъзвратима загуба.

Аз съм мъртъв, казваше си той всяка сутрин, докато се бръснеше. Независимо от всичко съм мъртъв.

Казвам се Том. Том Хавиланд. Том Спек Хавиланд, роден в Гринуич, Кънектикът, на 20 февруари 1955 г. И двамата ми родители са от Салем, Масачузетс. Пенсионирани психолог, отвратен от човешки проблеми, номер на социалната осигуровка ала-бала-ала-бала, неженен, хомосексуалист, ХИВ положителен, обича да гледа как красиви момчета се оглеждат в огледалата на гимнастическия салон, но не предприема нищо, не завързва разговори, не посещава гей барове и не си определя срещи. Никога, никога, никога.

Всичко бе лъжа.

Бентън Уесли вече шест години живееше в лъжа и изгнание.

Той се приближи до една дървена маса, седна върху нея и подпря лакти върху коленете си, преплел здраво тънките си пръсти. Сърцето му заби силно от вълнение и страх. Десетилетията, прекарани в добросъвестно търсене на справедливостта, бяха възнаградени с изгнание, с принудителното приемане на факта, че самият той и всичко, което знае, вече не съществуват. Имаше дни, когато почти не помнеше кой е. Прекарваше повечето време в мисли, развличаше се с четене на философски и духовни книги, история и поезия, с хранене на гълъбите в градския парк или се смесваше с местните хора или туристи.

Вече нямаше нито един костюм. Бръснеше гъстата си сребриста коса до кожа и имаше изрядно подрязани мустаци и брада. Опитваше се да изглежда по-отпуснат и стар, отколкото беше, но тялото и държането му го издаваха. Лицето му бе обветрено, но гладко, а стойката — по войнишки изправена. Тялото му бе здраво и жилаво,

вените по него изпъкнаха като корените на младо дърво, което се опитва да пробие почвата. Бостън бе пълен с фитнес клубове и места за джогинг и спринтиране, а той държеше на добрата форма. Физическото натоварване му напомняше, че е жив. Не си създаваше навици относно това кога и къде да бяга, да излиза, да пазарува или в кои ресторанти да се храни.

Бентън се обърна надясно и развитото му периферно зрение улови набитата фигура на Пийт Марино, който вървеше към него. Бентън затаи дъх. Беше наелектризиран от вълнение и радост, но не му махна с ръка, нито се усмихна. Не бе контактувал със стария си приятел и бивш колега, откакто се водеше за умрял и изчезнал по така наречената Програма за защита на свидетелите — първо ниво, създадена специално за него и контролирана съвместно с лондонската полиция, Вашингтон и Интерпол.

Марино се настани върху масата до Бентън, като първо провери дали по нея няма курешки, и извади с тупване цигара от пакета „Лъки страйк“. Успя да я запали след няколко щраквания на запалката едnodневка с ниско пламъче. Бентън забеляза, че ръцете на Марино треперят. Двата мъже седяха прегърбени и гледаха платноходката, която се отдалечаваше плавно от гребната база.

— Случайно да си идвал на откритата рок сцена? — попита Марино с вълнение, което се опитваше да прикрие с кашляне и шумно издухване на дима.

— Слушах „Бостън Попс“ на четвърти юли — отвърна тихо Бентън. — Нямахме как да не ги чуя, живея наблизо. Ти как си?

— Значи не си идвал. — Марино се опита да звучи нормално както едно време. — Разбирам те. И аз не бих дошъл, като си помисля за тълпите от идиоти. Мразя навалищата. Като в пешеходните зони. Стигнах дотам, че вече не мога да пазарувам в тях. — Той издиша огромен облак дим, а цигарата без филтър потрепери в дебелиите му пръсти. — Поне не си толкова далеч, че да не можеш да чуеш музиката, приятелю. Можеше да бъде и по-лошо. Винаги така казвам: можеше да бъде и по-лошо.

Красивото слабо лице на Бентън не издаде неуловимата смесица от мисли и чувства, таящи се в дъното на душата му. Ръцете му не трепнаха. Той контролираше както нервите, така и изражението на лицето си. Бентън не беше ничий приятел. Тази мисъл го изпълваше с

остра болка и гняв. Марино го нарече „приятел“, защото не знаеше как да се обърне към него.

— Ще те помоля да не ме наричаш „приятел“ — подчерта Бентън с равен глас.

— Естествено. Какво толкова съм казал? — Марино вдигна засегнат рамене.

За голямо и кораво ченге бе прекалено чувствителен и възприемаше думите лично. Способността му да тълкува една честна забележка като обида, предизвикваше досада у онези, които го познаваха, и ужас у всички останали. Марино бе дяволски избухлив и гневните му изблици не познаваха граници. Единствената причина да не бъде убит в подобно състояние бе фактът, че физическата му сила и уменията му да оцелява бяха примесени с голяма доза опит и късмет. Но дори и при това положение късметът не е вечен. Докато попиваше всяка подробност от поведението на Марино, Бентън продължаваше да храни старите тревоги от миналото. Някой ден Пийт щеше да умре или от куршум, или от сърдечен удар.

— Сигурен съм, че не мога да те нарека Том — контрира го Марино, — не и директно.

— Защо, опитай. Свикнал съм.

Челюстта на Марино се сгърчи, докато пушеше.

— По-добре ли се грижиш за себе си или по-зле, откакто те видях за последно? — Бентън се загледа в отпуснатите между коленете му ръце. Пръстите прехвърляха бавно една отчупена от масата треска. — Макар че отговорът е очевиден — додаде той с усмивка.

По оплешивялата глава на Марино се стичаше пот. Той се размърда и усети пистолета „Глок“ четиридесети калибър, праметнат под масивната му лява мишница, както и силно желание да свали якето с емблемата на отбора по боулинг. Целият бе плувнал в пот, а сърцето му биеше учестено, понеже тъмносинята найлонова материя поглъщаше слънчевата светлина като гъба. Марино издиша облак дим, надявайки се, че той няма да отиде по посока на Бентън. Но димът се насочи право към лицето му.

— Благодаря.

— Няма защо. Не мога да те нарека Том.

Марино погълна с поглед младата жена с плътно прилепнали шорти и спортен сутиен, която бягаше пред тях, а гърдите ѝ

подскачаха. Така и не успя да привикне към гледката на жени, разкарващи се по бельо. За детектив, занимаващ се с убийства, при това ветеран, видял стотици голи жени през живота си — повечето от тях по стриптийз барове или върху масата за аутопсии — бе изненадващо, че се впечатляваше толкова, когато видеше на публично място оскъдно облечена жена.

— Ако дъщеря ми тичаше в тоя вид, щях да я убия — промърмори той, загледан в отдалечаващите се трептящи задни части.

— Светът е благодарен, че нямаш дъщеря, Пийт — отвърна Бентън.

— Без майтап. Ако приличаше на мен щеше да стане кечистка и да обърне резбата.

— Не съм сигурен. Носи ти се славата, че на времето си бил хубавец.

Бентън бе виждал снимки на Марино като униформен полицай от нюйоркското полицейско управление в онези далечни дни от кариерата му. Беше широкоплещест, с хубави черти — истински жребец, преди да се запусне и да започне да се самоунищожава, сякаш мразеше собственото си тяло и искаше да го убие, за да му се разкара от пътя.

Бентън скочи от масата и двамата поеха към пешеходния мост.

— Ох! — Марино се ухили лукаво. — Бях забравил, че си гей. Май трябва да внимавам с кечистките лесбийки? Ще ти скъсам главата, ако се опиташ да ме хванеш за ръка.

Марино винаги бе имал фобия към хомосексуалистите, но никога не се бе чувствал толкова неуверен и толкова объркан по отношение на тях, колкото в сегашния етап от живота си. Убеждението му, че гейовете са перверзни, а лесбийките могат да се излекуват чрез секс с мъже, бе еволюирало от ясно като бял ден до тъмно като нощ. Не можеше да разбере истинската природа на хора, изпитващи влечение към собствения си пол, и циничните му грозни коментари звучаха категорично като камбана, излята от олово. Повече нищо не му бе толкова ясно. Малко бяха нещата, които му изглеждаха неоспорими. Когато беше фанатично убеден, поне не си задаваше въпроси. В началото живееше според евангелието на Марино. През последните години бе станал агностик — компас без стрелка. Убежденията му се лутаха от едната до другата крайност.

— Какво е усещането да знаеш, че хората те мислят за... знаеш какво? — попита Марино. — Надявам се, че никой не се опитва да те тъпче.

— Не ме интересува какво мислят хората за мен — каза тихо Бентън, докато оглеждаше хората, които ги подминаваха по моста, както и профучаващите коли под тях, сякаш всеки човек в периметър от тридесет метра можеше да ги наблюдава и подслушва. — Кога за последен път си ходил за риба?

16.

Докато вървяха по калдъръмената алея под сянката на двата реда японски череши, кленове и смърч, Марино постепенно се вкисна.

В най-ужасните си настроения обикновено късно нощем, когато бе сам и пресушаваше бира след бира или уиски след уиски, той негодуваше срещу Бентън Уесли, почти го презираше за това, че е отровил живота на всички.

Ако Бентън беше наистина мъртъв, щеше да е по-лесно. Марино си мислеше, че вече отдавна трябваше да го е преживял. Но как можеше да се справи със загуба, която не се бе случила и да живее с нейните тайни?

Тъй че когато Марино бе сам и пиан и бе изпаднал в състояние на дива ярост, той ругаеше Бентън на висок глас, мачкаше една след друга бирените кутии и ги мятеше през малката си разхвърляна дневна.

— Виж какво й причини! — крещеше той, обърнат към стената. — Виж какво й причини, шибан кучи сине!

Доктор Кей Скарпета бе застанала като призрак между Марино и Бентън, докато те вървяха по алеята. Тя бе една от най-забележителните жени, които Марино познаваше, но мнимите изтезания и убийството на Бентън я бяха оголили. Където и да отидеше, тя се натъкваше на мъртвото тяло на Бентън, а Марино през цялото време знаеше, че ужасяващото му убийство е измислица чак до лабораторния доклад от аутопсията, смъртния акт и прахта, която Скарпета разпръсна на вятъра в Хилтън Хед Айлънд — морския курорт, който тя и Бентън обичаха.

Прахта и останките от кости бяха изровени от дъното на крематориум във Филадельфия. Останки. Господ знае чии. Марино й ги предаде в евтина малка урна, която му връчиха в следствената служба, и всичко, което успя да й каже беше: „Съжалявам. Наистина съжалявам“. Докато се потеше в костюма си върху мокрия пясък, той наблюдаваше как тя разпръсква прахта от борда на хеликоптера,

пилотиран от Луси. Предполагаемите останки на любовника на Скарпета бяха хвърлени колкото се може по-далеч от болката ѝ в урагана на пенещите се вълни и пръски. Тогава Марино се вгледа в непроницаемото лице на Луси, която се взираше към него през стъклото, докато изпълняваше точно молбата на леля си, макар че знаеше всичко.

Скарпета вярваше на Луси и Марино повече, отколкото на всеки друг в живота си. Двамата с Луси помогнаха за инсцениране на убийството и изчезването на Бентън, но истината беше като мозъчна инфекция, с която се бореха ежедневно, докато Бентън си живееше живота под името Том.

— Май не си ходил за риба — продължи Бентън непряко.

— Не кълват — но гневът на Марино кълвеше и започваше да оголва ноктите си.

— Ясно, няма риба. Ами боулингът? Доколкото си спомням, последния път беше втори в лигата. „Стрелящите кегли“, май така се казваше отборът ти.

— Да, миналия век. Вече не се задържам във Вирджиния. Освен ако не ме довлечат насила долу до Ричмънд за някое съдебно дело. Вече не съм към тяхното полицейско управление. Местя се все по-близо до Флорида и в момента сключвам договор с полицейското на Холивуд, на юг от Лодърдейл.

— Когато си във Флорида — отбеляза Бентън — и пътуваш към Ричмънд, се движиш нагоре, а не надолу. Винаги си имал изумително чувство за ориентация, Пийт.

Марино бе хванат в лъжа и го знаеше. Постоянно мислеше как да се махне от Ричмънд. И го беше срам, че няма смелостта да го стори — само него познаваше, дори в града да не бе останало нищо друго, освен стари битки, прераснали в гняв.

— Не съм дошъл тук да ти досаждам с разни истории — каза Марино.

Тъмните очила на Бентън се стрелнаха към него, докато двамата продължаваха бавно по пътеката.

— Е, виждам, че много съм ти липсвал — подметна Бентън с леден тон.

— Не е честно, по дяволите! — просъска Марино със свити юмруци. — Не издържам повече, приятелю. И Луси не издържа

повече. Иска ми се да си муха на стената, за да видиш какво си й причинил. Говоря за д-р Скарпета. Или вече и нея не помниш?

— Да не си дошъл тук да изливаш гнева си върху мен?

— Тъкмо си мислех, докато идвах към теб, и държа да го подчертая сега, когато си ми посветил цялото си внимание, че като те гледам как живееш, по-добре е да си мъртъв.

— Успокой топката — отвърна тихо Бентън с метални нотки в гласа. — Ще поговорим вътре.

17.

Бентън Уесли бе успял да си намери подходящо жилище на една улица в Бийкън Хил с горди стари тухлени постройките и красиви дървета.

Неговият апартамент се намиреше в грозна бежова панелна сграда, с пластмасови столове по балконите и ръждясала ограда от ковано желязо около потискащо тъмен преден двор, обрасъл в растителност. Двамата с Марино изкачиха зле осветеното стълбище, което миришеше на урина и застоял цигарен дим.

— Мамка му! — задъха се Марино. — Не можа ли да намериш бордей поне с асансьор? Не исках да кажа онова за умирането. Никой не иска да умира.

На петата площадка Бентън отключи издрасканата сива метална врата към апартамент 56.

— Повечето хора вече ме мислят за умрял.

— По дяволите! Не казвам нищо както трябва. — Марино изтри потното си лице.

— Имам „Дос Еквис“ и газирана вода. — Гласът на Бентън сякаш повтори щракането на бравата. — И естествено, пресен сок.

— Няма „Будвайзер“?

— Настани се удобно.

— Имаш „Будвайзер“, нали? — В гласа на Марино се долавяше болка. Бентън явно не си спомняше нищо за него.

— Знаех, че ще дойдеш, естествено, че имам „Будвайзер“ — обади се Бентън от кухнята. — Напълнил съм целия хладилник.

Марино се огледа и избра да седне върху една грозна кушетка с дамаска на цветя. Апартаментът бе мебелиран и носеше мрачната патина на многобройните еднакво немарливи наематели, минали през него. Бентън вероятно не бе живял на прилично място, откакто умря и стана Том и Марино си зададе въпроса как педантичен и изтънчен човек като него може да търпи това. Бентън произхождаше от богато семейство от североизточните щати и винаги бе бил материално

задоволен, макар че нямаше сума, с която можеше да откупи свободата си от ужасите на своята професия. На Марино му се струваше невероятно, че Бентън живееше в апартамент, наеман преди това от купонясващи студенти и хора от низшите слоеве на средната класа. Не можеше да си представи, че го вижда с набола брада, размъкнати джинси и тениска, и да знае, че няма дори собствена кола.

— Поне си в добра форма — забеляза Марино и се прозина.

— „Поне“ означава, че това е най-доброто, което можеш да кажеш за мен. — Бентън се наведе и извади от стария хладилник две бири.

Студените бутилки се удряха една в друга, докато отваряше някакво чекмедже и търсеше „църковния ключ“, както Марино наричаше отварачката за бира.

— Имаш ли нещо против, ако пуша? — попита Марино.

— Да. — Бентън отвори и затвори вратата на някакъв шкаф.

— Окей, значи ще получа припадък и ще си глътна езика.

— Не казах, че не можеш да пушиш — Бентън прекоси сумрачната мизерна дневна и подаде на Марино една „Будвайзер“, — а само, че имам нещо против.

Връчи му една водна чаша, която да използва вместо пепелник.

— Значи си във форма и нито пушиш, нито пиеш — върна се отново към темата Марино, после отпи голяма глътка бира и пусна доволна въздишка, — но животът ти е скапан.

Бентън седна срещу Марино. Пространството помежду им беше запълнено от издраскана масичка с плот от изкуствено дърво, върху която бяха подредени списания и дистанционното на телевизора.

— Няма нужда да паднеш от небето, за да ми кажеш, че животът ми е скапан. Ако си дошъл за това, по-добре изобщо да не беше идвал. Прецака програмата, изложи ме на риск...

— Изложих и себе си на риск — натърти Марино.

— Канех се да отбележа този факт. — Бентън внезапно се запали и очите му заблестяха. — И двамата дяволски добре знаем, че това не засяга само мен. Ако ставаше дума само за мен, щях да ги оставя да се прицелят и да стрелят.

Марино си играеше с етикета на бирената бутилка.

— Върколака е готов да изплюе камъчето за цялата си фамилия, великите Шандон.

Бентън четеше вестниците по няколко пъти на ден и ровеше из интернет, за да сглоби парчетата от миналото на Върколака. Вече знаеше всичко за Жан-Батист, уродливия убиец, сина на Шандон — великия мосю Шандон, близък приятел с парижката аристокрация и глава на най-влиятелната, най-опасната организирана престъпна групировка в света. Жан-Батист знаеше достатъчно за семейния им бизнес и за онези, които изпълняваха жестоката задача да изпратят всеки, който трябваше, зад решетките или на носилката към смъртната камера.

До този момент Жан-Батист излежаваше присъдата си в тексаския затвор при засилени мерки за сигурност, без да обели дума. Бентън се бе забъркал с фамилията Шандон и мощната ѝ мрежа и сега на хиляди мили отгук мосю Шандон си пиеше изтънчените вина и не се съмняваше, че Бентън е платил най-високата и ужасна цена. Мосю Шандон беше преметнат, но само донякъде. Бентън „умря“, за да спаси както себе си, така и другите от истинска смърт. Но плащаше цената на Прометей. Все едно бе прикован с вериги към скала. И не можеше да оздравее, защото вътрешностите му бяха разкъсвани ежедневно.

— Върколака — така Марино обикновено наричаше Жан-Батист — казва, че ще посочи с пръст всекиго, от татенцето до икономите, но само при определени условия. — Марино се поколеба. — Хич не се майтапи с нас, Бентън. Наистина е готов.

— Знаеш ли го със сигурност? — попита направо Бентън.

— Да. Факт е.

— Как ти го каза? — Погледът на Бентън придоби характерната напрегнатост.

— Писма.

— Знаем ли на кого е писал, освен на теб?

— На Скарпета. Писмото ѝ беше изпратено до мен. Не съм ѝ го давал, защото не виждам смисъл.

— Кой друг?

— На Луси.

— И нейното ли беше изпратено до теб?

— Не. Директно до офиса ѝ. Понятие си нямам как е научил адреса и името ѝ. Тоест до „Последния участък“, при положение, че всички мислят, че работи в „Инфосърч Сълуюшънс“.

— Откъде може да знае, че с Луси наричат компанията ѝ „Последния участък“? Ако се разровя в интернет ще открия ли някъде да се споменава „Последния участък“?

— Не и в този смисъл, за който говорим.

— А ще открия ли „Инфосърч Сълюшънс“?

— Със сигурност.

— Тя има ли официално обявен служебен телефон?

— „Инфосърч Сълюшънс“ имат.

— Значи знае и къде официално работи. Обадил се е на телефонни услуги и оттам е получил адреса ѝ. Всъщност в днешно време можеш да откриеш почти всичко в интернет и за по-малко от петдесетачка можеш да си купиш даже и необявени в указателя номера на клетъчни телефони.

— Не ми се вярва Върколака да си е взел компютър в килията — отвърна раздражено Марино.

— Роко Каджиано може да го снабди с всякаква информация — напомни Бентън. — Служебният телефон на Луси му е бил необходим, тъй като е планирал да я обезвреди. Но после Жан-Батист го е помолил.

— Звучиш ми като човек, който е в течение на новините. — Марино се опита да отклони разговора от Роко Каджиано.

— Прочете ли писмото му до Луси?

— Тя ми съобщи за него. Не искаше да ми го изпраца по факса или електронната поща. — Този факт също смущаваше Марино. Явно Луси не искаше той да вижда писмото.

— Има ли писма до някой друг?

Марино сви рамене и отпи от бирата.

— Не знам. С теб явно не си кореспондира — направи опит да се пошегува той.

Бентън не се усмихна.

— Защото си мъртъв бе. — Марино очевидно реши, че Бентън не е разбрал шегата. — Така или иначе, ако в затвора някой осъден обозначи писмата си с надпис „Съдебна поща“ или „Поща за медиите“, надзирателите нямат право да ги отварят. Тъй че ако Върколака си има приятелчета адвокати или журналисти и си кореспондира с тях, информацията е поверителна.

Марино продължи да чопли етикета върху биреното шише и да приказва, все едно че Бентън не знаеше какви са правата на затворниците, нищо че бе разпитвал стотици престъпници през кариерата си.

— Единственото място, което остава да проверим, е списъкът на посетителите му. Много от хората, с които плъховете си кореспондират, идват и на посещения. Върколака има списък. Я да погледна — губернаторът на Тексас, президентът...

— Президентът на Съединените Щати? — Запазена марка на Бентън беше да приема всяка информация сериозно.

— Тъй де — отвърна Марино.

Той се нервираше, когато гледаше жестовете и реакциите на Бентън от миналото, на онзи Бентън, с когото бе работил и който му беше приятел.

— Кой друг? — Бентън се надигна, за да вземе бележник и химикалка от спретнатата купчина с листа и списания до компютъра върху кухненската маса.

Сложи си очилата с телени рамки — много малки, в стил Джон Ленън, каквито никога не би носил в предишния си живот. Когато отново седна, написа датата, часа и мястото върху чистия лист. Марино можа да разчете само думата „престъпник“ от ситния почерк на Бентън, понеже го гледаше на обратно.

— Баща му и майка му са в списъка. Голям майтап, какво ще кажеш?

Химикалката на Бентън спря да пише. Той вдигна очи:

— Ами неговият адвокат? Роко Каджиано?

Марино допи бирата си.

— Роко — натърти Бентън. — Ще ми кажеш ли?

По лицето на Марино пробягна смесица от гняв и срам.

— Не забравяй, че не ми е никакъв, не съм го отгледал, не го познавам и не искам да го знам. Бих му спукал черепа като едното нищо, както и на останалите боклуци.

— Генетично той е твой син, независимо дали ти харесва или не — отвърна невъзмутимо Бентън.

— Даже не помня рождения му ден. — Марино пропъди мисълта за единствения си син с махване на ръка и глътка от бирата.

Роко Марино, който смени фамилията си на Каджиано, се бе родил лош. Той беше срамната мръсна тайна на Марино — абсцес, който не бе разкривал пред никого до появата на Жан-Батист Шандон на сцената. През по-голяма част от живота си Марино бе вярвал, че ужасните житейски избори на Роко бяха насочени лично към него — най-жестокото наказание, което би могъл да наложи на бащата, когото презираше. Колкото и да беше странно, Марино намираще известна утеха в това. По-добре лична вендата, отколкото унизителната и болезнена истина, че Роко е напълно безразличен към него. Действията на Роко нямаха нищо общо с Марино. Той се присмиваше на Марино, на собствения си баща, смяташе го за неудачник, който се облича като прасе, живее като прасе и се е превърнал в прасе.

Повторната поява на Роко в живота на Марино беше съвпадение. „Дяволски смешно съвпадение“ по думите на самия Роко, който се бе спрял пред вратата на съдебната зала, колкото да обмени няколко думи с баща си след призоваването на Жан-Батист Шандон в съда. Роко бе нагазил дълбоко в организираната престъпност, веднага щом порасна достатъчно, за да започне да се бръсне. Беше адвокатът, който метеше улицата на фамилия Шандон много преди Марино изобщо да чуе за нея.

— Знаем ли къде Роко прекарва времето си в последно време? — попита Бентън.

Очите на Марино потъмняха.

— Има вероятност, голяма вероятност, съвсем скоро да узнаем.

— Тоест?

Марино се облегна назад, сякаш разговорът му доставяше удоволствие и гъделичкаше егото му.

— Тоест тоя път има закачени тенекиени кутии за задника си, но не го знае.

— Тоест?

— Интерпол го е обявил за издирване, а той и хабер си няма. Луси ми го каза. Уверен съм, че ще го пипнем, него и останалите задници.

— Ние?

Марино отново сви рамене, отпи последната глътка от бирата си, оригна се и се наклони да се надигне за нова.

— Ние, добрите. А Роко го е загазил, защото ще се мотае на някое летище и малката червена сигнална лампичка ще светне на компютъра, и докато се усети, ще се окаже с чифт лъскави белезници или може би с автомат AR-15, насочен в главата.

— За какви престъпления? Досега винаги се е измъквал от мръсотиите. Това е част от чара му.

— Знам само, че в Италия има издадена заповед за арестуването му.

— Кой ти каза?

— Луси. Бих дал всичко, за да насоча AR-15 в главата му, само че аз със сигурност ще дръпна спусъка — произнесе Марино. Вярваше си, макар и да не можеше да си го представи. Просто образите не се появяваха.

— Той ти е син — напомни му тихо Бентън. — По-скоро се подготви психически, в случай че изобщо имаш нещо общо с онова, което може да му се случи. Имаш ли законното право да издирваш него или когото и да било от хората на Шандон? Или в момента работиш под прикритие за ФБР?

Пауза. Марино мразеше федералните.

— Окото ми няма да мигне. — Опитваше се да покаже равнодушие, но нервите му се бяха изопнали от гняв и страх. — Освен това нямам представа къде може да е. Някой друг ще го залови, след което ще бъде екстрадиран в Италия, ако изобщо го доживее. Не се съмнявам, че фамилията Шандон ще го измъкне, преди да си е отворил устата.

— Кой друг? — продължи Бентън. — Кой друг е в списъка?

— Няколко журналисти. Не съм ги чувал и доколкото знам май не съществуват. О, да, има един, който си го бива. Братът на Върколака, красавецът Жан-Пол Шандон, сиреч Джей Тали. Ще ми се копелето да се появи в затвора на посещение и да му арестуваме задника, та да прави компания на грозния задник на брат си.

Бентън спря да пише, погледът му се оживи за миг при споменаването на Джей Тали.

— Значи допускаш, че е още жив? Сигурен ли си?

— Нямам причини да мисля другояче. Предполагам, че си живее живота под семейното крило и движи фамилния бизнес.

Докато произнасяше това, на Марино внезапно му хрумна, че Бентън може би знае, че Тали е онзи Шандон, който се представи за американец, стана агент към Алкохол, цигари и огнестрелни оръжия и бе назначен като свръзка с щабквартирата на Интерпол във Франция. Марино прехвърли наум всичко, публикувано по случая Жан-Батист. Имаше смътното чувство, че някъде се споменаваше за връзка между Скарпета и Джей Тали, когато тя и половината свят смятаха Джей за голяма клечка — агентът красавец, който говореше половин дузина езици и бе учил в Харвард. Не бе нужно Бентън да разбере за Скарпета и Тали. Марино адски се надяваше никога да не узнае.

— Някъде съм чел за Джей Тали — заяви Бентън. — Той е много умен, много шлифован, изключително садистичен и опасен. Имам сериозни съмнения, че не е мъртъв.

— Тъх... — Мислите на Марино се пръснаха като подплашени птици. — Какво си чел?

— Не е тайна, че той е братът близък на Жан-Батист. Двуййчен близък. — Лицето на Бентън остана безизразно.

— Това е най-невероятната история, която съм чувал. — Марино поклати глава. — Представяш ли си, той и Върколака, родени само с няколко минути разлика? Да не говорим за кофтите карти, които е извадил единия брат, докато другият, Тали, е получил всички аса.

— Той е жесток психопат — изтъкна Бентън. — Не бих нарекъл това „аса“.

— Техните ДНК проби са толкова сходни — продължи Марино, — че трябвало да направят десетки, за да разберат, че става дума за ДНК на двама различни хора. — Марино млъкна, леко изнервен, като продължи да чопли етикета на бирата. — Не искам от мен да ти обяснявам за шибаните ДНК проби. Скарпета беше стигнала до всички тези изводи...

— Кой друг е в списъка? — прекъсна го Бентън. Лицето на Марино се превърна в маска. — Списъкът на посетителите.

— Тоя списък е боклук. Сигурен съм, че никой друг не го е посещавал, освен адвоката му.

— Тоест синът ти Роко Каджиано. — Бентън не даде възможност на Марино да пренебрегне факта. — Някой друг? — настоя той, докато си водеше бележки.

— Излиза, че и аз съм вътре. Много мило. След което новото ми другарче ми изпраща писмо. Едно за мен и едно за Скарпета, което не съм й дал.

Марино стана да си вземе още една бира.

— Искаш ли?

— Не.

Марино взе якето си, бръкна в единия, после в другия джоб и извади сгънати листове.

— Случайно ги нося със себе си. Фотокопия, включително и на пликите.

— Списъкът. — Бентън не се отклоняваше от темата. — Няма начин да не носиш и копие от списъка.

— Не ми е нужно копие от този скапан списък. — Марино показва признаци на раздразнение. — Какво общо имаш ти с този шибан списък? Мога да ти кажа точно кои са в него. Хората, които вече споменах, плюс двама репортери. Карлос Гуариньо и Еманюел ла Фльор.

Произношението му беше ужасно и Бентън го помоли да каже имената буква по буква.

— Вероятно живеят в Сицилия и Париж.

— Действителни лица ли са?

— В интернет нямаше следа от имената им, а Луси е проверила.

— Щом Луси не може да ги открие, значи не съществуват — реши Бентън.

— В списъка с посетителите на Върколака — додаде Марино — е и самата Джейми Бъргър, която щеше да го гони до дупка, ако в Ню Йорк се бе стигнало до процес заради журналистката, която Върколака преби. Бъргър е екземпляр и половина и се познава със Скарпета. Приятелки са.

Бентън знаеше всичко това и не реагира. Водеше си бележки.

— И накрая е някакъв си тип на име Робърт Лий.

— Името ми звучи съвсем реално. Да не би случайно бащиното му име да започва с буквата „Е“? — попита суховато Бентън. — Да е имало някаква кореспонденция между Жан-Батист и този Робърт Лий, освен ако господин Лий не е умрял преди около стотина години?

— Мога само да ти кажа, че е в списъка на посетителите. Пощата му не се отваря от затвора, така че нямам никаква идея на кого пише

писъмца или от кого получава любовни послания.

18.

Марино отвори и приглади писмото на Жан-Батист, изпратено лично до него, и започна да чете: *„Bonjour, mon cher ami, Пийт...“*. Спря и вдигна намръщено поглед.

— Можеш ли да повярваш, нарича ме „Пийт“? Това направо ме изкарва от релси.

— Повече, отколкото обръщението скъпи мой приятелю? — уточни сухо Бентън.

— Не понасям разни боклуци да ме наричат на малко име.

— Продължавай да четеш, ако обичаш — подкани го Бентън с известно нетърпение. — Дано няма повече френски думи, които да осакатиш. От коя дата е писмото?

— Няма и седмица, откакто е писано. Направих всичко възможно да пристигна тук колкото се може по-бързо. За да се видя с теб... По дяволите, ще ти казвам Бентън!

— Чети, ако обичаш.

Марино запали нова цигара, всмука дълбоко и продължи:

— *„Това е само кратко писъмце, с което те уведомявам, че си пускам коса. Защо? Естествено, защото определиха датата, на която ще умра. Днес е седми май, часът е десет вечерта, нито минута по-късно. И така, надявам се да бъдеш мой специален гост. Но преди това, mon ami, трябва да склуча една сделка, тъй че ти правя предложение, на което не можеш да устоиш (както казват по филмите).*

Никога няма да ги пипнеш без мен, Жан-Батист. Все едно да се опиташ да уловиш хиляда риби с малка мрежа. Мрежата съм аз. Има две условия. Те са прости.

Няма да призная нищо, освен пред мадам Скарпета, която поиска да се видя с нея и да ѝ кажа каквото знам.

Никой друг не може да присъства.

Имам още едно условие, което тя не знае. Искам да ми вкара смъртоносния коктейл, както се изразяват. Мадам Скарпета трябва

да ме убие. Имам ѝ пълно доверие. Знам, че ако приеме, няма да наруши обещанието си към мен. Виждате ли колко добре я познавам?

До скоро,

Жан-Батист Шандон.“

— А писмото до нея? — попита рязко Бентън, не желаше да произнесе името на Скарпета.

— Горедолу в същия стил. — Марино нямаше желание да му го чете на глас.

— В ръката ти е. Прочети го.

Марино тръсна пепелта във водната чаша и примижа с едното око, докато издухваше дима.

— Ще ти го предам накратко.

— Не ме щади, Пийт — тихо промълви Бентън.

— Добре, щом искаш да го чуеш, ще ти го прочета. Но мисля, че не е необходимо и може би ти...

— Хайде, прочети го! — Гласът на Бентън звучеше уморено и когато се облегна назад, погледът му не бе толкова напрегнат.

Марино прочисти гърлото си, докато отваряше друг обикновен бял лист и започна да чете:

— „*Mon cher amour, Kaу...* — хвърли поглед към Бентън. Кръвта се бе изцедила от лицето му и то бе придобило жълтеникав оттенък под загара. — *Сърцето ми се облива от мъка, защото все още не си ми определила среща. Не разбирам. Ти, естествено, се чувстваш като мен. Аз съм твоят крадец в нощта, великият любовник, който дойде, за да те открадне, но ти отказа. Ти ме избягваш и ме нараняваш. Сега сигурно се чувстваш празна, отегчена и копнееш за мен, мадам Скарпета.*

Питаш за мен? Аз не се чувствам отегчен. Ти си тук, при мен, в моята килия, останала без своя воля, напълно в моя власт. Ти трябва да го знаеш. Трябва да го усещаш. Почакай, да преброя ли? По четири, пет или петнайсет пъти на ден разкъсвам тези твои красиви костюми — висшата мода на мадам Скарпета, лекарката, адвокатката, шефката. Разкъсвам всичко с голите си ръце и впивам зъби в големите гърди, докато ти цялата трепериш и примряла от удоволствие...“

— Има ли нещо по-съществено тук? — Гласът на Бентън бе рязък като изщракване на затвор на пистолет. — Не ме интересуват

тези порнографски лигавщини. Какво иска той?

Марино се вгледа напрегнато в него, направи пауза и отново се върна към писмото. По оплешивялото му теме бяха избили капки пот, които се стичаха по слепоочията. Той прочете написаното на гърба на белия лист:

— „Трябва да те видя! Не можеш да се измъкнеш, освен ако не те интересува дали ще умрат още невинни хора. Не че някой е невинен. Ще ти кажа всичко, което трябва да знаеш. Но трябва да те гледам в плът и кръв, докато говоря истината. След това ще ме убиеш.“ — Марино спря да чете. — Няма смисъл да слушаш повече помия...

— И тя не знае нищо за това?

— Е — извъртя Марино, — не буквално. Както казах, не съм ѝ го показвал. Обясних ѝ само, че съм получил писмо и че Върколака иска да я види, и че ще размени информация срещу евентуално нейно посещение в затвора. Предадох ѝ за желанието му тя да бие смъртоносната инжекция.

— Това е обичайната практика — затворническите власти използват медици отвън, обикновени цивилни лекари, които да приложат смъртния коктейл — отбеляза Бентън ни в клин, ни в ръкав, сякаш казаното от Марино не го засягаше. — Обработихте ли писмата с нинхидрин? — Този път той смени темата. — Така не мога да преценя, тъй като това са фотокопия.

Химикалът нинхидрин реагираше с аминокиселината от пръстовите отпечатъци и оцветяваше големи части от оригиналните писма в тъмновиолетово.

— Не исках да ги повреждам — отвърна Марино.

— А алтернативен светлинен източник? Нещо неувреждащо, от рода на кримоскоп, например?

След като Марино не отговори, Бентън му зададе очевидния въпрос:

— Не си направил нищо, за да докажеш, че тези писма са от Жан-Батист Шандон? Само предполагаш? Господи! — Бентън прокара ръце през лицето си. — Боже господи! Пристигаш тук, поемаш този риск и дори не знаеш със сигурност дали писмата са от него? Нека предположа — не са взети и ДНК проби от лепилото на марките и на плика? Ами самите марки? Обратният адрес?

— Няма обратен адрес, както няма и пощенско клеймо, което да ни подсказва откъде са изпратени — призна Марино, който вече се потеше обилно.

Бентън се наведе напред.

— Какво? Предал е писмата на ръка? Обратният адрес не е неговият? Какви ги дрънкаш, по дяволите? Как ще ти изпрати нещо по пощата и няма да има пощенско клеймо?

Марино разгърна друг лист и му го подаде. Фотокопието бе на бял пощенски плик, с логото на фондацията „Национална юридическа академия“ и печат за предплатена държавна пощенска такса.

— Е, това поне сме го виждали — отбеляза Бентън, разглеждайки фотокопието — и двамата сме членове на НЮА, откакто се помним. Или поне аз бях. Съжалявам, че ти го напомням, но вече не фигурирам в списъка им с пощенски адреси. — Той спря да говори, когато забеляза, че надписът „Първокласна поща“ до печата за предплатена пощенска услуга е зачеркнат. — За пръв път нямам никакво възможно обяснение — заяви той.

— Пликът на НЮА пристигна до мен по пощата — обясни Марино. — И когато го отворих, двете писма бяха вътре. Едното до мен, а другото до Скарпета. Запечатани и маркирани като съдебна поща, в случай, че някой от затвора прояви любопитство и реши да я отвори. Единствените други надписи върху пликовете бяха имената ни.

Двамата се умълчаха. Марино пушеше и отпиваше от бирата.

— Виж, има още една възможност, последната, за която се сещам — каза Марино. — Направих проверка, като започнах от шефа и стигнах до най-долу. Петдесет и шест от служителите са членове на НЮА. Няма нищо странно да видиш оставен някъде такъв плик.

Бентън поклати глава.

— Но твоят адрес е напечатан на машина. Как Шандон би могъл да го направи?

— Как по дяволите търпиш този кенеф? И климатик ли нямаш? Взехме проби още с пристигането на пликовете, но бяха самозалепващи се. Значи не е трябвало да ближе лепилото.

Това бе измъкване и Марино го знаеше. Кожни клетки можеха да попаднат и върху самозалепващи се повърхности. Просто не му се отговаряше на въпросите на Бентън.

— Как Шандон е успял да изпрати писмата в подобен плик? — Бентън размаха фотокопието пред лицето на Марино. — И не ти ли се струва малко странно, че „Първокласна поща“ е задраскано? Защо му е да го прави?

— Защо не попитаме Върколака — отвърна грубо Марино. — Нямам никаква представа.

— Но си сигурен, че писмата са от Жан-Батист — Бентън премери всяка своя дума. — Пийт, недей, не си такъв глупак.

Марино изтри челото си с ръкава.

— Виж, истината е, че нямаме научни доказателства за каквото и да било. Но не защото не сме се опитали. Опитавме и със светлинен източник и с ДНК проби, но нищо не излезе.

— А митохондриално ДНК? Пробвахте ли?

— За какво? Ще отнеме месеци, а дотогава той ще е мъртъв. И без това няма начин да получим резултат. Все едно да разтръбим високо: „Абе откъде копелето е използвало плик на Националната юридическа академия?“. Сигурно се кефи, като ни принуждава да правим всички тези анализи. Много добре знае, че ще ударим на камък. Трябвало е само да си увие ръцете с тоалетна хартия или нещо подобно, за да не остави отпечатьци.

— Може би — съгласи се Бентън.

Марино бе на крачка да избухне. Направо беше бесен.

— Кротко, Пийт. Нямах да имаш такова добро мнение за мен, ако не бях попитал.

Марино го гледаше, без да мига.

— Искаш моето мнение ли? — продължи Бентън. — Написал е писмата и нарочно не е оставил улики. Не знам как се е добрал до плик на Националната юридическа академия. Честно казано, изненадан съм, че не ти се е обаждал и по-рано. Писмата звучат автентично. Знаем, че Жан-Батист фетишизира женските гърди. Знаем, че е много вероятно да разполага с информация, която би унищожила престъпната фамилна групировка. Условията, които ни поставя, се връзват с неутолимия му стремеж да доминира и контролира.

— А какво ще кажеш за това, че уж Скарпета искала да го види?

— Ти ми кажи.

— Никога не му е писала. Попитах я направо. За какво ѝ е, по дяволите, да пише подобни лайна? Казах ѝ и за Националната

юридическа академия, както и че писмата до нея и до мен са получени в един плик. Показах ѝ фотокопие...

— На какво? — прекъсна го Бентън.

— На плика на Националната юридическа академия — Марино започна да губи търпение, — в който пристигнаха моето и нейното писмо от Върколака. Предупредих я, ако получи писмо в плик на Националната юридическа академия, да не го отваря и дори да не го докосва. Вярваш ли, че иска тя да бъде неговият палач?

— Ако има намерение да умира...

— Намерение? — прекъсна го Марино. — Не мисля, че старият Върколак има думата по въпроса.

— Много неща могат да се случат междувременно, Пийт. Не забравяй връзките му. Аз нямаше да бъда сигурен в нищо. Между другото и писмото на Луси ли беше в плик на Националната юридическа академия с предплатена пощенска такса?

— Да.

— Фантазията за жена лекар, която му бие смъртоносната инжекция и наблюдава как умира, сигурно е доста еротична за него — промълви замислено Бентън.

— Не коя да е лекарка. Говорим за Скарпета!

— Той преследва друго човешко същество до край, подчинява го и го контролира, принуждава го да извърши нещо, което ще го бележи завинаги. — Бентън млъкна за момент, преди да добави: — Убиеш ли някого, не го забравяш, нали знаеш? Трябва да приемем тези писма сериозно. Вярвам, че действително са от него, независимо дали има пръстови отпечатащи или не.

— Да, аз също вярвам, че са от него и че наистина мисли каквото е написал. Точно затова съм тук. Ако накараме Върколака да пропее, ще стигнем до гвардейците на татенцето и ще направим така, че групировката Шандон да остане без бизнес. И ти няма да имаш повече грижи.

— Кой сме тези „ние“?

— Няма ли най-сетне да престанеш! — Марино се надигна да си вземе още една бира. Отново бе обзет от гняв и разочарование. — Не разбираш ли? — извика той, докато тършуваше в хладилника. — След седми, ако си свършим работата както трябва и Върколака умре, след седми май няма да има причина повече да си Том еди-кой си!

— Кой сме тези „ние“?

Марино изсумтя като бик, докато отваряше бутилката „Дос Еквис“.

— „Ние“ — това съм аз, това е Луси.

— Луси знае ли, че си дошъл да се срещнеш с мен днес?

— Не, не съм казвал на никого и нямам намерение.

— Добре. — Бентън не помръдна от стола си.

— Върколака ни пуска стръв, за да потопи кораба — разсъждаваше Марино на глас. — Сигурно вече е пуснал първата, като е изпял за Роко. Някой все пак трябва да е пропял, щом най-неочаквано са го взели на мушка и го издирват.

— Разбирам. Колко благородно от страна на Шандон да предаде първо сина ти. Ще посещаваш ли Роко в затвора, Пийт?

Марино внезапно строши бирената бутилка в мивката. Разхвърчаха се стъкла. Той се приближи до Бентън и го погледна в упор.

— Не го споменавай, чу ли ме! Дано хване СПИН в затвора и да пукне! Колко мъка е причинил! Сега е негов ред, по дяволите!

— Мъка на кого? — Бентън не трепна пред кипналия, лъхащ на бира Марино. — На теб ли?

— Можеш да започнеш с майка му. И да продължиш нататък. — Марино все още мислеше за Дорис, бившата си съпруга и майка на Роко, със свито сърце. Тя беше неговата младежка любов и продължи да я смята за такава, дълго след като бе престанал да ѝ обръща внимание. Остана поразен, когато тя го изостави заради друг мъж. Докато тези мисли преминаваха през ума му, Марино не спираше да крещи на Бентън: — Ще можеш да се прибереш у вас, шибан идиот! Отново ще можеш да заживееш своя живот!

Марино се тръшна на кушетката, дишаше тежко, а лицето му бе станало тъмночервено и напомняше на Бентън за ферарито „575М Маранело“, което бе зърнал да снове из Кеймбридж. Цветът му бе наситено виненочервен и той се сети за Луси, която бе влюбена в бързите мощни коли.

— Ще можеш да се виждаш със Скарпета и с Луси и...

— Грещиш — прошепна Бентън. — Жан-Батист Шандон се е докарал умишлено до това положение. Той се намира точно там, където искаше да бъде. Свържи фактите, Пийт. Спомни си как започна

всичко, след като беше арестуван. Следователите бяха шокирани, когато направи доброволни самопризнания за още едно убийство, този път в Тексас, и след това най-неочаквано се призна за виновен. Защо? Защото искаше да бъде екстрадиран в Тексас. Изборът беше негов, а не на губернатора на Вирджиния.

— Няма начин — не отстъпваше Марино. — Нашият амбициозен губернатор едва ли е искал да подразни Вашингтон, като ядоса Франция, най-ревностния противник на смъртното наказание. Затова дадохме Шандон на Тексас.

Бентън поклати глава.

— Не е така. Жан-Батист даде Жан-Батист на Тексас.

— И как, по дяволите, го разбра? Разговарял си с хората? Аз пък мислех, че вече не разговаряш с никого.

Бентън не отговори.

— Не разбирам — продължаваше Марино — защо на Върколака ще му пука за Тексас?

— Знае, че там ще умре бързо, а той иска да умре по-скоро. Било е част от големия му план. Не е имал намерение да гние десет или петнадесет години в смъртното отделение. В Тексас шансовете му да спечели играта са много по-големи. Вирджиния може лесно да се поддаде на политическия натиск и да отложи екзекуцията. Не забравяй, че там всяка негова стъпка щеше да бъде следена. Щеше да му се позволява много по-малко, тъй като бюстителите на реда и надзирателите щяха да се посветят на мисията да осигурят както неговата безопасност, така и доброто му поведение. Щеше да бъде под строго наблюдение. Само не ми казвай, че ако беше във Вирджиния, пощата му нямаше тайно да бъде проверявана, нищо че законните му права щяха да отидат по дяволите.

— Вирджиния щеше да му изпържи задника — възпротиви се Марино, — след всичко, което е извършил.

— Той уби служителка в магазин. Уби полицай. Почти щеше да убие главния патолог. Тогавашният губернатор е вече сенатор и председател на Демократичния национален комитет. И не е подразнил Вашингтон, защото не е имал намерение да дразни французите. Губернаторът на Тексас е вече във втория си мандат — един републиканец с пръст на спусъка, който между другото пет пари не дава кого дразни.

— „Главният патолог“? Даже не ти стиска да й кажеш името, а!
— възкликна Марино с невярващ поглед.

19.

Няколко години преди това Кей, лелята на Луси Фаринели, ѝ бе разказала една история за отрязана глава на германски войник, който загинал през Втората световна война.

Тялото му било открито, заровено в пясъка някъде в Полша, разказваше тя на Луси, и сухият пясък съхранил късата му руса коса, привлекателните черти и дори наболата брада. Когато Скарпета видяла главата, изложена във витрина в Полския институт по съдебна медицина, където четяла лекции като гостуващ преподавател, се сетила за Мадам Тисо.

— Предните му зъби бяха счупени — бе продължила Скарпета, обяснявайки, че не смятала повредените зъби за дело на човешка ръка. — Просто е имал лоша хигиена. Повърхностната огнестрелна рана в дясното слепоочие — цитирала тя причината за смъртта на нациста — беше под ъгъл, който показва накъде е било насочено оръжието, в случая надолу. Често при самоубийство дулото е насочено направо или нагоре. В случая нямаше обгаряне, тъй като раната е била почистена, а брадата около нея избръсната в моргата, където мумифицираните останки са били изпратени, за да се установи със сигурност, че смъртта е настъпила отдавна, или поне така ми беше обяснено, когато четях лекции в „тяхната академия“.

Единствената причина Луси да си припомни за обезглавения нацист беше полицаят, който я претърсваше на североизточната германска граница. Красивият синеок блондин изглеждаше прекалено млад, за да е заразен от обичайната досада, докато се облягаше във вътрешността на взетия под наем мерцедес и обхождаше с фенерче седалките му. Насочи фенерчето към покрития с черен мокет под и силният лъч освети протритото ѝ кожено куфарче и мъхести червени сакове „Найк“ на задната седалка. Той пробяга няколко пъти с фенера върху мястото до шофьора, премести куфара и го отвори. Затвори го, почти без да погледне вътре.

Ако си бе направил труда да отвори циповете на двата червени сака и да се порови из дрехите ѝ, щеше да открие тактическа полицейска палка. Тя приличаше много на черна гумена дръжка на риболовен прът, но при рязък замах на китката се разтягаше до шейсетсантиметрово острие от закалена стомана, способно да раздробява кости и да разрязва меки тъкани, включително вътрешните органи в коремната кухина.

Луси бе подготвена с обяснение за оръжието, което бе сравнително непознато и не се използваше за друго, освен за налагане на закона. Щеше да твърди, че прекалено грижовният ѝ приятел ѝ е дал палката за самозащита, тъй като е бизнес дама и често пътува сама. Тя всъщност изобщо не беше наясно как се борави с него, но той настоявал, като гарантирал, че няма нищо лошо да я сложи в багажа си. Ако полицията конфискуваше палката, какво толкова? Но Луси изпита облекчение, че не я откриха и че полицаят в светлозелена униформа провери паспорта ѝ вътре в полицейската вишка и не прояви особен интерес към младата американка, която шофираше мерцедеса си сама посред нощ.

— Каква е целта на посещението ви?

— Бизнес. — Не обясни точно какъв бизнес, но имаше готов отговор за всеки случай.

Той вдигна телефонната слушалка и произнесе нещо, което Луси не успя да чуе, но усети, че не говори за нея или ако го прави, то не е нещо сериозно. Очакваше вещите ѝ да бъдат преровени и беше подготвена. Очакваше да бъде разпитвана. Но полицаят, който ѝ напомни за обезглавения войник, ѝ върна паспорта.

— Благодаря — произнесе тя любезно, като мислено му лепна етикета „глупак“.

Светът бе пълен с мързеливи глупаци като него. Той ѝ махна в отговор.

Тя потегли бавно напред и прекоси границата с Полша, където друг полицаи, този път поляк, я подложи на същите формалности. Нямаше мъчително претърсване, нямаше и намек за друго, освен сънливост и отегчение. Прекалено лесно бе. Обзе я параноя. Напомни си никога да не се доверява на нещо, което е прекалено лесно, и във въображението ѝ се появиха офицери от Гестапо и СС — жестоки сенки от миналото. Страхът ѝ, безпочвен и нелогичен, се разнесе като

телесна миризма. Усещаше как под якето мишниците ѝ се оросяват от пот, докато размишляваше за поляците, поробени и лишени от гражданските си права през войната, за която бе чела само в учебниците по история.

Не бе по-различно от начина, по който в момента живееше Бентън Уесли, и Луси се запита какво ли щеше да мисли и чувства, ако знаеше, че тя е в Полша, и каква е истинската причина да е там. Не минаваше и ден, без сянката му да премине над живота ѝ.

20.

Професионалният ѝ опит не личеше, освен когато съзнателно не го използваше като оръжие.

Беше още в гимназията, когато започна да работи като стажантка във ФБР върху разработката на криминалната разузнавателна мрежа, известна като КАИН. След като завърши университета във Вирджиния, стана специален агент на ФБР и ѝ беше предоставена пълна свобода като компютърен и технически експерт. Научи се да управлява хеликоптер и стана първата жена член на Екипа на специалните части за спасяване на зложници към ФБР. Всяка нейна проява, акция и изтощителна тренировка беше съпътствана от враждебност, подмятания и злонамерени закачки. Рядко ѝ се случваше да бъде поканена на бира от мъжете в барчето на академията, наричано „Заседателната зала“. Не споделяха с нея нито за провалените си акции, нито за съпругите, децата или приятелките си. Затова пък беше под прицел. Одумваха я, докато се къпеха под душовете.

Кариерата ѝ във ФБР приключи в една влажна октомврийска сутрин, когато заедно със спаринг-партньора си за тренировки с висока степен на риск — съкратено ТВСР — Руди Мюзил, стреляха с деветмилиметрови патрони в Гуменото стрелбище на Академията на ФБР. Както предполагаше самото име, закритото стрелбище с висока степен на риск бе пълно със стари гуми, в които тактическите агенти можеха да се крият, да се провират, да заобикалят и да използват като прикритие при отработването на безумните маневри. Руди дишаше тежко и беше плувнал в пот, когато приклепна зад една купчина от гуми и тикна поредния пълнител в своя „Глок“. Надникна иззад една износена „Мишлен“, като се озърташе за Луси.

— Окей. Кажй честно — крещеше той посред дима от изстрелите — какви са сексуалните ти предпочитания?

— Да го правя колкото се може по-често! — Тя зареди нов пълнител и дръпна затвора, като се претърколи между камарите от гуми, преди да изстреля петте патрона в издигнатата на тридесет

стъпки от нея мишена. Дупките от изстрелите бяха толкова нагъсто, че образуваха нещо като малко цветче.

— Така значи? — Два куршума издрънчаха силно в мишената, гангстер с автомат в ръцете. — Аз и момчетата сме се хванали на бас по въпроса. — Гласът на Руди се приближаваше, докато той лазеше по корем по мръсния циментов под.

Преметна се през кула от почернели гуми и сграбчи неподозиращата Луси за обувките, подсилени със специална стомана, каквито носеха спецчастите.

— Пипнах те! — разсмя се той и остави пистолета си върху една гума.

— Да не си откачил! — Луси изстреля заредения патрон от пистолета си и куршумът се отблъсна от пода. — Използваме истинско оръжие, идиот такъв!

— Я дай да го погледна — Руди беше станал сериозен, — нещо не звучи както трябва.

Той взе пистолета от нея и извади пълнителя.

— Разтегната пружина. — Тръсна пистолета, преди да го постави до своя върху гумата. — Аха, правило номер едно: Никога не губи оръжието си!

След това се просна върху Луси и взе да се бори с нея през смях. Вярваше, че тя е чакала точно това и не говори сериозно, когато взе да вика:

— Ставай от мен, задник!

Накрая сграбчи и двете ѝ китки в голямата си ръка и плъзна другата под ризата ѝ, тикна езика си в устата ѝ и избута нагоре сутиена ѝ.

— Момчетата само приказват — произнесе той задъхано, — че си лесбийка, защото не могат да те имат... — суетеше се със закопчалката на колана ѝ.

Луси захапа долната му устна и с все сила удари с чело носната му кост. Партньорът ѝ прекара остатъка от деня в спешното отделение.

Адвокатите на ФБР ѝ напомниха, че една жалба няма да е от полза за никого, особено след като Руди е вярвал, че тя „го е искала“ и е имал вероятна причина да мисли така. Луси му била казала, че „иска да го прави колкото може по-често“, както той неохотно бе написал във формулярите, които бе принуден да попълни за Вътрешния отдел.

— Вярно е — спокойно бе заявила Луси по време на клетвените показания пред петима адвокати, — казах го, но не съм казвала, че го искам с него или с който и да било друг, и то по време на стрелбата на Гуменото стрелбище, в момент на маневра и по средата на цикъла ми.

— Но вие сте го подвеждали и преди това. Дали сте повод на агент Мюзил да мисли, че го харесвате.

— Какъв повод? — Луси бе дала клетва. — Да му предлагам от време на време парче дъвка, да му помагам да чисти оръжието си, да се мъкна с него при пробягването на Йелоу Брик Роуд и други маршрути с препятствия, най-тежкият от които е Базата на морския корпус, да си правим майтапи, това ли имате предвид?

— Доста близки сте били! — взаимно се уверяваха адвокатите.

— Той е мой партньор. Партньорите се сближават.

— Независимо от това, изглежда сте отделяли доста време и внимание на агент Мюзил, задавали сте му лични въпроси, свързани с неговите уикенди и празници, обаждали сте се у тях, когато е бил болен.

— Това „правене на майтапи“, както вие се изразихте, може да се изтъкува като флирт. Някои хора пускат шеги, когато флиртуват.

Адвокатите отново бяха единомисленици и което беше още по-лошо, сред тях имаше две жени — жени в костюми с мъжка кройка, на високи токове, с агресивен поглед в безизразните, лишени от блясък, слепи за онова пред тях очи. Тези адвокатки имаха мъртвия поглед на хора, които не биха се спрели пред нищо, за да постигнат своето или за да бъдат на мястото на онези, от които се боят.

— Съжалявам — произнесе Луси вече с повишено внимание, като избягваше мъртвите погледи, — но вие ме настъпихте. Моля повторете — промърмори тя на добре познатия ѝ авиационен жаргон.

— Моля? Кой ви е настъпил? — Виждаха се начумерени физиономии.

— Намесихте се във връзката ми с кулата. Ох, пардон, няма кула. Това е неконтролирано въздушно пространство и вие правите каквото си поискате, нали?

Чумеренето продължаваше. Адвокатите се споглеждаха, сякаш Луси е извънземно.

— Все едно — додаде тя.

— Вие сте привлекателна неомъжена жена. Давате ли си сметка, че агент Мюзил би могъл да изтълкува вашето „майтапене“, обажданията ви и прочие като сексуален интерес от ваша страна, агент Фаринели?

— Освен това беше доложено, че често сте наричали агент Мюзил и вас самата „ин и иланг“.

— Сто пъти съм обяснявала на Руди, че иланг е малайзийско дърво. Или по-точно иланг-иланг. Дърво с жълти цветове, от които се извлича парфюм... Но той невинаги настройва ушите си на правилната честота. — Луси сподави усмивката си.

Адвокатите си водеха бележки.

— Никога не съм наричала Руди „иланг“. От време на време наистина съм му викала „ян“, а той ме наричаше „инг“, независимо колко пъти съм му обяснявала, че думата е „ин“ — продължаваше с обясненията Луси.

Мълчание, вдигнати химикалки.

— Това е свързано с китайската философия. — Все едно говореше на черната дъска. — Баланс, паралелни начала.

— Защо сте се наричали един друг... все едно как?

— Защото сме като две грахчета в шушулка. Знаете ли този израз?

— Мисля, че познаваме термина „две грахчета в шушулка“. И все пак тези прякори подсказват връзка...

— Не и такава, за каквато намекувате — отвърна Луси без злоба, тъй като не мразеше Руди. — Дватама сме като две грахчета в шушулка, защото не се вписваме. Той е австриец и другите момчета го наричат лайциди, защото е, цитирам: „пълнен с лайна“, от което хич не му е до смях. А аз съм лесбийка, тоест мъжемразка, защото според законите на мачизма коя нормална жена ще иска да е ТВСР и ще отрязва така мъжете.

Луси огледа мъртвите очи на жените и забеляза, че и очите на мъжете бяха същите. Единственият признак на живот беше пламъчето на дребните им жалки душици, които мразеха хора като Луси, защото се осмеляваха да им се противопоставят, да не им позволят да ги подчинят и изплашат.

— Този разпит, клетвени показания, инквизиция, или дявол знае какво, е пълна простотия — каза Луси. — Нямам интерес да съдя

скапаното ФБР. Просто се погрижих за себе си в Гуменото стрелбище. Не съм докладвала за инцидента. Руди го направи. Трябваше да обясни нараняването. Той пое отговорността. Можеше и да излъже. Но не го направи и сега двамата можем да се гледаме в очите. — Тя използва думата „очи“, за да подчертае мъртвия поглед на адвокатите, сякаш те можеха да разберат, че очите им са мъртви. — Дватамата с Руди се разбрахме — продължи Луси със спокоен тон. — Открихме наново, че сме партньори, а един партньор не прави нищо, което другият не иска, и с постъпките си не предава другия, нито му вреди. Освен това той ми се извини. И беше искрен. Дори се разплака.

— Шпионите също се извиняват и плачат. — В гърлото на враждебно настроената адвокатка в костюм на райета се надигаше вълна от злост. — А това, че вие приемате извинението му, не решава въпроса, агент Фаринели. Той се е опитал да ви изнасили. — Тя наблегна на последното, като се надяваше отново да унижи и стъпче Луси, извиквайки у мъжката адвокатска половина представата за сексуалното посегателство над голата Луси върху прашния циментов под на стрелбището.

— Не знаех, че Руди е обвинен в шпионаж — отвърна Луси.

Тя подаде оставката си във ФБР и постъпи в Службата за борба с аферите с алкохол, цигари и огнестрелно оръжие — накратко АЦО — несправедливо считана от ФБР за сбирщина от горски стражари, които разбиват на пух и прах незаконни спиртоварни и ходят, препасани с колани с инструменти.

Стана експерт по разследване на пожари във Филадельфия. Там помогна в инсценирането на убийството на Бентън Уесли, като достави тялото, дарено на едно медицинско училище за извършване на дисекции. Мъртвият мъж беше в напреднала възраст, с гъста посивяла коса и след изгарянето му в умишлено подпалена сграда идентифицирането по външни белези беше ненадеждно, ако не и невъзможно. Всичко, което изпадналата в шок Скарпета успя да види на страшната, залята с вода, и димяща сцена на местопрестъплението, беше овъгленото тяло и череп, останал без лице, с посребрена коса, плюс ръчния часовник от титаний, принадлежал на Бентън Уесли. По секретни нареждания от Вашингтон главният патолог във Филадельфия имаше задачата да фалшифицира всички протоколи. На хартия Бентън

се водеше мъртъв — поредното убийство, вписано в криминалната статистика на ФБР за 1997 година.

След потъването му в черната дупка на програмата за защита на свидетелите АЦО незабавно прехвърли Луси в Оперативната служба в Маями, където тя изяви желание за опасна работа под прикритие и успя да ги убеди да я вземат, независимо от резервите на отговорния специален агент. Луси си имаше принципи. И не се задържаше на едно място. Никой от близкото ѝ обкръжение, освен Пийт Марино, не знаеше причината. Скарпета беше в неведение, нямаше дори смътни съмнения относно истината. Тя предположи, че Луси изживява тежка криза заради смъртта на Бентън, с която не можеше да се примири. Но истината бе, че всъщност Луси не можеше да се справи с факта, че Бентън беше жив. За една година в Маями тя застреля двама наркочилдъри при акция, която се разви зле.

Въпреки записите на инсталираните видеокамери, които ясно показваха, че тя бе спасила себе си и живота на партньора си под прикритие, тръгнаха слухове. Не закъсняха нито грозните клюки и дезинформация, нито вътрешните разследвания, които следваха едно след друго. Луси напусна АЦО. Напусна федералните. Осребри акциите си в Интернет преди дестабилизацията на икономиката, последвала събитията от 11 септември. Инвестира част от парите, опита и таланта си на следовател в частна агенция за разследване, която нарече „Последния участък“. До нея се прибъгваше, когато всички други възможности бяха изчерпани. Дейността не се огласяваше и името ѝ не фигурираше в нито един указател.

21.

Бентън стана от стола и пхна ръце в джобовете си.

— Хора от миналото — каза той. — Ние живеем много животи, Пийт, и миналото е смърт. Нещо приключило. Нещо, което не може да се върне. А ние продължаваме нататък и преоткриваме себе си.

— Глупости! Явно много време си прекарвал сам — отвърна Марино отвратен, но сърцето му се сви от страх. — Повръща ми се от теб. Адски се радвам, че Скарпета не е тук да те види. А може би трябва да го направи, за да те прежали, както ти вече си я прежалил. По дяволите, няма ли да включиш климатика в този кенеф?

Марино пристъпи към прозореца и включи устройството докрай.

— Знаеш ли какво прави тя в последно време, или пет пари не даваш? Нищо. Станала е консултант. Уволниха я от шефския пост. Можеш ли да повярваш? Шибаният губернатор на Вирджиния се отърва от нея по политически причини. А да те уволнят в разгара на скандал не ти предоставя много възможности за работа — продължи гръмко той. — Когато опрат до нея, никой не смее да я наеме, освен ако не е някой пиклив случай, за който не могат да си позволят да наемат никого, и тя го поема, без да вземе нито цент. Като убийството със свръхдоза в Батън Руж.

— Луизиана? — Бентън се приближи до прозореца и погледна навън.

— Да. Тамошният шеф на следствието ми се обади сутринта, преди да тръгна за Ричмънд. Някой си Лание. Стар случай на свръхдоза. Аз не съм в течение, но той поиска да знае дали Скарпета не работи частно и дали мога да гарантирам за нея. Побеснях. Ето докъде се е стигнало — да й трябва препоръки.

— Луизиана? — произнесе отново Бентън, сякаш имаше някаква грешка.

— Да знаеш друг щат с град Батън Руж? — попита със същия тон Марино, опитвайки се да надвика шума от климатика.

— Не е добро място за нея — произнесе замислено Бентън.

— Е да, друго нещо си е Ню Йорк, окръг Колумбия, Лос Анджелис. Направо е супер късмет, че има пари, иначе не знам докъде щеше да я докара...

— От известно време там стават серийни убийства... — подхвана Бентън.

— Само че не я търсят от спецекипите, които работят по тях. А и този случай няма нищо общо с изчезналите жени. Дреболия. Смъртен случай. Предполагам, че шефът на следствието ще ѝ се обади и като я познавам, няма начин да му откаже.

— Район, в който са изчезнали десет жени, а ѝ се обажда за някакъв смъртен случай? От какъв зор?

— Не знам. Ти кажи.

— Какво да ти кажа?

— Не знам!

— Искам да разбера защо този случай на свръхдоза изведнъж става толкова важен — упорстваше Бентън.

— Да не би антените ти да са се завързали на възел? — възкликна Марино. — Изпускаш основната нишка. Животът на Скарпета е отишъл на кино.

— Луизиана не е добро място за нея — повтори Бентън. — Защо ти се обади шефът на следствието? Само за препоръка ли?

Марино тръсна глава, сякаш се опитваше да се събуди. Разтри лицето си. Бентън му се изплъзваше.

— Искаше да му помогна по случая.

— Ти?

— Какво по дяволите се опитваш да кажеш? Че не мога да помогна на някого по даден случай? Бих помогнал на всеки шибан...

— Разбира се, че би помогнал. И защо ти не помогна на батънружкия полицейски шеф?

— Защото не знам нищо по случая! Господи, ще ме побъркаш!

— „Последния участък“ би могъл да помогне.

— Ей, ще ме оставиш ли за малко на мира? На полицейския не му беше такъв зор за случая, а само намекна, че може да поиска медицинското мнение на Скарпета...

— Правната им система е базирана на Наполеоновия кодекс.

Марино нямаше понятие за какво говори.

— Какво общо има тук Наполеон!

— Френската правосъдна система — поясни Бентън. — Единственият щат в Америка, чиято правосъдна система се базира на френското правораздаване, а не на английското. Батън Руж има повече неразкрити убийства на жени на глава от населението, отколкото всеки друг американски град.

— Да, разбрах най-после. Значи не е добро място.

— Тя не бива да отива там. Особено сама. При никакви обстоятелства. Погрижи се за това, Пийт. — Бентън продължи да се взира през прозореца. — Повярвай ми.

— Да ти повярвам? Ама че майтап!

— Погрижи се поне за нея.

Марино заби поглед в гърба му, беше побеснял.

— Тя не бива даже да припарва до него.

— За кого, по дяволите, говориш? — все повече се горещеше Марино. Бентън му бе станал съвсем чужд. Сякаш вече не го познаваше. — Върколака? Мили боже! Аз пък мислех, че говорим за свръхдозата в Луизиана — изжалва се Марино.

— Дръж я настрана оттам.

— Нямах право да ме молиш за нищо, особено пък за нея.

— Тя му е идея фикс.

— Какво общо има той с Луизиана, по дяволите? — Марино се приближи към него и впери изпитателен поглед в лицето му, сякаш за да прочете нещо, което му се изплъзваше.

— Това е продължение на битката за надмощие, която той загуби от нея в миналото. Сега е решил да я спечели, дори това да е последното нещо в живота му.

— Нищо няма да спечели, когато го напомним с доза, достатъчна да убие цял табун коне.

— Не говоря за Жан-Батист. Да не би да си забравил за другия Шандон — брат му? „Последния участък“ трябва да помогне на шефа на следствието. Не тя.

Марино не го слушаше. Имаше усещането, че е седнал на задната седалка на движеща се кола, оставена без шофьор.

— Скарпета знае какво иска от нея Върколака. — Марино се придържаше към единствената тема, която го интересуваше и която имаше смисъл за него. — Няма да има нищо против да му бие

инжекцията, а аз ще съм точно зад опушената витрина и ще се усмихвам.

— Питал ли си я, дали няма нищо против? — Бентън се загледа в поредния пролетен ден, който залязваше. Нежната жива зеленина бе позлатена от залеза и сенките около земята се сгъстяваха.

— Не е нужно да я питам.

— Ясно. Значи не си го обсъждал с нея. Не съм изненадан. Няма да е в неин стил да го обсъжда с теб.

Обидата бе завоалирана, но жегна Марино като опарване от медуза. Той не беше близък със Скарпета. Никой не беше в такива близки отношения с нея както Бентън. Тя не бе споделяла с Марино как би се чувствала като палач. Не обсъждаше с него чувствата си.

— Разчитах на теб да се грижиш за нея — изтъкна Бентън.

Въздухът сякаш се нажежи. И двамата се потяха мълчаливо.

— Знам как се чувстваш, Пийт — промълви тихо Бентън. — Винаги съм знаел.

— Нищо не знаеш.

— Грижи се за нея.

— Дойдох при теб, за да започнеш ти да го правиш.

22.

Кеят „Картридж Блъф“ бе прилична и доста посещавана спирка за покупки на хранителни стоки и гориво, но Бев Кифин никога не вкарваше моторницата там.

Тя го подмина, без да намали скоростта, и се приближи към кея „Тин Лизи“ с ресторанта за един милион долара, построен от стари съборетини. Богаташите от вътрешността стигаха до „Лизи“ по моста „Спрингфийлд“, за да хапнат от приготвените по специални местни рецепти пържоли, да опитат морските дарове и да пият каквото им душа иска, без да се налага да си тръгват с лодка след мръкване. Преди шест месеца Бев беше помолила Джей да я заведе там за рождения ѝ ден, но той само се изсмя и лицето му се изкриви, когато изръмжа, че е глупава, грозна и луда въобще да си мисли, че би я завел на ресторант, да не говорим за баровски ресторант до самата магистрала.

Ревността ѝ тлееше като жарава, докато Бев набираше скорост и се насочваше на запад към кея „Джакс Боут“. Представи си как Джей докосва други жени.

Припомни си как баща ѝ вдигаше на коленете си другите малки момиченца и настояваше да води вкъщи свои приятелчета, за да ги гушка, а нея караше да гледа. Беше красив преуспяващ бизнесмен и през пубертета всичките ѝ приятелки бяха хлътнали по него. Той ги докосваше по начин, който не биеше на очи и нямаше как да бъде разказан след това — просто едно невинно според него докосване на твърдия му пенис до дупетата им, докато седяха в скута му. Никога не се беше разкривал по вулгарен начин, никога дори не бе ругал. Най-лошото беше, че на приятелките ѝ им харесваше, когато той случайно се отъркваше в гърдите им, а понякога те самите започваха.

Един ден го напусна и никога повече не се върна, точно както бе постъпила и майка ѝ, когато Бев беше на три години. Заряза я при баща ѝ и нуждите му. Бев се пристрасти към мъжете, сменяше ги един след друг. Но да напусне Джей бе съвсем друго нещо и не можеше да си обясни как все още не го е сторила. Не може да си обясни защо

правеше всичко, което той поиска, въпреки страха за собствената си кожа. Мисълта, че един ден той може да отплава с моторницата и никога повече да не се върне, я караше да изтръпва от ужас. Щеше да си го е заслужила — и тя постъпи така с баща си. А когато почина от сърдечен удар през 1997 година, Бев не отиде на погребението му.

Понякога по време на пътуванията си към брега тя се замисляше за река Мисисипи. При хубаво време можеше да стигне дотам за по-малко от шест часа. Но усещаше, че Джей надушва случайните ѝ импулси за бягство. Казваше ѝ неведнъж, че Мисисипи е най-голямата река в Съединените Щати, което ще рече хиляди мили буйни течения, кални води и притоци от по-малки реки, блата и мочурища, из които една жена може така да се изгуби, „че да свърши като скелет в лодката си“. Джей даваше жена за пример, а изборът на думи при него никога не бе случаен. За Джей нямаше случайни приказки.

Въпреки всичко, когато излизаше с моторницата, Бев си мечтаеше за Мисисипи, за речни круизи и казина, за плодови коктейли и бира в изстудени чаши и може би понякога за карнавала — да го наблюдава от прозореца на някой хубав хотел с климатик. Чудеше се дали няма да ѝ прилошее от хубавата храна, след като бе отвикнала от нея. Сигурно би се схванала в някое удобно легло, защото вече беше привикнала с вонящия смачкан матрак, на който дори Джей отказваше да спи.

Моторницата заобиколи един полупотънал пън, първоначално се притесни, да не би да се размърда и да покаже зъбите си. Изведнъж всичко я засърбя, особено под стегнатия колан на джинсите.

— Мамка му! — Насочи моторницата с едната си ръка и пъхна другата под дрехите си. Започна да се чеше неистово с нокти, докато червените подутини се уголемяваха. — По дяволите! Ох, мамка му, какво ме ухапа сега?

Задъхана и почти изпаднала в паника, изгаси мотора, отвори кабинката и започна да тършува из плажната чанта за спрея срещу насекоми. Напръска се цялата, дори и под дрехите.

— Всичко при теб идва от главата — натякваше ѝ постоянно Джей. — Тези пъпки не са от ухапвания, нервите ти избиват в обриви, защото си луда.

„Не бях луда, докато не те срещнах, отвръщаше му тя наум. Никога не съм имала обриви, дори и от отровен бръшлян.“

Бев се носеше известно време из тесния залив, докато мислеше какво да направи, си представяше лицето на Джей, ако му донесе каквото е поискал, и после си го представяше в случай, че не му го донесе.

Тя нагласи скоростта на четиридесет мили в час, което бе прекалено бързо за тази част на Тикфоу — направо безразсъдно, като се има предвид колко се страхуваше от тъмната вода и онова, което е под нея. Докато завиваше наляво, рязко намали скоростта и насочи моторницата към тесен ръкав, който бавно и тихо навлизаше в блатисти води с мирис на смърт. Пресегна се под брезента, измъкна оттам пистолет и го положи в скута си.

23.

Слънцето освети тънък отрязък от лицето на Бентън, докато се взираше през прозореца.

В стаята цареше дълго, напрегнато мълчание. Въздухът сякаш трептеше зловещо и Марино разтреваше очите си.

— Не те разбирам — произнесе той с гримаса. — Можеш да бъдеш свободен, да се върнеш къщи, отново да си жив. — Гласът му трепна. — Мислех, че поне ще си ми благодарен, задето си вдигнах задника и пристигнах тук, за да ти кажа, че с Луси никога не сме се отказвали да те върнем обратно...

— Като ми предлагаш нея? — Бентън се обърна кръгом и го погледна. — Като ми пробутваш Кей за стръв?

Най-сетне произнесе името ѝ, но толкова спокойно, че сякаш не изпитваше никакви чувства, от което Марино бе напълно шокиран. Той изтри очите си.

— Стръв? Какво искаш...

— Не ѝ ли стига онова, което кучият син ѝ причини? — продължи Бентън. — Веднъж се опита да я убие. — Бентън нямаше предвид Жан-Батист. Говореше за Джей Тали.

— Няма как да я убие, когато седи зад армирано стъкло и разговаря по телефона в затвор с максимална охрана — изтъкна Марино, като и двамата продължаваха да говорят за различни хора.

— Ти не ме слушаш — отвърна Бентън.

— Ти не ме слушаш какво ти говоря — отвърна по детски Марино.

Бентън изключи климатика и вдигна нагоре прозореца. Затвори очи, щом лекият бриз погали сгорещеното му лице като с хладни пръсти. Вдиша напълната земя. За миг си припомни какво е да бъдеш жив и сърцето му се сви от болка.

— Тя знае ли? — попита той.

Марино разтри лицето си.

— Писна ми това мое кръвно да се покачва като термометър.

— Кажи ми. — Бентън облегна длани върху рамката на прозореца и се наведе да вдиша чист въздух. После се обърна кръгом и срещна погледа на Марино. — Тя знае ли?

Марино бе схванал въпроса му и въздъхна с облекчение.

— Не, по дяволите! Не знае. И няма да узнае никога, ако ти не ѝ го кажеш лично. Аз не бих ѝ причинил това. Луси също. Не разбираш ли? — Той се изправи ядосано. — На някои от нас ни пука прекалено много за нея, за да я нараним по такъв начин. Представяш ли си как ще се почувства, ако разбереше, че си жив и вече не даваш пет пари за нея. — Той пристъпи към вратата, разтърсван от ярост и мъка. — Мислех, че ще си ми благодарен.

— Благодарен съм ти. Знам, че имаш добри намерения. — Бентън се приближи до него, беше неестествено спокоен. — Знам, че не разбираш, но може би един ден ще разбереш. Сбогом, Пийт! Не искам нито да те чувам, нито да те виждам повече. Моля те, не го приемай лично.

Марино сграбчи дръжката на вратата и почти я извади.

— Добро измъкване, няма що! Върви на майната си. И не го приемай лично.

Те се гледаха един-друг, все едно се прицелваха за стрелба, като никой не искаше да направи първата крачка, защото не желаше другият да си отиде от живота му. Лешниковите очи на Бентън бяха празни, сякаш човекът, който живееше зад тях, бе изчезнал. Пулсът на Марино отрази паниката му, щом осъзна, че някогашният Бентън си е отишъл и нищо не може да го върне.

Марино трябваше да обясни това на Луси. Както и да приеме факта, че мечтата му да спаси Бентън и да го върне на Скарпета, щеше да си остане само мечта.

— Няма логика! — изкрещя Марино.

Бентън докосна устни с показалеца си.

— Моля те, тръгвай, Пийт — каза той едва чуто. — Не е нужно да има логика.

Марино се поколеба на зле осветената воняща стълбищна площадка пред апартамент 56.

— Добре. — Ровеше за цигари и разсипа няколко на мръсния цимент. — Добре... — Канеше се да каже „Бентън“, но се спря, докато

клечеше и събираше падналите цигари, а дебелите му пръсти нервно счупиха две от тях.

Марино изтри очи с опакото на едрата си ръка, докато Бентън го наблюдаваше отвисоко, застанал на прага на входната врата, без да му помогне да събере цигарите, неспособен изобщо да помръдне.

— Пази се, Пийт — каза Бентън, царят на маските и самоконтрола, с равен разумен глас.

Марино го погледна отдолу с кървясал поглед. Смачканият му панталон с цвят какви се бе цепнал на чатала и оттам се подаваха късите му бели гащета. Внезапно изтърси:

— Не разбираш ли, можеш да се върнеш!

— Това, което ти не разбираш, е, че няма към какво да се върна — прошепна Бентън. — Не искам да се връщам. А сега се разкарай от живота ми и ме остави на мира.

След което затвори вратата и щракна секретата. Вече вътре, се тръшна на кушетката и скри лицето си в ръце, докато настойчивото чукане на Марино не премина в яростни удари и ритници.

— Добре бе, радвай се на страхотния си живот! — проехтя притъпления му глас през вратата. — Винаги съм знаел каква студена риба си и че не ти пука за никого, даже и за нея, шибан психопат!

Ударите и ритниците внезапно спряха.

Бентън затаи дъх, напрягаше се да го чуе. Внезапно настъпилото мълчание бе по-страшно от всяко избухване. А мълчанието на Пийт Марино бе като проклятие. То беше окончателно. Тежките стъпки на приятеля му се затътриха по стълбището.

— Аз съм мъртъв — промърмори тихо Бентън в шепите си, превит на две върху кушетката. — Независимо от всичко съм мъртъв. Казвам се Том. Том Хавиланд. Том Спек Хавиланд... — Изпусна дълбока въздишка и сякаш сърцето му спря. — Роден в Гринуич, Кънектикът...

Той се надигна, почти смазан от отчаяние. В стаята сякаш се стъмни, а въздухът натеза. Надуши натрапчивата миризма от цигарите на Марино, която го прободеше като острие. Пристъпи до прозореца, застана встрани от него, за да не го видят отдолу и загледа как Пийт Марино се отдалечава бавно под пъстрите сенки на калдъръмения път.

Марино спря да запали цигара и се обърна назад, оглеждайки мрачния блок на Бентън, докато не откри прозореца на апартамент 56.

Евгините тънки завеси се издуваха от ветреца и трептяха извън прозореца като отлитащи духове.

24.

В Полша часът бе няколко минути след полунощ.

Луси подмина с колата колона руски камиони от Втората световна война, профуча през облицованите с керамични плочки тунели, дълги цели мили, и навлезе в магистрала E28. Не спираше да мисли за Червеното съобщение — с каква лекота успя да пусне информацията, изправила на крак правозащитните агенции по цял свят. Естествено, информацията ѝ бе легитимна. Роко Каджиано беше престъпник. И тя го знаеше от години. Но докато не получи сведенията, свързващи името му с най-малко пет престъпления, нито тя, нито другите заинтересовани страни имаха законно основание да предприемат срещу него нещо друго, освен да го мразят.

Един обикновен телефонен разговор.

Луси се бе свързала с Централното бюро на Интерпол във Вашингтон, окръг Колумбия. Легитимира се — разбира се, с действителната си самоличност — и проведе кратък разговор с един американски военен офицер за свързка на име Маккорд. Следващата стъпка беше проверка в базата данни на Интерпол, за да види дали Каджиано им е известен. Оказа се, че няма дори зелено съобщение, което означаваше просто, че Интерпол се интересува от дадено лице и то трябва да бъде наблюдавано и претърсвано внимателно, когато пресича граници и преминава през международни летища.

Роко Каджиано бе на тридесет и пет години. Не беше арестуван досега и привидно бе натрупал цяло състояние като неособено почтен адвокат по обезщетения от злополуки. Но огромното му богатство и власт идваха от действителните му клиенти — фамилията Шандон, макар те да не бяха точно клиенти, негови собственици и покровители. Поддържаше високия си стандарт на живот, благодарение на тяхната закрила.

— Проследете едно убийство от 1997 година — бе казала Луси на Маккорд, — в навечерието на Нова година в Сицилия. Журналист на име Карлос Гуариньо. Прострелян в главата, тялото му е хвърлено в

канализацията. Работил е по разследване на фамилията Шандон, между другото много рисковано начинание. Тъкмо бил взел интервю от адвоката на Жан-Батист Шандон...

— Да, да. Знам за случая. Върколака или нещо подобно.

— Кориците на списания „Пийпъл“, „Тайм“ и прочие. Предполагам, че няма човек, който да не е чувал за серийния убиец Върколака — поясни Луси. — Гуариньо е бил убит часове след разговора си с Каджиано. Следващият е журналист на име Еманюел ла Фльор. Барбизон, Франция, 11 февруари 1997. Работил е за вестник „Монд“. Той също е проявил неблагоразумие да се заеме с журналистическо разследване на фамилията Шандон.

— Защо е този интерес към фамилията, освен че са имали лошия късмет да бъдат родители на Жан-Батист?

— Организирана престъпност. Огромна групировка. Няма доказателства, че е оглавявана от бащата, но е факт. Носят се слухове. Репортерите понякога се оставят да бъдат заслепени от сензацията и похвалите. Ла Фльор е пил няколко питиета с Каджиано часове преди тялото му да бъде открито в градината до замъка на художника Жан Франсоа Миле, не си правете труда да го търсите. Умрял е преди повече от сто години.

Това не беше проява на сарказъм. Просто не искаше името на художника да предизвика внезапен интерес.

— Ла Фльор е бил прострелян в главата и десетмилиметровият патрон е бил изстрелян от оръжието, използвано при убийството на Гуариньо — обясни тя. Имаше и друго. Информацията идваше от писмото на Жан-Батист Шандон. — Веднага ще ви го изпратя по имейла — обеща им тя.

Подобно препращане би било немислимо преди, но компютъризираната комуникационна мрежа на Интерпол разполагаше с повече от достатъчно защити и системи за проследяване на хакери, че да подсигури безопасното движение на информация. Луси го знаеше. Когато Интерпол започна да използва интернет, лично генералният секретар я беше поканил да се опита да проникне в системата. Не успя. Не успя да стигне по-далеч от първата защита и тайно беше бясна, че се провали.

Генералният секретар я повика развеселен. Прочете ѝ списък с имената, които бе използвала, паролите и дори местонахождението на

компютъра ѝ.

— Не се тревожи, Луси. Няма да изпращам полицията.

— Merci beaucoup, Monsieur Hartman — отвърна тя на генералния секретар, който бе американец.

Още от Ню Йорк, както и в Лондон и Берлин, а сега и при преминаването през полската граница, полицията проявяваше повишена бдителност и тя го долавяше, макар че никой не прояви интерес към младата американка с наетия мерцедес. Според полицията тя определено нямаше вид на терористка, от което следваше, че не бе такава. Но Луси като нищо би могла да бъде терористка и беше пълна глупост да проявяват интерес към нея само заради националността, младостта, външния вид и усмивката ѝ, която можеше да бъде чаровна и подкупваща, стига да поискаше.

Прекалено умна бе да носи оръжие. Тактическата палка щеше да ѝ свърши работа, ако се натъкнеше на някой мръсник, набелязал я като обект за кражба или друго посегателство. Нямаше проблем да пренесе палката в Германия. Използваше изпитан трик, прилаган успешно от бакалите — пробута я като залежала стока в чантата за тоалетни принадлежности. Сред неразборията можеха да се открият машина, четка за навиване на косата, сешоар и прочие. Изпрати я като колет до евтиния хотел до летището на едно от фалшивите си имена. На същото име в същия хотел имаше резервирана и предплатена стая. Луси пристигна с колата до хотела, паркира в една странична улица, получи си пратката при регистрирането в хотела, поразхвърли стаята, окачи табелка „Не ни безпокойте“ на вратата и след половин час беше отново в колата.

В случай че при дадена мисия се налагаше по-сериозно оръжие, пистолетът и патроните се мушваха в сак, все едно беше изгубен багаж с небрежно залепен самолетен стикер, който се оставяше на рецепцията от някоя свръзка. Повечето свръзки не я познаваха и не знаеха коя е. Познаваше я само ядрото на екипа. Тя имаше тях и те имаха нея. Това беше достатъчно.

Издърпа мобилния си телефон и натисна повторно набираше.

— Вече съм на път — произнесе тя, Руди Мюзил вдигна. — Остава час и петнайсет минути, ако не карам много бързо.

— Недей! — До слуха ѝ достигна звукът на пуснат високо телевизор.

Луси хвърли поглед към стрелката на скоростта, която с лекота прехвърли 120 километра в час. Може и да бе смела, но не и съзнателно безразсъдна. Нямахме никакво намерение да се забърква с полицията по пътя към най-известния пристанищен град в Полша. Американци не се срещаха често в Щечин. За какво им е да ходят там? Освен ако не искаха да разгледат концентрационните лагери близо до града. Вече от години германците преграждаха пътя на чужди плавателни съдове към пристанището на Щечин. Те всекидневно крадяха поминъка на града, където безработицата и икономическата депресия разяждаха някогашния бисер на архитектурата, културата и изкуството.

Малко от някогашната слава на Щечин бе възстановена след Втората световна война, по време на която Хитлер се бе заел да заличи Полша от картата и да изтребии народа ѝ с бомбардировки. Жителите на града едва си изкарваха прехраната. Малцина можеха да си позволят лукса да имат хубаво жилище, да карат добра кола, да се обличат добре, да си купуват книги или да ходят на почивка. Тъжно е, че в Полша никой друг, освен руската мафия и престъпните групировки нямаха пари. С много редки изключения това бе тъжната истина.

Луси непрекъснато оглеждаше магистралата, усмивката ѝ изчезваше, а очите ѝ се присвиваха напрегнато.

— Пред себе си виждам стопове. Не ми харесва — каза тя по мобилния телефон. — Някой намалява скоростта. — Тя отпусна педала за газта. — Спира наред идиотската магистрала. Няма как да мина.

— Не спирай. Заобиколи я — каза Руди.

— Закъсала кола. Рядко ще видиш американска лимузина по тези места.

Луси заобиколи дългия бял „Линкълн“. Шофьорът и спътникът му излязоха навън и Луси потисна импулса си да спре и да им помогне.

— Мамка му! — измърмори тя разочаровано.

— Дори не си го помисляй! — предупреди я Руди, тъй като добре познаваше склонността ѝ към риска и желанието ѝ да спасява света.

Тя натисна педала и лимузината остана в мрака зад гърба ѝ.

— На рецепцията по това време няма никой. Знаеш накъде отиваш, нали? — попита Руди.

Не биваше да има никакви грешки.

Луси непрекъснато поглеждаше в огледалото за обратно виждане, обезпокоена, че лимузината може да я настигне и да се окаже проблем. Стомахът ѝ се сви. Ами ако хората зад нея действително се нуждаеха от помощ? Тя ги изостави сами насред тъмната магистрала E28. Можеше да ги помете камион.

В продължение на няколко секунди обмисляше възможността да завие обратно при първия изход от магистралата. Често го правеше заради изгубени кучета и костенурки, пресичащи магистралите и улиците. Винаги натискаше спирачка, ако има катерици и излизаше навън да види птиците, ударили се в предното стъкло. Но хората бяха друго нещо. Не можеше да си позволи риска.

— Няма как да пропуснеш хотел „Радисън“ — инструктиреше я Руди. — Не паркирай в двора, където спират рейсовете.

Руди се шегуваше. Излишно е да допусне, че Луси би паркирала в „Радисън“.

25.

В шест вечерта в Делрей Бийч, Флорида, все още бе горещо и Кей Скарпета отмести поглед от кухненския прозорец, решавайки да поработи още един час, преди да излезе навън.

Вече се бе усъвършенствала в определянето на дължината на сенките и я измерваше научно, преди да иде да нагледа овощните дръвчета или да походи по плажа. Правенето на безполезни изводи, базиращи се на анализа и изчисленията ѝ на това как слънцето се премества по небосклона, ѝ помагаше да повярва, че не е изпуснала напълно контрола над живота си.

По нейна преценка двуетажната къща с жълта гипсова мазилка, в която живееше, бе скромна — просто една остаряла постройка с разклатени бели парапети, с постоянно повреждащи се канализация, електрическа инсталация и климатици, които проявяваха собствена, и то зла воля. Понякога плочките зад електрическата печка падаха сами, а вчера кранът за студената вода на ваната се извади от стената. За да оцелее, беше изчала доста книги за отстраняване на домашни повреди и с тяхна помощ успяваше да предотврати пълното рухване на къщата. Това отклоняваше мислите ѝ от дните преди да се премести стотици мили на юг от предишната си служба и само на час с кола северно от Маями, където беше родена. Миналото бе мъртво, а смъртта беше още една фаза на съществуване. Това бе кредото ѝ. През повечето време вярваше в него.

Времето на земята даваше възможност за достигане на по-висока степен на развитие, след което хората или продължаваха напред, или преминаваха в отвъдното — една според нея неособено оригинална концепция, но пък не беше от хората, които приемат очевидното, без преди това да го подложат на дисекция. След дълги размишления, бе стигнала до простия извод за вечността: никой, бил той добър или лош, не престава да съществува. Животът бе енергия и енергията не можеше да се създаде или унищожи, тя се рециклираше. Следователно възможно бе хората с чисти сърца, както истински злите, да са били

тук преди и да дойдат отново. Скарпета не вярваше в рай, нито в ада и бе престанала да ходи на църква дори и по празниците.

— Какво стана с католическата ти вина? — я попита Луси преди няколко Коледи, докато си разбиваха яйчен коктейл с ром и църквата изобщо не беше на дневен ред.

— Не мога да участвам в нещо, в което не вярвам повече — отвърна ѝ Скарпета и се пресегна да вземе току-що смляното индийско орехче. — Особено след като не съм съгласна с него, което е по-лошо от загубата на вяра.

— Въпросът е за какво става дума? За католицизма или за Господ?

— За политиката и властта. Не можеш да сбъркаш вонята им, твърде много прилича на вонята в хладилното помещение на моргата. Мога със затворени очи да разбере, че няма нищо живо.

— Благодаря за откровението — каза Луси. — Май ще пийна чист ром с лед. Суровите яйца изведнъж ми се отщяха.

— Изобщо не си гнуслива. — Скарпета ѝ наля една чаша и поръси отгоре с щипка индийско орехче. — Изпий го, докато не е дошъл Марино и не е омел всичко.

Луси се усмихна. Единственото нещо, което можеше да я накара да повърне, бе да влезе в дамската тоалетна и да открие как някоя майка сменя памперсите на бебето си. За Луси тази миризма е пострашна от вонята на разлагащ се труп, над който бръмчат мухи месарки, а тя се е нагледала на ужасии заради необичайната си професия.

— Значи ли това, че вече не вярваш във вечността? — предизвика я Луси.

— Вярвам в нея повече от всякога.

През по-голямата част от живота си Скарпета бе карала мъртъвците да проговарят, но винаги на безмълвния език на раните, на оставените следи, на болестите и на детайлите от разследването, които можеха да бъдат разтълкувани с помощта на медицината, науката, опита и заключенията на границата с интуитивното — дарба, която не можеше да бъде научена или придобита. Но хората се променяха. Самата тя вече не се водеше изцяло от клиничното. Започна да приема, че мъртвите продължават да съществуват и се месят в живота както на близките, така и на враговете си на тази земя. Това свое убеждение тя

криеше от своите завистници и не споменаваше в лекциите си, научните статии и съда.

— Гледала съм по телевизията екстрасенси, които говорят за умиращите като за преминаващи в отвъдното, и вярвам, че това е терминът — отбеляза Луси, докато отпиваше от коктейла. — Не знам. Много интересно. Колкото повече остарявам, толкова по-малко съм сигурна в повечето неща.

— Забелязах ускорения ти процес на стареене — отвърна Скарпета. — Когато станеш на тридесет, ще започнеш да имаш видения и да виждаш аури. Дано поне нямаш артрит.

Разговорът се водеше в предишното жилище на Скарпета в Ричмънд — каменна крепост, която тя преобрази с много любов и без да жали пари в желанието си непременно да има стара дървения, външни греди, солидни врати, гипсови стени и кухня и кабинет, беше перфекционистка във всичко — независимо дали ставаше дума за микроскоп или газова печка „Вайкинг“.

Животът беше хубав. След това престана да бъде такъв, и никога повече нямаше да бъде. Толкова много неща тръгнаха на зло. Толкова неща се развалиха, без да могат да се оправят. Преди три години се плъзна по наклонената плоскост. Подаде оставката си като президент на Националната асоциация на патолозите. Губернаторът на Вирджиния тъкмо се канеше да я уволни. Един ден опразни стените на офиса си от всички възможни грамоти, сертификати, дипломи за научни степени, които все още седяха някъде, опаковани в кашони. Преди настъпването на краха Скарпета беше безкомпромисна, абсолютно уверена в знанията си, в правотата си, в способността си да изравя отговорите. Тя беше легенда в криминалното право и някои хора я смятаха за недостъпна и хладна. Вече не разполагаше с друг персонал, освен секретарката си Роуз, която я последва във Флорида с оправданието, че „няма да е зло да се пенсионира по близко до Уест Палм Бийч“.

Скарпета не можеше да преживее загубата на Бентън Уесли, въпреки че се опитваше. Няколко пъти излиза с доста прилични мъже, само за да се свие в себе си при първото докосване от тяхна страна. Обикновено докосване, което само събуждаше спомените ѝ. След това в съзнанието ѝ се появяваха останките му — изгорели и обезобразени. Едновременно съжеляваше и не съжеляваше, че бе прочела протокола

от аутопсията му. Съжالياваше и не съжالياваше, че бе докоснала пепелта му и я беше пръснала във въздуха. Това беше съдба, не спираше да си повтаря тя, припомняйки си усещането от досега с копринените бучици на кремираните останки, които разхвърли из синевата над морето, което той обичаше.

Излезе от кухнята със същата чаша кафе, притопляше я в микровълновата печка поне за четвърти път от обяд насам.

— Д-р Скарпета, да ви донеса ли нещо? — попита Роуз от спалнята за гости, която използваше като кабинет.

— Нищо няма да помогне — отвърна полушеговито Скарпета и се запъти към Роуз.

— Глупости! — бе любимото опровержение на секретарката й. — Казах ви, че почнете ли да работите за себе си, ще бъдете още по-заета, ако това изобщо е възможно. И по-преуморена и съсипана от работа.

— А какво ти казах аз за пенсионирането?

Роуз вдигна поглед от доклада за аутопсията, който редактираше на компютъра. Натисна клавиша и отиде на празното място, оставено до „мозък“, напечатана „1200 грама, в нормални граници“ и коригира една печатна грешка.

По дървения под затракаха нокти като морзова азбука, когато булдогът на Скарпета, дочул гласовете, влезе мързеливо и седна.

— Ела тук, Били-Били — викна го любвеобилно Скарпета.

Той я погледна с увисналите си надолу очи.

— Казва се Били — напомни й Роуз, въпреки че нямаше смисъл да го прави. — Ако продължавате да го наричате Били-Били, ще вземе да си помисли, че живее с ехото си или че има раздвоение на личността.

— Ела тук, Били-Били.

Той се изправи, без да бърза. Чук-чук по пода.

Роуз носеше костюм с панталон в прасковен цвят. Костюмът бе вълнен като всички останали нейни костюми. Къщата се намираше на плажа. Дърво и камък се пукаха от жегата и влагата бе ужасна, но Роуз не се колебаеше да излезе навън с пола и блуза с дълъг ръкав, за да полее хибискуса, да се покатери на стълбата, за да откъсне банани или лимони, или за да спаси малките жабчета от удавяне в басейна. Цяло чудо бе, че молците не бяха изяли дрехите й, но Роуз бе горда жена и

зад външното достолепие се криеше крехка и нежна душа. Тя нямаше да уважава нито себе си, нито шефката си, ако всяка сутрин не отделяше време, за да се увери, че избраното за деня облекло е чисто и изгладено.

Ако не друго, поне изпитваше тайно задоволство, че продължава да се облича стилно, независимо че някои от костюмите ѝ бяха отпреди десет години. Роуз не бе променила и прическата си — кок, закрепен с много фиби, като отказваше да се отърве от посивелите коси. Добрата конструкция прави фигурата, а нейните кости бяха изключително фини. На шейсет и седем години мъжете още я намираха за привлекателна, но тя не бе излизала с никого, откакто съпругът ѝ почина. Единственият мъж, с когото Скарпета я бе виждала да флиртува беше Пийт Марино. Но тя не влагаше нищо и Марино го знаеше. Закачаха се още от времето, когато Скарпета бе главен патолог във Вирджиния.

Изникнал внезапно до бюрото, Били дишаше тежко. Още нямаше година, целият бе бял с голямо кафяво петно по средата на гърба, а долната му челюст напомняше на Скарпета за зъбците на багер. Той седна в краката ѝ и я погледна.

— Нямам нищо за...

— Не произнасяйте тази дума! — възкликна Роуз.

Били нямаше проблеми с езиковата бариера, когато ставаше дума за „чао-чао“ и „ядене“. Освен това знаеше какво значи „не“ и „седни“, въпреки че се правеше, че не ги разбира, тъй като инатът му бе наследствен.

— И да не си взел да дъвчеш нещо тук — предупреди го Скарпета.

През последния месец Били гризеше и отчупваше цели парчета от рамките на вратите и в основата на стените, особено в спалнята на Скарпета.

— Тази къща не е твоя и аз ще трябва да плащам за ремонта, когато се изнеса оттук — размаха тя пръст към него.

— Щеше да бъде по-лошо, ако къщата бе ваша — отбеляза Роуз, докато кучето продължаваше да се взира в Скарпета и да маха с опашка.

Роуз вдигна тънката купчина с поща от бюрото и я подаде на шефката си с думите:

— Аз се оправих със сметките. Има няколко лични писма, обичайните списания и прочие. А това е от Луси.

Тя подаде на Скарпета голям кафяв плик. Името и адреса ѝ бяха изписани грижливо с черен флумастер. Отгоре с главни букви бе написано „Лично“. Скарпета имаше навика да разглежда марките, а тази изглеждаше странно.

— Пощенският код не е от нейната част на града — отбеляза тя. — Луси винаги изпраща писмата от офиса си с експресна поща. Не помня някога да ми е изпращала нещо с обикновена поща.

Роуз не изглеждаше впечатлена.

— „Безсмислената последователност е проклятието на дребните умове“ — цитира тя Ралф Уолдо Емерсън. Впрочем това бе неин любим цитат. Разтърси плика. — Едва ли има нещо опасно вътре — подразни я тя. — Ако чувствате, че ви е налегнала параноя, мога да го отворя вместо вас, но тук пише „лично“...

— Не се притеснявай. — Скарпета пое плика заедно с останалата поща от Роуз.

— И д-р Лание от Батън Руж остави съобщение. — Роуз чука на клавиатурата, за да поправи още една печатна грешка. — Отнася се за случая Шарлот Дард. Каза, че ще получите докладите и всичко останало в понеделник. Звучеше напрегнат. Искане да узнае незабавно всичко, което откриете.

— Смятам, че в този случай има нещо по-сериозно от свръхдоза. — Скарпета погали меките петнисти уши на Били. — Причината за смъртта ѝ не е напълно изяснена. И това е много неприятно. Още по-лошото е, че случаят е отпреди осем години — произнесе тя.

— Не мога да разбера защо изведнъж му придават такова значение, сякаш си нямат достатъчно неразкрити убийства и съмнителни смъртни случаи. При толкова отвлечени жени! Господи!

— Не разбирам и защо изведнъж е станал толкова важен — отвърна Скарпета. — Но така или иначе е факт и се чувствам задължена да направя каквото мога.

— Защото никой друг няма да си мръдне пръста.

— Аз ще си мръдна пръста, нали, Били-Били?

— Вижте, доктор Ехо. Смятам, че има нещо, което главният следовател няма намерение да ви каже.

— Дано не е така — отбеляза Скарпета на излизане от стаята.

26.

Луси отчаяно се нуждаеше от тоалетна. Нямахме време да търси бензиностанция или крайпътно заведение. Пришпори мерцедеса до 160 километра в час, въпреки предупреждението на Руди за превишената скорост. Съсредоточена върху тъмния път се мъчеше да не обръща внимание на мехура си. Разстоянието, което трябваше да измине с колата, се оказа почти два пъти по-дълго от предвиденото, но тя се движеше с отлична скорост и изпреварваше графика с цели тридесет и пет минути. Отново набра мобилния на Руди.

— Вече съм към края — съобщи тя. — Само трябва да паркирам някъде.

— Млъкни — нареди Руди на някого в стаята, докато телевизорът гърмеше. — Не ме карай да ти го повтарям отново.

27.

Любимият начин за разтоварване на Роко Каджиано бе да седи с часове в открити бирарии и да пие бира след бира. Бледозлатистият еликсир се сервираше в обикновени високи халби. Роко предпочиташе чистия вкус на светлото пиво, никога не се докосваше до малцова бира. Чудеше се как е възможно да изпие литър бира на едно сядане, но не и литър вода. Не можеше да изпие толкова вода цял ден, дори три дни подред. Замислял се бе колко бира, вино, шампанско или коктейли можеше да побере, при положение че с мъка изпиваше чаша вода.

Истината бе, че мразеше водата. Може би беше вярно онова, което му каза един екстрасенс, че в предишен живот се е давил. Каква ужасна смърт. Роко често си припомняше за убиеца в Англия, който давел една след друга съпругите си във ваната, като ги хващал за краката и ги дърпал надолу, докато мятали безпомощно ръце като риби на сухо. Сценарият предизвикваше у Роко емоционален гъдел, откакто намрази първата си жена, а после и втората. Но издръжката при развода щеше да му излезе по-евтино от цената, която би платил, ако патологът откриеше белези от травми. Но дори и да се беше давил в предишен живот, дори и да смяташе удавянето за добър начин да се отървеш от някого, за него си оставаше загадка този чисто биологичен феномен — какво голямо количество алкохол бе в състояние да погълне и как не можеше да допие дори една чаша вода.

Досега никой не му бе давал задоволителен отговор. Дребните главоблъсканици го дразнеха като песъчинки, залепнали по чорапа му.

— Сигурно, защото човек пикае през цялото време, докато пие бира. — Каджиано зачекваше въпроса буквално при всяко събиране. — Когато пикаеш, правиш място за още пиене, нали така?

— Ако изпиеш литър вода, пак ще пикаеш — опроверга го един холандски митнически служител преди няколко месеца, когато заедно с Роко и други приятели от картела Шандон отмаряха в една открита бирария в Мюнхен.

— Мразя водата.

— Тогава откъде знаеш дали ще изпикаеш водата толкова бързо, колкото бирата? — запита капитанът на един германски товарен кораб.

— Всъщност изобщо не знае.

— Да, трябва да го провериш, Роко.

— Ти пий вода, а ние ще прием бира и ще видим кой ще пикае най-много и най-бързо.

Мъжете се разсмяха и удариха чаши в пиянска наздравица, разливайки бира по дървената маса. Денят беше приятен. Преди да се натрескат в бирарията, те се шляха из един нудистки парк, където някакъв гол мъж мина край тях на велосипед и холандецът му извика на своя език да внимава как сменя скоростите с лоста, а германецът се провикна на немски, че му е много малък педалът. Роко пък от своя страна се провикна, че няма опасност чепът му да се оплете в спиците, тъй като дори не се подавал от седалката. Велосипедистът отмина, без да им обръща внимание.

Жените, които се печаха на слънце в нудисткия парк, също не изглеждаха впечатлени от мъжките погледи, отправени към тях. Роко и неговата свита обаче най-безсрамно се надвесиха над една жена, изтегната върху хавлията си, и изкоментираха анатомичните ѝ особености. Жените обикновено или се обръщаха по корем, или продължаваха да спят, да четат списание или книга, докато мъжете оглеждаха задните им части. В такива моменти силната възбуда на Роко го правеше особено зъл и той изстреля към жената мръснишки подмятания, докато накрая се наложи да го избутат оттам. Роко изпитваше силна неприязън към хомосексуалистите, които не закачат никого в парка. Според него всички обратни трябваше да бъдат кастрирани и екзекутирани, при това лично от него и той да гледа как се изпускат от страх.

— Медицински факт е, че когато те измъчват или риташ камбаната, се напишкваш или наакваш в гащите — обяви той по-късно в бирарията.

— Какъв медицински факт? Мислех, че си адвокат, а не лекар.

— И откъде знаеш този факт? Да не им събуваш гащите, за да видиш? Сигурно точно това правиш! — избухна шумен смях. — Тогава можеш да си сигурен. Ако е така, трябва да ти задам един важен въпрос. Сваляш ли им панталоните на мъртъвците? Мисля, че имаме

право да го чуем. Искам да разбера дали ще ми свалиш панталона, ако умра?

— Ако умреш — отвърна Роко, — няма да разбереш нищо.

Странно бе, че Роко си припомни този пиянски разговор, както и онова, което лекарят му повтаряше от години. Роко имаше гастрит и лоша перисталтика, предизвикани от стреса, пушенето и прекомерното пиене. Всички злини в живота се приписват на стреса, цигарите и пиенето, неизменно отговаряше Роко на излизане от лекарския кабинет. След което си плащаше прегледа и продължаваше със самоунищожителния си начин на живот.

Червата и пикочният му мехур се изпуснаха, докато седеше на един стол в хотелската стая с насочен в главата „Колт“ 38-ми калибър.

28.

На кея „Джакс Боут“ гъмжеше от влекачи, речни катери, рибарски, плоскодънни лодки и леки моторници, завързани за стълбовете покрай лабиринта от разнебитени докове, осеяни със стари гуми.

Върху калния бряг бяха изтеглени няколко пироги и един изгнил скутер, който повече нямаше да тегли водни скиори. Паркингът бе потънал в мръсотия и на бензиностанцията имаше само две колонки — за обикновен бензин и дизел. Джак работеше от пет сутринта до девет вечерта в единствената стая, която служеше за офис. На олющената стена беше закачено корабно въже. Календарът над старото метално бюро бе със снимки на лъскави моторници — от скъпите, които вдигаха до шейсет мили в час.

С изключение на климатика на прозореца и химическата тоалетна зад сградата, Джак не разполагаше с никакви съвременни удобства. Не че това го вълнуваше особено. Израснал в нищета, той бе готов да понесе всякакви лишения, за да остане там, където се намираще — в света, изпълнен с вода, водни твари и дървета, драпирани с мъх.

За онези, които посещаваха кея му, връзването на лодката и отскачането до града за провизии бе нещо нормално. Хората, които оставаха по-дълго от седмица да ловят риба из лиманите и речните ръкави, трябваше да паркират колите и влекачите на лодките си на кея. Не се замисляше за белия джип „Чероки“, сбутан между камионите, нито за колите в отдалечения край на паркинга. Гледаше си работата, независимо че бе развил силен като обоняние усет към хората. Още от първия ден Блатната жена изпрати към него мощни сигнали — това беше преди около две години. Тя не си губеше времето в празни приказки.

Бев Кифин повдигна капака и измъкна плажната си чанта. Застана с гръб и спусна котвата, след което метна два гумени маркуча

към едната бензинова колонка. Джак ѝ махна отдалеч и се запъти с бърза крачка към нея.

— Да пукна, ако това не е Блатната жена! — викна той. — Да те сваля ли на брега?

Кеят бе осветен и насекомите жужаха на гъсти досадни облаци в жълтата светлина на лампите. Джак ѝ хвърли въжето от кея.

— Ще я оставя тук за няколко часа. — Бев направи полувъзел и го преметна около металните пръти. Вдигна брезента и остави празните бензинови туби върху кея. — Напълни ги. Какви са ти цените тези дни?

— Долар и осемдесет и пет.

— Мамка му! — Бев скочи върху дока с изненадваща за размерите си лекота. — Това е пладнешки обир.

Джак се засмя.

— Не аз определям цените на бензина.

Той бе висок и плешив, тъмен и силен като кипарис. Бев никога не го беше виждала без лежасаната от пот оранжевата шапка „Харли Дейвидсън“ и без вечната щипка тютюн в устата.

— Идваш и си отиваш? — Той плю, изтри уста с опакото на луничавата си чепата ръка и ѝ помогна да изправи кормилото на лодката.

— Ще прескоча само до магазина.

Тя бръкна в плажната чанта, откъдето извади ключ, завързан за тънка риболовна корда — в случай, че случайно го изпуснеше във водата. Погледът ѝ обходи препълнения паркинг и се спря на джипа „Чероки“.

— Ще го запаля с манивелата, че акумулаторът може да е свършил.

— Даже и да е свършил — увери я Джак, докато нареждаше четирите туби до колонката, — знаеш, че ще го накарам да тръгне.

Бев го наблюдаваше как кляка и вкарва маркуча във всяка туба, докато колонката отброява парите. Тилът му ѝ напомняше за кожата на алигатор. Тя идваше при него десетки пъти годишно, като напоследък бе зачестила, а той нямаше понятие коя е, което беше добре за него. Тя се запъти към джипа, разтревожена, че може би и той се нуждае от бензин, тъй като не си спомняше да го е зареждала последния път.

Отключи вратата, вмъкна се вътре и превъртя ключа на стартера. Колата се помръдна след третия опит и Бев си отдъхна, виждайки, че резервоарът е пълен до половината. Щеше да го напълни на някоя бензиностанция. Запали фаровете, излезе на заден ход и спря близо до кея. Докато вадеше парите от портмонето си, се взря в касовата бележка с присвити очи.

Джак изтри ръцете си с един парцал и я зачака да свали прозореца.

— Всичко четиридесет и четири долара и четиридесет цента — поясни той. — Ще натоваря тубите в лодката вместо теб и ще я наглеждам. Забелязах, че си взела и твоя приятел. — Имаше предвид пистолета й. — В лодката ли имаш намерение да го оставиш? На твое място не бих го зарязал там. И внимавай като стреляш по алигаторите с това нещо. Най-много да побеснеят.

Бев не можа да повярва, че щеше да тръгне, без да вземе пистолета. Тази вечер явно не беше с всичкия си, а и коляното я болеше.

— И преди да си тръгнеш — додаде тя, щом Джак скочи в лодката, — напълни трюма с лед.

— Колко лед? — Той взе пистолета, изкачи се на кея и внимателно го постави на задната седалка на джипа.

— Четиридесет и пет кила ще стигнат.

— Здраво ще пазаруваш, щом ти трябва толкова лед. — Джак тикна парцала в задния джоб на старите си мръсни работни панталони.

— Храната се разваля бързо.

— Това прави още двадесет долара. Свалям ти три долара от цената.

Бев му подаде две десетачки, без да благодари за отстъпката.

— Тръгвам си към девет часа. — Погледът му се плъзна покрай нея и надникна в потрошения джип. — Тъй че, ако не си се върнала дотогава...

— Няма да съм се върнала — отсече Бев и даде на заден ход.

Тя никога не се връщаше преди девет, тъй че напомнянето бе излишно.

Джак огледа предната врата откъм мястото до шофьора, сваления прозорец, липсващия лост за отваряне и счупения бутон за заключване.

— Знаеш ли, момиче, мога да ти ги поправя, ако решиш да ми оставиш ключовете.

Бев хвърли поглед към вратата.

— Няма смисъл. Само аз карам тази кола.

29.

На горния етаж в северното крило на къщата имаше спалня за гости с изглед към океана, и пред прозореца, гледащ към залива, бе поставено голямото бюро на Скарпета. Не беше нищо специално, просто евтино бюро за компютър със стол в същия стил.

Рафтовете с книги бяха запълнили стените до такава степен, че скриваха ключовете за осветлението и контактите, тъй че се налагаше да ползва разклонители. Мебелировката бе със светъл кленов фурнир, в потискащ контраст с красивите антики и ориенталските килими, финия кристал и порцелан, които бе събирала през цялата си кариера. Бившият живот на Скарпета бе заключен в едно хранилище в Кънектикът, достатъчно надеждно, за да съхранява музейни експонати.

Не бе ходила да види вещите си, откакто Луси пое грижата за движимото имущество на леля си преди повече от две години, а Луси избра това хранилище, защото беше близо до Ню Йорк, където се намираще агенцията и жилището ѝ. Скарпета не усещаше липсата на мебелите от своето минало. Безсмислено бе да се грижи за тях. Дори спомена за тях я уморяваше по причини, които не ѝ бяха съвсем ясни.

Кабинетът в къщата под наем в Делрей бе с удобни размери, макар и да не можеше да се мери по простор и организираност с онова, на което бе свикнала в дома си в Ричмънд, където разполагаше със специални кантонерки за папките, огромно работно пространство и масивно бюро, изработено по поръчка от бразилска череша. Там живееше в модерна италианска вила, градена камък по камък, със стени с антична на вид гипсова замазка и външни декоративни греди от железопътни траверси от деветнадесети век, изработени от черна джара и докарани от Южна Африка. Къщата в Ричмънд, която Скарпета ремонтира, не блестеше с красота, но тя напълно я преобрази, водена от желанието си да изкорени миналото, обитавано от призраците на Бентън и Жан-Батист Шандон. От това обаче не се почувства по-щастлива. Духовете им продължаваха да я следват по петите от стая в стая.

Непоносимата загуба и измъкването на косъм от смъртта, бяха като кошмарни видения, от които настръхваше, независимо от температурата в къщата. Всяко проскърцване на стария дървен под и всеки повей на вятъра насочваха ръката ѝ към пистолета, който носеше със себе си, докато сърцето ѝ препускаше учестено. Един ден излезе от великолепния си дом и никога повече не се върна в него, дори не прибра вещите си. С тази работа се зае Луси.

За човек, който винаги се бе ограждал със стени срещу жестокия свят и непоносимата болка, изведнъж се оказа скитник. Сменяше хотел след хотел, уреждаше частни консултации по телефона и скоро се оказа с вързани ръце пред заплетените доказателства, некомпетентността на разследването, небрежността на полицията и криминалистите в целия регион. При това положение нямаше друг избор, освен да се установи другаде. Повече не можеше да разглежда случаи, седнала на хотелско легло.

— Замини на юг, далече на юг — произнесе Луси с тих любящ глас един следобед в Гринуич, Кънектикът, където Скарпета се криеше в хотел „Хоумстед Ин“. — Още не си готова за Ню Йорк, лельо Кей, и със сигурност не си готова да работиш за мен.

— Никога няма да работя за теб — решително каза Скарпета, като отвърна засрамено очи от Луси.

— Е, поне не бъди груба. — Луси се почувства засегната и след минута между двете избухна кавга.

— Аз те отгледах — изтърси Скарпета от леглото, на което седеше неподвижно, изгубила контрол от гняв. — Скапаната ми сестра, любимата авторка на детски книжки, която си нямаше понятие как да отгледа собственото си дете, ме захвърли на твоя праг... Тоест обратното.

— Фройдистко измъкване! Ти имаше нужда от мен повече, отколкото аз от теб.

— Как не! Ти беше чудовище. На десет години, когато се намъкна в живота ми като троянски кон, бях достатъчно глупава да те оставя при мен и после какво? Какво после? — Великата шефка, логичният лекар и юрист ломотеше неразбираемо и по лицето ѝ се стичаха сълзи. — Ти трябваше да си геният, нали така? Най-гадното изчадие на Земята... — Гласът на Скарпета потрепери. — Само че не можах да се откажа от теб, проклето дете такова! — задавяше се тя от

сълзи. — Ако Дороти те беше поискала обратно, щях да я закарам мръсницата в съда и да докажа, че не е годна за майка.

— Не беше годна за майка и никога не е била. — Луси също започна да плаче. — Мръсница? Тя е престъпничка. Престъпничка! С умствено разстройство. За бога, как можа да извадиш такъв лош късмет със сестра психопат? — ридаше Луси, седнала на леглото до леля си, при което раменете им се допираха.

— Тя бе ламята, с която се бориш непрекъснато и си се борила през целия си живот — изрече Скарпета. — Истинската ти битка е с мама. За мен тя е прекалено дребен дивеч. Едно обикновено зайче с остри зъби, което се мотае из краката ми, за да ги захапне. Аз не се занимавам със зайчета. Нямам време за това.

— Моля ти се, замини на юг! — Луси стана от леглото и я погледна в очите, с мокро от сълзи лице и зачервен нос. — Поне на първо време. Моля те! Върни се там, откъдето си тръгнала и започни всичко отначало.

— Твърде стара съм, за да започна отначало.

— Глупости! — разсмя се Луси. — Ти си едва на четиридесет и шест и навсякъде, където се появиш, мъжете и жените не откъсват очи от теб. А ти дори не го забелязваш. Голям си пакет, така да знаеш!

Скарпета бе чула да я наричат „пакет“, когато попадна в необичайно опасна ситуация и поиска неофициална полицейска охрана. По радиостанциите говореха за нея като за „пакета“. Не беше сигурна какво точно имаха предвид.

Тя се премести на юг в Делрей, което не беше завръщане към корените ѝ в буквалния смисъл, но пък бе едновременно в близко, но все пак на безопасно разстояние от района, в който живееше майка ѝ и сестра ѝ.

Кабинетът ѝ в очуканата къща под наем, строена през петдесетте години на двадесети век, бе затрупан с книжа и картонени папки с диапозитиви, голяма част от които бяха оставени направо на пода и тя трябваше да внимава да не се спъне в тях. Етажерките с книги бяха претъпкани, а някои медицински и юридически томове бяха наредени в двойни редици. Редките ѝ антикварни книги се пазеха от слънцето и влагата в малка съседна стаичка, която някога трябва да е била детска.

Тя бодна от зелената салата с риба тон, приготвена от Роуз, преглеждайки пощата, като използваше скалпел за отваряне на

писмата. Първо разреза кафявия плик, който явно бе от племенничката й или от някого от нейната агенция и остана озадачена, когато откри вътре друг плик — чисто бял, адресиран на ръка с калиграфски букви до „Мадам Кей Скарпета“.

Тя бързо пусна кафявия плик на масата, профуча покрай Роуз, без да каже нищо, и се втурна в кухнята да вземе фолио.

30.

Такситата напомняха на Бентън за буболечки.

По време на изгнанието си се бе привързал към някои буболечки. Някои удивително приличаха на пръчици. Бентън често зяпаше в храстите из парковете и по тротоарите, и търпеливо търсеше калинки, които се срещаха изключително рядко и бяха добър знак, макар и да не бе забелязал някаква положителна промяна в съдбата си, след като откриеше калинка. Не се знаеше. Всичко се случваше. Женските буболечки носеха късмет. Това бе всеизвестно. Ако някоя калинка се изпречеше на пътя му вкъщи, той нежно я поставяше върху пръста си, изнасяше я навън, независимо колко стъпала трябваше да слезе, и я поставяше върху някой храст.

Веднъж това му се случи десет пъти само за една седмица и мисълта, че това е една и съща буболечка, която флиртува с него, го зарадва. Той вярваше, че всяка добрина ще бъде възнаградена. Вярваше също, че злото ще получи своето страшно възмездие. Но преди той често спореше по този въпрос със Скарпета, тъй като тогава не вярваше в това, за разлика от нея.

— Ние често не знаем причината за някои неща, Бентън. Но вярвам, че винаги има причина — чуваше гласа на Скарпета в отдалечено кътче на ума си, седнал на тъмната задна седалка на такси, пътуващо в южна посока.

— Как можеш да кажеш това? — чу собствения си глас да й отговаря. — Каква причина може да има сестра, дъщеря, брат, син, родител или друг важен за теб човек да бъде изнасилен, измъчван или убит?

Мълчание. Шофьорът на таксито слушаше хип-хоп по радиото.

— Изключете това нещо, ако обичате — произнесе спокойно Бентън, този път на глас. После продължи наум:

— Ами какво ще кажеш за старицата, ударена от мълния, понеже спиците на чадъра й били метални?

Скарпета не му отговори.

— Добре, тогава нека дам пример с цялото семейство, дето измряло от въглероден двуокис, защото никой не им казал да не готвят с дървени въглища вкъщи, особено при затворени прозорци. Каква е причината, Кей?

Усещането за нея оставаше като уханието от любимия ѝ парфюм.

— Значи има причина да бъда убит и да изчезна от живота ти завинаги?

Разговорът се превърна в безкраен монолог. Каква ли е причината за онова, което тя вярваше, че се е случило с него, питаше се, убеден, че със сигурност вече е измислила причината.

— Търсиш рационално обяснение, Кей. Забравила си разговорите ни за отрицанието.

Бързият ум на Бентън скочи върху друг довод, докато се движеше към Манхатън в таксито, натъпкано с неговите вещи. Шофьорът не скри отвращението си, след като разбра, че парите, които ще вземе, вървят заедно с цялата камара багаж. Но Бентън се беше изхитрил. Спря таксито от улицата и шофьорът не успя да види саковете, скрити в тъмните сенки на тротоара, докато не трябваше да избира между това да отпраши набързо или приеме съблазнителната сума до Ню Йорк.

Името на шофьора бе Робърт Лиъри, бял, с кестенява коса и кафяви очи, приблизително метър и осемдесет, около осемдесет кило. Тези, както и други подробности като номера на личната му карта със снимка, закачена на козирката, бяха записани в кожения бележник с размер на портфейл, който Бентън носеше навсякъде със себе си. Веднага щом влезеше в хотелската си стая, щеше да прехвърли бележките в лаптопа си, както правеше обикновено. Откакто влезе в Програмата за защита на свидетелите, Бентън записваше всяко свое действие, местонахождение, всяко лице, с което се срещаше — особено ако е повече от един път — дори какво е било времето, къде е ходил и какво е ял.

Робърт Лиъри вече няколко пъти правеше опит да поведе разговор, но Бентън гледеше през прозореца, без да каже нищо, и шофьорът естествено нямаше понятие, че мъжът с обгоряло, изваяно лице с брада и бръсната глава си прави мислени бележки, отчита тактическите изисквания, възможности и вероятности от всеки ъгъл, който човек може да си представи. Нямаше съмнение, че таксиджията

се ядосваше на кофтия късмет, който бе извадил с този откачалник. Ако се съдеше по дрипавия му багаж, явно бе изкарал бая тежки моменти.

— Сигурен ли си, че можеш да ми платиш? — попита той или по-скоро настоя вече за трети път. — Няма да ти излезе евтино, да знаеш, зависи от маршрута, който избирам, от трафика и кои улици в града са затворени и кои не. В последно време не знаеш кои ще затворят ченгетата. Това е то, сигурност. Все пак е нещо. Макар че аз лично не си падам по автоматите и камуфлажните униформи.

— Мога да ти платя — отвърна Бентън.

Фаровете на профучаващите коли разрязваха прозореца, осветявайки за кратко сериозното му лице. В едно бе сигурен: единственият смисъл на опита на Жан-Батист Шандон да убие Скарпета бе забележителният факт, че тя бе използвала ума си и бе оцеляла. Слава богу, слава богу! Останалите опити да бъде съсипана нямаха друг смисъл, освен чудото, че се бяха провалили. Бентън бе запознат с детайлите, може би не с всичките, но онова, което бе проследил по новините, му бе достатъчно.

Всеки човек, включен в неговия план, дори и да не бе пряко свързан, то поне имаше допирни точки с нечистата мрежа на фамилията Шандон. Бентън знаеше кое дава сила на фамилията и кое им я изтръгва. Той познаваше рецепторите, без които главните канали между търтеите и по-висшия клас насекоми не можеха да функционират. Излизането от сложната ситуация е трудна задача, но през последните шест години Бентън не бе вършил нищо друго, освен да мисли как точно да го направи.

Откри, че отговорът е прост: оголване и прерязване на жиците на веригата и след това свързване на веригата по такъв начин, че престъпниците да направят късо съединение и империята Шандон да гръмне. През това време Бентън — мъртвият Бентън — щеше да следи своя замисъл и неговото изпълнение, сякаш бе видеоигра, при която нито един играч няма понятие какво всъщност става, освен че нещо става, и то е провокирано от вътрешни предатели. Основните играчи трябваше да умрат. Другите играчи, много от които Бентън не познаваше, щяха да бъдат обвинени в предателство. И също щяха да умрат.

По този начин Бентън щеше да манипулира враговете си и да ги елиминира един по един. Според неговите изчисления коалицията, съставена от него самия и останалите, които дори не знаеха, че са призовани в частната му армия, щеше да изпълни мисията му за няколко месеца или дори седмици. Според неговите изчисления Роко Каджиано — вече бе мъртъв или скоро щеше да бъде убит хладнокръвно. Луси и Руди може и да знаеха какво правят или са направили, но не знаеха за видеоиграта, нито че участват в нея.

Онова, което Бентън не можа да изчисли и нямаше как да предвиди, бе, че Кей Скарпета ще има връзка с Батън Руж — най-стратегическата позиция върху мисловната карта на Бентън. По някаква причина именно тази част от почти съвършения му план се бе провалила. Не знаеше защо. Не знаеше какво се е случило. Премисли всеки детайл отново и отново, но накрая се оказа изправен срещу тъмен екран, на който хипнотично мига някакъв безсмислен курсор. Само че Бентън трябваше да побърза. А бързането не беше в природата му. Не бе предвидено Скарпета да има какъвто и да било контакт с нещо или някого в Батън Руж. За разлика от „Последния участък“.

Когато научи, че синът му е умрял, Марино неминуемо щеше да тръгне по стъпките на Роко, а това щеше да отведе Марино и неговите сънародници до Батън Руж, където Роко държеше апартамент от години. Пристанището в Батън Руж бе огромно. А Мексиканският залив бе чисто злато. По река Мисисипи ежедневно пътуваха всякакви видове ценни и опасни товари. Батън Руж бе още една крепост на фамилията Шандон и Роко се радваше на много успехи и привилегии там, в това число и на пълен имунитет срещу полицията. Не му липсваха и интриги като защитата на Джей Тали и Жан-Батист Шандон, които бяха взели своя дял от удоволствията в Батън Руж.

Жан-Батист и Джей бяха само на шестнайсет години, когато за пръв път посетиха Батън Руж. Жан-Батист се усъвършенстваше като убиец, като виждаше сметката на проститутките, обслужвали Джей преди това. Между тези случаи никога не бе правена връзка, тъй като бившият шеф на следствието преотстъпи разследването на други агенции, а полицията не даваше пет пари за проститутките.

Стъпка по стъпка Марино щеше да открие Джей Тали и Бев Кифин в Батън Руж и да ги елиминира. Това беше планът. Не бе

предвидено Скарпета да участва в него. Пулсът му заби учестено в слепоочията.

Той приближи ръчния часовник до лицето си, можеше да види часа върху евтиния черен пластмасов часовник без флуоресциращ циферблат. Умишлено избра такъв модел. Бентън не желаше нищо, което свети в тъмнината.

— Кога ще пристигнем? — попита той със същия приглушен глас.

— Не знам точно. Зависи дали трафикът ще остане все така ненатоварен. Може би още два — два и половина часа.

Една кола ги приближи и силните, заслепяващи дълги светлини се отразиха в огледалото за обратно виждане на таксито. Таксиджията изруга, когато едно черно „Порше 911“ ги изпревари, изгубващите се в мрака червени стопове напомниха на Бентън за ада.

31.

Скарпета се взираше в неотвореното писмо, докато топлият влажен въздух нахлуваше свободно през отворената врата. Облаците, плуващи ниско над хоризонта, приличаха на черни цветя и тя предчувстваше, че преди разсъмване ще вали дъжд. Прозорците щяха да се изпотят, а това бе нетърпимо за нея. Съседите сигурно я смятаха за маниачка на тема чистота, когато я видеха сутрин в седем часа на верандата да трие ожесточено прозорците с хавлиена кърпа. В такива моменти тя си го представяше в килията за смъртници, която нямаше прозорци и нуждата ѝ да почисти запотените стъкла ставаше двойно по-наложителна.

Неотвореното писмо, адресирано до „Мадам Скарпета, юрист“ бе поставено по средата на парче фолио. Във Франция обръщението към жените лекари бе мадам. В Америка да се обърнеш към лекарка с друго, освен доктор, се смяташе за обида. Това извика у нея неприятни спомени за коварните хватки на адвокатите на защитата, които се обръщаха към нея в съда с мисис Скарпета, вместо с д-р Скарпета, с което се опитваха да омаловажат професионалната ѝ квалификация с надеждата, че съдебните заседатели и дори съдията няма да я възприемат толкова сериозно, колкото биха възприели един доктор на медицинските науки, чиято специалност по патология с подспециалност съдебномедицинска патология изисква шестгодишна следдипломна специализация.

Въпреки че имаше диплома и по право, на практика никой не добавяше юрист след фамилията ѝ, а и самата тя никога не би го сторила, тъй като щеше да бъде арогантно и подвеждащо, защото всъщност не практикуваше. Трите години, които изкара в юридическия колеж в Джорджтаун, имаха за цел да улеснят евентуалната ѝ кариера като експерт и нищо повече. Добавянето на юрист след фамилията ѝ име, съдържащо подигравателна нотка и бе израз на претенциозност и снизхождение.

Жан-Батист Шандон.

Знаеше, че писмото е от него.

За момент сякаш долови отвратителната му миризма. Обонятелна халюцинация. За последен път я бе изпитала в Музея на Холокоста. Това беше мирис на смърт.

— Изведох Били на двора. Той си свърши работата и сега е зает да гони гущерчета — докладва Роуз. — Мога ли да направя нещо друго за вас, преди да си тръгна?

— Не, благодаря, Роуз.

Последва пауза и после въпрос:

— Хареса ли ви моята салата с риба тон?

— Можеш да откриеш собствен ресторант — отговори Скарпета.

Тя си сложи нов чифт бели ръкавици и вдигна писмото и скалпела, като прокара върха на триъгълното острие през горния ъгъл на плика. Неръждаемата стомана просвистя през евтината хартия.

32.

Столът, на който Роко седеше, бе тапициран. Преди два, не, може би три сюрреалистични часа той седеше на същия този стол и вечеряше, когато румсървисът почука на вратата, за да внесе бутилка шампанско от управата на хотела. Роко, който бе по селски хитър и хронично параноичен, не заподозря нищо. Той беше важна персона и винаги когато посещаваше Шчечин, отсядаше в хотел „Радисън“. Това бе единственият приличен хотел в града и управата редовно му правеше подаръци, включително хубав коняк и кубински пури, тъй като той си плащаше сметките в долари, вместо в обезценените злоти.

Беше свикнал да се чувства сигурен в този хотел и това беше причината натрапникът с пистолет „Колт“ да влезе толкова лесно в луксозната хотелска стая на Роко. Случи се толкова бързо, че нямаше време да реагира на високия келнер без униформа, който си проправи път с количката с празна бутилка шампанско, която явно бе откъмнал от стаята на някой друг.

Роко бутна чинията колкото може по-далеч от себе си. Притесняваше се, че всеки момент може да повърне. Беше се оплескал целият. Стаята вонеше толкова силно, че не можеше да разбере как оня изобщо търпи, но младият мускулест мъж седеше върху леглото и все едно нищо не забелязваше. Бе впил поглед в Роко — пълния с адреналин поглед на човек, готов да убива. Не позволи на Роко да се измие, нито дори да се надигне от стола. Остави мобилния си телефон върху леглото и пристъпи към подноса с празната бутилка шампанско. Роко видя как внимателно избърсва шишето със салфетка. Опита се да го прецени. Май го бе виждал преди или просто имаше характерния вид на федерален агент.

— Виж какво — Роко се опита да надвика шума от телевизора, — просто кажи кой и защо. Кажеш ли ми кой и защо, можем да измислим нещо, което да ти хареса повече. Ти си агент, нали? Което не означава, че не можем да се споразумеем.

Казваше го поне за шести път, откакто агентът се вмъкна в стаята му с подноса с празното шампанско, затръшна вратата с ритник и извади пистолета си. Вече на няколко пъти мъжът отваряше и после затръшваше отново вратата. Кое то още повече изнервяше Роко. Макар и да не знаеше каква е целта, мина му през ум, че и преди вратите се затръшваха шумно като пистолетни изстрели.

— Говори по-тихо — нареди агентът и постави бутилката шампанско върху масата на Роко. — Вдигни я.

Роко преглътна тежко.

— Вдигни я, Роко!

— Питам те отново. Откъде знаеш името ми? — настоя адвокатът. — Хайде, познаваш ме, нали? Можем да се договорим...

— Вдигни бутилката!

Роко го направи. Агентът искаше отпечатъците му върху шишето. Това не бе никак хубаво. Искаше да изглежда, сякаш Роко е поръчал или по някакъв начин е получил шампанското и го е изпил. Страховете му се усилиха, когато агентът се върна на леглото, вдигна сакото си и извади от него плоско кожено шише. Отвинти капачката, върна се при Роко и наля голямо количество водка в остатъка на един от Роковите коктейли.

— Изпий го.

Роко изпи водката на няколко глътки, благодарен за изгарящата топлина, която се разля по вътрешностите му. Обърканите му мисли се изпълниха с надежда, че агентът се отнася с него прилично, опитвайки се да го предразположи. Може би премисля нещата и иска да се споразумеят.

Роко правеше различни догадки, но бе факт, че някой е изпратил мъжа — някой, който познаваше делата му и знаеше, че веднъж месечно пътува до Щечин, за да урежда работите на Шандон на пристанището. Най-важната му задача бе да се оправя с полицията и други служебни лица. Бизнес. Можеше да го върши и пиан, тъй като не беше нищо повече от обикновено финализиране на сделката, плащане на обичайните такси и в краен случай — подсецане в какъв опасен свят живеем.

Само вътрешен човек можеше да знае графика на Роко и къде отсяда. Хотелският персонал не знаеше с какво се занимава, а само че е от Ню Йорк или поне така твърди. Никой не се интересуваше от

работата му. Той бе богат. Вместо да пробутва обичайните злоти, плащаше щедри бакшиши в долари, които трудно се намираха и вършеха добра работа на черния пазар. Всеки го харесваше. Барманите му сипваха допълнително водка „Шопен“ в коктейлите в бара на горния етаж, където седеше на тъмно и пушеше пури.

Похитителят му изглеждаше около тридесетгодишен. Късата му коса стърчеше от гела. Роко забеляза квадратната му челюст, правия нос, тъмносините очи, леко наболата брада и изпъкналите вени върху бицепсите му. Не му беше нужно оръжие, за да убие някого. Жените харесваха такива мъже. Сигурно го зяпаха с възхищение. Роко не беше привлекателен. Още от тийнейджър страдеше от характерно оплешивяване, а не можеше да се въздържа от пица и бира и това му личеше. Завистта го гризеше. Жените лягаха с него само заради властта и парите му. В сърцето му лумна омраза към похитителя.

— Не знаеш в какво се забъркваш — заяви той.

Агентът не си направи труда да отговори. Очите му шареха из стаята. Роко избърса лице в мазната салфетка и насочи внимание към ножа за пържола върху чинията.

— Опитай — покани го агентът. — Хайде, улесни ми живота!

— Нямам намерение да правя нищо. Остави ме да си вървя и ще забравим, че изобщо се е случвало.

— Не мога. Истината е, че въобще не ми е забавно. Тъй че не ме нервирай. Искаш ли да си помогнеш? Е, знаеш какво означава да си изпееш всичко.

— Не, по дяволите, не знам!

— Кажу къде е Джей Тали.

— Не знам — изстена Роко. — Кълна се в Бога, не знам! И аз се боя от него. Той е откачен. Не участва в играта и всички гледаме да стоим далеч от него. Играе си по собствената свирка. Мога ли поне да си сменя панталоните, а? Наблюдавай ме. Нищо няма да направя.

Руди стана от леглото и отвори вратата на гардероба, колта в ръката му намекваше на все по-смазания и ужасен Роко, че този мъж не се шегува. Вътре висяха поне половин дузина лъскави костюми. Той издърпа един панталон и го метна на Роко.

— Хайде! — Агентът отвори вратата на банята и отново седна на леглото.

Роко влезе разтреперан в банята и свали панталоните и слиповете. Хвърли ги във ваната, намокри една хавлия и се изтри.

— Джей Тали — повтори агентът. — Истинско име: Жан-Пол Шандон.

— Питай ме нещо друго — каза Роко и седна на друг стол.

— Добре. После ще се върнем на Джей Тали. Да не би да си погнал баща си? — Измерваше го със студен поглед. — Не е тайна, че го мразиш.

— Той не ми трябва.

— Няма значение, Роко. Избягал си от къщи. Сменил си фамилията си от Марино на Каджиано. Какъв е планът и кой участва?

Този път Роко се поколеба по-дълго. Агентът се изправи, дишаше през устата, за да избегне вонята, и притисна дулото на колта в дясното слепоочие на Роко.

— Кой, какво, кога и къде? — процеди той, като при всяка дума потупваше главата на Роко с дулото.

— Канех се да го направя. Преди няколко месеца, когато беше отишъл на риболов. Винаги ходи на риболов в Бъгс Лейк през първата седмица на август. Щях да го застрелям в ранчото му и да инсценирам зле развил се обир.

— Значи щеше да убиеш баща си, когато отива на риболов? Знаеш ли какво си ти, Роко? Най-скапаното лайно, което някога съм срещал.

33.

На Ник Робилард винаги ѝ се доплакваше, когато минаваше с колата покрай Снежното депо в центъра на Закари. Тази вечер сергията с изрисуваната на ръка реклама със сладоледи във фунийка бе тъмна и безлюдна. Ако Бъди беше с нея, щеше да гледа през прозореца и да се моли да спрат, без да се интересува, че е затворено и няма как майка му да му купи сладолед. Ник не познаваше друго дете, което толкова да обича сладолед във фунийка. Независимо от усилията, които полагаше да го откъсне от тях, той си искаше фунийката всеки път, когато го вземеше със себе си.

В момента Бъди бе при дядо си в Батън Руж. Ходеше при него, винаги когато тя имаше работа до късно, а откакто се завърна от Ноксвил, не бе спирала да работи. Скарпета бе вдъхновението ѝ. Необходимостта да впечатли Скарпета бе превзела живота ѝ. Място не можеше да си намери заради отвлечените жени, знаеше, че това ще се случи отново, ако маниакът не бъде заловен. Терзаеше се от мъка и вина, че пренебрегва сина си, след като не го бе виждала цели два месеца и половина.

Ако Бъди спреше да я обича, Ник щеше да умре. През нощите, когато най-сетне се прибираще в малката викторианска къща на ъгъла след католическата църква „Йоан Кръстител“, тя лежеше в леглото, виждаше се в тъмните сенки и се вслушваше в тишината и си представяше как Бъди спи непробудно в къщата на баща ѝ в Батън Руж. Мислите за сина ѝ и за бившия ѝ съпруг Рики я нападаха като молци. Чудеше се дали, ако изгуби всичко скъпо, да се застреля в главата или в сърцето.

Никой не подозираше, че Ник изпада в депресии. Никой не знаеше, че понякога я налягат самоубийствени мисли. Възпираше я само убеждението ѝ, че самоубийството е най-себичният грях, който човек може да извърши. Представяше си живо потресаващите последици от подобна постъпка и отблъскваше фаталните фантазии

далеч от съзнанието си до следващото потапяне в мъртвия водовъртеж на безсилието, самотата и отчаянието.

— Мамка му! — прошепна тя, докато караше на юг по Мейнстрийт. — Толкова съжалявам, Бъди!

Каква дилема: Да трябва да избира между това да не направи нищо за убитите жени и да не направи нищо за сина си.

34.

MON PETIT AGNEAU PRISE!

„Мое малко скъпо агънце“, превеждаше Скарпета, а сърцето ѝ изстина при вида на почерка на Шандон и усети присъствието му в писмото до нея.

Седеше в същото положение на стола с твърда дървена облегалка от дълго време, докато накрая гърбът ѝ се схвана, а малката масичка, покрита със стъкло, се изпоти от влажния морски въздух. Когато най-сетне се сети да диша, осъзна, че всеки неин мускул е напрегнат и цялото ѝ тяло е свито като юмрук.

Писмото, писмото, писмото.

Поразена бе, че почеркът му е красив, калиграфски. Листът бе изписан с черно мастило, без нито една задраскана дума, без никаква грешчица поне на пръв поглед. Явно бе прекарал много време в писането на това писмо, сякаш ѝ се обясняваше в любов, а това още повече засили ужаса ѝ. Той мислеше за нея. Казва ѝ го чрез самия акт на изписване.

Скарпета започна да чете:

„Вече знаеш ли за Батън Руж и че трябва да отидеш там?

Но не и преди да си дошла да ме видиш. В Щата с дългите рога, както го наричат! Както виждаш, аз те насочвам.

Ти нямаш собствена воля. Може да си мислиш, че имаш, но аз съм потокът, който тече през тялото ти и всеки импулс идва от мен. Аз съм вътре в теб. Усещаш ли!

Помниш ли онази нощ? Ти отвори вратата нетърпеливо и после ме нападна, защото не можеше да понесеш копнежа си по мен. Простил съм ти, че ми отне

очите, но не успя да ми отнемеш душата. Тя те следва неотлъчно. Ако се пресегнеш, ще я докоснеш.

Време е. Батън Руж те очаква.

Първо трябва да дойдеш при мен, докато не е станало късно, и да чуеш моите истории.

Само на теб ще ги разкажа.

Знам какво искаш, мое малко скъпоценно агънце! Аз имам това, което искаш.

След две седмици ще бъда мъртъв и няма да имам какво да разказвам. Ха!

Ще ме освободиш ли за екстаза?

Или аз да те освободя? Като впия зъби в меката ти закръглена прелест.

Ако ти не ме намериш, ще те намеря аз.

С любов и възторг,

Жан-Батист“

Скарпета влезе в старомодната баня с обикновена бяла тоалетна, обикновена найлонова завеса за душа пред обикновената бяла вана и повърна. Изпи чаша вода, която си наля от крана, и се върна в спалнята, до масичката със злополучния лист хартия върху нея. Подозираше, че няма да открие никакви улики. Прекалено умен бе.

Седеше на стола, опитвайки се да прогони образа на гнусното изчадие, който преминаваше през входната врата като зъл дух, пръкнал се от ада. Едва си спомняше подробностите от гонитбата — ужасната гонитба из всекидневната ѝ, когато той размахваше железния чук — същият, с който бе правил на пихтия главите и телата на жените, най-вече лицата им.

Преди да бъде изпратена да разследва убийствата в Ричмънд, дори не ѝ минаваше през ум, че може да е следващата. След това измъкване на косъм от смъртта, тя с мъка пропъждаше видението на размазаното си тяло и лице. Той не би я изнасил. Не бе способен да го направи. Жан-Батист си отмъщаваше на света като убиваше и обезобразяваше, за да пресъздаде собствения си образ. Това бе краен израз на омразата, която изпитваше към самия себе си.

Ако е вярно, че спаси живота си, като го ослепи завинаги, то той имаше късмета да си спести гледката от отражението си в полираното метално огледало в килията на смъртник.

Скарпета отиде до един шкаф в антрето, отмести прахосмукачката и измъкна един куфар.

35.

— Ако ти потрябвам, потърси ме на мобилния телефон — каза Ник, застанала на прага на бялата тухлена къща на баща си в Олд Гардън. Повечето къщи там бяха обширни, а разперените клони на магнолии и дъбове пазеха сянка над голяма част от старите сгради.

Дори в най-слънчевите дни Ник намираше дома на своето детство за усоеен и мрачен.

— Нали знаеш, че не говоря с това твое ново малко телефонче? — отвърна баща ѝ и намигна. — Даже и да не проведеш разговора, пак трябва да платиш, нали така?

— Какво? — Ник се намръщи и сетне се разсмя. — Както и да е. Новият ми номер е залепен на хладилника, пък ти ако искаш се обаждай. Ако не ти позвъня веднага след твоето обаждане, значи съм заета. А ти да слушаш, Бъди. Ти си моето пораснало мъжле, нали?

Петгодишният ѝ син надничаше иззад дядо си и се цупеше.

— Хванах го! — Ник се направи, че хваща нослето му и пробва стария номер с палеца между двата пръста. — Искаш ли си носа обратно или не?

Бъди прилича на русолявите хлапета от филмите, които пеят в църковния хор. Панталоните му с презрамки бяха с няколко сантиметра по-къси, отколкото трябваше. Той пипна носа си и ѝ се изплези.

— Ако продължаваш да се плезиш така, езикът ти ще порасне и няма да се събира в устата ти — предупреди го дядо му.

— Не говори такива неща, татко, че ще вземе да ти повярва.

Тя надникна зад него и сграбчи сина си.

— Пипнах те! — Вдигна го и покри лицето му с целувки. — Май е време да идеш на пазар, голямото ми мъжле. Дрехите пак са ти окъсели. Как ги правиш тези работи?

— Не знам. — Той я прегърна здраво през врата.

— Мислиш ли, че вече можеш да смениш панталонките с презрамки? — прошепна тя в ухото му.

Той енергично поклати глава.

Ник го свали внимателно на земята.

— Защо да не мога да дойда с теб? — намуси се Бъди.

— Мама трябва да работи. Като се събудиш, ще съм се върнала. Върви да си легнеш, а аз ще ти донеса изненада.

— Каква изненада?

— Ако ти кажа, няма да е изненада, нали? — Ник го целуна по главата, а той раздражено си разчорли косата, сякаш пропъждаше досадни буболечки. — О-хо! — обърна се тя към баща си. — Някой май е станал много кисел.

Бъди ѝ хвърли поглед, изпълнен с яд и обида, който винаги караше Ник да се чувства, сякаш го е предала или изоставила. Откакто бившият ѝ съпруг Рики, по професия търговски пътник, получи повишението, за което винаги бе мечтал, с него стана невъзможно да се живее — пътуваше непрекъснато, оплакваше се и беше груб. Е, него вече го нямаше и Ник бе доволна и изпитваше облекчение, но дълбоко в себе си се чувстваше наранена по начин, който не можеше да определи. Житейските трудности винаги са за добро, ако живееш според Божията воля, такава беше доктрината на баща ѝ, който я обичаше, но не взе нейната страна за проваления ѝ брак.

— Трябва да знаеш, че не може хем да си ченге, хем да имаш мъж, ако изобщо се омъжиш — беше ѝ казал той, когато я приеха в полицейската академия преди осем години. Дотогава бе работила като счетоводителка в офиса на „Форд“ в Закари, където се запозна с Рики. Ходиха три месеца и след това се събраха да живеят заедно. Поредният грях. Най-сетне се бе отървала от обитаваната от призраци родна къща.

— Майка имаше свой собствен бизнес — напомняше Ник на баща си при всеки коментар в този дух.

— Скъпа, не беше същото. Тя не е носила оръжие.

— Може би ако носеше...

— Няма ли да си затвориш устата!

Само веднъж си позволи да довърши изречението. Когато подаде заявлението за развод и баща ѝ я гълча цял следобед, крачейки напред-назад из хола, с лице потъмняло като буреносен облак от недоумение, страх и гняв. Висок като върлина, той сякаш се мятеше от едната на другата стена, като буташе от време на време античната кристална

лампа върху масичката до канапето, докато накрая не я събори и тя се счупи.

— Виждаш ли какво направи! — извика той. — Счупи лампата на майка си!

— Ти я счупи.

— Не е работа за момичета да гонят престъпници и да стрелят с пистолети. Ето защо загуби Рики. Той се ожени за красива жена, а не за Ани Оукли. И що за майка...

Точно тогава Ник го каза.

— Ако майка имаше пистолет, може би нямаше да бъде напълцана от някакъв шибан изрод, и то тук в нашата къща!

— Да не си посмяла да говориш така — процеди той, подчертавайки всяка дума с яростно размахване на пръста си във въздуха.

Никога повече не зачекнаха темата. Тя тегнеше помежду им като надвиснала буря. Независимо колко често се виждат, Ник не успяваше да почувства топлината му или да се сближи с него. Ник се бе родила след две недоносени бебета, които не бяха оживели и бе единствено дете на баща си. След пенсионирането си като гимназиален учител по социология той се почувства отегчен от живота и до голяма степен се оттегли от него. Когато не гледаше внука си, прекарваше предобедите в решаване на кръстословици или в изключително продължителни енергични разходки.

Тя знаеше, че той изпитва вина. Майка ѝ беше убита преди осем години, докато двамата бяха на работа. Може би Ник също изпитваше вина, но не толкова заради смъртта на майка си, а защото ако не беше излязла с приятели след работа, баща ѝ нямаше да открие пръв трупа на съпругата си и кръвта ѝ по цялата къща, докато тя се беше опитвала да се спаси от своя убиец, тичайки от стая в стая. Когато Ник се прибра, леко замаяна от бирата, къщата вече беше пълна с полиция и тялото на майка ѝ бе изнесено. Ник никога не го видя. Погребаха я в закрит ковчег. Така и не намери сили да изиска копие от полицейския доклад, а поради това, че случаят остана неразрешен, следствената служба отказа да ѝ даде копие от протокола от аутопсията. Всичко, което знаеше бе, че майка ѝ е била намушкана с нож и е издъхнала от раните си. Това ѝ стигаше. Но по някаква причина вече не бе достатъчно.

Тъкмо тази вечер бе решила да разговаря с баща си, но нямаше как да го направи, ако Бъди не си намереше занимавка.

— Искаш ли да погледаш малко телевизия, преди да си легнеш?
— Това наистина бе специална привилегия.

— Да — отвърна сина ѝ, все още нацупен. Втурна се вкъщи и телевизорът се включи.

Тя кимна към баща си и той я придружи навън.

— Хайде — прошепна му тя и двамата подхванаха обичайния маршрут между стария дъб и края на двора.

— Дано да е за добро. — Тази фраза никога не му омръзваше.

Тя зърна проблясването на зъбите му и разбра, че му е драго, задето го е издърпала навън посред нощ да водят таен разговор, който не е предназначен за ушите на Бъди.

— Зная, че не ти се говори за това — подхвана Ник, — но става дума за майка. — Усети как той трепна и се сви в себе си, сякаш духът му побягна от тялото. — Искам да науча повече, татко. Това, че не знам, ме съсипва. Причината може да е заради ужасните неща, които се случват наоколо — изчезването на тези жени. Имам някакво предчувствие. Не знам как точно да го нарека. — Гласът ѝ трепна. — И то ме плаши, татко. Това, което чувствам, страшно ме плаши.

Мълчанието му бе тежко като сянката на дъба, под който стояха.

— Помниш ли, когато взех онази стълба и я подпрях точно на това дърво? — Тя погледна към небето, но погледът ѝ бе препречен от гъстите тъмни клони и листа. — Спомням си само, че стоях запъната горе и не смеех нито да се покатеря по-нависоко, нито да сляза надолу. Ти трябваше да ме свалиш.

— Помня. — Гласът му отекна глухо.

— Така се чувствам и в момента — продължи тя, опитвайки се да стигне до онази част от него, която се бе затворила след убийството на жена му. — Не мога нито да се изкача нагоре, нито да сляза долу. Имам нужда от твоята помощ, татко.

— Нищо не мога да направя.

36.

Щечинският небосвод бе пронизан от антени, улиците в центъра на града бяха притихнали и занемарени. Нямахме нито един отворен магазин, особено в късния нощен час и редките преминаващи коли бяха стари и очукани. Хотел „Радисън“ бе тухлен, а дворът му беше покрит с червени и сиви павеа и големият син флаг пред входа приветстваше гостите на симпозиум под мотото: „Методите и моделите на автоматизацията и роботиката“. А това бе добре дошло.

Колкото повече хора имаше в хотела, толкова по-добре, а Луси някога бе програмирала работи и можеше да обсъжда технологията с всекиго, ако се наложи. Но едва ли щеше да се наложи. Изготвила е свой план, много добър във всяко едно отношение. Намери място за паркиране през няколко улици.

Наклони надолу огледалото и бързо се гримира и сложи дълги златни обици във формата на халки. Изхлузи маратонките и обу черни велурени каубойски ботуши — неудобни, но необходими, в случай че някой я забележеше в хотела. Навлече намачкана черна блуза от лен и мушна в ръкава ѝ тактическата палка. Разкопча я достатъчно, за да се вижда цепката на бюста ѝ. Преобразена в сексапилна млада жена, отседнала в хотела, Луси бе достатъчно разчорлена и привлекателна да мине за типична участничка в международната среща, която е била навън и се е забавлявала добре досред нощ. Като наметна някакъв шлифер и ругаеше наум ботушите, тя се приближи с бърза крачка към хотела под оскъдната светлина на уличните лампи.

Този „Радисън“ бе на самообслужване. Така тя определяше хотелите, в които трябваше сама да носи саковете си, да използва ключа от собствената си стая, за да влезе в залата за фитнес и да пълни сама кофичката с лед, а камериерките да се шокират, когато получат бакшиш. В този час на входа няма нито портиер, нито пиколо, само една млада жена четеше полско списание на рецепцията. Луси се озърна, за да е сигурна, че никой няма да се приближи внезапно и да я види, бе подготвена веднага да започне да рови из малката си кожена

чанта, преструвайки се, че търси ключа от стаята си. Изчака нетърпеливо десетина минути, преди отегчената администраторка да се надигне уморено от бюрото и да иде до дамската тоалетна. Луси прекоси фойайето, вмъкна се в асансьора и натисна петия етаж.

Руди бе в стая 511. И той беше влязъл в хотела по същия начин както Луси, но му се наложи да изчака повече, за да се вмъкне заедно с група бизнесмени, които се връщаха от вечеря. За щастие бе проявил достатъчно съобразителност да носи костюм и вратовръзка. Руди бе стара пушка. Бившите ТВСР му завиждаха за красивото мускулесто тяло и го бяха нарочили, че взема стероиди. Луси щеше да знае. Макар и да си имаше своите недостатъци, той беше толкова честен и открит, че тя понякога го наричаше „моята приятелка“. Познаваше диетата му до най-малките подробности, заместителите на витамини и протеини, които поемаше, както и жестоките му тренировки, любимите му списания и телевизионни програми. Не помнеше кога за последен път бе чел книга. Освен това разбираше защо той й налетя в Гуменото стрелбище и ако не друго, поне съжаляваше, че му счупи носа.

— Мислех, че и ти си ми навита, кълна се — обясни й той, съжалението бе изписано върху лицето му. — Според мен просто бях възбуден от цялото онова търкаляне между гумите и стрелбата, и двамата бяхме мръсни и оцапани със сажди, а ти изглеждаше толкова добре, че направо не можах да се удържа. Затова ти зададох оня въпрос, а не трябваше, и ти каза, че искаш секс, винаги щом ти се удаде възможност. Помислих, че имаш предвид мен.

— Точно в този миг? Сериозно ли си го помисли?

— Да. Че си се сгорещила и също като мен го искаш.

— От време на време трябва да гледаш и други филми, освен екшъни — отвърна Луси. — Да кажем Уолт Дисни.

Водеха този разговор в стаята й в Академията на ФБР, като и двамата седяха на леглото й. Тя не се боеше от Руди и никога преди не се бе бояла. В крайна сметка той беше с шевове под долната устна и със счупен нос, за който се налагаше намесата на пластичен хирург.

— Освен това, знам, че ще ти прозвучи гадно, Луси, но и аз бях на същото мнение като другите момчета и може би съм искал да докажа, че не си такава, каквато те изкарваха.

— Аха, разбрах. Ако бяхме правили секс, щеше да им разкажеш всичко.

— Не! Не исках да прозвучи така. Нищо нямаше да им кажа. Не е тяхна работа!

— Хмм. Я чакай малко. Значи, ако бяхме правили секс в Гуменото стрелбище, това щеше да докаже на останалите момчета, че си падам по мъже, макар че те не биха могли да разберат за тази работа, тъй като ти си прекалено почтен да целунеш някоя и после да си кажеш.

— Мамка му! — Руди се взираше обезсърчено в пода. — Не се изразявам правилно. Нямаше да им кажа нищо, но следващия път, когато злословеха по твой адрес и те обвиняха, че си лесбийка, фригидна и тъй нататък, щях да ги погледна или да направя нещо, та да се усетят, че нямат понятие за какво говорят.

— Оценявам това, че се опита да разкъсаш дрехите ми и да ме изнасилиш с оглед на добрата ми репутация — подметна Луси.

— Не съм се опитвал да те изнасиля! За бога, не използвай тази дума! Мислех, че и ти си навита. По дяволите, Луси! Какво искаш да направя?

— Никога повече да не изпълняваш този вид пилотаж. Защото следващия път ще счупя и нещо друго, освен носа ти.

— Добре. Повече никога няма да направя нищо, освен ако ти не започнеш. Или не промениш решението си.

Той подаде оставката и отиде да работи с нея в „Последния участък“. Руди бе странен тип. От една страна беше едър красив шемет, неспособен да се обвърже с нито една жена, в която твърдеше, че е влюбен (като всичките му избраници, доколкото Луси ги познаваше, показваха изумителната му липса на обективна преценка). Но като боец бе педантичен и обигран. Руди не беше себичен, нито страдеше от нарцисизъм. Рядко пиеше и никога не се докосваше до лекарства, дори и до аспирин.

— Тази каша има и една добра страна. — Руди вдигна поглед към Луси, докато седяха на леглото ѝ. — Когато пластичният хирург оправяше носа ми, премахна онази малка гърбица. — Той внимателно докосна шината върху горната част на носа си. — Каза, че ще имам идеален римски нос. Точно така го нарече. — Той млькна леко смутен. — Какво точно означава римски нос?

37.

Луси почука на вратата на стая 511. На бравата ѝ бе окачена табела „Не ни безпокойте“ и вътре телевизорът гърмеше, чуваше се тропот на копита и стрелба. Звучеше така, сякаш Руди гледа уестърн. Но всъщност гледаше Роко.

— Да — чу се гласът на Руди след известна пауза.

— Безопасно приземяване — произнесе тя хеликоптерната парола, като огледа коридора, измъкна от джоба си гумени ръкавици и ги надяна.

Вратата се отвори достатъчно, за да може да се промъкне вътре и тя я затвори след себе си. Руди, който също носеше хирургически ръкавици, превъртя ключа и пусна секретата. Луси си свали шлифера и впи поглед в Роко Каджиано — в отпуснатото му, тлъсто тяло и кървясали очи. Тя огледа всеки детайл от стаята. Черното му палто от кашмир бе метнато на един стол, а в ъгъла върху килима беше поставен поднос с празна бутилка шампанско и кофа за лед от неръждаема стомана, пълна с вода. Трябваха часове, за да се стопи ледът напълно. Леглото бе двойно и точно срещу него, до прозореца с пуснати завеси, се намираше малка масичка със стъклен плот и два стола. Върху килима лежаха няколко английски вестника. По всяка вероятност скоро трябва да е бил в Англия. Но Роко така и не си направи труда да научи друг език. Тъй че вестниците можеха да са отвсякъде.

Между леглото и масичката бе паркирана количката на румсървиса, върху която бяха само капациите на блюдата. Луси не можеше да не си спомни за бащата на Роко, Пийт Марино, при вида на оглозгания кокал, обелките от печен картоф, чинийката, в която бе останало половин парче краве масло, празното панерче за хляб и стъклената чаша със столче с увехнала маруля, майонеза, резенчета лимон и опашки на скариди. Роко бе омел парчето шоколадова торта и по чинийката бяха останали само следите от пръстите му.

— Ще изляза.

— Както искаш.

Тя бързо се вмъкна в банята. Вонята бе ужасяваща.

— Трезвен ли е? — попита Луси, когато се върна в стаята.

— Достатъчно.

— Сигурно е от гените.

— Какво?

— Начинът, по който бащата и синът се грижат за себе си — обясни тя. — Но това е единственото общо помежду им. — После се обърна към Роко: — Наминал си през Шчечин да хвърлиш око на изостаналото излишно оръжие, така ли? Или боеприпаси, експлозиви, електроника, парфюми и дизайнерски дрешки? Колко фалшиви товарителници носиш в куфарчето си, а?

Роко я гледаше кръвнишки и погледът му се спусна към цепката на деколтето.

— Стига си зяпал — срязва го Луси, напълно забравила за външността си. Тя се закопча и продължи разпита. — Сигурно вече хиляди от тях плават нанякъде, а, Роко?

Той не отговори. Луси забеляза петно от повръщано между черните му пантофи от крокодилска кожа.

— Увъртя се в собствените си лайна, а, Роко? — приседна на края на леглото.

— Какво е това в ръкава ти? — обърна се Руди към Луси, без да сваля очи от Роко.

Луси се сети за тактическата палка, измъкна я оттам и я постави върху нощната масичка. В стаята бе топло. Тя погледна към термостата, за да се увери, че Руди е включил на двайсет и пет градуса. По-висока температура от тази би събудила подозрения. Топлата струя полюшваше спуснатите завеси в другия край на стаята. Прозорецът бе голям и разположен откъм фасадата на хотела. Роко погледна пистолета и очите му се напълниха със сълзи.

— Какъв ревльо си бил. Между другото, баща ти не реве. — Тя погледна към Руди. — Да си виждал някога Марино да плаче?

— Не.

— Да си го виждал да се насира в гащите си?

— Знаеше ли, че този боклук планирал да пусне куршум в главата на Марино, когато отиде на риболов? Нали знаеш, на онова място, където обича да ходи, Бъгс Лейк.

Луси не направи коментар. Надяваше се Марино никога да не узнае, че двамата с Руди са дошли тук и може би са му спасили живота. Роко вече нямаше да стреля по никого.

— Можеше да убиеш баща си още преди години. Защо точно през август? — попита Луси. Тя знаеше кога Марино отива на ежегодния си риболов.

Роко сви рамене.

— Инструкции.

— Чии?

— Бивш мой клиент. Има да разчиства сметки.

— Жан-Батист — произнесе Луси. — Значи двамата сте си останали все така близки. Жалко, защото той е причината скоро да умреш.

— Не ти вярвам! — възкликна Роко. — Той никога не би... Просто има нужда от мен.

— За какво си му? — попита Руди.

— Дела извън затвора — каза Роко. — Все още съм негов адвокат. Може да ми изпрати каквото пожелае. Да се свърже с мен по всяко време.

— Какво ти изпраща? — настоя Руди.

— Каквото и да е. Трябва само да го обозначи като съдебна поща и никой няма право да го отваря. Тъй че, ако иска да изпрати писма или лайна на някого, който не е адвокат, ги изпраща чрез мен.

— Писмото, което получих от него и което те накисна, чрез теб ли ми го изпрати? — попита Луси.

— Не, никога не ми е изпращал писмо с твоето име. Никога не ги отварям. Твърде рисковано е. Ако открие... — Роко млъкна и ококори очи. — Не вярвам, че ти е изпращал писмо!

— Нали сме тук? — подметна Руди. — Как щеше да стане това, без Шандон да ни изпрати писмо и да ни каже всичко, което ни интересува?

Роко нямаше отговор.

— Защо искаш да убиваш баща си? — Луси нямаше намерение да забравя темата. — Точно сега. Какви сметки има за разчистване?

— Може би Жан-Батист просто не го харесва. Приемете го като изстрел за сбогом. — За миг Роко изглеждаше доволен.

— Мога ли да разгледам това нещо за малко? — Луси протегна ръката си към пистолета на Руди.

Той изтърси пълнителя и ѝ подаде колта. Тя пристъпи към Роко.

— Баща ти ме научи да шофирам — каза му с непринуден тон. — Някога виждал ли си пикапите му? Е, на такива съм се учила, бях толкова малка, че трябваше да сядам върху възглавница.

Тя щракна затвора на пистолета и го насочи между очите му.

— Той ме научи и да стрелям. — Луси дръпна спусъка.

Щрак!

Роко подскочи като луд.

— Опа! Забравих, че не е зареден. Ставай, Роко!

— Вие сте ченгета. — Гласът му трепереше от страх и недоверие. — Ченгетата не убиват хора. Те не правят така!

— Аз не съм ченге — подхвърля Руди на Луси. — Ти ченге ли си?

— Не. Не съм ченге. Не виждам пукнато ченге в тази стая, а ти?

— Значи сте оперативни агенти на ЦРУ. Обзалагам се, че са ви изпращали в Ирак, нали? Да заловите Саддам Хюсеин. Знам с какво се занимават хора като вас.

— Никога не съм била в Ирак, а ти?

— Скоро не.

38.

По телевизията вървеше нов уестърн. Двама каубои скачаха от конете си, докато устите им се отваряха без синхрон с озвучаващите ги на полски език гласове.

— Последен шанс, Роко — обърна се Руди към Роко. — Къде е Джей Тали. Недей да лъжеш, обещавам ти, че ще разбера.

— Изкара курс по анализ на показания в Академията на ФБР — заяви весело Луси. — Беше звездата на випуска.

Роко бавно поклати глава. Беше ясно, че ако знаеше нещо, щеше да им го каже. Той е човек, който гледаше само себе си — жалък, сополив страхливец, който в момента се страхуваше повече от тях, отколкото от Джей Тали.

— Предлагаме ти следната сделка. Няма да те убиваме, Роко. — Луси хвърли обратно пистолета на Руди. — Ти сам ще се самоубиеш.

— Не. — Роко се разтрепери като болен от Паркинсон.

— Свършено е с теб, Роко — подметна Руди. — Интерпол те издирва с червено съобщение. Няма къде да избягаш. Ще те хванат. Ако имаш късмет, ще свършиш в затвора, най-вероятно в Сицилия, и няма да е като ваканция. Но ти не си толкова глупав и знаеш, че Шандон ще те премахнат. Моментално. И може би не така хуманно, както ти би могъл да приключиш жалкия си, вонящ живот.

Луси отиде до леглото и измъкна плик от дамската си чанта. В него се намираше сгънат лист. Тя го отвори.

— Ето — подаде го на Роко.

Дори не го докосна.

— Вземи го. Компютърна разпечатка на червеното ти съобщение. Още топло. Сигурно си любопитен.

Роко не реагира. Дори очните му ябълки сякаш се тресяха от страх.

— Вземи го — каза му Луси.

Роко го взе. Червеното съобщение отчаяно се тресеше в ръцете му, докато оставяше върху него пръстовите си отпечатыци —

подробност, за която не мислеше в момента.

— Сега го прочети на глас. Важно е да видиш какво пише. Нямах друг избор, освен да се самоубиеш в тази прекрасна хотелска стая — додаде Луси.

Листът носеше емблемата на Интерпол в горния десен ъгъл, естествено в яркочервен цвят. Снимката на Роко стоеше на видно място, не беше трудно да се намери. Егоист по природа, той никога не избягваше камерата, когато представляваше различни престъпници в скандални процеси. Снимката в червеното съобщение бе скорошна и приликата беше голяма.

— Прочети я на висок глас — отново му нареди Луси. — Време е за фактите, Роко.

— Данни за самоличността. — Гласът му пресекна, докато се опитваше да се изкашля. — Настоящо име: Роко Каджиано. Имена по рождение: Питър Роко Марино-младши.

Той се запъна на тази част и в очите му проблеснаха сълзи. Прехапа долната си устна и продължи да чете нататък. Когато стигна до съдебната информация и прочете, че е издирван за убийствата на сицилианския и френския журналисти, той вдигна очи към тавана.

— Господи! — промълви и пое дълбоко въздух.

— Точно така, заповед за задържане номер седем-две-шест-нула заради горкия Гуариньо. Заповед за задържане номер седем-две-шест-едно заради бедния мосю Ла Фльор. Издадена на двадесет и четвърти април 2003 година. Преди два дни.

— Мамка му!

— Твоят предан клиент Жан-Батист — напомни Луси.

— Копеле — промълви Роко. — След всичко, което направих за това грозно лайно!

— Е, край, Роко — подхвърли Руди и хвърли червеното съобщение върху масичката.

— Както разбирам, братята Шандон могат да бъдат доста изобретателни — натърти Луси. — Нали помниш как Джей Тали обича да завързва хората, да им боде очите и да ги гори с горелка? Докато кожата им се овъгли. Докато са още живи и в съзнание. Нали помниш как се опита да направи това и с леля ми, докато гнусната му съучастничка Бев Кифин се мъчеше да ме гръмне с ловджийска пушка?

Роко мълчеше.

Тя пристъпи към него, мисълта за онова, което едва не се случи с леля й, я изкушаваше да го пребие до смърт с тактическата палка. Хвърли поглед към палката върху леглото, но знаеше, че няма да го направи. Не беше толкова глупава.

— Удавянето е друг вариант — продължи Луси.

При тези думи Роко се разтреса.

— Не — помоли той.

— Помниш ли Томас, братовчеда на Жан-Батист? Удавен. Не особено приятен начин да умреш. — Тя хвърля многозначителен поглед към Руди.

Той внимателно изтри колта с ъгълчето на чаршафа като допълнителна предпазна мярка, при което чертите на лицето му станаха сурови, а в очите му проблесна решителност — нещо като своеобразна стена срещу внезапно връхлетялата го вълна на съжаление към Роко, независимо, че не заслужаваше да живее.

Руди хвърли поглед към Луси и за миг очите им се срещнаха.

Пот се стичаше по лицето на Луси и по слепоочията й бяха залепнали кичурчета коса. Беше пребледняла и Руди знаеше какво й струва всяка проява на суховатия черен хумор, докато играеше най-ужасната роля в живота си.

Той издърпа затвора, вкара патрон в цевта и се приближи до Роко.

— Десняк, съгласен ли си, партньоре? — попита той спокойно Луси.

— Да.

Тя не сваляше очи от Роко. Ръцете й се разтрепериха и си наложи да мисли за Джей Тали и сатанинската му партньорка Бев Кифин.

Образи.

Луси си припомни скръбта върху лицето на леля й, когато разпръскваше предполагаемите изпепелени останки на Бентън Уесли над водата. Имаше чувството, че мозъкът й се люлее в черепа. Никога не бе изпитвала морска болест. Усещането сигурно бе подобно.

— Ти избирай — обърна се тя към Роко. — Можеш да умреш сега и да не изпиташ болка. Без да се мъчиш. Без изгаряния. Без давене. Червеното съобщение се намира точно там, където го изпусна, тъй че самоубийството ти ще бъде напълно разбираемо. Или ако

искаш, можеш да си тръгнеш оттук, без да знаеш какъв кошмар те чака, когато Шандон те пипнат. А те ще те пипнат.

Той кимна. Ще го пипнат и още как.

— Подай си дясната ръка — инструктира го Руди.

Роко отново изви очи към тавана.

— Виждаш ли? Аз държа пистолета, ще ти помогна — продължи Руди с лекота и безразличие, докато потта от челото му капеше по килима.

— Гледай цевта да е насочена нагоре — напомни Луси и извика в ума си образа на отрязаната нацистка глава.

— Хайде, Роко! Направи каквото ти казвам. Няма да боли. Даже няма да разбереш.

Руди допря цевта до дясното слепоочие на Роко.

— Нагоре — повтори Луси.

— Ръката ти хваща дръжката, а моята хваща твоята.

Роко затвори очи, ръката му подскочаше като бясна. Той сви подпухналите си къси пръсти около дръжката на пистолета и голямата силна ръка на Руди моментално се стегна около неговата.

— Помагам ти, защото не можеш да си държиш ръката неподвижно — обясни Руди. — Няма да уцелиш където трябва и ще стане грозно. А не мога да те оставя да държиш пистолета сам, нали разбираш? Ще бъде глупаво от моя страна. — Гласът на Руди стана мил. — Видя ли, не е толкова трудно. Сега притисни силно дулото към главата си.

Роко бе зинал и дишаше тежко, почти се задушаваше.

— Насочен нагоре — напомни още веднъж Луси и се съсредоточи върху мъртвата глава на нациста, опитвайки се да не гледа главата на Роко.

Роко се люшна от стола, мъчеше се да си поеме въздух. Лицето му бе бяло като платно, а очите — силно стиснати. Облеченият в ръкавица пръст на Руди дръпна спусъка.

Пистолетът гръмна със силен пукот.

Роко и столът му политнаха назад. Главата му се приземи върху британските вестници, пръснати по пода, с лице, обърнато към прозореца. Бликналата кръв шуртеше като вода. Въздухът се изпълни от дима на изстрела.

Руди клекна, за да тикне увисналата дясна ръка на Роко с пистолета под гръдния кош. Всички възстановени отпечатъци или полуотпечатъци върху синкавата стомана на колта щяха да бъдат на Роко.

Луси откряна прозореца и издърпа ръкавиците си, докато Руди притискаше с два пръста сънната артерия на Роко. Пулсът му биеше едва-едва и спря. Руди кимна на Луси и се изправи. Бръкна в джоба на сакото си и извади оттам бурканче от немска горчица. Върху капака му бяха пробити дупки и по вътрешните стени на стъклото пъплека мухи месарки и се хранеха с остатъците от разваленото месо, с което вчера ги беше подмамил край голямата метална боклукчийска кофа зад един полски ресторант.

Той отвори бурканчето и го разтръска. Няколко дузини мухи се вдигнаха летаргично и забръмчаха около лампите. Надушвайки феромоните и изпаренията от откритата рана, те забръмчаха лакомо над неподвижното тяло на Роко. Мухите месарки, най-разпространеният вид насекоми, хранещи се с мърша, накацах по окървавеното му лице. Няколко се скриха в устата му.

39.

В Бостън бе едва осем часа вечерта. Пийт Марино седеше до бариерата на „Ю Ес Еър“, нагъваше шоколадови пурички и слушаше поредното извинително съобщение, с което компанията обещаваеше, че неговият полет ще се осъществи след кратко забавяне от два часа и десет минути. Отлагането на полета го държеше като заложник на летище „Лоугън“ вече час и двадесет и пет минути след официално обявения час.

— Мамка му! — възкликна той, без да се интересува дали някой го слуша. — Досега да съм стигнал пеша!

Марино рядко разполагаше с време да се замисля върху живота си и сега се сети за Бентън (което отвлече вниманието му от собствения му яд и безсилие), за добрата му физическа форма и твърдото мускулесто тяло. Изглеждаше даже по-добре отпреди, реши потиснато Марино. Как е възможно такова нещо след шест години самотно изгнание? Марино просто не го проумяваше. Той лапна какаова бисквитка от кошничката „Вкусни десерти“ марка „Гейнсвил“, на която попадна в магазина за подаръци на летището, и се почуди какво ли ще стане, ако престане да работи за Луси и се откаже да върви по петите на мръсниците. Бяха като хлебарките — смачкваш една и на нейно място се появяваха още пет. Дали да не да стане рибар или професионален състезател по боулинг (веднъж беше постигнал почти пълния сбор точки), да си намери добра жена и да си построи ранчо в гората?

Някога, преди много време, Марино също беше обект на възхищение и огледалото не го мразеше. Но жените, както и мъжете — допускаше той, едновременно объркан и отвратен — се зазяпваха по Бентън и си падаха по него. Сигурен беше в това. Не можеха да му устоят, когато става дума за хубава външност плюс много акъл, да не говорим за статута му на клечка от ФБР или по точно бивша клечка от ФБР. Марино отметна назад посивелите си кичури и изведнъж осъзна факта, че никой вече не се среща с Бентън, нито знае името му, да не

говорим за възхищение от бившата му кариера във ФБР. Той бе никой. Това, че Бентън липсваше толкова много на Скарпета, причиняваше на Марино тъпа болка някъде около сърцето и го потапяше в още по-дълбоко отчаяние. Той страдаше заедно с нея. Страдаше и заради себе си. Ако умреше, тя щеше да тъгува, но не вечно. Никога не бе била влюбена в него и никога нямаше да бъде, и не желаше тлъстото му космато тяло в леглото си.

Марино се размота из още един магазин за подаръци и грабна някакво списание за фитнес от купчината, натрупана на пода. Върху корицата имаше снимка на млад мъж, сякаш изваян от гладък камък. Сигурно си е избърснал цялото тяло, освен косата, и е лъснал загорялата си кожа с плажно масло. Марино се върна отново в близкото барче, поръча още една „Будвайзер“, намери същата маса, отстрани трохите от пица и постави списанието отгоре, страхувайки се да го отвори. Накрая събра кураж и го вдигна, но тънката му корица залепна за масата.

— Ей! — провикна се Марино към бармана. — Някой тук бърше ли масите?

Всички в бара се обърнаха към него.

— Току-що платих три и петдесет за тая изветряла бира, а масата е пълна отврат, списанието ми залепна за нея!

Посетителите на бара зяпнаха към списанието на Марино. Няколко младежи се побутнаха ухилени. Изнервеният барман, който трябваше да се превърне в октопод, за да се справи с поръчките, хвърли към Марино една мокра изтривалка. Марино избърса масата и му я метна обратно, като едва не уцели главата на една старица, която си пийваше бяло вино, потънала в забрава. Марино запрелиства списанието. Може би бе твърде късно да си възвърне формата, да направи мускули, които да перчи като паун. Като момче в Ню Джърси оформяше мускулите си с коремни преси, лицеви опори и вдигане на тежести, които майстореше сам от дървени трупи и дръжки на метли. Повдигаше задниците на колите, за да оформи мускулите на гърба и бицепсите си, държеше в ръцете си торби, пълни с тухли, докато изпълняваше клякания или изкачваше и слизаше по стълбите. Боксираще се с окаченото на простора пране във ветровито време, когато дрехите и чаршафите оказваха съпротивление.

— Питър Роко! След като наби прането и го захвърли в калта, сега трябва да го изпереш!

Смътно си спомняше фигурата на майка си с ръце на хълбоците. Опитваше се да звучи строго, когато дясното кроше на сина ѝ откачаше мокрите фланели на баща му от дървените щипки и ги запращаше в някой храст. Когато поотрасна, Марино започна да увива ръцете си в парцали и да забива с все сила юмруци в стария матрак, който държеше под навеса на къщата. Ако можеше да умира, този матрак сигурно е умирал стотици пъти, подпрян на верандата, докато накрая не се разпадна от свирепите удари. Марино преравяше кварталните боклукчийски кофи за изхвърлени матраци и млатеше своите лежасани упорити съперници, сякаш бяха извършили непростим грях към него.

— Кого се опитваш да убиеш, драги? — попита го майка му един следобед, когато плувнал в пот и разтреперан от изтощение, отвори хладилника, за да си вземе студена вода. — Не пий направо от каната. Колко пъти да ти казвам? Нали знаеш какво са микробите? Малки грозни буболечици, които изпълзят от устата ти и влизат право в каната. Нищо че не ги виждаш. И тези малки микроби могат да причинят на теб и на всички останали грип и детски паралич и накрая да свършиш с апарат за изкуствено дишане...

— Татко пие направо от каната.

— Добре де.

— Какво „добре“, мамо?

— Той е мъжът в къщата.

— Я виж ти. Като че ли той няма малки грозни буболечици както всички останали хора, щом като е мъжът в къщата. Освен това, пукната пара не дава кой ще свърши с апарат за изкуствено дишане.

— Кого се опитваш да пребориш като блъскаш тоя матрак?

Марино си купи още една бира, докато се успокояваше с мисълта, че моделите в списанието за мускули не правят нищо друго, освен да вдигат железни тежести, и да позират на фотографите и да се тровят със стероиди. И все пак Марино нямаше нищо против стомаха му да е като утъпкана скиорска писта. Освен това какво ли не би дал косата му да се завърне на мястото си — върху главата му, а не да мигрира неумолимо към други части на тялото му. Пиеше и пушеше, докато слушаше дриблирането, скърцането на кецове и виковете на публиката от големия телевизионен екран. Прелисти шумно още

няколко страници на списанието, забеляза реклами на афродизиаци, различни начини за по-добро сексуално представяне и покани за голи партита и волейбол със стриптийз.

Когато стигна до средата на списанието, където показваха обезкосмени задници, обути в прашки и къси като бикини слипове от мрежести материи, Марино го затръшна шумно. Бизнесменът, който седеше през една маса, стана и се премести в другия край на бара. Марино довърши бирата си с удоволствие, след което стана, протегна се и се прозина. Хората в бара наблюдаваха как си проправи път към бизнесмена и пусна списанието върху неговия „Уолстрийт Джърнъл“.

— Обади ми се — намигна му Марино и се запъти към изхода на бара.

40.

Когато се върна обратно при бариерата на „Ю Ес Еър“, Марино бе обхванат от особена възбуда.

Полетът му беше отложен с още един час поради времето. Изведнъж му се отця да се прибира у дома при Трикси, да се събуди на сутринта и да осъзнае какво се е случило в Бостън. Мисълта за малката къща с навес, за колата в работническия квартал, го накара да потъне в още по-дълбоко съжаление и желание за съпротива. Ако само можеше да определи врага. Нямаше причина да продължава да живее в Ричмънд. Ричмънд бе миналото. Да се остави да бъде изхвърлен от Бентън също не му изглеждаше много логично. Въобще не биваше да си тръгва от апартамента му.

— Знаете ли какво означава „поради времето“? — попита Марино младата червеночоса жена, която седеше до него и си пилеше ноктите.

Има две прояви на невъзпитание, които Марино просто не понасяше: пърденето на публично място и стържещия звук от пилене на маникюр, придружен от разнасящ се прах от нокти.

Пилата продължи да стърже.

— Означава, че не са решили дали да ни вдигнат задниците от Бостън. Схванахте ли? Няма достатъчно пътници, за да си оправдаят полета. Явно губят пари, предпочитат да не пътуват и обвиняват за това времето.

Пилата застина в ръцете на жената и тя се огледа към дузината празни пластмасови столове.

— Не можете да седите тук цяла нощ — продължи Марино. — Я елате да си намерим една мотелска стая.

Известно време жената не вярваше на ушите си, след което стана и се отдалечи възмутено.

— Прасе! — изрече тя.

Марино се усмихна и отново възвърна цивилизования си вид, след като суката му се разсея поне за кратко. Хич нямаше да чака

някакъв полет, който я се състои, я не! Мислите му отново се върнаха към Бентън. В мозъка му се загнездиха гняв и параноя. Усещането за безпомощност и отхвърляне си пробиваха път и го задушаваша, блокираха мислите му и го изпълваха с умора, сякаш не бе спал от дни. Вече едва издържаше. Прииска му се да се обади на Луси, но нямаше представа къде е. Сподели само, че трябва да се свърши някаква работа и ѝ се налага да пътува.

— Каква работа? — любопитства Марино.

— Обикновена.

— Понякога се питам защо изобщо работя за теб.

— Аз пък изобщо не се питам. Даже не се замислям — отвърна му Луси по телефона от офиса си в Манхатън. — Защото ме обожаваш.

Излезе от летището и спря едно такси, като буквално застана пред него и размаха ръце, без да обръща внимание на опашката и дузината изморени вкиснати чакащи.

— Дигата — каза той на шофьора — до откритата рок сцена.

41.

Скарпета също не знаеше къде се губи Луси. Племенничката ѝ не отговаряше нито на телефона, нито на мобилния си и бе оставила без отговор сума факсове и имейли. Скарпета не можа да се свърже и с Марино, а нямаше намерение да се обажда на Роуз и да ѝ казва за писмото. Секретарката ѝ и без това се тревожеше прекалено много. Скарпета седна умислена на леглото. Били се промъкна на кучешкото килимче и легна достатъчно близо, за да я накара да се пресегне, ако поиска да го погали и тя направи тъкмо това.

— Защо винаги сядаш толкова далеч от мен? — промърмори Скарпета и протегна ръка към меките му увиснали уши. — О, ясно! Аз трябва да се преместя по-близо.

Направи го.

— Знаеш ли, че си едно много своенравно куче? — Били близна ръката ѝ. — Трябва да напусна града за няколко дни — обясни му тя, — но Роуз ще се грижи добре за теб. Сигурно ще ѝ отидеш на гости и тя ще те извежда на плажа. Обещай да не се тревожиш, че заминавам.

Той всъщност никога не се тревожеше. Единствената причина да я следва тичешком, когато тръгваше на път, бе, че и той искаше да се повози в колата. Ако го оставеха, би се возил с кола по цял ден. Скарпета набра още веднъж офиса на Луси. Макар работното време отдавна да бе свършило, винаги имаше някой на телефона. Тази вечер бе ред на Зак Манъм.

— Добре, Зак — каза тя без предисловия, — така или иначе е много лошо, че не искаш да ми кажеш къде е Луси...

— Не че не искам да ти кажа...

— Разбира се, че не искаш — сръза го тя. — Знаеш, но не искаш.

— Кълна се в Господ, че не знам — отвърна Манъм. — Виж, ако знаех, щях да ѝ се обадя и поне да ѝ кажа да ти се обади.

— Опитах на мобилния. Не отговаря — каза Скарпета. — Независимо дали е в страната или извън нея. А какво ще ми кажеш за Марино? И него ли криете от мен?

— Не съм говорил с него от дни. Наистина не знам къде е. И той ли не отговаря нито на мобилния, нито на пейджъра?

— Да.

— Искаш ли да му изпратя факс, док?

— Да.

Манъм се разсмя.

— Добре, отказвам се. Прекалено съм изморена, за да продължавам в този дух цяла нощ — заяви Скарпета, докато разтриваше корема на Били. — Ако някой от тях ти се обади, кажи им да се свържат с мен незабавно. Спешно е. Достатъчно спешно, щом утре летя за Ню Йорк.

— Какво? Да не си в опасност? — попита разтревожен Манъм.

— Не искам да го обсъждам с теб, Зак. Без да ми се обиждаш. Лека нощ!

Тя заключи вратата на спалнята, пусна алармата и постави пистолета си на нощната масичка.

42.

Шофьорът на таксито не се понрави на Марино и той го попита откъде е.

— Кабул.

— Къде точно е Кабул? — поинтересува се Марино. — Искам да кажа, че знам в коя страна е — всъщност не знаеше, — но не знам къде точно се намира.

— Кабул е столицата на Афганистан.

Марино се опита да си представи Афганистан. Но се сети единствено за диктатори, терористи и камили.

— И с какво се занимаваш там?

— С нищо не се занимавам там. Аз живея тук. — Очите на шофьора го стрелнаха в огледалото за обратно виждане. — Родителите ми работеха във фабрика за вълнено сукно, а аз пристигнах тук преди осем години. Трябва да видите Кабул. Много е красив. Да посетите стария град. Аз се казвам Бабур. Ако имате някакви въпроси или ви трябва такси, обадете се в моята компания и попитайте за мен. — Той се усмихна и белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

Марино усети, че шофьорът го занаса, но не можа да схване шегата. Личната му карта бе закрепена за сенника над мястото до шофьора и той се опита да я прочете, но не успя. Зрението му вече не бе същото, както преди, но той отказваше да носи очила. Независимо от съветите на Скарпета отказваше и лазерна хирургия, която според него щеше да го ослепи или да повреди предния дял на мозъка му.

— Този път ми изглежда непознат — каза Марино с обичайния си нелюбезен тон, докато край прозореца се редяха непознати сгради.

— Свиваме за по-пряко през пристанището, покрай кейовете и оттам по шосето. Много красиви гледки.

Марино се наведе напред върху твърдата седалка, като гледаше да избегне пружината, която се опитваше да си пробие път през тапицерията от изкуствена кожа и да убоде левия му бут.

— Ти караш на север ей, Мохамед ли беше, все едно, боклук такъв! Може да не съм от Бостън, но знам къде е дигата, а ти даже не си от дясната страна на шибаната река!

Таксиджията, който нарече себе си Бабур, не обърна никакво внимание на пътника и продължи пътя си, като сочеше весело към различни забележителности, в това число затвора, Масачузетската обединена болница и центъра „Шрайнърс Бърн“. Когато стовари Марино на Стороу Драйв, близко, но не съвсем, до блока на Бентън Уесли, таксиметровият апарат регистрира сумата 68,35 долара. Марино отвори вратата и хвърли смачкана банкнота от един долар върху предната седалка.

— Дължите ми шестдесет и седем долара и тридесет и пет цента. — Таксиджията изглади банкнотата върху крака си. — Ще извикам полиция!

— А аз ще ти спукам черепа. И не можеш да се оплачеш, защото си нелегален, нали така? Покажи ми зелената си карта! И ако искаш да знаеш, аз съм полицията и под мишницата ми има пистолет. — Той измъкна портфейла си и размаха значката, която не върна, след като си подаде оставката. Беше им казал, че я е загубил.

Гумите изсвистяха, когато таксиджията запраши с колата, сипейки ругатни през отворения прозорец. Марино тръгна към моста Лонгфелоу и сви на югоизток, като за кратко време вървя по същия тротоар, по който бяха минали с Бентън по-рано през деня. Той хвана заобиколния път през Пинкни и Ревъри, като по навик се слушваше и оглеждаше непрекъснато, за да е сигурен, че не го следят. В момента Марино не мислеше за картела Шандон. По-скоро се оглеждаше за обичайната улична измет, въпреки че не забеляза признаци за присъствието на такава в Бийкън Хил.

Когато сградата на Бентън се откри пред очите му, Марино забеляза, че прозорците на апартамент 56 са тъмни.

— Мамка му! — промърмори той и метна цигарата си, без да си направи труда да я стъпче.

Бентън сигурно бе излязъл да вечеря или е отишъл на фитнес, или на джогинг. Но това бе необичайно и тревога стягаше гърдите на Марино с всяка измината крачка. Знаеше дяволски добре, че Бентън би оставил лампите да светят, когато излезе. Той не е човек, който ще влезе в напълно тъмна къща или апартамент.

Изкачването на стълбите до петия етаж се оказа по-трудно от предишния път, тъй като адреналинът и бирата бяха учестили ударите на свитото му сърце до такава степен, че едва дишаше. Когато стигна апартамент 56, той удари по вратата. Отвътре не се чу никакъв звук.

Заудря по-силно и извика:

— Ей, Том!

43.

Луси включи двигателя на мерцедеса и внезапно се вторачи в Руди.

— О, боже господи! Не мога да повярвам! — Удари волана с юмрук и без да иска натисна клаксона.

— Какво! — скочи Руди стреснат и обезумял. — Какво има? Какво правиш, по дяволите!

— Тактическата ми палка! Оставих я на нощната масичка в стаята. С моите отпечатъци, Руди!

Как можа да направи такава безумна грешка? Всичко вървеше по план, докато не направи този пропуск, тази тъпа грешка. Моторът бръмчеше приглушено в тъмната уличка, като нито Луси, нито Руди бяха наясно какво да правят. Бяха свободни. Успяха да се измъкнат. Не ги видя никой около и в самия хотел и никой от тях не трябваше да се връща.

— Съжалявам — прошепна Луси. — Аз съм една шибана идиотка. Ти стой тук.

— Не. Аз ще се погрижа. — Страхът на Руди премина в гняв и той едва се сдържаше да не си го изкара на Луси.

— Аз го прецаках. И аз ще ида да го оправя. — Тя отвори със замах вратата на колата.

44.

Бев Кифин шареше с пръсти из купчината евтини найлонови гащи и сутиени. Щандът за дамско бельо на „Уол Март“ бе в съседство с щанда за приложни изкуства и сувенири и се намираше точно срещу мъжките спортни обувки — място, където често обичаше да се навърта. Сигурна бе обаче, че служителите на магазина в евтини сини облекла с картончета с имената им, нямаше да я разпознаят. Изморените и безжизнени продавачи не обръщаха особено внимание на хора като Бев Кифин, които се ровеха из стоките с намалени цени в магазина, отворен по двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата.

Вниманието ѝ бе привлечено от червен дантелен сутиен и тя провери размерите, търсейки номер 38Д. Когато откри един в черно, го мушна в ръкава на тъмнозеления си шлифер. Сутиенът бе последван от два чифта изрязани бикини, размер „L“. Нямаше нищо по-лесно от това да открадне стоки без охранителни маркировки. Дори се чудеше как и другите не го правят. Бев не се боеше от последствията. В мозъка ѝ не звънеше аларма, когато се канеше да извърши някакво престъпление, независимо колко тежко. В обсега на радара ѝ се появяваха и изчезваха най-различни възможности, някои по-бляскави от другите като например жената, която се мотаеше из щанда за приложни изкуства и търсеше игли за бродерия.

Мисълта за едно толкова глупаво хоби изпълваше Бев с презрение и тя моментално прецени, че привлекателната блондинка в джинси и светлосиньо яке е наивница.

Овца.

Бев продължи да рови из раклата с бельо, като набелязаната от радара ѝ цел святкаше все по-ярко с всяка изминала секунда, а пулсът ѝ се учестяваше и дланите ѝ започваха да лепнат.

Жената пусна в количката пъстри чилета за бродиране и комплект игли в пакетче с формата на орел и знаме.

Значи е патриотка, разсъждаваше Бев, може би има съпруг или приятел в армията, който е умрял или все още е в Ирак. Тридесет и пет — четиридесетгодишна. А може и да е преданата половинка на някой член на Националната гвардия.

Количката се придвижи напред, приближавайки се към нея.

Бев долови парфюм. Ароматът бе непознат и вероятно скъп. Жената има стройни крака и хубава стойка. Сигурно ходеше на фитнес. И разполагаше със свободно време. Ако имаше деца, значи можеше да си позволи да наеме някой да ги гледа, докато тя се мотае до залата или фризьорския салон.

Бев зърна в ръцете ѝ листче — явно списък с покупки, докато се преструваше, че не забелязва жената, която се спря на щанда и се загледа право в раклата с бельо. Искаше да зарадва мъжа си.

Овца.

Добре изглеждаща.

Бев свързваше вида с интелигентността.

Винаги надушваше, кога хората са умни. Не бе нужно да казват нито дума, защото останалата част от тях говореше. Жената бутна количката си право към раклата, на по-малко от крачка от мястото на Бев. Парфюмът ѝ проникна в синусите на Бев и достигна чак до мозъка ѝ, при което сетивата ѝ се изостриха до крайност щом зърна как жената разкопчава ципа на якето си, вдига един семпъл червен сутиен и го налага върху твърдите си пищни гърди.

Омраза и завист наелектризираха всяка клетка и мускулче на пълното ѝ тяло и върху горната ѝ устна изби студена пот. Запъти се към мъжките маратонки, докато жената набираще някакъв номер на мобилния си телефон. Изчака да ѝ се обадят.

— Съкровище? — произнесе тя гальовно и щастливо. — Още съм тук. Знаем. Голям магазин. — Тя се разсмя. — Повече ми харесва „Уол Март“ на „Акейдия“. Да, ако си сигурен, че нямаш нищо против.

Жената протегна лявата си ръка и погледна часовника, който се подаваше от ръкава ѝ. Има вид на хронометър. Бев очакваше нещо по-елегантно.

45.

Лек като мъгла дъждец бе навлажнил улиците на Щечин, когато Луси наближи хотел „Радисън“. Този път не ѝ се налагаше да чака администраторката да напусне рецепцията. Фоайето бе празно. Тя пристъпи вътре с нехайна, но енергична походка и се насочи към асансьорите. Пръстът ѝ тъкмо се канеше да натисне бутона на асансьора, когато вратите му се отвориха и отвътре залитна някакъв много пиян мъж, който се блъсна в нея.

— ’Звинете! — произнесе той високо, с което стресна Луси и я изкара от равновесие.

Какво да прави? Какво да прави?

— Ееей, ама вие сте нааай-голямата хубавица, която съм срещал!

Думите се сливаха, сякаш устата му бе обезчувствена с лидокаин и той почти крещеше, хилейки се нагло, докато погледът му се плъзгаше от главата ѝ, по цепката на деколтето и стигна до велурените каубойски ботуши. Обяви, че купонът в стая 301 се вихрел с пълна сила и тя трябвало непременно да дойде. Продължи в същия дух. Леле, леле, колко е хубава и секси, явно е американка, а той бил от Чикаго и наскоро бил прехвърлен в Германия и бил самотен и разделен с жена си, която била кучка.

Администраторката се върна тичешком във фоайето и само след минута бе последвана от служител от охраната, който заговори пияния на английски.

— Май трябва да се върнете в стаята си. Късно е и вече е време да спите — произнесе сковано той и хвърли към Луси подозрителен поглед, изпълнен с презрение, явно я взе за приятелка на вулгарния пияница или може би за проститутка, пияна колкото него.

Тя насочи със замах пръста си към бутона на асансьора, без да го уцели няколко пъти, като се клатушкеше, хванала подръка пияния мъж.

— Хайде, давай да тръгваме — пелтечеше с руски акцент, облегната върху него.

— Леле, че е сладка... — Тъкмо се нахрани да демонстрира изненадата и удоволствието си, когато тя се наведе към него и го целуна страстно по устата.

Вратите на асансьора се отвориха и Луси го издърпа вътре, увивайки се около него, без да спира дългата опипваща езика му целувка, която намирисваше на чесън и уиски. Охранителят ги гледаше с каменно изражение, когато вратите се затвориха.

Грешка.

Охранителят щеше да запомни лицето ѝ. То трудно се забравяше, а той имаше предостатъчно време да го разгледа, тъй като Луси беше в капана с пияния задник.

Непростима грешка.

Тя натисна бутона за втория етаж, докато мъжът я опипваше. Той явно не забеляза, че асансьорът спира на погрешен етаж. Новоизлюпената му любовница побягна, притискайки дрехите си и той се опита да я настигне. Размахваше ръце като луд и ругаеше, но се спъна в килима.

Луси следваше знаците, водещи към изхода и зави към друго фоайе, след това към стълбището. Безшумно изкачи още три етажа и изчака в слабо осветеното стълбище, като сдържаше дишането си и се слушваше. Потта се стичаше по лицето ѝ и намокри сексапилната ѝ черна блуза. Бе грабнала хотелския ключ от масичката в стаята на Роко Каджиано и го бе мушнала в джоба на шлифера си по-скоро по навик, отколкото по инстинкт. Винаги когато напускаше хотел, запазваше ключа, за да е на нейно разположение, ако внезапно откриеше, че е забравила нещо. Веднъж (не обичаше да си припомня тази случка), беше забравила пистолета си в чекмеджето на нощното шкафче и се усети, чак когато влизаше в едно такси. Слава богу, че имаше ключ!

Табелата „Не ни безпокойте“ висеше зловещо на топката на бравата на стая 511 и Луси огледа коридора с отчаяната надежда, че няма да бъде изненадана от някого. Докато пристъпваше, до слуха ѝ достигна звукът от пуснатия в стаята на Роко телевизор и стомахът ѝ се присви. Страхът я изгаряше. Припомни си ужаса на това, което току-що бяха извършили с Руди, и че трябваше отново да го погледне.

Над вратата трепкаше зелена светлинка, разби я с лакът, тъй като нямаше други ръкавици. Блъсна я отвратителната смрад, която се разнасяше от последната мазна вечеря на Роко, и надуши наситената с

алкохол кръв. Беше се съсирила като пудинг под главата му, а полуотворените му очи гледаха безизразно. Столът бе преобърнат и пистолетът си беше под гръдния му кош, както и всяка друга подробност — точно както ги бяха оставили с Руди. Над тялото му кръжаха мухи месарки, които търсеха идеалното място да снесат яйцата си. Луси се взря в полуделите насекоми като зашеметена.

Вниманието ѝ бе приковано от тактическата палка.

Тя също си беше точно там, където я бе оставила — върху масичката от лявата страна на леглото.

— О, слава богу! — прошепна тя.

Палката отново бе затъкната в ръкава ѝ, докато Луси отваряше предпазливо вратата ѝ изтриваше топката на бравата с блузата си. Този път се спусна по стълбите до етаж за персонала, откъдето дочу приглушени гласове вероятно от кухнята. Покрай стената бяха наредени масички на колелца, отрупани с мръсни съдове, увехнали цветя в малки вазички, празни бутилки и остатъци от коктейли и други напитки. Храната в хотелските порцеланови чинии, по сатенените покривки и мръсните салфетки, бе засъхнала. Тук нямаше мухи. Нито една.

Тя преглъщаше учестено, внезапно ѝ се догади при спомена за мухите месарки, плъзнали по тялото на Роко, които се хранеха от раните му. Замисли се какво ще стане след това. В затоплената стая от яйцата на мухите щяха да се излюпят ларви, които в зависимост от това кога ще бъдат открити останките му, щяха да загъмжат с пълна сила върху разлагащия се труп, особено в раните и другите отверстия. Месарките обичаха дълбоките тъмни и влажни процепи и проходи.

Орляците месоядни насекоми щяха да изиграят подвеждаща роля по отношение часа на смъртта на Роко. Патологът, който щеше да огледа тялото, щеше да бъде объркан от часа, в който румсървисът е внесъл количката с късната му вечеря, и напредналия стадий на ларвите. Нивото на алкохола в кръвта му щеше да покаже, че Каджиано е бил в алкохолно опиянение, когато е починал от самонанесената рана. Изстрелът е пронизал слепоочието и е разкъсал мозъка. Отпечатъците върху пистолета щяха да са негови.

Топлината в стаята щеше да бъде отбелязана, но нямаше да събуди подозрения. Празната бутилка шампанско щеше да носи отпечатъците на Каджиано, ако полицията изобщо си направеше труда

да провери, въпреки че нямаше да се намери доказателство да е поръчвал или да е получавал шампанско като жест от управата на хотела. Можеше да го е купил и от другаде. Червеното съобщение щеше да бъде с неговите отпечатащи, ако някой решеше да провери, а тя бе длъжна да го предположи.

Щеше да е по-добре, ако Роко не бе поръчвал румсьорвис, но тя бе предвидила и тази възможност, тъй като си даваше сметка, че който и да е внесъл вечерята му, щеше да си припомни бакшиша и нямаше да признае, че е бил в долари. Той или тя нямаше да желае да се замеси в каквото и да е скандал с участие на полицията. Освен това, ако часът на смъртта, определен от патолога, не се връзваше с разказа на служителя, внесъл подноса (при положение, че човекът изобщо се разприказва), то щеше да е много близо до ума, че той греши относно часа, дори и датата или пък, че лъже.

Кого го бе грижа за смъртта на Роко Каджиано? По всяка вероятност никого, освен фамилията Шандон. Те щяха да си задават въпроси. В плановете си Луси допускаше, че щяха да се разровят усърдно, за да узнаят фактите. Можеше да го направят, но можеше и да не го направят. Самоубийството щеше да бъде прието и никой нямаше да се тръшне от скръб.

46.

Луси се затича в тъмнината и болката, която усети в гърдите си, не се дължеше на физическото усилие. Мерцедесът бе притихнал до уличния тротоар и тя не успя да види Руди през замъгленото стъкло. Ключалките изщракаха нагоре и тя отвори вратата откъм шофьора.

— Мисията завършена? — попита той мрачно. — Недей да включваш още двигателя.

Луси му разказа за срещата си с пияния и хотелския персонал, и обясни как се е справила. Той не каза нищо. Усети неодобрението и раздразнението му.

— Похвали ме поне малко. Мисля, че сме окей.

— Да, с оглед на обстоятелства — принуден бе да признае Руди.

— Никой няма причина да ме свърже със стаята на Роко или със смъртта му — продължи Луси. — Гарантирам ти, че хотелският персонал няма да припари до стаята му при окачена на вратата табела с надписа „Не ни безпокойте“. Вътре ще нахлуят още мухи през откренатия прозорец. Ако бъде открит след три или четири дни, ларвите ще са го наяли до неузнаваемост. В случай, че не го знаеш, мухите месарки налитат и на лайна. Освен това кръвта му е с високо съдържание на алкохол и няма причина някой да си помисли за нещо друго, освен самоубийство, а хотелът ще поиска да се отърве колкото се може по-бързо от разлагащия се труп и червеите. Съдебният патолог ще реши, че Роко е бил мъртъв от много по-отдавна, отколкото твърди румсървисът. Ако приемем, че поръчката му за вечеря се свързва с точен час, а аз мисля, че по всяка вероятност няма да стане така — поръчките не се обработват на компютър. Знам го със сигурност.

— Със сигурност? Как по дяволите можеш да си сигурна?

— Толкова ли тъпа ти изглеждам? Обадох се. Още преди дни. Казах им, че съм представител на „Хюлет Пакард“ и проверявам компютрите им и че компютърът, използван за румсървис, се нуждае от ъпгрейдване. А те не разбраха за какво им говоря и ми обясниха, че

не използват компютри за румсървиса, а само за инвентара. Продължих да им говоря за предимствата от използването на ейчпи павилиън 735 с процесор „Интел Пентиум“, с осемдесет гигабайта хард диск и всичко останало за поръчките на румсървиса... Цялата работа е, че няма компютърен запис на часа, в който Роко е поръчал вечерята, ясно?

Руди помълча известно време и сетне се обади:

— Използват ли „Хюлет Пакард“ в този хотел?

— Нямахме проблем да разбера. Обадох се в търговския им офис.

Да, използват.

— Тук си се справила добре. Дори пиеният или някой друг да ти е обърнал внимание, начинът, по който сме инсценирали смъртта на Роко, ще ги наведе на мисълта, че е бил мъртъв много преди да се появиш.

— Точно така, Руди. Справили сме се. Роко вече е нападнат от гадинките. Огромното количество ларви ще произведе топлина и ще ускори разлагането. Ще прилича на самоубийство, при това извършено много по-рано, отколкото биха си представили. — Тя запали двигателя и сложи ръка върху неговата. — Сега вече можем ли да изчезваме оттук, по дяволите?

— Не можем да си позволим повече грешки, Луси — капитулира той. — Просто не можем.

Тя се отлепи ядосана от тротоара.

— Истината е, че поне двама души в този хотел мислят, че си черноборсаджийка или те смятат за проститутка, а човек не може да те забрави лесно, независимо за каква те взема. Това сигурно няма значение, но... — Той не довърши изречението.

— Но може и да има. — Луси караше внимателно, като следеше огледалата за обратно виждане и оглеждаше тъмните сенки по тротоарите.

— Точно така, може и да има.

Тя се вгледа в очите му и забеляза смяната на настроението му. Вече е поомекнал и съжалява, задето е бил груб.

— Стига, Руди! — Луси се пресегна и докосна бузата му с любов. Наболата му брада ѝ напомни за котешки език. — Вече сме на път и всичко е наред. — Тя стисна силно ръката му. — Лошо се

получи, Руди, наистина лошо, но накрая всичко излезе добре. Справихме се — повтори тя.

Когато единият от тях или и двамата се страхуваха, не си го признаваха, но го усещаха по това, че имаха нужда един от друг. Всеки изпитваше остра необходимост да се допре до другия. Луси вдигна ръката му и я приближи до устните си, където я задържа.

— Недей — промълви той, — и двамата сме уморени и с изопнати нерви. Не е най-подходящото време да... не държиш кормилото с две ръце. Луси, недей — промърмори той, докато тя целуваше пръстите, кокалчетата и дланта му.

Докато любеше едната му ръка, мушна другата под черната си ленена блуза.

— Луси, спри... о, боже... не е честно. — Той разкопча колана на седалката. — Не искам да изпитвам такива чувства, по дяволите!

Луси продължи да кара.

— Но изпитваш. Поне понякога, нали?

Луси погали косата, врата му и мушна ръка под яката на ризата, напипвайки мускулите на гърба му. Караше бързо, без да го поглежда.

47.

Ник вече няколко пъти изпращаше докладни до полицейския спецкип в Батън Руж, за да подсети мъжете и жените — най-вече мъжете, че „Уол Март“ и другите големи магазини като него са отлично място за един убиец да издебва жертвите си.

Никой нямаше да обърне внимание на спряла на паркинга кола, независимо от часа на денонощието, а от кредитните карти се виждаше, че всяка от изчезналите жени бе пазарувала или от „Уол Март“, или от друг голям магазин в Батън Руж и Ню Орлиънс. За Айви Форд бе сигурно. В съботата, преди да изчезне, тя бе пазарувала именно от „Уол Март“ до университета.

Спецкипът не се свърза нито веднъж пряко с Ник, но някой явно се бе обадил на шефа ѝ, защото той я откри в служебната лавка, преди да замине за Ноксвил и най-ненадейно заяви:

— Почти всеки пазарува в „Уол Март“, „Самс Клъб“, „Кмартс“, „Кост-Кос“ и така нататък, Ник.

— Да, сър — отвърна тя, — почти всеки.

Батън Руж бе извън района ѝ и единственият начин да бъде променен този факт е върховният щатски прокурор да каже „майната им на границите“. Но тя не разполагаше с достатъчно убедителна причина да моли за това, както и той нямаше достатъчно убедителна причина да удовлетвори молбата ѝ. Ник не беше от хората, които искат разрешение, освен ако случаят пред нея не се изпречваше като подвижен мост и нямаше друга възможност, освен да натисне спирачката или да заобиколи. В последно време работеше под прикритие и се доверяваше на инстинкта си, който често пъти я водеше при „Уол Март“ до Университета, близо до къщата на баща ѝ в Олд Гардън. Не бе трудно да се досети в коя част на магазина би се навъртал убиецът, ако си търсеше жертва. Женското бельо възбуждаше сетивата му, особено ако потенциалната жертва повдига сутиените или бикините, разглеждайки моделите и различните размери, както правеше пълната жена с къса прошарена коса няколко минути преди да

напусне магазина с откраднати стоки, напъхани в ръкава на шлифера ѝ. Ник нямаше да докладва за дребната кражба, тъй като имаше много по-важна задача в дневния си ред. Тя остави количката за пазаруване в преддверието и излезе от магазина, като оглеждаше мимоходом всеки мъж наоколо.

Паркингът бе доста добре осветен от високи лампи. Стотината коли в него бяха паркирани плътно една до друга, сякаш за да си правят компания. Забеляза дебелия джебчийка да се приближава бързо към тъмносин шевролет с регистрационни номера на щат Луизиана. Ник запомни номера на колата, докато вървеше в същата посока като жената, без да дава вид, че я гледа. Ник не забеляза наоколо никой с вид на потенциален сериен убиец.

Отново я боднаха угризения заради чувството ѝ на разочарование. Мисълта, че изобщо можеше да чувства съжаление, че някоя жена няма да стане поредната жертва, бе толкова отвратителна, че Ник не би споделила греховните си надежди с никого; дори ѝ беше трудно да ги признае пред себе си. Потиснала бе тази истина толкова надълбоко, че ако случайно я поставеха пред детектор на лъжата и ѝ зададяха въпроса „Чувствате ли разочарование, когато проследявате потенциална жертва и убиецът не направи опит или не успее да я отвлече?“, Ник не би изпитала нито напрежение, нито щеше да се поколебае. Пулсът ѝ щеше да запази същата честота, когато отговори „Не“. Колкото по-кратък е отговорът, толкова по-малък шанс имаше нервната ѝ система да я издаде.

Тя не се приближи към колата си — петгодишен тъмнозелен „Форд Експлорър“, тайно оборудван с подвижна сигнална лампа, пистолет, специална аптечка, електрически кабели, сигнални ракети, пожарогасител, войнишка мешка с бойна униформа, ботуши, допълнителни пълнители и други тактически принадлежности, ръчен скенер, скрит под таблото, и зарядно за мобилния ѝ телефон, който работеше и като радиостанция. Голяма част от снаряжението бе купила със собствени средства. В живота винаги бе подготвена за най-лошото.

Жената ровеше из мръсна брезентова плажна чанта на около десетина крачки от шевролета. Определено не се вместише в портрета на жертвите. Но Ник не се доверяваше на така наречените модели и медицински наблюдения. Помнеше как Скарпета наблягаше на факта, че психопрофилите са опасни, тъй като съдържат маса грешки. Човек

не правеше едно и също нещо всеки път по еднакъв начин и ако не друго, то жената бе сама в тъмен, относително пуст паркинг в покрайнините на голям град, което я правеше потенциална жертва на престъпници.

Суетеше се с ключовете и ги изпусна. Спря се, за да ги вдигне, загуби равновесие и падна, при което извика силно и се хвана за лявото коляно.

Озърна се безпомощно наоколо, забеляза Ник и я помоли:

— Помогнете ми!

Ник се затича и клекна до жената.

— Не мърдайте. Къде ви боли?

Ник подуши спрея срещу насекоми и телесната ѝ миризма. В ума ѝ се стрелна мисълта, че ключовете от колата върху паважа нямат вид да са от относително новия „Шевролет“.

— Май съм си разтегнала нещо в коляното — каза жената и впери поглед в Ник.

Акцентът ѝ бе южняшки, определено напевен. Не беше тукашна и ръцете ѝ бяха груби и захабени като на човек, свикнал с тежка физическа работа, например отваряне и чистене на миди. Ник не забеляза никакви украшения по нея, нито дори часовник. Жената повдигна удареното коляно и разгледа жестоката морава подутина върху капачката. Синината не е скорошна. Ник изпита инстинктивно отвращение от тежката миризма на жената, лошия ѝ дъх и нещо в държанието, което не можа да определи, но намери за обезпокоително. Тя се изправи и отстъпи назад.

— Мога да извикам линейка — предложи Ник. — Не виждам с какво друго бих могла да помогна, мадам. Не съм лекар.

Върху лицето на жената се появи сурово изражение.

— Не, не ми трябва линейка. Както ви казах, падам непрекъснато. — Тя направи опит да се изправи.

— Тогава защо ви е ударено само едното коляно?

— Винаги така падам.

Ник стоеше на разстояние. Нямаше намерение да предлага друга помощ. Жената бе мръсна, вероятно психичноболна, а Ник избягваше да се забърква с такъв тип хора. Може да е заразна, непредсказуема, дори агресивна при физически контакт. Вече се бе изправила, като щадеше левия си крак.

— Не се безпокойте, ще си взема кафе и ще почина малко — каза тя. — Ще се оправя.

Тя закуцука, отдалечи се от шевролета и се върна обратно в магазина.

Ник омекна. Бръкна в джоба на джинсите си и се затича след жената.

— Вземете — подаде ѝ петдоларова банкнота.

Жената се усмихна и живите ѝ тъмни очи проблеснаха срещу Ник.

— Да ви поживи Бог! — Тя стисна парите. — Вие сте агънце.

48.

Отсрещнатата врата се отвори и възрастен човек по долна риза и наполеонки огледа подозрително Марино.

— Какъв е този шум? — попита той.

Посивялата му коса беше щръкнала като бодлите на таралеж, по сбръчканото му лице бе набола брада, а очите му бяха подпухнали и кървясали.

Марино до болка познаваше този външен вид. Човекът явно пиеше от сутринта и вече бе обърнал едно за изтрезняване.

— Виждали ли сте Том? — попита Марино потен и запъхтян.

— Не го познавам. Ей, да не вземете да получите удар. Не мога да правя сърдечен масаж.

— Обеща ми да е тук — едва успя да произнесе Марино. — А аз пътувам чак от Калифорния.

— Така ли? — Човекът вече бе силно заинтригуван и излезе на площадката. — Защо?

— Как „защо?“ — Марино се бе съвзел достатъчно, за да го отреже, тъй като не бе негова работа да пита. — Защото шибаната треска за злато вече свърши. Защото ми писна да седя на кея. Защото ми омръзна да бъда филмова звезда.

— Ако сте се снимали във филми, не съм ви гледал, а аз непрекъснато вземам касети под наем. Какво друго да прави човек тук?

— Виждали ли сте Том? — упорстваше Марино, като напразно се опитваше да превърти с все сила топката и раздрусваше вратата.

— Бях заспал, когато ви чух да вдигате шум — каза мъжът. Изглеждаше на около шейсет и имаше леко смахнат вид. — Не съм виждал Том и пет пари не давам за такива като него, ако разбирате какво искам да кажа.

— Какво искате да кажете?

— Хомо.

— Това ме изненадва, макар че хич не ме интересува какво вършат хората, стига да не съм наблизо. Да не е водил мъже в

апартамента или нещо подобно? Защото не съм сигурен, че ми се влиза ако...

— О, не. Не съм го виждал да води никой в апартамента си. Но един друг хомо от входа, който носи кожени дрехи и обеци, ми каза, че е засичал Том из онези барове, където ходят педалите да забършат някого за едно бързо...

— Чуй ме, наел съм тази дупка от шибания кучи син, който също е наемател — информира го Марино разгорещено. — Вече съм му платил наема за три месеца и шофирам от Калифорния, за да взема ключовете и да се нанесе. Целият ми багаж е долу в шибания пикап.

— И аз бих се вкиснал много.

— Без майтап, Шерлок.

— Ама много бих се вкиснал. Кой е този Шерлок? А, оня детектив с шапката и лулата. Не чета кримки.

— Тъй че, ако чуеш да идва шум от този апартамент, не обръщай внимание. Ако се наложи, ще използвам динамит, но ще вляза.

— Не говорите сериозно — разтревожи се старецът.

— Не, ама да — произнесе саркастично Марино. — Ходя с динамит в джобовете. Аз към камикадзе с южняшки акцент. Знам да карам самолети, само че не мога да излитам и да се приземявам.

Старецът моментално се скри в апартамента и веригата срещу крадци изтрака.

49.

Марино изучи кухнята метална врата на апартамент 56. На около дванадесет инча над топката се намираще секретна брава с масивно резе. Той запали цигара и огледа противника с примижали от дима очи: евтина месингова топка, която се отваря с натискане и превъртане и по-проблематична секретна брава с цилиндрично резе. Нито една от вратите на площадката нямаше секретна брава, което потвърждаваше подозренията на Марино, че Бентън сам бе сложил секретта. Като го познаваше, предположи, че става дума за двойно подсигурен секрет, който не може да бъде пробит нито от крадец, нито от убиец, нито от побеснелия Марино, без пластинката, задвижена от пружина да прищрака като прозорец на банка и да парира пробиващото устройство. Но Бентън не можеше да направи кой знае какво с тънката метална врата и дървената каса.

Фасулска работа, каза си Марино, като откачи универсалния набор с инструменти от колана си и го извади от изтъркания кожен калъф.

Пантите бяха съвсем обикновени и Марино измъкна клещите и извади шилото от пантата като тапа от бутилка. Скоро и трите шила бяха на пода и вратата се освободи от лявата страна. С два мощни ритника Марино откачи заключалките от металната подпора. Вече в апартаментта, той подпря вратата, за да си осигури известно уединение и включи осветлението.

Бентън се бе изнесъл, без да остави нищо след себе си, освен храна в шкафовете, хладилник, пълен с „Будвайзер“ и половин торба с боклук в кухнята. Тъй и тъй съм тук, защо да не изпия една бира, помисли си Марино. Отварачката бе върху плота, където я бе видял за последен път, сякаш го приветстваше щедро и любвеобилно, като коледен чорап. Всичко друго си бе на мястото. Дори съдомиялната беше празна. Странно.

Бентън бе внимавал да не оставя отпечатъци по стъклата на прозорците, плотовете на масите, чашите, чиниите, кухненските

съдове и приборите за хранене. Марино продължи да вдига разни предмети и да ги разглежда на слабата светлина. По килима личаха следи от чистене с прахосмукачка. Бентън бе изтрил целия апартамент и когато Марино прерови торбата с боклук, откри само собствените си празни бирени шишета и счупените стъкла от бутилката „Дос Еквис“, която бе строшил на мивката. Всяко парче стъкло бе чисто, а етикетите бяха мокри и сапунисани.

— Какво по дяволите става тук? — Марино зададе въпроса към дневната.

— Не знам — отговори му мъжки глас иззад подпряната врата. — Всичко наред ли е вътре?

Марино разпозна съседа от отсрещния апартамент.

— Върви да спиш — каза той рязко. — И ако искаш двамата да се спогаждаме, гледай си своята работа... как ти беше името?

— Дейв.

— Колко интересно. И аз съм Дейв.

— Дейв значи.

— Точно така. — Марино гледаше страховито към цепката между вратата и рамката.

Дейв обаче се оказа по-любопитен, отколкото уплашен, и занаднича вътре, като се опитваше да разгледа стаята. Внушителният ръст на Марино блокира видимостта на нахалния съсед.

— Не мога да повярвам, че копелето си е тръгнало по този начин — заяви Марино. — Как ти се струва да влезеш с взлом в собствения си апартамент?

— Не бих го направил.

— Не стига това, ами кенефът е пълна кочина и е задигнал приборите за хранене, чиниите и тиганите и не е оставил пукнат сапун и тоалетна хартия.

— Приборите за хранене и съдовете за готвене са на апартамента — поясни възмутено Дейв, — но оттук апартаментът ми изглежда доста чист.

— Така ти се струва.

— Винаги съм го смятал за особняк. Чудя се защо ще задига тоалетната хартия.

— Познавам го само от два месеца. Отговорих на обявата му за даване под наем на вече наетия апартамент — обясни Марино.

Той се изправи и отстъпи от вратата, за да огледа наново вътрешността на апартамента, когато Дейв мушна главата си вътре. Очите му бяха със зачервени клепачи, погледът изцъклен, а бузите — отпуснати и зачервени от спукани кръвоносни съдове, вероятно от годините, прекарани с бутилката уиски.

— Брей — каза той, — онзи никога не разговаряше. Ама никога, даже когато ме подминаваше на стълбите или случайно отваряхме вратите едновременно. Гледахме се един-друг и най-много да се усмихне едва-едва и да ми кимне с брадичка.

Марино не вярваше особено в съвпаденията и подозираше, че Дейв бе подслушвал кога Бентън влиза или излиза, та да отвори вратата си уж случайно.

— Къде беше следобед? — Марино се почуди дали Дейв е чул шумната препирня, идваща от апартамента на Бентън.

— И аз не знам. След обяд спя.

Пиян, разсъждаваше Марино.

— Той е от онези, дето нямат приятели — продължи Дейв.

Марино продължи да се озърта, застанал до вратата, докато Дейв надничаше през процепа.

— Досега не съм видял нито един посетител да му идва на гости, а живеея тук вече от пет години. Мразеше да се заседява. Понякога май пътуваше. Откакто се пенсионирах като главен готвач на „Лобстър Хаус“, си пазя стотинките.

Марино нямаше представа какво общо има пазенето на стотинките с някакъв загадъчен съсед.

— Значи си бил главен готвач там? Всеки път, когато идвам в Бостън, се храня в „Лобстър Хаус“.

Нито това, нито че Марино е чест посетител на Бостън, отговаряше на истината.

— Вие и целият останал свят. Е, не бях главен готвач, макар че, по дяволите, трябваше да бъда! Ще ви сготвя нещо тия дни.

— Колко време живя тук откачалника?

— Ох — въздъхна Дейв, а очите му блестяха, докато наблюдаваше Марино, — май вече две години. Горе-долу. Кое беше любимото ви ястие в „Лобстър Хаус“?

— Значи цели две години. Интересно. А ми каза, че току-що се бил нанесъл и го преместили другаде или нещо подобно и затова давал

апартаментата под наем.

— Сигурно е омар — отбеляза Дейв. — Всички туристи си поръчват омар и го напояват с толкова много краве масло, че се чудят усещат ли изобщо друг вкус, освен него. Тъй че питах колегите в кухнята какъв смисъл има да се поднася хубав пресен омар, ако никой не усеща вкуса му?

— Мразя морски дарове — заяви Марино.

— Е, има и отлични пържолки. Замразено стопроцентово първокачествено телешко, направо от Шотландия.

— Замразеното винаги ме притеснява. В магазина „замразено“ значи развалено. Нали знаеш, гадория, от която искат да се отърват.

— Вижте, той не беше тук през цялото време. — Дейв смени темата. — Ту идваше, ту пак заминаваше, понякога за седмици. Но няма начин да се е нанесъл току-що. Както казах, виждам го да влиза и излиза вече две години.

— Имаш ли да ми кажеш нещо друго за този хомо, дето ме заключи и ме подреди само с половината покъщнина в този кенеф? — попита Марино. — Като го откроя, ще го изрита оттук.

Дейв поклати разочаровано глава.

— Искам да ви помогна, но както казах, не познавам този човек и се радвам, че си е заминал, а ми се струва, че с вас ще станем добри съседи.

— Като дупе и гащи. А сега си лягай. Аз ще посвърша едно-друго и също ще лягам.

— Радвам се, че се запознахме. Ще ви викам Дейв, ако не възразявате.

— Хайде, лека нощ!

50.

Бентън бе живял тук цели две години, без никой да го опознае, дори и самотният му любопитен съсед Дейв.

Не че Марино беше особено изненадан, но осъзнаването на този факт му напомни за саможивия и затворен живот, който Бентън водеше. Не виждаше смисъл в отказа му да се върне към себе си, към приятелите и хората, които го обичаха. Марино седеше върху идеално оправеното легло на Бентън, втренчил поглед в огледалото над тоалетната масичка. При положение, че Бентън също го познаваше, би трябвало да предположи, че Марино ще се върне и ще продължи да му надува главата. Малко неща можеха да бъдат по-обидни от това да му каже, че никога повече не иска да го вижда.

Стоеше пред огледалото и се взираше в едрата си фигура. По лицето му се стичаше пот и внезапно му хрумна, че Бентън бе изключил климатика в дневната, докато двамата спореха. Но когато се вмъкна в апартамента, климатикът беше пуснат в онази стая, а изключен в тази. На практика всяко действие на Бентън беше целенасочено. Просто си беше такъв, тъй че си имаше причина да пусне климатика докрай в дневната и да го изключи в спалнята. Марино се надигна от леглото, пристъпи към климатика на прозореца и забеляза плик, залепен със скоч за него.

Точно в средата му бяха изписани с главни букви инициалите „ПМ“.

Заля го вълнение, което потисна от предпазливост. Върна се в кухнята да вземе остър нож. Отново влезе в спалнята и постави ножа върху климатика. След това отиде до банята, откъсна няколко дълги ленти тоалетна хартия и ги омота около пръстите си. Върна се при климатика и внимателно отлепи плика. Забеляза, че краищата на лепенката са прегънати и залепени един за друг — техника, използвана от полицията, за да не залепнат върху им пръстовите отпечатащи от лепенката.

Той разряза горния край на плика и измъкна сгънат чисто бял лист. Разтвори го. На него пишеше със същите главни букви: „Моля, продължавай“.

Объркан, за момент Марино реши, че бележката не е за него и не е писана от Бентън. Прецени, че нито лепенката, нито хартията са стари и че са много чисти, а прегънатите краища подсказваха, че който я е използвал, е бил с латексови ръкавици. Инициалите на Марино са „ПМ“, а Бентън бе наясно, че почеркът се замаскирва с главни букви, освен ако графолозите не сравняват главните букви, писани от едно и също лице. Бентън също така знаеше, че Марино ще се сгорещи и ще включи климатика. Или поне, че ще му направи впечатление странния факт, че в едната стая климатикът бе пуснат, а в другата спрян и ще се зачуди защо.

— Продължавай с включен климатик? — произнесе Марино на глас, разочарован и вече изтощен.

Върна се в кухнята, отвори един шкаф, където преди няколко минути бе забелязал спретната чиста купчинка хартиени пазарски торбички. Разтърси една от торбичките, за да се отвори, и мушна в нея плика.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Да не би просто да се ебаваш с мен, кучи сине?

Разочарованието отново сви гърдите му, когато се сети как Бентън се отнесе с него — сякаш не са били приятели цял живот, най-близки другари, почти братя, които дележа дори една и съща жена, макар и по съвършено различен начин. В едно нереално тайно кътче на ума си Марино си бе представял, че двамата с Бентън са женени за Скарпета едновременно. Сега Марино имаше изключителните права върху нея. Но тя не копнееше за него и потисканата мъка задълбочаваше още повече неговата нестабилност и объркването му. В стомаха му се надигна лека вълна на паника, която се заизкачва към гърлото.

В мрака навън не се забелязваше никакво такси. Марино запали цигара, като приседна отмалял върху една тухлена ограда. Дишаше тежко, а сърцето му се блъскаше в гърдите до пръсване, сякаш невидим боксьор му нанасяше безчет удари, смазваше го, изкарвайки всичкия му въздух. Болка прониза лявата страна на гърдния му кош,

призля му и той се опита да си поеме дълбоко дъх с дълбоки, остри вдишвания, но въздухът не му достигна.

Едно празно такси го застигна и подмина, докато потта се стичаше по лицето му, докато седеше неподвижно върху зида с широко отворени очи и ръце върху коленете. Цигарата падна от свитите му пръсти и се изтърколи по плочите в една цепнатина.

51.

Бев не спираше да мисли за нея. Би трябвало да стои настрана от това агне, което току-що ѝ даде пет долара на паркинга на „Уол Март“. Само че не можеше. Не бе в състояние да контролира властния импулс и въпреки че реакцията ѝ противоречеше на всякаква логика, в тъмните ѝ черни мисли се криеха и причината, и следствието. Агнето я бе отблъснало с презрение. Жената се дръпна от Бев, сякаш я беше гнус от нея, а след това си позволи да я унизи още повече, като ѝ даде пари.

В магазина Бев се застоя на щанда със спрейове срещу насекоми. Вдигаше флаконите и се преструваше, че чете етикетите им, докато наблюдаваше паркинга през витрината. За нейна изненада се оказа, че агнето не кара нова кола, а стар зеленикав „Експлорър“, който някак си не се връзваше с разглезена богата домакиня или нечия любовница. Още по-интересно бе, че седеше в спортната кола с включен двигател и изключени фарове. След пет минути Бев влезе и излезе от една пробна, пременена в ярка хавайска риза и бермуди, естествено, без да ги плати. Отряза сензорната им маркировка със сгъваемия си нож. Шлиферът ѝ бе обърнат наопаки и праметнат през ръката, а върху косата си беше нахлупила евтино найлоново боне за дъжд, въпреки ясната вечер. Ако хората изобщо ѝ обърнеха внимание, щяха да помислят или че е луда, или че си е боядисала косата.

Експлорърът не бе помръднал. Бев се отправи директно към очуканата мръсна кола на Джей сигурна, че агнето не я е забелязало или че поне не я свързва с жената, която бе срещнало преди по-малко от половин час и на която бе дало пари. Потегли и сви наляво по „Пъркинс“, след това пресече „Акейдия“ и паркира на малък паркинг до ресторант „Кейтъри“. Беше пълен с коли, защото ресторантът бе особено популярен сред студентите. Тя изключи мотора и светлините и зачака. Желанието ѝ се разпалваше, докато агнето се бавеше в зеления „Експлорър“ на паркинга на „Уол Март“ от отсрещната страна на улицата.

Сигурно говореше по мобилния си. И може би вече не разговаря толкова лигаво и мило с мъжа си, а се кара с него. Бев бе истински експерт в проследяването на хора. Правеше го редовно, когато караше черокито на Джей. Преди да започне да се крие като издирвана престъпничка в рибарския лагер, следеше хората в зависимост от това, за какво ѝ бяха нужни или просто за удоволствие.

Но в онези дни действията ѝ имаха цел или поне бяха средство за постигане на целта. Каквото и да правеше, винаги изпълняваше нечии заповеди.

В известна степен и сега изпълняваше заповедите на Джей, но методите и чувствата се променяха, когато някой бе заставян да повтаря отново и отново една и съща задача. Бев бе започнала да си угажда, да се вихри в собствените си фантазии и да се забавлява сама. Това бе нейно право.

Експлорърът се насочи към сърцето на „Олд Гардън“. Хубавата блондинка нямаше понятие, че жената с натъртеното коляно кара малко след нея. Това забавляваше Бев. Тя се усмихна, когато колата намали скорост и направи десен завой в тъмната алея с високи храсти по края. Бев подмина, спря на улицата и излезе от колата. Бързо се наметна със зеления шлифер и се приближи към бялата тухлена къща, тъкмо когато предната врата се затваряше след жената. Бев се върна до черокито, записа си адреса и сви по страничен път, за да не минава отново край къщата. Зачака.

52.

Повече от всичко друго Жан-Батист Шандон желаше да има двуполюсна антена, но нямаше достъп до затворническия магазин, а антени се продаваха само там.

Затворниците, ползващи се с привилегирован статут, можеха да си купят двуполюсна антена, слушалки, портативно радио, усилвател и дори религиозен медальон на верижка. Поне някои от тях можеха. Звяра например обичаше да се хвали с портативното си радио, но пък нямаше двуполюсна антена, тъй като на затворниците се разрешаваше специалния списък с Големите десет, както те го наричаха. В смъртното отделение привилегиите бяха ограничени от страх да не бъдат използвани от затворниците като оръжие.

На Жан-Батист не му бе нужно оръжие. Тялото му бе оръжие, стига да решише да го използва. Но нямаше такова намерение, поне засега. Когато го водеха окован към душа, не изпитваше нужда да напада охраната. Можеше да го стори със сигурност поради магнетизма си, който се усилваше още повече, докато преминаваше край многобройните метални врати с железни решетки. Силата му се увеличаваше. Пулсираше в слабините му. Оставяше след себе си видими снопове искри. Надзирателите не разбираха защо се усмихва и поведението му страшно ги изнервяше.

Светлините се гасяха в девет вечерта. Надзирателят в контролната кабина обичаше да щрака ключовете за осветлението и да хвърля затворниците в пълен мрак. Жан-Батист чу надзиратели да си говорят, че мракът дава на „боклуците“ достатъчно време да мислят за предстоящите екзекуции, за наказанието заради стореното, когато са били навън свободни и способни да удовлетворят любовта си. Онези, които не убиваха, нямаше никога да разберат, че най-възвишеният му съюз с една жена бе да я освободи, да чуе как вика и стене, да се покрие с кръвта ѝ, докато разкъсва тялото ѝ и след това да я положи така, че да я видят всички и да споделят екстаза ѝ от сливането на магнетизма ѝ с неговия магнетизъм за вечни времена.

Той лежеше на леглото и потта му се просмукваше в чаршафите. Миризмата му изпълваше тясната, лишена от въздух килия. Тоалетната от неръждаема стомана бе като огромна гъба, подпряна в десния ъгъл на задната стена. Осъдените бяха притихнали, с изключение на Звяра. Той разговаряше тихо със себе си, почти шепнеше, без да осъзнава, че Жан-Батист чува и без уши. Нощем Звяра се превръщаше в безсилното и слабо същество, което бе в действителност. Щеше да му бъде далеч по-добре, когато коктейлът го приспеше и вече нямаше да има нужда от слабата грешна плът.

— Не мърдай. Гот е, нали? Гот ми е. Спри, моля ти се спри. Спри! Боли! Не плачи. Така е много гот. Не разбираш ли, малка кучко? Гот е! Искаш си мама! И аз си я искам. Само че тя е курва. А сега престани да плачеш, чу ли ме! Само още веднъж да си викнала и...

— Кой е там? — обърна се Жан-Батист към вонящия въздух.

— Млъквай! Млъквай, мамка му! Грешката е твоя. Трябваше да викаш, нали? Когато ти казах да не викаш. Е, няма повече дъвка за теб. Канела. Ще ми хвърля тя обвивката до леглото, та да разбере по кой вкус си пада. Тъпа кучка. Стой тук, на сянка, ясно? А аз трябва да бягам, трябва да бягам. Как ти харесва това: трябва да бягам, трябва да бягам, трябва да бягам, да бягам, да бягам, да бягам, да бягам, бягам, бягам...

— Кой е там?

— Чук-чук, кой е тук? — обади се Звяра с тънък подигравателен глас. — Косматко, порасна ли ти чепчето с малките скрити орехчета, дето е по-малко от носа ти? — запя той тихо, но така, че да се чуе. — Аз съм поет, не си ли разбрал? Много чувствителен пич съм аз! Позеленели яйца с шунка. Котка, скрита в шапката. Обичам ги месести, но не много тлъсти. Барабани, туш!

— Кой е там? — Жан-Батист оголи редките си дребни заострени зъби. Облиза ги и усети соления метален вкус на собствената си кръв.

— Аз съм Косматко. Най-добрият ти приятел. Единственият ти приятел на този свят. Нямах друг, освен мен, знаеш ли? Трябва да знаеш. Кой друг разговаря с теб и ти праща любовни писъмца под една, под втора, под трета врата, докато се плъзнат под твоята, вече мръсни и прочетени от всички?

Жан-Батист го слушаше, смучейки кръвта от езика си.

— Ти нали имаш такова могъщо семейство. Чух всичко за него по моето радио. И то неведнъж.

Мълчание. Ушите на Жан-Батист бяха като сателитни чинии.

— Връзки. Къде са сега тези шибани закрилници, когато ти трябват? — подиграваше се той в мрака.

Омразният му глас прелиташе като невидим прилеп през железните решетки на вратата на Жан-Батист. Думите се сипеха около него и той ги пропъждаше, като размахваше косматите си ръце.

— Знаеш ли, че тук ще се побъркаш, Косматко? Не се ли измъкнеш, ще пощръклееш като котка с люта чушка в задника. Ясно ли ти е, Косматко?

— Je ne comprends pas — прошепна Жан-Батист и по брадичката му потече струйка кръв, която попи в козината му. Той усети вкуса ѝ и облиза пръста си.

— О, разбираш, и още как! Сигурно ти слагат нещо в задника и бууум — засмя се тихо Звяра. — Разбираш ли, щом те приберат в онази клетка, могат да правят с теб каквото си поискат и кой мислиш, ще разбере? Само ги издай и ще ти го набутат още повече, при това ще кажат, че сам си си го вкарал.

— Кой е там?

— Ей, знаеш ли как ми е писнало да повтаряш това тъпо „чук-чук, кой е тук“! Дяволски добре знаеш кой е. Аз съм. Твоето при-я-телче.

Жан-Батист чуваше дишането на Звяра. Неговият дъх пътуваше към него през две килии и Жан-Батист надуваше чесън и червено бургундско вино — младо Clos de Mouches, което той наричаше „глупаво“, защото не бе преспало достатъчно дълго на тъмно и влажно, за да поумнее и помъдрее. Тъмната килия за смъртници бе избата на Жан-Батист.

— Чуй новината от единственото ти другарче. Ще ме транспортират с камионетка до мястото, където ще ме довършат. Хънтсвил. Какво име, а? Преследван злодей, нали това значи? Пътуването ще отнеме час. Ами ако нещо се случи между точките А и Б?

По площад „Дофин“ са цъфнали кестени, азалии и рози. На Жан-Батист не му бе нужно да вижда, а само да ги помирише, за да разбере къде се намира. Ресторант „Пол“ — добър ресторант. Хората вътре не

усещат присъствието му — ядат и пият зад витрината, усмихват се или се смеят, наведени към светлината на свещите. Някои от тях щяха да си тръгнат, за да правят любов, без да подозират, че ги наблюдават. Жан-Батист се носеше в нощта към острия край на остров Сейнт Луис и светлините на Париж се отразяваха във водите на Сена и реката блестеше като лъскава коса. Само след няколко минути бе вече на миля от моргата.

— Сега нямам пари да направя нищо. Мога да се обзаложа обаче, че ти имаш. Успееш ли да спреш камионетката, докато съм на път към инжекцията, ще се върна за теб, Косматко. Времето ми изтича. Три дни. Чуваш ли? Три проклети дни. Знам, че можеш да измислиш начин. Можеш да го уредиш и да ми спасиш задника и след това ставаме партньори.

Той седеше в бистрото на остров Сейнт Луис и се взираше в балкона, пълен със саксии, когато една жена излезе навън, за да погледне към синьото небе и реката. Тя бе много красива и прозорците ѝ бяха отворени към свежия есенен въздух. Спомняше си, че ухаеше на лавандула. Или поне така му се стори.

— Твоя е, щом аз свърша с нея — каза Джей и отпи от чашата си. Виното имаше лек дъх на пушени бадеми. Той разклати полака червеното бургундско вино, което се плъзна по ръба на широката чаша като топъл език, който описва кръгове. — Знам, че ти се ще да го опиташ. — Джей вдигна чашата и се засмя на шегата си. — Но нали знаеш какъв ставаш, mon frere.

— Ей, слушаш ли, Косматко? Три шибани дни, само една седмица преди теб. Мога да уредя да имаш всички кучки, които ти се приискат вън отук. Аз ще ти ги водя, стига да не възразяваш, ако първо си взема своето от тях. След като ти не можеш, нали? Тъй че защо да не делим? — Пауза, след която гласът на Звяра стана зловещ: — Чуваш ли, Косматко? Свободен като птица!

— Да се захващаме — каза Джей и му намигна.

Той остави чашата си на масата и обеща да се върне скоро. Жан-Батист, избръснат гладко, с шапка, нахлупена над лицето, не трябваше да разговаря с никого, докато Джей... Не можеше да го нарече Джей. Жан-Пол го няма. През витрината Жан-Батист наблюдаваше как красивият му брат вика нещо към жената на балкона. Той жестикулира, сочейки нещо с пръст, сякаш иска тя да го упъти, а жената се усмихва

и след това прихва на клоунската му пантомима. Моментално се поддава на чара му и се скрива в апартамента.

След което благословеният му от Бога брат като по чудо се озовава отново в сепарето.

— Напусни — изкомандва той Жан-Батист. — Живее на третия етаж. — Той кимна по посока на апартамента. — Виждаш къде е. Скрый се, докато с нея пийнем по едно питие. Тя е съвсем елементарна. Знаеш какво да правиш. А сега изчезвай отгук и гледай да не уплашиш някого.

— Ей ти, шибано, грозно, космато лайно. — Отвратителният шепот на Звяра се промъкваше в килията на Жан-Батист. — Нали не искаш да умреш, а? Никой не иска да умира, освен хората, които оправяме, когато не могат да търпят повече и започват да се молят, нали? Свободен като птица. Само си помисли. Свободен като птица.

Жан-Батист си представи лекарката, д-р Скарпета. Тя щеше да заспи в ръцете му, докато той не сваля очи от нея, и ще остане негова завинаги. Той гали писмото, което тя му изпрати — напечатано, кратко, с което го моли да се срещнат, моли го за помощта му. Искането му се да беше написано на ръка, за да изучи всяка извивка и очертание на чувствения ѝ почерк. Жан-Батист си я представи гола и засмука езика си.

53.

Гръмотевица прогърмя като далечен тътен и към нащърбената луна запълзяха облаци.

Бев не възнамеряваше да потегли към лимана Дъч, преди да е отминала бурята, която се придвижваше бързо на югоизток. А и прогнозата за времето, която чу по радиото в колата, не го налагаше. Но все още не бе готова да се върне на кея с лодките. Агнето в зеления „Експлорър“ вървеше по твърде странен маршрут през последните два часа и Бев не можеше да си го обясни. Жената — която и да бе — кръстосваше улиците и особено паркингите без някаква видима причина.

Предположението на Бев бе, че се е скарала с мъжа си и отказва да се прибере веднага вкъщи, най-вероятно, за да го побърка от тревога — стара, позната игра. Бев внимаваше да поддържа дистанция. Завиваше по страничните улички, спираше на бензиностанциите по магистрала 19 и сетне отново натискаше газта. На няколко пъти изпревари „Експлорър“-а в лявото платно, отдалечаваше се поне на десет мили пред него, след което спираше на някоя отбивка и оставяше жертвата си отново да я изпревари. Много скоро преминаха през Бейкър — малко градче с магазинчета със странни имена.

Градчето се изгуби като мираж и магистралата потъна в пътен мрак. По нея нямаше никакви улични лампи, само дървета и някакъв билборд, на който пишеше: „Има нужда от Исус“.

54.

Очите на алигаторите напомняха на Бев за перископи, които я фиксираха в своя обсег, преди да изчезнат под водата с цвят на рядко кафе.

Джей ѝ бе казвал, че алигаторите няма да я закачат, ако и тя не ги закача. Същото се отнасяше и за водните мокасина.

— Да не би да си ги питал лично? Ако е така, както казваш, защо тогава водните мокасина тупват изневиделица от дърветата и се опитват да влязат в лодката? Помниш ли оня филм, дето го гледахме? Ох, как му беше името...

— „Лицата на смъртта“ — отвърна той, по-скоро развеселен, отколкото ядосан от въпросите ѝ.

— Помниш ли пазача на животните, който падна в езерото, и оня грамаден алигатор го налага пред камерата?

— Водните мокасина не падат в лодката, освен ако не ги стреснеш — обясни Джей. — А алигаторът пипна пазача, защото пазачът се опитваше да пипне него.

Това ѝ прозвуча логично и тя се поуспокои, докато Джей не пусна онази своя жестока усмивчица и не обърна разговора на сто и осемдесет градуса. Взе да ѝ обяснява как можеш да познаеш дали едно животно или влечуго е хищник, тоест нападател, което ще рече безстрашен ловец.

— Всичко е в очите — натърти той. — Очите на хищниците са отпред на главите им, точно като моите. — Той посочи красивите си сини очи. — Както и на алигатора, водния мокасин и тигъра. Ние, хищниците, гледаме право напред към това, което ще атакуваме. Очите на другите животни са по-встрани, защото как иначе, по дяволите, един заек ще се защити от алигатора? На Заю Баю му трябва периферно зрение, за да види какво се задава и да си плюе на петите.

— Аз имам очи на хищник — заяви Бев, доволна от факта, но далеч не толкова доволна да чуе, че алигаторите и водните мокасина са хищници.

Такива очи, бе осъзнала тя, дебнеха плячка, която да наранят или убият. Хищниците, особено влечугите, не се бояха от хората. Мамка му! Що се отнася до Бев, тя не можеше да се мери с един алигатор или змия. Ако случайно паднеше във водата или настъпеше змия, кой щеше да победи? Нямахше да е тя.

— Хората са най-висшите хищници — изтъкна Джей. — Ние сме сложни същества. Алигаторът винаги ще си остане алигатор. Змията ще си остане змия, но хората могат да бъдат или вълци, или агнета.

Бев бе вълк.

Тя чувстваше как вълчата ѝ кръв кипи, докато се плъзгаше покрай коренищата на кипарисите, стърчащи от лимана като гърбове на морски чудовища. Красивата блондинка, завързана за краката и ръцете на пода на моторницата, примигваше на светлината на ранното утринно слънце. Там, където коренищата на кипарисите стърчаха над водата, имаше плитчини и Бев прояви бдителност, като бавно направляваше моторницата към рибарската хижа. От време на време пленницата ѝ се опитваше да смени позата на тялото си, за да облекчи ужасната болка в крайниците си, а учестеното ѝ дишане издуваше ноздрите и всмукваше навътре превръзката на устата ѝ при всяко поемане на въздух.

Бев не знаеше името ѝ и я предупреди да не го казва. Това стана преди няколко часа в „Чероки“-то, след като агнето осъзна, че няма да може да се измъкне през вратата, а ако се опита да прескочи седалката, Бев ще я застреля. Тогава агнето се разприказва, мъчейки се да поведе приятелски разговор, та да смекчи сърцето на Бев и дори стигна дотам да я попита учтиво как се казва. Всички правеха така, а Бев винаги отвърщаше едно и също:

— Името ми не ти влиза в работата и не ща да знам твоето, както и нищо друго за теб.

Жената изведнъж се почувства безсилна, даде си сметка, че с приказки няма да се измъкне от ужаса, който я чака.

Имената изпълняваха само две функции: или се използваша, за да повярват хората, че животът им има стойност, или не се използват, за да накарат хората да почувстват, че животът им няма стойност. Освен това Бев съвсем скоро щеше да научи предостатъчно за хубавото малко агънце, докато Джей слушаше новините по радиото, което работеше на батерии.

— Моля те не ме наранявай — молеше се агнето, — аз имам семейство.

— Не те слушам — отвърна ѝ Бев. — Знаеш ли защо? Защото си просто уловът за деня.

Бев се разсмя, зарадвана от силата на гласа си, тъй като много скоро нямаше да има глас. Думата щеше да има Джей. Веднага щом Джей поемеше властта върху агнето, за Бев нямаше да остане нищо друго, освен да изпълнява заповедите му. Ролята на Бев щеше да се сведе до това да гледа и тази мисъл я изпълваше с властно желание да контролира и мъчи, докато има тази възможност. Тя завърза агнето по-здраво, отколкото го правеше Джей. Стегна глезените и китките зад гърба ѝ, така тялото оставаше свито и позата пречеше на диафрагмата да се свива и отпуска.

— Чуй сега, гълъбче — каза Бев, докато управляваше моторницата, — ще пуснем котва ей там, под сянката на онези дървета, и ще те покрия цялата със спрей за комари, защото моят човек няма да те иска изпохапана и подута.

Тя се разсмя, когато очите на пленничката ѝ се разшириха и от подутите ѝ клепачи рукоуха сълзи. За пръв път агнето чуваше да се споменава за мъж.

— Я стига си се лигавила, гълъбче. Трябва да изглеждаш хубава, а в момента приличаш на парцал.

Бев доближи моторницата към брега, изключи двигателя и спусна котва. Вдигна пистолета и огледа дърветата за змии. Остави пневматичния пистолет върху брезента и сложи една корабна възглавница на пода, само на сантиметри от нейния „хубав малък улов за деня“, както продължаваше да я нарича. Разрови се из плажната чанта и извади пластмасов флакон със спрей срещу комари.

— Сега ще развържа въжетата и ще сваля превръзката от устата ти — уточни Бев. — Знаеш ли защо съм толкова мила, гълъбче? Защото няма къде да идеш, освен да скочиш от лодката, а като си помислиш какво има из тези води, не ми се вярва да искаш да плуваш. Какво ще кажеш за трюма за риба?

Бев отвори капака на трюма с размери на ковчег. Напълнен бе догоре с лед.

— Ще те държи мирна и ще те освежи, ако речеш да буйстваш. Но ти няма да буйстваш, нали?

Жената поклати енергично глава и произнесе сухо „не“, когато превръзката падна. След това каза „благодаря“ с разтреперан глас и облиза устните си.

— Обзалагам се, че крайниците адски те болят — отвърна Бев, докато я развързваше, без да бърза. — Моят човек Джей ме стегна веднъж така, докато не се превих като макарон, точно като теб. Това го възбужда. — Тя метна въжето върху брезента. — Е, скоро сама ще разбереш.

Жената разтърка изтръпналите си глезени и китки и се опита да успокои дишането си. Напомняше на Бев за водачка на мажоретки — от онези атлетични блондинки с чиста хубост като от корица на списание. Носеше малки очила с рогови рамки, които ѝ придаваха интелигентен вид, и бе на подходящата възраст — около четиридесетте.

— Учила ли си в колеж? — попита я Бев.

— Да.

— Добре. Много добре. — За момент потъна в собствените си мисли и върху месестото ѝ обрूलено лице се появи вяло изражение.

— Моля ви върнете ме. Имаме пари. Ще ви платим каквото поискате.

Злобата мигновено се върна в очите на Бев. Джей бе умен и имаше пари. Жената бе умна и имаше пари. Тя се наведе към нея и под дърветата се чу силното жужене на комарите. Някаква риба плесна във водата недалеч от тях. Колкото по-високо се издигаше слънцето, толкова по-горещо ставаше и хавайската риза на Бев бе мокра от пот.

— Не става дума за пари — заяви Бев, докато жената я фиксираше със светлосините си очи, от които надеждата се изпаряваше. — Не се ли сещаш за какво става дума?

— Не съм ти направила нищо. Моля те, само ме пусни да си ида вкъщи и няма да кажа на никого. Няма да направя нищо, за да ти навреда. А и как бих могла? Аз дори не те познавам.

— Е, подготви се да ме опознаеш, гълъбче — произнесе Бев и положи грубата си захабена ръка върху шията на жената и я погали с палец. — Тъкмо ще се опознаем.

Жената примигна и облиза напуканите си устни, докато ръката на Бев си проправяше път надолу, като първо докосна вдлъбнатината на шията ѝ и сетне се плъзна по тялото ѝ, опипвайки я, където

пожелае. Жената не помръдна и затвори очи. Тя се дръпна, когато Бев се пресегна под дрехите ѝ и разкопча сутиена. Бев започна да натиска спрея против комари и да го разтрива по голото тяло на агнето, усещаше как чувствената ѝ твърда плът трепери като желе. Бев се сети за Джей и за петното от белина под леглото му и удари силно агнето, като блъсна главата му в извънбордовия мотор.

55.

На ъгъла на 83-та и „Лексингтън“ камион, доставящ стока, бе блъснал възрастна пешеходка. Бентън Уесли чу възбудените разговори на неспокойната тълпа, докато наблизко проблясваше лампа на линейка и карето на местопроизшествието бе отцепено с жълта лента. Фаталният инцидент беше станал преди по-малко от час, а Бентън се бе нагледал на кръв — почтително извърна очи от трупа, затиснат под задната гума на камиона.

Той долови думите „мозък“, „обезглавена“ и нещо за зъбни протези, търкалящи се по улицата. Ако зависеше от тълпата, за всяко местопроизшествие щеше да се плаща. Билет от пет долара и нека всеки да се нагледа на кръв и черва. Когато пристигаше на някое местопрестъпление и ченгетата се отдръпваха, за да позволят на вещица му поглед да огледа всяка подробност, имаше правото да нареди на неупълномощените лица да напуснат. Тогава можеше свободно да изразява отвращението си — понякога го правеше спокойно, понякога не.

Той огледа местопроизшествието иззад тъмните си очила, докато слабото му тяло се промуши през тълпата на тротоара, като ту се връзваше, ту се измъкваше от нея с ловкостта на рис. Избръснатата му глава бе скрита под обикновена черна бейзболна шапка. Придвижваше се обратно към офиса на Луси, след като бе слязъл от таксито десет пресечки по на север, вместо да спре точно пред сградата или накъде наблизко. Вероятно Бентън би могъл да мине покрай самата Луси и да каже „извинете“, без тя да го познае. Бяха изминали шест години, откакто я бе виждал и разговарял с нея за последно и отчаяно желал да узнае как изглежда, звучи и се държи сега. Нетърпението го тласкаше напред и накрая достигна до модерната сграда от полиран гранит на 75-та улица. Отпред стоеше портиер с ръце на гърба. Беше му горещо в сивата униформа и пристъпваше от крак на крак, издавайки, че краката го болят.

— Търся „Последния участък“ — обяви Бентън.

— Кой? — Портиерът го зяпна, сякаш не беше наред.

Бентън повтори.

— За полицейски участък ли говорите? — Портиерът го измери и върху изтормозеното му ирландско лице се изписа изражение „значи бездомник“ или „хахо“. — Сигурно търсите участъка на 69-та улица.

— Двадесет и първи етаж, апартамент двадесет и едно-нула-три — отвърна Бентън.

— А, сега разбрах за какво говорите, но не се нарича „Последния участък“. Двадесет и едно-нула-три е софтуерна компания — нали знаете, за компютри.

— Сигурен ли сте?

— Абе, нали работя тук? — Портиерът стана нетърпелив и погледна кръвнишки една жена, чието куче душеше усилено засадения жив плет пред сградата. — Хей — подвижна ѝ той, — кучета не могат да си вършат работата тук.

— Тя само души — отвърна възмутено жената, дръпна каишката и отведе нещастния пудел по средата на тротоара.

След като успя да се наложи, портиерът не обърна повече внимание на жената и кучето ѝ. Бентън бръкна в джоба на избелелите си джинси и извади сгънат лист хартия. Той го разтвори и погледна адреса и телефонния номер, които нямаха нищо общо с Луси и сградата, нито с офиса ѝ, наречен „Последния участък“, независимо какво мисли портиерът. Ако портиерът случайно ѝ предадеше, че някакъв хахо е спрял да пита за „Последния участък“, тя щеше да застане нащрек и да се обезпокои. Марино смяташе, че Жан-Батист знае за компанията на Луси. Бентън искаше Марино и Луси да застанат нащрек и да се обезпокоят.

— Тук пише двадесет и едно-нула-три — каза Бентън на портиера и тикна листчето обратно в джоба си. — Как се казва компанията? Може да са ми дали погрешна информация.

Портиерът влезе вътре и вдигна някакъв указател. Зашари с пръст по страницата и отвърна:

— Да, добре, двадесет и едно-нула-три. Както казах, компютърно оборудване. „Инфосърч Сълюшънс“. Ако желаете да се качите, трябва да им се обадя и да ми покажете документ за самоличност.

Документ за самоличност — да, но без обаждане, Бентън се забавляваше. Портиерът бе откровено груб и предубеден към

опърпания непознат, който стоеше пред него.

Бръкна в якето си и измъкна портфейл, от който извади шофьорска книжка: Стивън Ленард Глоувър, възраст — четиридесет и две години; роден в Итака, Ню Йорк. Вече не бе Том Хавиланд, тъй като Марино го знаеше под това име. Винаги когато му се налагаше да промени самоличността си, изпаднаше в депресия, обземаше го гняв, но и още по-голяма решителност да надвие ситуацията, без да бъде изпепелен от омразата.

Омразата разрушаваше съда, в който се събира. Да мразиш, означаваше да изгубиш яснотата на ума и погледа. През целия си живот се бе противопоставял на омразата. Лесно и уместно бе да мрази изпълнените с омраза, садистични и неразкаяни престъпници, които бе преследвал и залавял, понякога дори с непозволени средства, докато работеше във ФБР. Нямахше да може да се изплъзва и да остава непроницаем, ако мразеше или се поддаваше на крайни емоции.

Той стана любовник на Скарпета, докато още беше женен и може би това бе единственият грях, който не можеше да си прости. Не можеше да понесе мисълта какво ли са изстрадали съпругата му Кони и дъщерите му, когато са повярвали, че е убит. Понякога приемаше заточението си като наказание за онова, което бе причинил на семейството си, понеже се бе оказал слаб и се бе поддал докрай на едно чувство, което продължаваше да изпитва. Скарпета му въздействаше именно по такъв начин и ако трябваше, би извършил отново същия грях, знаеше го, стига да можеше да се върне назад във времето, когато за пръв път осъзнаха какво чувстват един към друг. Единственото му извинение, при това неубедително и той го знаеше, че тяхното взаимно привличане и влюбване беше спонтанно. Просто се случи.

— Ще им се обадя от ваше име — предложи портиерът и върна на Бентън фалшивото удостоверение за самоличност.

— Благодаря... как е името ви?

— Джим.

— Благодаря, Джим, но не е нужно.

Бентън напусна сградата, пренебрегна знака „Не преминавай“, когато пресичаше 75-та улица и се сля с анонимния поток от пешеходци по Лексингтън авеню. Докато се навеждаше под едно скеле, нахлупи шапката си още по-ниско. Нищо не убягваше от очите му,

скрити зад тъмните очила. Ако се сблъскаше със същите непознати лица другаде, щеше да ги разпознае отново — толкова изострени бяха сетивата му. Би проследил и хванал всеки, запечатан повече от три пъти на видеокамерата му с джобен формат. През последните шест години бе натрупал стотици видеокасети, които до този момент не означават нищо друго, освен че е жив.

В Ню Йорк ченгетата се набиваха на очи, независимо дали седяха в патрулните коли, или разговаряха помежду си по тротоарите и уличните ъгли. Бентън ги подмина, като упорито гледаше пред себе си, с пистолет, закачен за глезена си — толкова сериозно нарушение, че веднага щяха да го обезвредят и изправят до стената, ако някое ченге забележеше оръжието. Щяха да му сложат белезници и да го набутат в полицейската кола като едното нищо, да го разпитват, да го прекарат през компютърната система на ФБР, да му снимат пръстовите отпечатьци и да го изправят пред съда. Когато работеше на местопроизшествията, отпечатьците му се съхраняваха в АСИПО — Автоматичната система за идентифициране на пръстови отпечатьци. След предполагаемата му смърт отпечатьците му бяха променени с тези на човек, починал от естествена смърт. ДНК профилът на Бентън не фигурираше в нито една автоматизирана система по света.

Той влезе в един вход и набра телефонни услуги от мобилния телефон, чийто номер се водеше на адреса на Тексаското управление за углавни присъди. Програмирането на адреса не представляваше особена трудност за Бентън. Той се бе превърнал в компютърен експерт, като използваше за нарушаване киберпространството според нуждите си. Един случаен разговор, добавен към общата сметка на Тексаския затвор, едва ли щеше да бъде забелязан и не можеше да бъде проследен.

Бентън знаеше, че когато позвънеше в офиса на Луси, името и номера на Тексаския затвор щяха да се появят някъде в сложната защитна система, с която тя боравеше. Естествено, всички разговори се записваха. Естествено, Луси имаше собствена компютърна система за съдебен анализ на гласа. Естествено, Бентън разполагаше със запис на гласа на Жан-Батист. Имаше касетката от години, още от онези опасни дни на операцията под прикритие, която не успя да събори групировката Шандон, но пък унищожил самоличността и живота на Бентън. Бентън все още не си бе простил за това. И не вярваше, че

някога ще успее да се отърси от чувството за вина и унижението. Беше подценил онези, чието доверие бе смисълът на живота му.

Като дете Бентън и неговият магически пръстен допускаха грешки при въображаемите разследвания. Като възрастен той и златният пръстен на ФБР също бяха допускали грешки, неточни заключения и сбъркани психологически портрети на престъпниците. Но тогава, когато най-много се нуждаеше от своята проникателност, той се бе подхлъзнал и мисълта за това го изпълваше с безсилна ярост. От нея му приляваше. Тя го караше да се обвинява.

В моменти на най-дълбока депресия си казваше: „Никой друг не ти е виновен. Дори и фамилията Шандон и техните фаворити. Сам си изкопа гроба и сега трябва сам да се измъкнеш от него“.

56.

— Най-обикновена копирна хартия — обясняваше по телефона Уейн Рийв, служебното лице за връзки с обществеността на сектор „Полунски“. — Купуваме я на топове и я продаваме на затворниците по цент на лист. Пликовете са бели, купени от книжарници с намалени цени, три за четвърт долар — додаде той. — Вие защо се интересувате?

— Проучване — отвърна Скарпета.

— О! — Любопитството не го напускаше.

— Съдебен анализ на хартията. Аз съм научен работник. А как постъпвате, когато затворникът няма право да се снабдява от затвора? — попита Скарпета от офиса си в Делрей Бийч.

— Той или тя могат да получат хартия за писане, пликове, марки и така нататък. Никой не е лишен от тази привилегия — поясни Рийв.

Скарпета не попита дали Жан-Батист е все още в смъртното отделение. Нямаше и намек, че е получила писмо от него и вече не е сигурна дали Шандон е в затвора.

Стига толкова, кучи сине.

Стига ми каквото изживях, кучи сине.

Щом искаш да ме видиш, ще ме видиш, кучи сине.

Искаш да говориш с мен, добре, ще говорим, кучи сине.

Ако си се измъкнал, ще те намеря, кучи сине. Ако си писал или не си писал това писмо, ще разбера, кучи сине.

Повече няма да убиваш никого, кучи сине.

Искам те мъртъв, кучи сине.

— Можете ли да ми изпратите мостри от хартията? — попита тя Рийв.

— Утре ще ги получите — обеща той.

57.

Лешоядите кръжаха ниско в синьото небе, привлечени към блатото със сивия очукан кей от мириса на смърт и разложение.

— Какво си направил, хвърлял си месо из блатото? — извика сърдито Бев на Джей, докато завързваше въжето за един кол. — Знаеш как мразя проклетите лешояди.

Джей се усмихна, но вниманието му бе погълнато от агнето, което се свиваше разтреперано на кърмата на моторницата. Разтриваше китките и глезените си, а дрехите ѝ бяха полуразкопчани и раздърпани. За миг в очите ѝ се мерна изражение на облекчение, сякаш русокосият красавец на кея не можеше да бъде зъл. Джей не носеше нищо друго, освен обикновени отрязани джинси, а изваяните мускули на загорялото му тяло изпъкваха при всяко негово движение. Скоси с лекота в лодката.

— Влизай вътре — изкомандва той Бев. — Здравсти, аз съм Джей! Вече можеш да си отдъхнеш.

Широко отворените ѝ очи бяха приковани в него. Тя продължаваше да разтрива китките си и да облизва напуканите си устни.

— Къде съм? — попита. — Не разбирам...

Джей се пресегна, за да ѝ помогне да стане, но краката не я слушаха и той я грабна през кръста.

— Малко сме се схванали, а? — Той докосна спечените от кръв кичури коса на тила на жената и очите му пламнаха от гняв. — Тя не биваше да те наранява. Боли те, нали? Окей. Дръж се, ще те вдигна ето така. — Той я повдигна сякаш е перце. — Прегърни ме през врата. Добре. — Постави я върху кея и скочи след нея. Помогна да се изправи на крака, после отново я вдигна и я отнесе в бараката.

Бев седеше на тясното, смърдящо на вкиснато легло. По него не се виждаха завивки, а само ухабен измачкан бял калъф и мръсна възглавница, която бе загубила формата си и изглеждаше почти плоска.

Бев не изпускате от очи Джей, който свали жената на пода и я поддържаше през кръста, докато тя се опитваше да стои на краката си.

— Май не мога да стоя права. — Избягваше с поглед Бев, сякаш я нямаше. — Не си чувствам краката.

— Завързала те е прекалено стегнато, нали? — Очите на Джей засвяткаха още по-заstraшително. — Какво си й направила?

Бев само го зяпаше.

— Ставай от леглото — нареди й той. — Трябва да я сложим да легне. Наранена е. Донеси мокра кърпа. — След това се обърна към агнето, докато му помагаше да легне на леглото: — Няма лед. Съжалявам. Щеше да е добре за главата ти.

— В трюма за риба има лед и хранителни продукти — обясни Бев с равен тон.

— Не си ми донесла кученца — бе коментарът на Джей.

— Бях заета, а и нищо не беше отворено.

— Пълно е с помияри, сигурно те е домързяло да потърсиш.

Бев отвори хладилника и изля студена вода върху една кърпа за чинии.

— Всичко е наред — обади се покорно агнето поуспокоено.

Джей бе красив и мил. Той бе приятел. Не беше страшилище като тази грозна жена.

— Ще се оправя. Няма нужда от лед.

— Никак даже не е наред. — Джей намести внимателно възглавницата под главата й. — Никак.

Той пхна ръка под шията й и премести главата й така, че да опипа тила й. Натискът на пръстите му бе прекалено болезнен и жената извика отново.

— Какво си й направила?

— Падна в лодката.

Жената не пророни нито дума и отказа да погледне Бев.

— Май си й помогнала? — попита Джей с абсолютно спокоен тон.

Той прибра блузата на агнето и я закопча, без да го докосне.

58.

Бентън свали сакото си и го пусна в уличната кофа за боклук. Една пресечка по-надолу метна бейзболната шапка в друга боклукчийска кофа и се мушна под сянката на едно скеле, за да развърже брезентовата си раница. Отвътре извади черна кърпа и я завързва стегнато около главата си. Навлече дънково яке с американското знаме, избродирано на гърба. Изчака момент на затишие, така че наоколо да няма минувачи и смени слънчевите си очила с други, с кехлибарени стъкла и различна рамка. След което нави раницата, тикна я под мишница и сви наляво по 73-та, после пак на ляво по 3-та улица и се върна отново на 75-та, като застана до ъгъла на сградата на Луси. Портиерът Джим не му обърна внимание и се вмъкна във фойето за една бърза доза хлад от климатика.

Новите технологии бяха едновременно съюзници и врагове на Бентън. Обажданията от мобилни телефони можеха да бъдат проследени не само по данните на обажданията се. Сигналите отскачаха от сателитите и се връщаха като бумеранг към географското местонахождение на човека, който звънеше. Бентън нямаше друг избор, освен по някакъв начин да го заобиколи. Докато данните показваха, че позвъняването е Тексаския затвор, сателитното препращане щеше да разкрие, че обаждането е от Манхатън, и то да ограничи площта до няколко пресечки.

Той обаче обърна това в своя полза. Всички пречки можеха да доведат до по-голямо предимство.

Бентън се обаждаше от адреса на Луси на Лексингтън и 75-та улица. Жан-Батист бе в смъртното отделение и това можеше лесно да се провери. Логиката диктуваше, че Жан-Батист нямаше как да се обади от Манхатън за нейна сметка. Тогава кой се бе обадил? Луси щеше да бъде озадачена от разговора, проведен от непосредствена близост до сградата на офиса ѝ и тъй като я познаваше достатъчно добре, Бентън бе убеден, че тя щеше да се обади от своя телефон, за да провери дали координатите, засечени от сателита, ще са същите.

Това щеше да я наведе на мисълта за някаква техническа неизправност, при която предаването на сигнала се връща към мястото на приемане, вместо към мястото на повикване. Нямахше да може да разбере как е възможно да се случи такова нещо, при положение че досега не бе ставало. Щеше да я обхване параноя. Без съмнение щеше да се ядоса, защото не понасяше немарлива работа или технически издънки. Щеше да припише гафа на телефонната компания или на своя персонал. По-скоро на второто.

Колкото до портиера Джим, когато го попитат, щеше да отговори, че точно в този момент не е видял никого да говори по мобилен пред сградата или около нея. Което щеше да е лъжа. Почти всеки в Ню Йорк се разхождаше с мобилен, долепен до ухото. Истината бе, че дори Джим да си спомняше точния момент, в който е напуснал поста си, за да се разхлади във фойето, никога нямаше да си признае.

Последната пречка бе анализът на гласа, който Луси щеше да извърши моментално, за да е сигурна, че се е обадил Жан-Батист Шандон. Това не представляваше проблем. Бентън бе прекарал няколко години в педантично изучаване и транскрибиране на гласа на Жан-Батист, след което го бе записал като дигитални файлове по такъв начин, че когато бъде възпроизведен при висока чувствителност на звука, да се долавят многопосочни шумове — в случая от вътрешността на затвора. Записът бе наставен на компютър, за да не личи снаждането. Всеки файл представляваше кратки звукови отрязъци, предназначени за гласова поща или човек, който не можеше да реагира по начин, който би предизвикал неправдоподобен отговор. Превключи от менюто в директория, на която бе дал името „Батън Руж“ и свери засеченото време върху дисплея. После провери още веднъж всички детайли от постановката.

Включи микрофона в гнездото на високоговорителя и си сложи слушалката.

Телефонът в „Инфосърч Сълюшънс“ — Последния участък — се вдигна.

— Манхатън. Разговор за сметка на „Инфосърч Сълюшънс“ на 75-та улица — произнесе той в микрофона.

— Откъде се обаждате?

— Сектор „Полунски“.

— Моля изчакайте.

Операторът ги свърза.

— Разговор за ваша сметка от сектор „Полунски“. Ще приемете ли разходите? — Да. — Няма пауза или промяна на интонацията. — Добър ден. Мога ли да знам кой се обажда? — продължи мъжкият глас, докато на екрана му се изписа, че повикването е от Тексаския затвор.

Бентън изключи докрай шума, за да изчисти живия фон на нюйоркския трафик и другите звуци, които биха се оказали фатални за разговор, който се провежда от вътрешността на затвор. Натисна „play“. Включи се зелен светлинен индикатор и *Файл едно* започна да тече.

— Когато мадмоазел Фаринели се върне, кажете ѝ Батън Руж — записаният глас на Жан-Батист бе естествен, сякаш в момента говореше самият той.

— Тя е извън офиса. Кой се обажда? Кой сте вие? — Мъжът в офиса на Луси се опитваше да разговаря с обикновен запамятаващ чип по линията. — Мога ли да ѝ предам нещо?

Разговорът бе прекъснат още преди седем секунди. Бентън изтри *Файл едно*, за да е сигурен, че фалшивото съобщение на Жан-Батист няма да бъде повторено никога от никого.

Отново забърза по оживения тротоар с наведена глава, без да изпуска нищо от очи.

59.

— Моля ви, не ме наранявайте — каза агнето.

Джей ѝ помогна да седне. Тя се разплака и застена, докато той почистваше внимателно окървавената ѝ коса, загрижен за сцепването, причинено от нанесения с животинска сила удар в извънбордовия мотор. Успокои я, че раната не е сериозна и няма спукване на черепа. Нали не виждала предметите двойни?

— Не — отвърна тя и дъхът ѝ спря, когато той отново я докосна с мократа окървавена кърпа. — Виждам добре.

Внимателното закрилническо отношение на Джей произведе обичайния ефект и тя насочи цялото си внимание към него. Чувстваше го дотолкова близък, че се осмели да му разкаже как Бев — чието име не знае — е блъснала главата ѝ в мотора на лодката.

— Ето как си нараних главата — довери се.

Той метна кървавата кърпа към Бев. Тя не помръдна, застанала наред малката стаичка, беше впила поглед в него като воден мокасин, свит за атака. Кърпата падна в краката ѝ, но тя не я вдигна.

Той ѝ нареди да я вдигне.

Бев не я вдигна.

— Вдигни я и я изпери на мивката — заповяда той. — Не искам да гледам това нещо на пода. Не трябваше да я нараняваш. Изпери пешкира и почисти спрея срещу комари от нея.

— Няма нужда да го маха — замоли жената. — Нека да остане, за да ме пази от насекомите.

— Не. Трябва да се измие. — Джей се наведе към нея и помириса шията ѝ. — Имаш прекалено много препарат по тялото. Токсичен е. Сигурно е изпръскала целия флакон върху теб. Това не е хубаво.

— Не искам пак да ме докосва!

— Нарани ли те?

Агнето не отговори.

— Аз съм тук. Няма да ти причини повече болка.

Джей се надигна от края на леглото, а Бев вдигна мократа кърпава кърпа.

— Не бива да хабим водата — отбеляза тя, — останала е съвсем малко в резервоара.

— По всяка вероятност ще вали — парира я Джей, докато изучаваше жената, сякаш е кола, която се кани да купува. — Освен това в резервоара има предостатъчно. Изпери пешкира и го донеси.

— Моля ви, не ме наранявайте.

Жената повдигна глава от възглавницата, която бе порозовяла и яркочервеното петно върху нея подсказа, че раната отново е прокървила.

— Само ме върнете вкъщи и няма да кажа на никого. На никого, кълна се в Бога!

Очите ѝ гледаха Джей умолително, тъй като бе прекрасен на вид и поне досега се държеше мило.

— Какво няма да кажеш на никого? — попита Джей, приближи се към нея и приседна на ръба на желязното легло с гнусен, изтърбушен матрак. — Какво има за казване? Ти се нарани, нали така, и ние сме добрите самаряни, които се грижат за теб.

Тя кимна неуверено, след което страхът изкриви лицето ѝ.

— Направете го бързо, моля ви — прошепна тя, а тялото ѝ се разтресе от хълцане. — Ако няма да ме пуснете, поне го направете бързо.

Бев се върна с кърпата и я подаде на Джей. Водата капеше върху леглото и се стичаше по голата му мускулеста ръка. Бев прокара пръсти през косата му и го целуна по тила, след което се притисна към него, докато той разкопчаваше блузата на жената.

— А, няма сутиен! — възкликна. — Не носеше ли сутиен? — Той се озърна наоколо в очакване на отговора на въпроса, и въпреки че бе изречен с мек глас, прозвуча зловещо.

Бев плъзна ръка по потните му гърди.

Очите на жената бяха разширени от същия вцепеняващ ужас, на който Бев бе станала свидетел в моторницата. Тялото ѝ се тресеше и голите ѝ гърди трепереха. От ъгълчето на устните ѝ потече слюнка и Джей се изправи отвратен.

— Свали ѝ останалите дрехи и я почисти — заповяда на Бев. — Само да си я пипнала отново, знаеш какво ще ти се случи!

Бев се усмихна. Предстоеше добре репетирана и дълго играна драма.

60.

И на следваща сутрин Скарпета бе все още във Флорида. Тъкмо се готвеше да отпътува, когато този път бе задържана от служител на федералните, който ѝ достави два пакета — единия от информационната служба на сектор „Полунски“, а другия — с материалите по случая Шарлот Дард — предимно копия на докладите от аутопсията и лабораторните изследвания, както и хистологични предметни стъкла.

Скарпета постави стъклото върху поставката на сложния микроскоп. Ако можеше да събере всички часове, прекарани над лабораторни проби, броят им щеше да се измерва в десетки хиляди. Макар и да уважаваше труда на хистолозите, посветили се на най-дребните структури на тъканта и на онова, което можеха да им разкажат техните клетки, никога не бе разбирала как могат да седят в тесните лаборатории ден след ден, заобиколени от части от сърца, бели дробове, черни дробове, мозък и други органи, както и от поразени или носещи симптомите на болестта тъкани, които се режеха на парченца и ставаха като гумени при потапянето им в стъкленици с фиксатор, подобен на формалина. Всяка тъкан се обвиваше в парафин или пластична смола и се разрязваше на тънки прозрачни резенчета, през които да може да преминава светлина. След като бъдеха поставени върху предметните стъкла, те се оцветяваха с различни багрила, създадени от текстилната индустрия през деветнадесети век.

Скарпета виждаше предимно розови и сини петна, но имаше напръскване и с други цветове, в зависимост от тъканта, клетъчната структура и евентуалните дефекти, които трябваше да ѝ разкрият своите тайни от другия край на увеличителното стъкло. Подобно на болестите, багрилата носеха имената на своите откриватели или изобретатели и именно тук хистологията ставаше излишно усложнена, дори досадна. Не беше достатъчно багрилата или багрилните техники да бъдат наричани просто синьо или виолетово, а трябваше да са крезолово синьо, крезолово виолетово, перлено пруско синьо,

хематоксилин на Хайденхайм (моравочервено) или трихром на Мейсън (синьо и зелено), или Биелшовски (неутрално червено), или пък любимият ѝ снобизъм — метенаминово сребро на Джоунс. Типичен пример за егоцентричното патологично наследство бе „оцветяването на Шванови клетъчни ядра от шванома по Ван Гийсон“ и Скарпета не можеше да разбере защо германският естествоизпитател Теодор Шван бе искал да нарекат на негово име една туморна клетка.

Тя погледна през микроскопа към контрахиралите ивици по маркирания в розово тъканен отрязък от сърцето на Шарлот Дард. Ядрата на някои влакна липсваха, подсказвайки некроза или мъртва тъкан, а други предметни стъкла разкриваха розово и синьо оцветяване на възпаление и минало заболяване, както и стесняване на коронарните артерии. Жената от Луизиана е била само на тридесет и две години, когато е умряла на прага на мотелска стая в Батън Руж, облечена за излизане, с ключове в ръка.

При смъртта ѝ преди осем години бе имало подозрение, че личният ѝ фармацевт ѝ е давал незаконно мощното обезболяващо средство оксиконтин, открито в дамското ѝ портмоне. Тя нямала рецепта за лекарството. В писмото до Скарпета д-р Лание изказваше предположение, че фармацевтът вероятно е избягал в Палм Дезърт, Калифорния. Д-р Лание не посочваше на какво се базира това предположение, нито излагаше причините за преразглеждането на случая Шарлот Дард.

Всичко бе много объркано по ред причини: случаят беше стар; нямаше доказателство, че лекарството идва от фармацевта и дори да идва от него, ако не е целял предумишленото ѝ убийство с оксиконтин, той не можеше да бъде обвинен в убийство първа степен; след смъртта на Шарлот Дард той отказал да разговаря с полицията, но чрез своя адвокат потвърдил, че вероятно неин семеен приятел с дископатия ѝ е дал лекарството оксиконтин, с което тя евентуално бе злоупотребила.

Няколкото копия на писма, изпратени преди осем години до д-р Лание, бяха от адвоката на фармацевта Роко Каджиано.

61.

С преместването на слънцето по дюните пред прозореца на Скарпета пропълзяваха сенки.

Листата на палмите шумоляха и някакъв мъж, който разхождаше жълтия си лабрадор по плажа, се приведе срещу насрещния вятър. Един товарен кораб се носеше по потъналия в синкава мъгла хоризонт, вероятно в посока към Маями. Ако Скарпета се увлечеше в работата си, имаше опасност да забрави къде се намира и кое време е и да пропусне поредния полет до Ню Йорк.

Д-р Лание вдигна телефонната слушалка и произнесе с пресипнал глас:

— Ало?

— Звучите ужасно — каза съчувствено Скарпета.

— Не знам какво съм пипнал, но и се чувствам ужасно. Благодаря, че ми се обаждате.

— Какви лекарства вземате? Надявам се да е нещо за изчистване на дихателните пътища и потискане на кашлицата, плюс откашлящо средство и че избягвате антихистаминовите препарати. Пробвайте лекарства, които се вземат през деня, без да предизвикват сънливост и нямат включени антихистамини или доксиламин на етикетите — стига да не искате да се обезводните и да си докарате бактериална инфекция. Избягвайте алкохола. Понижава имунните сили.

Той си издуха носа.

— Вижте, всъщност съм лекар по образование, само за ваша информация. Тъй че поназнайвам нещо за лекарствата — той произнесе това без следа от сарказъм, — затова бъдете спокойна.

Скарпета се чувстваше неловко заради препоръките си. Шефът на следствието бе изборна длъжност и за съжаление (това важи за цялата страна) много от заемащите тази длъжност не бяха лекари.

— Не исках да ви обидя, д-р Лание.

— Не сте ме обидили. Между другото, страничният ви нападател, Пийт Марино, смята, че ходите без проблеми по водата.

— Значи сте ме проверявали — каза тя, без да се впечатли. — Добре. Сега, надявам се, можем да преминем към деловите въпроси. Проверих случая Шарлот Дард.

— Отлежал, но хубав. Нямам предвид в буквалния смисъл. В него няма нищо хубаво. Само за момент, да си взема нещо за писане. Вкъщи без съмнение имаме бермудски триъгълник за химикалки, който в моя случай е любимата ми жена. Да, слушам.

— Случаят на г-жа Дард определено е смущаващ — подхвана Скарпета. — Както знаете от токсикологичните ѝ изследвания, оксиморфонът — метаболитът на оксиконтин, е само четири милиграма на литър кръв, което я поставя в групата на ниска смъртност. Съдържанието му в стомаха е отрицателно, нивото му в черния дроб не е по-високо от това в кръвта ѝ. С други думи, съмнително е смъртта да е настъпила от свръхдоза оксиконтин. Определено нивото на лекарството в организма ѝ не е толкова критично, колкото показват клиничните изследвания.

— Съгласен съм. Това бе и моето мнение през цялото време. Ако интерпретирате интоксикацията в светлината на хистологичните находки, вероятно не е имала необходимост от толкова високо ниво за случайна свръхдоза. Макар докладите и диаграмите от медицинските ѝ изследвания да не показват кожни белези от минала интравенозна злоупотреба с дрога — добави той. — Предполагам, че е обичала хапчетата, но не е увеличавала дозата.

— Определено е злоупотребявала хронично с лекарства — изтъкна Скарпета. — Сърцето ѝ ни го подсказва. Откъслечна некроза и фиброза с различна възраст, както и хронична исхемия, плюс отсъствие на коронарно артериално заболяване или кардиомегалия. По същество кокаиново сърце.

Това бе всеобхватна фраза, която не означаваше непременно, че лицето е зависимо от кокаин. Лекарства като опиати, синтетични наркотици, оксиконтин, хидрокодон, перкосет, перкодан и всички останали, до които наркоманът или наркоманката могат да прибегнат, разрушаваха сърцата им толкова, колкото и кокаинът. Такъв тъжен пример бе Елвис Пресли.

— Искам да ви питам за загубите на съзнание — подхвърли д-р Лание след известна пауза.

— Какво за тях? — Явно това е темата, за която той искаше да разговарят толкова спешно. — Никъде в папката по делото, която ми изпратихте, не се споменава за загуба на съзнание.

Тя овладя раздразнението си. Като частен консултант бе ограничена от предоставената ѝ медицинско-правна информация, при която отсъствието на уместни (или неуместни) заключения бе нещо непостижимо. Докато работеше по свои собствени случаи или като консултант по случаите на нейни колеги — също съдебномедицински патолози, из целия щат Вирджиния, не ѝ се бе налагало да се осланя на компетентността или достоверността на информацията на практически непознати лица.

— Шарлот Дард е страдала от временни загуби на съзнание — поясни д-р Лание. — Или поне така ми казаха навремето.

— Кой ви го каза?

— Сестра ѝ. Както изглежда, нека го нарека голословно твърдение, тя е страдала от ретроградна амнезия...

— Семейството ѝ няма начин да не знае за това.

— Проблемът е, че съпругът ѝ Джейсън Дард е доста мъглява личност. Никой не знае почти нищо за него, освен че е богат колкото си иска и се издържа от стара плантация. Не бих се осланял на г-жа Гидон като надежден свидетел. Макар че е възможно да казва истината относно състоянието на сестра си отпреди смъртта ѝ.

— Прочетох полицейския доклад, който е доста кратък. Кажете ми какво знаете.

Д-р Лание отговори след пореден пристъп на кашлица:

— Хотелът, където е починала, не е в най-порядъчната част на града. Намерена е била от една камериерка.

— А какво ще кажете за кръвните анализи? В материалите, които ми изпратихте, са само изследванията след смъртта ѝ. Така че не знам дали не е злоупотребявала редовно с алкохол.

— След като се свързах с вас за пръв път, успях да се добера до резултатите от кръвните ѝ изследвания преди смъртта, тъй като е лежала в болница две седмици преди да умре. Бяха забутани не където трябва, колкото и да ми е неудобно да го призная. Има там една чиновничка. Бих дал мило и драго да се отърва от нея. Но е от онези, които водят дела за щяло и нещяло. С други думи отговорът е не — не е злоупотребявала редовно с алкохол.

— За какво е лежала в болницата?

— За изследвания след последната ѝ загуба на съзнание. Тъй че може би е губила съзнание, преди да почине. Отново повтарям, вероятно.

— Добре, значи бихме могли да изключим алкохола като причина за загубата на съзнание — изтъкна Скарпета. — Д-р Лание, не бих могла да дам друго мнение, без да ми е предоставена цялата информация.

— Нямаше да е зле и на мен да бяха предоставили цялата информация. Само не ме закачайте на тема полиция.

— Как се е държала г-жа Дард по време на тези загуби на съзнание?

— Необуздано, хвърляла е разни предмети, трошала е всичко в дома си или където се е намирала. Веднъж е изпочупила колата си с чук — прозорци, врати, гюрук. Заляла кожените седалки с белина.

— Има ли го документирано в някой автомобилен сервиз?

— Случило се е през май 1995 година и ремонтът на колата е отнел цели два месеца, след което съпругът ѝ я е продал и ѝ е купил нова.

— Но това не е била последната загуба на съзнание. — Скарпета отгърна нова страница в работния бележник, докато си водеше бързи, нечетливи записки.

— Не, последната е станала през есента, на 1-ви септември 1995 година, две седмици преди смъртта ѝ. При този случай е нарязала с бръснач картини, оценени на повече от милион долара. Не е доказано.

— В дома ѝ ли се е случило?

— В гостната, доколкото разбрах.

— Свидетели?

— Само на последниците, ако мога да се осланям на разказите на сестрата и съпруга ѝ по онова време.

— Злоупотребата ѝ с лекарства определено би могла да предизвика загуба на съзнание. Друга възможност е епилепсия на слепоочния дял. Има ли данни да е претърпяла черепно-мозъчна травма?

— Поне на мен не са ми известни, а рентгеновата снимка и щателния преглед не показват стари фрактури или следи от травма. Болничните документи сочат, че след втората ѝ загуба на съзнание,

която, както казах, е станала на 1-ви септември 1995 година, ѝ е направена цялата гама от изследвания: ядрено-магнитен резонанс, мозъчен скенер и т.н. Не е открито нищо. Разбира се, епилепсията на слепоочния дял невинаги личи, а може все пак да е претърпяла някаква травма на главата, за която да не знаем. Трудно е да се каже. Но аз съм склонен да мисля, че причината е злоупотребата ѝ с лекарства.

— На базата на информацията, с която разполагам, съм съгласна. Находките от анализите са съотнесими с хронична злоупотреба, а не с единична свръхдоза оксиконтин. Единственият начин да се разбере каква е причината за смъртта ѝ, е да се поднови разследването.

— Боже господи! Там е проблемът. Полицаяте, които работиха по случая, не свършиха работа за пет пари, а и сега няма да си помръднат задниците.

— При Шарлот Дард вероятно се касае за инфаркт. Злоупотребата с лекарства е допринасящ фактор — изтъкна Скарпета. — Само това мога да кажа.

— Това, че имаме такъв идиот като Уелдън Уин на поста федерален прокурор, само ни пречи — продължи с оплакванията д-р Лание. — Откакто проклетият сериен убиец е все още на свобода, прекалено много хора си врат носовете навсякъде. Политика!

— Предполагам, че спецекипът е към вас — прекъсна го Скарпета.

— Напротив, казват, че не съм им нужен, след като не са се появили никакви трупове.

— И ако все пак се появи труп, няма ли да е нужно да знаете нещо във връзка с разследването? Дори и да са убедени, че всяка от жените е била убита? Всичко, което ми казвате, звучи все по-зле и по-зле — отбеляза Скарпета.

— Абсолютно права сте. Дори не ме поканиха да огледам местата на отвличанията. Не съм видял нито домовете им, нито колите им, нито местопроизшествията.

— А би трябвало. Когато едно лице е отвлечено и се предполага убийство, полицията трябва да ви извика да огледате всичко и за да се запознаете с всяка подробност, трябва да разполагате с пълната информация.

— „Трябва“ тук не значи нищо.

— Колко от отвлечените жени са от вашия окръг?

— Дотук седем.

— И не сте огледали нито едно място на отвличане? Съжалявам, че ви задавам същите въпроси. Но направо не мога да повярвам. И местопроизшествията вече са разчистени, предполагам?

— Случаите са замразени като леден блок. Допускам, че поне колите са запечатани, което е добре. Но не можем да подсигурием охрана на паркингите и колите завинаги, и нямам никаква представа какво е положението с домовете им. — Той спря, за да се изкашля. — Ще се случи отново. Скоро. Той се е развилнял.

62.

Небето бе станало мръсносинкаво с лека мъгла и духаше вятър. Скарпета се разрови из бумагите, докато разговаряше с д-р Лание. Едва сега видя копието на смъртния акт, сгънато и сложено в плик. Документът бе без заверка и не можеше да бъде издаден от службата на д-р Лание. Само от моргата имаха правото да изпращат на Скарпета или друга заинтересована страна копия, при това заверени. Докато Скарпета беше шеф, бе немислимо някой от чиновниците да допусне такава нечувана грешка.

Тя спомена въпросното проблемно копие на смъртния акт и добави:

— Не се опитвам да се меся в стила ви на работа, но реших, че трябва да знаете...

— По дяволите! Мога да се досетя коя е чиновничката. И въобще не си мислете, че е било грешка. Някои хора наоколо душа дават да ме накиснат, и то сериозно.

— Моминското ѝ име в смъртния акт е Де Нарди, името на бащата е Бернар де Нарди, а на майката — Силви Гелс де Нарди.

Шарлот де Нарди Дард бе родена в Париж.

— Д-р Скарпета?

Тя почти не чуваше пресипналия му глас и кашлицата. Мисълта ѝ бе прикована върху отвлечените жени, съмнителната смърт на Шарлот Дард и информационното затъмнение, което държеше шефа на следствената служба с вързани ръце. Корупцията в съдебната система на Луизиана бе всеизвестна.

— Д-р Скарпета? Там ли сте? Гласът ви нещо заглъхна.

Смъртта на Жан-Батист предстоеше съвсем скоро.

— Ало?

— Д-р Лание, мога ли да ви попитам нещо? Как научихте за мен?

— О, добре. Помислих, че връзката се е разпаднала. Индиректно насочване. При това доста нестандартно, с което ми се предлагаше да се свържа с Пийт Марино. Това ме отведе при вас.

— Нестандартно насочване от кого?

Той изчака да премине поредния пристъп на кашлица.

— От отделението за смъртни присъди.

— Да отгатна ли? Жан-Батист Шандон.

— Не съм изненадан, че се досетихте. Направих проверка, признавам си. Свързва ви доста страшно минало.

— Да не навлизаме в темата. Предполагам също, че той е източникът на информацията за Шарлот Дард. А между другото, да ви говори нещо името Роко Каджиано — адвокатът, който е представлявал мистериозния фармацевт, избягал в Палм Дезърт? Той е адвокат и на Шандон.

— Е, това не го знаех. Мислите, че Шандон има нещо общо със смъртта на Шарлот Дард?

— Обзалагам се, че той или някой от фамилията имат.

63.

Луси не бе вземала душ и обичайната ѝ работа в агенцията бе прекъсвана от моментни състояния на свръхизтощение и посттравматичен стрес, които отказваше да признае.

Сякаш бе спала с дрехите си, което беше факт — при това два пъти. Веднъж в Берлин, когато полетът беше отменен и след това на Хийтроу, когато се наложи с Руди да чака три часа, за да се качат на борда на самолета. Приземиха се на летище „Кенеди“ само преди час, след осемчасов полет. Поне нямаха багаж за губене — малкото им вещи бяха натъпкани в неголям сак, който се носеше и през рамо. Преди да напуснат Германия, си взеха душ и се отърваха от дрехите, които носеха в стая 511 на хотел „Радисън“ в Щечин.

Луси изтри всички отпечатъци от тактическата палка и без да забавя крачка, я метна през открития прозорец на един очукан мерцедес, паркиран в тиха тясна уличка, претъпкана от спрели коли. Собственикът на мерцедеса щеше да има да се пули — и да се чуди как е попаднала на предната седалка и защо.

— Весела Коледа! — промърмори Луси, докато двамата с Руди вървяха забързано в ранната утрин.

Утрото бе твърде тъмно и хладно за мухи месарки, но докато станеше следобед и тях отдавна вече нямаше да ги има там, мухите в Полша щяха да се разбудят. Много от отвратителните крилати насекоми щяха да открият леко открития прозорец на Роко Каджиано и да закръжат упорито в стаята, за да пируват с вкочанения труп. Мухите щяха да са заети със снасянето на стотици, може би хиляди яйца.

Зак Манъм, завеждащият личен състав в агенцията на Луси, нямаше нужда от друго доказателство. Беше сигурен, че шефката му не е на себе си и че нещо много лошо трябва да се случило там, откъдето току-що се бе върнала, защото тя издаваше силна телесна миризма. Дори когато двамата тренираха по цели часове в гимнастическия салон и пробягваха много мили заедно, Луси не миришеше на пот, не и по

този начин. В момента издаваше острата миризма на страх и стрес, която се появяваше след леко изпотпяване под мишниците, което обаче бе лепкаво и концентрирано, просмукваше се силно в дрехите и с времето ставаше все по-неприятно и доловимо. Реакцията бе придружена от сърцебиене, ускорено дишане, пребледняване и свити зеници. Манъм не познаваше физиологията на тази реакция, която се научи да разпознава още в началото на кариерата си като детектив в окръжната прокуратура на Ню Йорк, но не му и трябваше.

— Иди отдъхни малко — не спираше да ѝ повтаря той.

— Престани! — изръмжа тя накрая, докато вниманието ѝ бе погълнато от грамадното дигитално записващо устройство върху бюрото на Манъм.

Тя сложи слушалките и отново натисна „play“, като настрои силата на звука.

За трети път прослушваше загадъчното съобщение, което тяхната свръхмодерна система за идентифициране на телефонни обаждания бе свела до сектор „Полунски“, докато системата за сателитно проследяване сочеше, че разговорът е проведен едва ли не пред входа на сградата или дори в самата сграда. Тя удари бутона за изключване и се тръшна на стола изтощена и нервирана.

— По дяволите! По дяволите! — извика накрая. — Нищо не разбирам! Да не си прецакал нещо, Зак?

Тя разтърка клепачите си, по които бе останала спирала за мигли и направо я подлудяваше. За да изиграе ролята на съблазнително младо същество, която пасваше идеално на хотел „Радисън“ в Шчечин, се бе наплескала с първата попаднала ѝ спирала за мигли, а тя ненавиждаше спиралите и не си беше взела нищо за почистване на грима, тъй като бе скарана с козметиката. Тъй че направо изми лицето си със сапун и очите ѝ се зачервиха и подуха, сякаш бе пила цяла нощ. С редки изключения алкохолът на работното място бе забранен. Затова първите думи, които излязоха от устата на Луси при появата ѝ в офиса преди по-малко от час, бяха, че не е пиянствала, сякаш на Манъм или някой друг дори за секунда би му минала подобна мисъл.

— Нищо не съм прецакал, Луси — отвърна търпеливо Манъм, поглеждайки я загрижено.

Наближаваше петдесетте, имаше здрава физика, висок бе метър и осемдесет, гъстата му кестенява коса беше посребрена по

слепоочията и можеше да тушира при нужда силния си бронкски акцент. Манъм беше роден имитатор. Способността му да се слива с всякаква среда бе изумителна. Жените го намираха за неустоймо привлекателен и забавен, което той използваше като предимство в професията си. В Последния участък не съществуваха морални присъди, освен ако даден следовател не прояви глупостта и егоизма да наруши твърдите правила на безупречно поведение. Личните предпочитания не биваха да нарушават границите на мисиите, подлагащи живота на ежедневен риск.

— И аз нямам представа какво става тук. Защо сателитът показва нашата сграда? — настоя той. — Свързах се с „Полунски“ и Жан-Батист е там. Няма как да е бил тук, освен ако не левитира, за бога!

— Искаш да кажеш да пътува извън тялото си — отвърна заядливо Луси, която не бе в състояние да контролира несправедливото си арогантно отношение и това я караше да се чувства още по-зле. — Левитиране означава да се рееш над земята.

Усети безпомощност, тъй като иначе блестящият ѝ логичен ум не успяваше да разгадае какво се е случило в нейно отсъствие.

Манъм я погледна внимателно.

— Той е. Сигурна си, нали?

Луси познаваше гласа на Жан-Батист — мек, почти гальовен, със силен френски акцент. Никога нямаше да забрави този глас.

— Няма начин да не е той — каза тя. — Включи анализа на гласа, макар че знам какво ще покаже. Според мен от „Полунски“ трябва да докажат, че задникът, който държат в смъртното отделение, е наистина Шандон. Може шибаното му семейство да е задвижило нещо. Ако се наложи, ще ида да видя със собствените си очи грозната му мутра.

Мразеше се за това, че го мрази. Един истински следовател не можеше да си позволи да се поддава на емоции, защото преценката му се изкривяваше и последиците бяха смъртоносни. Но Жан-Батист се бе опитал да убие леля ѝ. Ето защо го мразеше. И ето защо трябваше да умре. Мъчително, надяваше се тя. Заради онова, което искаше и се опита да направи, трябваше да почувства безумния ужас, който бе причинил на другите и копнееше да причини на Скарпета.

— Да поискаме нов ДНК анализ? Луси, нужна ни е съдебна заповед. — Манъм бе наясно със съдебните и законови ограничения.

Беше ги спазвал толкова дълго, че се тревожеше, когато Луси предлагаше план, който би довел до доказателства, които можеха да провалят дадено дело пред съда.

— Бъргър може да го поиска. — Луси имаше предвид заместник-окръжния прокурор Джейми Бъргър. — Обади ѝ се и я помоли да дойде тук веднага.

Манъм не можа да сдържи усмивката си.

— Сигурен съм, че си няма друга работа и ще се зарадва на подобно разнообразие.

64.

Скарпета разстла дузината цветни фотографии с размер 20/26 см, които бе направила. Снима всеки един лист за писма от сектор „Полунски“ с ултравиолетова светлина и след това ги увеличи 50 пъти.

Сравни снимките с писмото от Шандон. Листата нямаха воден знак и бяха съставени от гъсто преплетени нишки дървесина, характерни за евтината хартия.

Видимо имаха гладка лъскава повърхност, подходяща за принтиране. Скарпета не забеляза дефекти, подсказващи, че идват от една и съща партида, което всъщност бе без значение. Дори и хартията да беше от една и съща партида, това доказателство нямаше да има тежест пред съда, тъй като защитата моментално щеше да започне да настоява, че евтина хартия като тази се произвежда в огромни партии.

Листовете не се различаваха по нищо от хартията, която самата тя използваше за своя принтер. По ирония защитата можеше да повдигне обвинение, че тя е написала писмото от Шандон и го е изпратила до себе си. Преживяла бе дори още по-абсурдни и смешни обвинения от това. Така че не се заблуждаваше. Обвинят ли те веднъж, оставаш обвиняем, а Скарпета бе обвинявана в много професионални, законови и морални нарушения, за да избягва лупата на всеки, който желаше отново да я унищожи.

Роуз мушна глава в кабинета на Скарпета.

— Ако не тръгнете на минутата, ще изпуснете и следващия полет.

65.

Джейми Бъргър си купуваше кафе от улицата, за да се спаси от травматизиращото служебно ежедневие. Тя си прибра рестото от Раул и му благодари, а той само кимна, зает с дългата опашка от клиенти. Попита иска ли сметана, въпреки че през всичките тези години му бе отказвала. Отмина с кафето и обичайния високовъглероден обяд, състоящ се от хлебче — този път с маково семе — и две пакетчета топено сирене „Филадельфия“, в бяла хартиена торбичка със салфетка и пластмасов нож. Мобилният ѝ вибрираше на колана като жилещо насекомо.

— Да — обади се тя и спря на тротоара срещу сивата гранитна сграда на окръжната прокуратура, от която на 11 септември 2001 видя как вторият самолет се врязва в Световния търговски център.

Празното пространство до река Хъдсън остави празнота и в сърцето ѝ. Когато се оглеждаше към онова, което вече го нямаше, се чувстваше по-стара от своите четиридесет и пет години. С всеки отминал етап от живота си губеше частица от себе си.

— Какво правиш? — попита Луси. — Чувам хаоса на улицата, което ще рече, че си сред полицаите, адвокатите и гангстерите, които се тълпят около сградата на съда. Колко бързо можеш да стигнеш до Тъпър Ийст Сайд, където нещата са доста по-цивилизовани?

Типично в неин стил, Луси не даваше на Бъргър възможност да се обади, за да не може да ѝ откаже.

— Нали нямаш съдебно заседание?

Бъргър отговори с „не“.

— Предполагам, че ти трябва веднага.

Реалистично погледнато, „веднага“ означаваше след четиридесет и пет минути, заради натовареното движение. Наближаваше един, когато Бъргър излезе от асансьора в сградата на Луси. Вратите му се отваряха към махагонова приемна, където на стената зад извито стъклено бюро стоеше надпис с месингови букви „Инфосърч Сълюшънс“. Вътре нямаше място за чакащи клиенти и от двете страни

на бюрото имаше врати от матово стъкло. Лявата се отваряше по електронен път при затваряне на вратите на асансьора и невидима камера, монтирана в полилея, предаваше всяко движение и звук на Бъргър по мониторите с платинен екран във всички вътрешни кабинети.

— Изглеждаш като дошла от ада. Но по-важното е аз как изглеждам — отбеляза сухо Бъргър, след като Луси я поздрави.

— Много си фотогенична — отвърна Луси с обичайната ирония. — Можеше да направиш блестяща актьорска кариера в Холивуд.

Бъргър бе тъмнокоса, с изострени черти и красиви зъби. Обличаше се безупречно в строги костюми и макар да не се мислеше за актриса, знаеше, че всеки добър прокурор театралничи по време на разпити, особено в съдебната зала. Бъргър се озърна към стената със затворени махагонови врати. Една от тях се отвори и Зак Манъм се показа, стиснал тесте компактдискове.

— Влез в моя кабинет — предложи Луси на Бъргър, — че се появи някакъв паяк.

— Тарантула — поясни Манъм. — Как я караш, шефке? — Той разтърси ръката на Бъргър.

— Още ли ти липсват добрите стари времена? — усмихна му се Бъргър.

Все още я болеше, че Манъм напусна прокуратурата, или „А“ група, както тя наричаше отдела си, макар че бе за добро и тя продължаваше да работи с него понякога.

Още един преминал етап.

— Заповядай насам — покани я Манъм.

Бъргър влезе в помещението, наричано от всички просто „лабораторията“. Стаята бе просторна и шумоизолирана като професионално звукозаписно студио. По високите рафтове бе разположена свръхсложна аудио- и видеотехника, средства за засичане и различни системи за проследяване — истинско предизвикателство към експертните познания на Бъргър — които не преставаха да я изумяват, всеки път щом прекрочеше прага на агенцията. Навсякъде мигаха светлинки и светеха екрани с непрекъснато сменящи се образи — някои от вътрешността на сградата, а други от места, които не й говореха нищо.

Върху бюрото, отрупано с модеми и монитори забеляза нещо, което ѝ заприлича на купчина миниатюрни микрофони.

— Каква е тази нова измишльотина? — попита Бъргър.

— Най-новото ти бижу. Ултрамикропредавател — отвърна Луси, като вдигна купчината и измъкна един от предавателите, прикрепен към дълга, тънка жица. — Върви с ей това. — Тя потупа малка черна кутийка с жакове и цифров екран. — Можем да го скрием в подгъва на някое твое сако „Армани“ и ако те пипнат, локаторът може да открие точното ти местонахождение чрез високочестотни и ултрависокочестотни сигнали. Честотен обхват от двадесет и седем до петстотин мегахерца. Каналите се избират с обикновена клавиатура, а това другото, което гледаш в момента — тя потупа черната кутийка, — е система за проследяване. Можем да те проследим, където и да се намираш — в колата, на мотора или на велосипеда ти. Най-обикновен кристален осцилатор, захранван от никело-кадмиева батерия. Може да следи до десет обекта едновременно, например ако мъжът ти се чука с много жени.

Бъргър не реагира на остроумието, което не бе нищо повече от остроумие.

— Водоустойчив — продължи Луси, — с много шик калъфче, може да се носи и през рамо. Има и самолетна антена, в случай че искаш да се чувстваш сигурна, когато летиш, тъй като си жена в постоянно движение.

— Някой друг път — отвърна Бъргър. — Надявам се, че не си ме повикала, само за да ми покажеш какво ще стане, ако се загубя или ме отвлекат.

— Всъщност не.

Луси седна пред един голям монитор. Пръстите ѝ се движеха бързо по клавиатурата, докато прелиташе от един прозорец в друг, навлизайки все по-дълбоко в непозната за Бъргър софтуерна програма.

— Да не си взела това от НАСА? — попита тя.

— Може би — отговори Луси, насочвайки курсора към директория, обозначена с цифра, която не говореше нищо на Бъргър. — НАСА прави много повече от това да пренася лунни камъни. — Луси млькна с вдигнат над клавиша пръст, взирайки се съсредоточено в екрана. — Имам приятелчета в Научния център на Лангли. — Тя премести мишката. — Все хубави хора, които не получават каквото

заслужават. Работим по някои доста изумителни проекти. Добре. —
Кликна върху файл, обозначен с номер и днешната дата. — Започваме.
— Луси вдигна поглед към Бъргър. — Слушай.

— Добър ден! Мога ли да знам кой се обажда? — Записаният
мъжки глас бе на Зак Манъм.

— Когато мадмоазел Фаринели се върне, кажете ѝ Батън Руж.

66.

Бъргър издърпа един стол и седна, без да откъсва очи от екрана на компютъра. Върху него стояха неподвижни изображения на гласови отпечатьци или спектрограми — цифрови отрязъци от записан човешки глас, превърнат в електрически честоти. Получените резултати представляваха черни и бели вертикални и хоризонтални ивици, които подобно на мастилените петна на Роршах събуждаха различни асоциативни представи, в зависимост от това кой ги гледа. В случая гласовите отпечатьци напомняха на Луси за черно-бяла абстрактна картина на торнадо.

Тя сподели това с Бъргър и добави:

— Това, което аз съм направила, или по-точно, което е направил компютърът, е да открие звуци от гласа на Шандон от друг източник. В случая видеозапис на интервюто ти с него след ареста му в Ричмънд. Компютърът потърси сходни думи. Разбира се, мръсникът се е постарал да ни затрудни. Никъде в интервюто с теб — продължи Луси — не споменава Батън Руж, например. Нито някога е споменавал мен, Луси Фаринели. Тоест остават „когато“, „се върне“ и „кажете й“. Много по-малко звуци, отколкото ми трябват за сравнение. Нужни са поне двайсет сходни звука за положително наслагване. Но и това, с което разполагаме, дава забележително сходство. Най-тъмните петна върху познатите ни и въпросните гласови отпечатьци си съответстват по интензивност на честотите. — Тя посочи черните петна на гласовите отпечатьци върху компютърния екран.

— Изглежда е същият глас — отбеляза Бъргър.

— Определено. В четирите думи „когато“, „се върне“ и „кажете й“. Съгласна съм.

— Хей, аз пък съм убеден — обади се Манъм. — Но няма да ни е никак лесно пред съда поради причините, които изтъкна Луси. Нямаме достатъчно сходни звуци, за да убедим съдебните заседатели.

— Забрави за съда в момента — каза най-уважаваният прокурор в Ню Йорк.

Луси натисна други клавиши и активира втори файл.

— „Започвам да докосвам гърдите й и да разкопчавам сутиена й“
— произнесе мекият учтив глас на Жан-Батист.

Тогава Луси поясни:

— Ето ги другите три фрагмента от интервю, които съдържат думите за сравнение.

— „Отначало бях малко объркан, когато не успях да сваля горницето й.“

Следващият фрагмент:

— „Но мога да кажа, че си красива“ — шепнеше Жан-Батист.

— Ето още — продължи Луси.

— „Това беше билет за връщане до Ню Йорк, тренъоре.“

Луси обясни:

— Ето ги нашите четири думи, Джейми, съвсем близки са. Както посочих, тези фрази са от видеокасетата с интервюто ти с него, преди да го призоват в съда.

На Луси й бе тежко да прослушва тези откъси от интервюто. Изпитваше смътна неприязън към Бъргър, задето бе накарала Скарпета да изгледа видеокасетата, въпреки че се налагаше да изтърпи манипулативната извратена порнография, след като той едва не я уби. Жан-Батист лъжеше и това му доставяше удоволствие. Без съмнение бе изпитвал сексуална възбуда при мисълта, че Скарпета, едновременно жертва и главен свидетел, бе негова публика. Тя трябваше да гледа и слуша в продължение на часове как той пресъздава не само онова, което бе извършил в Ричмънд, но и така наречената от него романтична среща през 1997 година със Сюзан Плес, телевизионен метеоролог от Си Ен Би Си, чието обезобразено тяло бе намерено в апартамента й в Тъпър Ийст Енд в Ню Йорк.

Тя беше двадесет и осем годишна красива афроамериканка, смазана и хапана по същия чудовищен начин, както и останалите жертви на Шандон. Само при нейното убийство бе открита семенна течност. По-късните жертви от Ричмънд бяха намерени голи само от кръста нагоре и не бе открита семенна течност, а само слюнка. Този факт навеждаше на извода, базиран отчасти на ДНК анализа, че фамилията Шандон бе изплела гъста престъпна мрежа с цел обогатяване, в която чудовищните извращения се практикуваха като форма на садистичен спорт. Жан-Батист и Джей Тали просто си

доставяха удоволствие. При убийството на Сюзан Плес двамата братя си бяха подали щафетата — чаровният Джей бе прелъстил и изнасилил Сюзан, след което я беше прехвърлил на грозния си импотентен брат.

Луси, Бъргър и Манъм разглеждаха звуковите спектрограми на компютърния екран. Въпреки че гласовият анализ не бе точна наука, и тримата бяха убедени, че човекът, оставил съобщението, и Жан-Батист Шандон бяха едно и също лице.

— Можех да мина и без тази техника. — Бъргър прокара пръст по видеоекрана и остави по него едва забележима следа. — Така или иначе щях да позная гласа на кучия син.

Луси обясни, че сателитното проследяване сочи непосредствена близост със сградата, докато данните показват, че обаждането е направено от другия край на страната, в сектор „Полунски“, Тексас.

— Как да разбираме това?

Бъргър поклати глава.

— Освен ако няма някаква техническа неизправност или някакво друго обяснение, което ми убягва, поне за момента.

— Преди всичко искам да знам със сигурност, че Жан-Батист Шандон е все още в смъртното отделение в Тексас и че екзекуцията му е насрочена за седми май — заяви Луси.

— Няма шега — измърмори Манъм, докато щракаше непрекъснато с химикалката — нервен навик, който подлудяваше всички, които го познаваха.

— Зак? — Бъргър повдигна веждата си с вперен в химикалката поглед.

— Извинявай. — Той я пхна в предния джоб на колосаната си бяла риза. — Ако не ви трябва, ще проведе няколко телефонни разговора. — Погледна и двете.

— Засега не. Ще те потърсим по-късно — отговори Луси. — И ако някой ме търси по телефона, казвай, че никой не знае къде съм.

— Още не си готова да се появиш? — усмихна се Манъм.

— Не.

Той напусна стаята и вратата с дебела тапицерия издаде едва доловим тъп звук.

— А Руди? Надявам се, че е в апартамента си, където взема душ или е легнал да поспи. Като те гледам, и ти май трябва да го последваш.

— И двамата работим. Той е в кабинета си от другата страна на приемната и е потънал в киберпространството. Руди е интернет наркоман.

— За да получа заповед за вземане на клетки от Шандон за ДНК анализ — изтъкна Бъргър, — трябва да представя убедителна причина, Луси. А един записан телефонен разговор — няма да свърши работа. Знам колко мразиш нещо да изтече от този офис... Особено след като не сме наясно какво означава това телефонно обаждане.

Бъргър се усмихна и в очите ѝ се мярна лека тъга, докато разглеждаше строгото решително изражение върху лицето на Луси, все още гладко и греещо от младост, лице с чувствени, плътни устни с цвят на тъмна, червена пръст.

Ако е истина, че хората започваха да умират от деня на своето раждане, Луси сякаш правеше изключение. Всичко човешко ѝ бе чуждо и Бъргър се опасяваше, че Луси няма да живее дълго. Представяше си властното ѝ младо лице и силното ѝ тяло върху масата за аутопсия от неръждаема стомана с пронизан от куршум мозък и колкото и да се опитваше да изтрие този образ от въображението си, не успяваше.

— Нелоялността, макар и породена от слабост, е непростим грях — съгласи се Луси, озадачена и смутена от погледа на Бъргър. — Какво има, Джейми? Да не би да смяташ, че нещо изтича оттук? Господи, ето какво сънувам, когато имам кошмари. Кошмарите, с които живея. Страхувам се от това повече от смъртта. — Тя започна да се самонавива. — Само да хвана някой предател... добре, един Юда в тази организация стига и тогава всички загиваме. Затова трябва да съм твърда.

— Да, твърда си, Луси. — Бъргър се изправи, хвърляйки бегъл поглед към образа на уловения глас на Шандон на монитора. — Тук, в Ню Йорк, вече имаме едно все още незакрито и нерешено дело: Сюзан Плес.

Луси също се изправи с поглед, впит в Бъргър, предусещаше какво ще ѝ каже.

— Шандон е обвинен в нейното убийство и ти знаеш причината, поради която се отказах и вместо да повдигна обвинение го прехвърлих в Тексас.

— Заради смъртното наказание.

67.

Двете се спряха пред звукоизолираната врата. Отвсякъде светеха монитори, сменяха се образи от телекамери с ограничено приемане и мигаха ярки светлинки в бяло, зелено и червено, сякаш Луси и Бъргър се намираха в космическа пилотска кабина.

— Знаех, че в Тексас щеше да бъде осъден на смърт, както и стана. Седми май — промърмори Бъргър. — Тук за него нямаше да има смъртна присъда, не и в Ню Йорк. — Тя пъкна служебния бележник в куфарчето си и го затвори. — Очаквам някой ден окръжният прокурор да разреши инжекцията, но по всяка вероятност това няма да стане през моя мандат. Но според мен, Луси, въпросът сега е искаме ли Шандон да умре? И за да бъдем по-точни, искаме ли човекът в сектор „Полунски“ да бъде екзекутиран, без да сме сигурни кой е той. Никой съдия няма да издаде съдебна заповед за вземане на ДНК проба — изтъкна отново Бъргър с обичайния си самоуверен тон.

— Не и без убедителна причина. Получа ли я, ще се опитам да го екстрадирам в Ню Йорк и да възбудя процес срещу него за убийството на Сюзан Плес. На база на ДНК-то от слюнката му ще получим присъда дори и да знаем, че семенната течност във вагината ѝ не е негова, а на Джей Тали, неговия брат близник. Адвокатът на Шандон, Роко Каджиано, ще пусне в ход всички мръсни трикове, ако изобщо успеем да възобновим това дело.

Луси избегна темата Роко Каджиано. Изражението ѝ не издаваше нищо. Отново започна да ѝ се гади. Искаше ѝ се тази вълна да премине. Наложил си да я пропъди. Няма да повръщам, заповяда си тя.

— Със сигурност ще представя семенната течност на Джей Тали като доказателство и ето къде делото ще стане хлъзгаво. Защитата ще оспори, че Джей Тали — в момента издирван от закона — е изнасилил и убил Сюзан и всичко, което ще мога да докажа по безспорен начин е, че Шандон е впивал зъбите си в нея. С други думи — Бъргър вече бе влязла в ролята си на обвинител в съдебната зала, — надявам се, че донорът на семенната течност ще бъде без значение за съдебните

заседатели, които ще са ужасени от факта, че слюнката, открита по следите от ухапвания, доказват, че Шандон я е изтезавал. Но не бих могла да докажа, че той я е убил и че тя изобщо е била жива, когато е започнал да я хапе.

— Мамка му! — извика Луси.

— Може и да бъде осъден. Може съдебните заседатели да повярват, че тя е страдала ужасно, че убийството е жестоко и безсмислено. Възможно е той да получи смъртна присъда, но в Ню Йорк тя не се изпълнява. Тъй че ако бъде осъден, вероятно ще получи до живот, без право на обжалване и тогава ще трябва да живеем с него, докато умре в затвора.

Луси сложи ръка върху бравата и се облегна на облицованата с дебела звукоизолираща материя врата.

— Винаги съм искала той да умре.

— А аз съм доволна, че беше изпратен в Тексас — отвърна Бъргър. — Но освен това искам ДНК-то му, за да съм сигурна, че не кръстосва някъде по улиците, докато оглежда следващата си жертва...

— Която може да е някоя от нас — додаде Луси.

— Искам да проведе няколко телефонни разговора. Първо ще кажа на някой съдия, че възнамерявам да отворя отново случая с убийството на Сюзан Плес и че искам съдебна заповед за ДНК-то на Шандон. След което ще се свържа с губернатора на Тексас. Без негово разпореждане Шандон не може да отиде никъде. Познавам достатъчно добре губернатор Корли и очаквам сериозна съпротива от негова страна, но поне вярвам, че ще ме изслуша. Неговият щат се гордее, че избавя света от убийци. Ще ми се наложи да сключа сделка с него.

— Когато дойде време за избори, им помага всичко друго, но не и правосъдието — забеляза цинично Луси и отвори вратата.

68.

В Полша бе предобед и един техник по поддръжката, на име Георг Скржипек, бе изпратен в стая 513 на хотел „Радисън“ да оправи запушен канал в банята, който издаваше неприятна миризма.

Той почуква на вратата и извика няколко пъти „техническа поддръжка“. След като никой не му отговори, влезе, за да открие, че гостите са напуснали хотела, оставяйки след себе си легло с намачкани чаршафи, изпоцапани със сперма, и огромен брой празни бутилки от вино, пепелници, пълни със смърдящи угарки върху нощните масички.

Вратата на гардероба бе отворена, по пода се търкаляха закачалки и когато влезе в банята откри обичайната мръсотия. Казанчето на тоалетната не бе пуснато, ваната бе пълна с мръсна вода и на поставката до мивката имаше тлъсти мухи, накацали по недоядено парче шоколад. Мухите бръмчаха и се блъскаха в лампата над огледалото, а някои се удряха като изтребители в главата на Скржипек.

Свини.

Той надяна големи гумени ръкавици и потопи ръце в студената кирлива вода във ваната, напипвайки канала, задръстен от валма дълга черна коса.

Свини.

Водата започна да се изтича от ваната. Той метна мокрото кълбо косми в тоалетната чиния, като се опита да прогони мухите от лицето си, наблюдавайки с отвращение как пълзят върху парчето шоколад. Свали ръкавиците и започна да шляпа с тях тлъстите, гнусни гадини.

Не че за него мухите бяха екзотични насекоми, но никога не бе виждал толкова много на едно място, не и през този студен сезон на годината. Той мина покрай леглото и забеляза отворения прозорец — типична гледка дори и през зимата, тъй като много от гостите на хотела бяха пушачи. Когато се пресегна да го затвори, забеляза още една муха да се промъква върху черчевето. Тя се стрелна нагоре като дирижабъл, след което забръмча из стаята. Нахлуващият въздух бе примесен с миризма, която му напомни за вкиснато мляко или

развалено месо. Той подаде глава през прозореца. Смядта се носеше от съседната стая вдясно. Стая 511.

69.

Колата бе паркирана на 114 улица в източен Харлем, през един блок от ресторант „Рао“.

В предишния си живот Бентън винаги получаваше маса в „Рао“, защото беше от ФБР и се ползваше с особен статут сред фамилията, която от сто години държеше известния италиански ресторант. Тук вечно беше пълно и вече бе трудно да се каже кой се храни в него. Малкото на брой, покрити с карирани покривки маси, се посещаваха често и от знаменитости. Ченгетата имаха особена слабост към него. Кметът на Ню Йорк го избягваше. В момента обаче Бентън можеше единствено да си позволи да паркира на 114 улица очукания си черен „Кадилак“, който купи за 2,500 долара в брой.

Включи мобилния телефон. Седеше, без да сваля поглед от огледалата, като оглеждаше изпадналите типове, които се шляеха по улицата и си търсеха белята поради липса на друго занимание. Телефонът се водеше на пощенската кутия на някаква жена от Вашингтон, която не съществуваше. Сателитното проследяване на мястото, откъдето се водеше разговорът, бе без значение. След две минути чу сенатор Франк Лорд да разговаря с член на екипа, който не знаеше, че сенаторът бе активирал опция „две“ на мобилния си телефон и сега можеше да предава своя разговор, без никой друг да разбере.

Сенаторът говореше на живо по телевизията, но неочаквано си погледна часовника и поиска почивка. Бентън чуваше всичко, което сенаторът казва.

— ... най-големият обструкционист на света. Не е ли истина? — каза сенатор Лорд, който по принцип бе сдържан, но когато се наложеше, ставаше твърд. — Проклетият Стивънс!

— Издигнал е обструкциите до форма на изкуство, не ще и дума — чу Бентън друг мъжки глас.

Сенатор Лорд знаеше, че в момента Бентън слуша. Доверието на Бентън бе разклатено от съмнения. Опитваше се да си го представи,

облечен както винаги в елегантен консервативен костюм, с изправена като на генерал стойка.

Срещата на четири очи сигурно бе предвидена. Сенаторът се бе оттеглил на безопасно разстояние. Не би го направил без оправдателна причина, иначе би било странно съвпадение да излезе, точно когато Бентън трябваше да се обади при включена опция „две“, както го бе предупредил.

Освен това, сети се Бентън с облекчение, сенаторът явно бе включил мобилния си на опция „две“. Иначе Бентън нямаше да може да подслуша разговора му. Не ставай мнителен и не избързвай с изводите, напомни си той. Ти не си глупав и сенатор Лорд не е глупав. Мисли ясно.

Разговорът му напомни колко му липсваха старите приятели и познати. Гласът на сенатор Лорд — доверен приятел на Скарпета и човек, който би направил всичко за нея — накара гърлото му да се свие. Бентън сви юмруци и стисна телефона толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

Мъжът, по всяка вероятност член на екипа, попита:

— Искате ли да ви донеса нещо за пиене?

— Не сега — отвърна сенатор Лорд.

Бентън забеляза мускулест младеж с разголена гръд да се приближава небрежно към ръждясалия му, очукан „Кадилак“. Хвърли му заплашителен поглед — универсалното предупреждение — и младежът отмина в друга посока.

— Той няма да бъде назначен, сър — отговори членът на екипа, без да си дава сметка, че всяка дума, която произнася, стига до мобилен телефон „Нокия“ в Харлем.

— Аз съм по-голям оптимист от теб, Джеф. Нещата могат да се преобърнат и да те изненадат — произнесе сенаторът, който бе председател на законодателната комисия и най-влиятелният политик в областта на прилагането на федералните закони, поради факта, че контролира финансирането, а всичко в крайна сметка опираше до пари, дори и най-гнусните престъпления.

— Искам да си тръгнеш и да се обадиш на Сабат. — Сенатор Лорд имаше предвид Дон Сабат, директора на ФБР. — Увери го, че ще получи всичко необходимо за оборудването на новия му кибер-криминален сектор.

— Да, сър. — Членът на екипа звучеше изненадано. — Ще превърнете деня му в празник.

— Той работи свястно и се нуждае от помощта ми.

— Не съм напълно съгласен с вас, господин председател, в смисъл, че имаме други доста по-наболели проблеми и това ще предизвика доста...

— Благодаря, че си загрижен — отрязва го сенаторът. — Трябва да се връщам там и да накарам тези идиоти да помислят за хората, вместо да си играят на политическо надмощие.

— Знаете кои не ви долюбват.

Сенаторът се разсмя.

— Това значи, че съм на прав път. Поздрави Сабат от мое име и му кажи, че нещата са задвижени и вървят добре. Ободри го, знам, че той се безпокоеше. Сега трябва да сме по-прилежни от всякога.

Линията се прекъсна. До няколко часа в Нюйоркската банка на „Медисън“ номер 63 щяха да бъдат преведени пари по различни сметки и Бентън щеше да може да тегли суми с банкови карти, издадени на различни фиктивни имена.

70.

На един от компютрите в кабинета на Луси започна да мига светлинна. Новината бе достигнала телеграфните агенции. Роко Каджиано, адвокат на небезизвестния скандален процес, изглежда се бе самоубил в хотел в Полша. Тялото му било открито от един техник по поддръжката, който усетил тежка миризма, идваща от съседна хотелска стая.

— Как така, по дяволите...? — Луси удари един клавиш, за да деактивира мигащата светлинка и премести мишката на „принт“.

Интернет търсачките предоставиха всякаква информация, свързана с Роко Каджиано. А такава имаше предостатъчно. Роко обичаше да чете за себе си и често бе спряган по новините, тъй че всеки път, когато Луси попадеше на статия за него или негов клиент, изпитваше смущение, каквото не бе изпитвала никога досега. Не успя да се овладее достатъчно и да спре да си представя как Руди помага на Роко да се застреля в главата.

Насочено нагоре.

Дулото да е насочено нагоре.

Луси бе научила тази тънкост от леля си Кей. Каква ли щеше да е реакцията ѝ, ако научеше какво е извършила скъпоценната ѝ племенничка заедно с Руди.

— По-малко от четиридесет и осем часа? — Руди се бе надвесил над рамото ѝ и тя усети във врата си канеления дъх на дъвката, която дъвчеше.

— Май лошият ни късмет от Шчечин продължава. Заради един техник по поддръжката и някакъв запушен канал. — Луси четеше съобщението на „Асошиейтед Прес“.

Руди бе седнал до нея, подпрял брадичка върху ръката си. Приличаше ѝ на момче, току-що загубило първия си мач в детската лига по бейзбол.

— След цялото планиране. Мамка му! Успя ли да измъкнеш доклада от медицинската експертиза? Боже, само не ми казвай, че е на

полски език!

— Успокой топката! Чакай да изляза от това... — тя кликна мишката — и да вляза в нещо друго... Обичам Интерпол...

Последния участък се смяташе за част от масивната международна мрежа на Интерпол. За да извоюва тази привилегия, Луси естествено, трябваше да издържи проверката за сигурност, както и да плаща годишна абонаментна вноска колкото за една малка държава. Тя извърши търсенето и само за секунди върху екрана се появиха протоколите за смъртта на Роко Каджиано, преведени от полски на френски език.

— О, не — простена тя и се завъртя със стола, поглеждайки към Руди. — Как си с френския?

— Знаеш как съм. Владея го само с езика.

— Колко си вулгарен. Компютър само с една програма. Ех, момчета! Само това ви е в ума.

— Невинаги мисля само за едно нещо.

— Да бе, извинявай! Ти мислиш само за едното нещо, но по два, три или милион пъти на ден.

— А вие, мам'зел Фаринели?

— О, господи, много ти е зле френският.

Тя погледна часовника си с вграден радиолокатор за спешни случаи.

— Мислех, че носиш това нещо само когато летиш. — Руди почука по него.

— Не го пипай, че ще го разстроиш — заяде се тя.

Той продължи да държи ръката ѝ и да разглежда часовника, чумерейки се над яркосиния циферблат и клатейки глава насам-натам като глупак. Луси се разсмя.

— Някой ден ще развия това голямо копче ей тук — той отново почука часовника, без да пуска ръката ѝ — и ще измъкна тази антена докрай. Тогава да те видим как ще си плюеш на петите...

Мобилният телефон на Луси извънтя и тя го измъкна от калъфа на колана си.

— Ще се спускам от смях, когато бреговата охрана добръмчи на онези ми ти „Ф-15“...

— Да — произнесе тя безцеремонно по телефона.

— Колко си любезна с хората само — прошепна Руди в ухото ѝ.
— Ако умра, ще се ожениш ли за мен?

По линията имаше смущение.

— Кой се обажда? — попита Луси високо. — Не ви чувам. —
Смущението се усили. Луси сви рамене и прекъсна връзката. — Не
познавам номера, а ти?

Тя вдигна телефона към Руди и му показва номера, който някой
току-що бе използвал, за да ѝ се обади.

— Не. Девет-три-шест...? На коя област е този код?

— Ей сега ще разберем.

Не бяха нужни специални търсачки или Интерпол, за да напечата
телефонния номер и да разбере чий е. На компютърния екран се появи
Тексаски затвор, сектор „Полунски“. Имаше и географска карта.

— Не отговори на въпроса ми — каза Руди, който продължи да
флиртува, въпреки че бе наясно колко важно бе обаждането.

— Защо да се омъжвам за теб, щом ще си умрял? — промърмори
тя, без да го слуша.

— Защото не можеш да живееш без мен.

— Не мога да повярвам. — Тя се взря в екрана. — Какво, по
дяволите, става тук? Накарай Зак да се обади на леля ми и да се увери,
че е в безопасност. Нека ѝ каже, че е възможно Шандон да е на
свобода. Мамка му! Той се подиграва с нас!

— Защо не ѝ се обадиш сама? — недоумяваше Руди.

— Това лайно се подиграва с нас! — Очите ѝ горяха.

— Защо ти не се обадиш на Скарпета? — настоя Руди.

Луси моментално изтрезня.

— Не мога да говоря с нея в момента. Просто не съм в
състояние. — Тя го погледна. — Ти как си?

— Ужасно.

71.

Бентън не се обади, защото не искаше разговорът да бъде записан.

Техническите средства, с които Луси най-вероятно разполагаше и без които не можеше да живее, едва ли включваха мобилен телефон, който записва автоматично водения в момента разговор, особено след като толкова малко хора имаха номера на мобилния ѝ телефон и тя едва ли би ги записвала тайно. Тази „дяволия“ беше далеч по-проста от последната и нямаше опасност Луси да направи анализ на гласа, за да разчете какво е искал да каже безсмисленият запис.

Бентън просто бе снадил фрагменти от гласа на Жан-Батист със смущения по линията, за да създаде впечатление за опит за разговор от затворническа килия. Тя трябваше вече да е разбрала откъде бе дошло обаждането.

Луси щеше да се вбеси. А когато беше вбесена, нищо не бе в състояние да я спре. Жан-Батист Шандон се подиграваше с нея. Щеше да си помисли точно това, а Бентън познаваше Луси достатъчно добре, за да е сигурен, че тя мрази Шандон. А омразата пречеше на ясното мислене. Щеше да недоумява как е възможно Шандон да ѝ се обажда едновременно от „Полунски“ и от Ню Йорк, ако въобще можеше да разчита на сателитната си техника.

В крайна сметка Луси винаги се доверяваше на своята техника.

Само още едно обаждане от „Полунски“ и тя вече щеше да повярва, при това сериозно, че Шандон сигурно има мобилен телефон, който се води на адреса на Тексаския затвор. Съвсем малко ѝ оставаше, за да повярва, че Жан-Батист Шандон е избягал от затвора.

Скарпета щеше да реши, че трябва да се срещне с него очи в очи през защитно стъкло, вътре в сектор „Полунски“. Шандон щеше да откаже да се види с другия, което бе негово право.

Да, Кей, да. За твое добро е, за твое добро. Моля те. Срещни се лице в лице с него, преди да е станало късно. Остави го да говори!

Бентън започваше да полудява.

Батън Руж, Луси!
Шандон каза Батън Руж, Луси!
Слушаш ли ме, Луси?

72.

На Жан-Батист не му трябваше радио с двуполюсна антена, за да научи сензационната новина.

— Хей, Косматко! — крещеше Звяра. — Чу ли новината? Сигурно не си, защото нямаш шибано радио като мен. Познай какво? Познай какво чух току-що. Твоят адвокат е лапнал пистолета в Полша.

Жан-Батист движеше химикалката като хирург, изписвайки думите „в смъртното отделение и в предните редици на живота“.

Докосна с върха на пръстите си следите, оставени по бялата хартия, докато съставяше писмо до Скарпета, което щеше да ѝ бъде предадено от неговия адвокат, когато научи, че той вероятно е мъртъв. Това ни най-малко не трогна Жан-Батист, но бе любопитен да узнае дали нарочно го бе направил или си бе играл с пистолета.

Новината за самоубийството предизвика взрив от обичайните мръсни ругатни, жестоки закачки и въпроси.

В смъртното отделение информацията бе скъпоценност. Всяка новина бе добре дошла. Мъжете бяха изгладнели за слухове, клюки, информация и още информация. Тъй че за тях днешният ден бе събитие. Никой от затворниците не беше виждал Роко Каджиано, но винаги когато името на Жан-Батист се спомене в новините, се споменаваше и това на Роко, и обратното. Смъртта на Роко представляваше интерес за пресата само защото той представляваше прословутия Жан-Батист, иначе казано Косматко, иначе казано Миничеп, иначе казано Върколака или ох... Как го нарече днес Звяра — вечно изобретателния Звяр?

Враг номер едно на пубиса.

Беше го написал на сгънато листче, което бе промушено под вратата на Жан-Батист, и в него бяха увити косми от гениталии, гениталиите на Звяра. Жан-Батист сдъвка бележката, усещайки вкуса на думите, а космите издуха навън през решетката на килията.

— Ако бях адвокат на Върколака и аз щях да лапна пистолета! — провикна се Звяра.

Последваха бурен смях и ритниците на затворниците по стоманените врати.

— Млъквайте! Какво, по дяволите, става тук?

Шумотевицата не продължи дълго. Надзирателите моментално въдвориха ред в кошарата и две очи надникнаха през решетките на вратата на Жан-Батист.

Жан-Батист усети слабата енергия на погледа. Не му отвърна.

73.

— Искаш ли да проведеш телефонен разговор, Шандон? — попита гласът, принадлежащ на очите. — Адвокатът ти е мъртъв. Самоубил се е. Открили са тялото му в хотелска стая в един полски град, на който не мога да произнеса името. Май е бил мъртъв от доста време. Самоубил се е, защото е бил издирван от полицията. Излиза, че те е представлявал престъпник. Това е всичко, което знам.

Жан-Батист седна на леглото и прокара пръсти по белия лист.

— Кой сте вие?

— Надзирател Дък. Искаш ли да проведеш телефонен разговор или не?

— Не, мерси.

— Само след десет кратки дни задникът ти ще получи едно „не, мерси“ — не му остана дължен Дък. — Съжалявам, че адвокатът ти си е пръснал мозъка и гние в някаква хотелска стая. Сигурен съм, че доста си се вкиснал от това.

— Лъжи — отвърна Жан-Батист, надигна се от леглото и пристъпи до вратата, като уви пръстите си, обрасли в кичури козина, около железните пръти на решетката на малкото прозорче.

Страшното му като маска лице стресна Дък, който изпитваше ужас от отвратителния нокът на палеца му, дълъг два сантиметра. Незнайно защо Жан-Батист никога не го режеше.

— Лъжи — повтори той.

Никога не можеше да определи накъде гледат асиметричните му очи, нито какво виждат, а козината, покриваща челото и врата и стърчаща на кичури от ушите му, изпълваше Дък с ужас.

— Махни се от вратата. По дяволите, вониш по-зле от куче, което се е овъргаяло в мърша. Ще ти отрежем проклетия нокът!

— Мое законно право е да си пускам дълги нокти и коса — отвърна тихо Жан-Батист със зинала в усмивка уста, която напомни на надзирателя за огромната паст на акула.

Представи си как тези редки, остри, бебешки зъби се впиват в женската плът, как хапят гърдите им като побесняла акула, докато косматите ръце смазват лицата им на пихтия. Шандон си набелязваше само красиви преуспели жени със сексапилни тела. Големите гърди и зърна бяха негов фетиш.

— За някои престъпници това са обувките и краката — обясняваше криминалният психолог преди около месец, докато си пиеше кафето.

— Да, чувал съм подобни истории за обувки. Тези откачалки се вмъкват в домовете, за да крадат дамски обувки.

— Случва се доста по-често, отколкото си мислиш. Самата обувка предизвиква сексуална възбуда у престъпника. Често пъти в такива случаи той изпитва нужда да убие жената, която носи фетиша. Много серийни убийци започват като крадци на фетиши, като се вмъкват по домовете и крадат обувки, бельо или други предмети, които за тях имат сексуално значение.

— Значи Върколака трябва да е крал сутиени, когато е бил малко космато момче.

— Напълно е възможно. Той явно прониква в домовете с лекота и това се връзва със серийните крадци, които по-късно се превръщат в серийни убийци. Проблемът със серийните крадци е в това, че жертвата не усеща, че някой е влизал в дома ѝ и че нещо е взето. Колко от жените, които не могат да си намерят едната обувка или бельото, ще си помислят, че в дома им е влизал крадец?

Дък сви рамене.

— По дяволите, жена ми все не си намира нещата. Само ѝ виж гардероба. Ако някой е фетишист на тема обувки, то това е Сали. Само че няма как някой тип да проникне в дома на една жена и да задигне гърдата ѝ. Явно някои от тях си падат по разчленяване на телата.

— То е същото като цвета на косата, цвета на очите или друго нещо. Престъпникът има за фетиш всичко, което отключва сексуалната му възбуда, а то в някои случаи има садистичната нужда да унищожи фетиша. В случая това е жена с определен размер и форма на гърдите.

Дък го разбираше, но не съвсем. Той също харесваше гърди. И изпитваше перверзна наслада от образи, някои от които бяха насилнически.

74.

Стъпките на надзирателя заглъхнаха по металната пътека.

Жан-Батист отново седна на леглото с купчина чиста, бяла хартия в скута си. Той почука с химикалката и сътвори друга поетична фраза, която измъкна от уникалния си ум и размаха като яркочервено знаме, плющящо в ритъм с химикалката. Душата му преливаше от поезия. Изливаше думите в образи и дълбокомислията се търкаляха едно след друго в съвършен ритъм, без никакво усилие.

Навиваха се в съвършен ритъм. Той опипваше изящната калиграфия отново и отново, когато натискаше силно с химикалката по листа.

Изливаха се в съвършен ритъм.

Така е по-добре, реши той и почука отново с химикалката върху хартията.

Чук-чук, чук-чук, чук-чук.

Можеше да забави или да ускори ритъма, да го намали или усили в зависимост от музиката на кръвта, която бе запомнил след всяко убийство.

Чук-чук с химикалката.

„Драги Роко — реши да напише Жан-Батист. — Ти не би посмял да споменеш Полша пред някой, който би ти сторил зло, сигурен съм в това. Прекалено голям страхливец си.“

Чук-чук-чук.

„Но тогава кой? Може би Жан-Пол“ — пишеше той до мъртвия си адвокат.

Чук-чук-чук-чук-чук-чук-чук...

— Хей, Косматко! Настроил съм си радиото — изкрещя Звяра. — Ооох, колко жалко, че не можеш да го чуеш. Познай какво? Пак говорят за твоя адвокат. Още една прясна новина. Оставил е писмо, разбра ли? В него пише, че го е убило това, че си негов клиент. Схвана ли?

— Млъквай, Звяр.

- Живот ли искаш, Звяр?
- Шегите ти смърдят, копеле.
- Искам да пуша! Защо не ми дават да пуша, мамка им!
- Вредно е за здравето, копеле.
- Пушенето те убива, скапано лайно. Така пише на кутията.

75.

Диетата на Аткинс се отразяваше добре на Луси, тъй като никога не обичаше сладки неща и нямаше нищо против да пропусне макароните и хляба.

Най-опасната ѝ глезотия бяха бирата и виното и тя се въздържа и от двете в луксозния мезонет на Бъргър в Сентръл Парк Уест.

— Няма да те насилвам — каза Бъргър и върна бутилката Pinot Grigio върху най-горната лавица на хладилника в красивата ѝ кухня с шкафове от кестенов фурнир и гранитни плотове. — И аз се чувствам по-добре без него. Вече нищо не мога да запомня.

— Ще се чувствам по-добре, ако от време на време забравяш по нещо — заяви Луси. — Ще се чувствам много по-добре, ако и аз забравях.

За последен път бе идвала в апартамента на Бъргър преди три месеца. Съпругът на Бъргър се напи и двамата с Луси започнаха да се заяждат, докато накрая Бъргър помоли Луси да си тръгне.

— Вече е забравено — увери я Бъргър с усмивка.

— Той не е вкъщи, нали? — застрахова се Луси. — Обеща ми, че няма да има проблеми, ако дойда.

— Мислиш ли, че бих те излъгала?

— Ами...

Шеговитите реплики, които си разменяха, прикриваха ужаса им от случката. Бъргър никога не бе ставала свидетел на подобни изпълнения в едно предполагаемо цивилизовано общуване. Беше истински разтревожена, че Луси и съпругът ѝ ще започнат да си разменят удари и Луси ще победи.

— Той ме мрази — отбеляза Луси и извади от задния джоб на отрязаните си джинси сгънати листове хартия.

Бъргър не отговори, докато пълнеше две високи бирени чаши с искряща вода и се върна до хладилника за купа с току-що нарязани лимониви резенчета. Дори когато бе облечена неглиже в мек бял памучен анцуг с къси чорапи на краката, тя не изглеждаше размъкната.

Луси започна да се суети и тикна листовете обратно в джоба си.

— Мислиш ли, че някога ще се отпуснем истински, Джейми? Вече не е същото...

— Няма как да бъде същото, нали?

Бъргър изкарваше стотинки като прокурор. А съпругът ѝ правеше далавери с недвижими имоти и по мнението на Луси бе само с една идея по-добър от Роко Каджиано.

— Сериозно, кога ще се върне вкъщи? Защото ако е скоро, аз си тръгвам — каза Луси, като я гледаше право в очите.

— Нямахте да си тук, ако щеше да се връща скоро. В момента е на една среща в Скотсдейл, Аризона. В пустинята.

— С влечугите и кактусите. Там му е мястото.

— Престани, Луси. Моят неудачен брак няма никаква връзка с ужасните мъже, които майка ти предпочете пред теб, докато ти растеше. Вече сме го обсъждали.

— Просто не разбирам защо...

— Моля те, не зачеквай темата. Миналото си е минало. — Бъргър въздъхна и върна бутилката „Сан Пелегрино“ в хладилника. — Колко пъти да ти го повтарям?

— Да, миналото си е минало, ами я дай да се захващаме с това, което наистина има значение.

— Не съм казвала, че няма значение. — Бъргър пренесе напитките им в дневната. — Сега се радвам, че си тук. Тъй че нека да ни е добре, ти какво ще кажеш?

Прозорците гледаха към река Хъдсън и тази страна на сградата се смяташе за по-малко привлекателна от фасадната, която бе с изглед към парка. Но Бъргър обичаше водата. Обичаше да гледа как кръстосващите кораби спират на доковете. Ако бе искала дървета, както много пъти беше обяснявала на Луси, нямаше да живее в Ню Йорк. А ако бе искала вода, обикновено парираше Луси, не е трябвало да живее в Ню Йорк.

— Хубав изглед. Никак не е зле за по-евтината страна на сградата — заяде се Луси.

— Невъзможна си.

— Това го знам.

— Как те търпи горкият Руди?

— Това не го знам. Сигурно си обича работата.

Луси се просна върху кушетка, застлана с кожа от щраус и кръстоса голите си крака, чиито мускули говореха свой собствен език, подчинявайки се на движенията и нервите ѝ, докато тя продължаваше да живее, без да се интересува как изглежда. Работата, към която се бе пристрастила, я освобождаваше от демоните ѝ.

76.

Жан-Батист се изтегна върху тънкото вълнено одеяло, което попива потта му нощ след нощ. Облегна се на твърдата студена стена. Реши, че Роко не е мъртъв. Нямаше да се хване на поредната им манипулация, макар да не бе сигурен каква е целта ѝ. А, страх, разбира се. Сянката на баща му се криеше зад тази лъжа. Значи предупреждаваше Жан-Батист, че страданието и смъртта са отплатата за предателството, дори и ако предателят бе собственият син на всемогъщия мосю Шандон.

Предупреждение.

По-добре бе Жан-Батист да не говори на тема скорошна смърт.

Ха!

Всеки час, всеки ден, врагът се мъчеше да накара Жан-Батист да страда и да умре.

Не говори.

Ще говоря, ако искам. Ха! Аз, Жан-Батист, съм този, който управлява смъртта.

Можеше лесно да се самоубие. Можеше да усуче чаршафа само за минути и да го завърже около врата си и за крака на стоманеното легло. Хората не бяха наясно с обесването. Не бе нужна височина, а само поза — например да седне с кръстосани крака на пода и да се наведе напред с цялата си тежест и по този начин да упражни натиск върху кръвоносните съдове. Безсъзнанието идваше за секунди и след това следваше смъртта. Страхът не можеше да го докосне и ако трябваше да прекъсне биологичния си живот, първо щеше да се издигне над него и душата му да направлява всичко, което ще прави от там насетне.

Жан-Батист нямаше да прекъсне биологичния си живот по този начин. Той очакваше с нетърпение твърде много неща и с радост напускаше малката килия в смъртното отделение и пренасяше душата си в бъдещето, в което стоеше зад витрина от плексиглас и жадно поглъщаше с очи доктор Скарпета. Съживяваше спомена за това колко

блестящо я бе надхитрил и си бе проправил път към прекрасния ѝ замък, вдигайки чука, за да разбие главата ѝ. Тя сама се бе отвърнала от екстаза. Тя се бе отвърнала от Жан-Батист, като го лиши от кръвта си. Сега щеше да дойде при него със смирение и любов, осъзнала какво е направила, глупостта на постъпката си, радостта, от която се е лишила, когато го осакати още повече, като изгори очите му с формалин — химикалът на мъртъвците. Скарпета го лисна в лицето на Жан-Батист. Злокобната течност го размагнетизира за кратък миг и болката го принуди да премине през ада на живот, ограничен само в тялото.

Мадам Скарпета щеше да прекара цяла вечност в обожание на по-висшето му състояние. Неговото по-висше същество щеше да наложи превъзходството си над другите хора в цялата вселена, както бе писал По под псевдонима Филадельфийския джентълмен. Разбира се, анонимният автор бе По. Невидимият агент, трансцендентният По, се бе пренесъл в Жан-Батист, докато е бил в състояние на делириум, затворен в болницата в Ричмънд. Беше отраснал в Ричмънд. Душата му бе останала там.

По бе казал на Жан-Батист: „Прочети вдъхновените ми слова и ще бъдеш независим от разума, който повече няма да ти е нужен, приятелю. Силата ще ти вдъхне живот и болката и вътрешните усещания няма повече да отвличат вниманието ти“.

Страници 56 и 57. Краят на ограничения поход на мисловната мощ на Жан-Батист. Без повече болести и странни оплаквания. Вътрешният глас и божествената светлина.

Кой е там?

Косматата ръка на Жан-Батист се движеше все по-бързо под одеялото. Обилната му пот издаваше още по-силна смрад и той изкрещя от яростно разочарование.

77.

Луси издърпа сгънатите листове от задния си джоб, когато Бъргър седна на дивана до нея.

— Полицейски доклади, протоколи от аутопсия — обяви Луси.

Бъргър взе от нея компютърните разпечатки и ги прегледа внимателно, но бързо.

— „Богат американски адвокат, който пътува често до Щечин по бизнес и отсяда в хотел «Радисън». Застрелял се е в дясното слепоочие с пистолет малък калибър. Облечен, изцапан със собствените си изпражнения, съдържание на алкохол в кръвта точка-две-шест.“ — Тя вдигна поглед към Луси.

— За пияница като него това явно е нищо — отбеляза Луси.

Бъргър прочете още малко. Докладите бяха подробни, отбелязваха изцапания с фекалии кашмирен панталон, гащета и пешкири, празната бутилка от шампанско и полупразната бутилка водка.

— Изглежда, сякаш е бил болен. Я да видим — продължи Бъргър. — „Две хиляди и четиристотин долара американска валута в един чорап в най-долното чекмедже на гардероба. Златен часовник, златен пръстен, златна верижка. Липсват данни за кражба. Никой не е чул изстрел. Данни за храната: пържола, печен картоф, коктейл от скариди, шоколадова торта, водка.“ Някой — не мога да му произнеса името, който работи в кухнята, изглежда смята, но е сигурен, че Роко е повикал „румсървис“ към осем вечерта, нощта срещу двадесет и шести. Произходът на бутилката шампанско е неизвестен, но е марка, която хотелът предлага. Върху бутилката липсват други отпечатьци, освен на Роко Каджиано... Стаята е проверена за пръстови отпечатьци, открит е един пълнител — и той, и пистолетът са проверени за отпечатьци. Отново на Роко. Ръката му е изследвана за остатъчни следи от изстрела, ала-бала-ала-бала. — Тя вдигна поглед към Луси. — Още не сме стигнали средата на този полицейски доклад.

— А свидетели? Да е имало някой подозрителен...

— Не. — Бъргър обърна на следващата страница. — Данни от аутопсията... Ъ-ъ, сърдечно и чернодробно заболяване, интересно защо не съм изненадана? Атеросклероза и т.н. и т.н. Огнестрелна рана, овъглени прорезни граници, без пунктир. Изстрелът е бил фатален и смъртта е настъпила моментално. Знаеш как се дразня, когато някой каже, че лицето е починало моментално. Никой не умира моментално, нали, Луси? — Бъргър надникна над очилата за четене и срещна погледа на Луси. — Мислиш ли, че Роко е умрял след секунди, минути или може би час?

Луси не й отговори.

— Тялото му е открито в девет и петнадесет часа сутринта на двадесет и осми април... — Бъргър я погледна изпитателно. — Трябва да е бил мъртъв от по-малко от четиридесет и осем часа. Няма даже и два дни. — Тя се смръщи. — Тялото е открито от... не мога да произнеса името, техник по поддръжката. Било е в напреднал стадий на разлагане. — Млъкна за момент. — Гъмжало от мухи месарки. — Вдигна поглед към Луси. — Доста напреднал стадий на разлагане за някой, който е бил мъртъв от толкова кратко време в стая, която ми се струва сравнително хладна.

— Хладна? Не е ли отбелязана стайната температура? — Луси протегна шия да погледне разпечатката, която не можеше да преведе.

— Пише, че прозорецът е бил леко открехнат и температурата в стаята е била осемнадесет градуса, въпреки че термостатът е бил нагласен на двайсет и пет градуса, но времето е било хладно, през деня температурата е била под петнайсет градуса и десетина през нощта. Дъжд... — Тя се намръщи. — Френският ми е взел да куца. Ъmmm. Няма подозрения за скалъпена история. Нищо необикновено не се е случило в хотелската стая през вечерта, когато Роко Каджиано е поръчал румсървис — предполагаемата вечер, ако човекът, доставил румсървиса си спомня добре датата. Ъmmm. — Тя хвърли бърз поглед върху листа. — Някаква проститутка е направила скандал във фойето. Има описание. Това е интересно, ще ми се да снема показанията й.

Бъргър вдигна очи към Луси, без да отмества погледа си.

— Е — каза тя по начин, който смути Луси, — всички знаем колко подвеждащо може да бъде времето на настъпване на смъртта. А по всичко личи, че полицията не е сигурна относно часа и датата на

последното хранене на Роко. Хотелът явно не засича часа на румсървиса с компютър.

Тя се наклони напред. Погледът ѝ, до болка познат, я ужасяваше.

— Да се обадя ли на леля ти относно часа на настъпването на смъртта? Или да повикаме нашия добър приятел детектив Марино да се произнесе за скандалната проститутка във фойето? Прилича на теб по описание. Само дето е била чужденка. По всяка вероятност руския.

Бъргър стана от дивана и се приближи до прозореца. Започна да клати глава и да прокарва пръсти през косата си. Когато се обърна кръгом, над очите ѝ бе спусната завеса, която на практика не се вдигаше по двадесет и четири часа на ден.

Прокурорският разпит бе в ход.

78.

Луси имаше усещането, че се намира в една от заседателните зали на четвъртия етаж на Нюйоркската окръжна прокуратура и гледа през мръсните прозорци към старите сгради, които я притискат от всички страни, докато Бъргър отпива от черното кафе в пластмасова чаша с петно от червило, както правеше при всички разпити, на които Луси бе присъствала.

А тя бе присъствала на доста, по една или друга причина. Познаваше звука и усещането, когато Бъргър сменяше скоростите. До болка ѝ бяха известни оборотите на мотора ѝ, докато преследва, изпреварва или се блъска челно в престъпника или лъжесвидетеля. В момента мощната машина бе насочена към Луси и тя се чувстваше едновременно облекчена и вцепенена от страх.

— Случайно си била в Берлин, където си наела черен Мерцедес — заяви Бъргър. — Руди е бил с теб при обратния полет до Ню Йорк. Предполагам, че Фредерик Мулен, твоят фиктивен съпруг, е бил Руди, който е седял до теб в самолетите на „Луфтханза“ и „Бритиш Еър“. Няма ли да ме попитате откъде знам, мадам Мулен?

— Ужасен псевдоним. Възможно най-лошият. — Луси чувстваше как се срива. — Добре де, що се отнася до имената. Тоест... — Тя се засмя неловко.

— Отговори на въпроса ми. Разкажи ми за госпожа Мулен. Защо е ходила до Берлин? — Лицето на Бъргър бе каменно, а очите ѝ издаваха гняв, породен от страх. — Имам чувството, че историята, която ще чуя, няма да е никак забавна.

Луси се взираше в изпотената си чаша с потънал на дъното лимонов резен.

— Талоните от билета ти за връщане и разписката за наемането на колата бяха в куфарчето ти, а куфарчето ти, както обикновено, беше оставено широко отворено върху бюрото ти — отбеляза Бъргър.

Лицето на Луси остана безизразно. Много добре знаеше, че Бъргър не пропуска нищо и се мотае на места, където не ѝ бе мястото.

— Може би си искала да ги видя.

— Не знам. Не мисля, че съм искала да ги видиш — тихо отвърна Луси.

Бъргър се загледа в един катер, теглен на буксир.

Луси нервно кръстоса крака.

— Значи Роко Каджиано се е самоубил. Предполагам, че не си се срещала с него случайно, докато си била в Европа? Да не говорим, че случайно си се оказала в Шчечин. Случайно знам, че повечето хора, които пътуват до тази част на северна Полша, обикновено хващат самолет до Берлин, точно както вие двамата с Руди.

— От теб ще излезе велик обвинител — обади се Луси, опитвайки се да се пошегува, без да вдига поглед. — Нямам никакъв шанс при кръстосания ни разпит.

— Сценарий, който не искам да си представям. Господи! Господин Роко Каджиано, адвокатът на Жан-Батист Шандон, вече бивш адвокат! Мъртъв. С куршум в главата. Предполагам, че си доволна.

— Щеше да убие Марино.

— Кой ти го каза? Роко или Марино?

— Роко — едва чуто промълви Луси. Нагазила бе твърде дълбоко и вече бе късно. Отчаяно се нуждаеше от пречистване. — В хотелската си стая.

— Божичко! — промълви Бъргър.

— Трябваше да го направим, Джейми. Не е по-различно от онова, което направиха войниците ни в Ирак, разбираш ли?

— Не. Не разбирам. — Бъргър отново поклати глава. — Как, по дяволите, можа да извършиш подобно нещо?

— Той поиска да умре.

79.

Луси стоеше права върху най-красивия персийски килим, който бе виждала — същият, върху който бе стъпвала безброй пъти през подобрите моменти, които бяха имали с Джейми.

Стояха далеч една от друга в дневната.

— Трудно ми е да си те представя, облечена като проститутка и при това да се забъркаш в скандал с пияница — продължи Бъргър. — Немарлива работа от твоя страна.

— Допуснах грешка.

— И още каква!

— Наложих се да се върна. Заради тактическата си палка — обясни Луси.

— Кой от двама ви дръпна спусъка?

Въпросът шокира Луси. Не искаше да си спомня.

— Роко планираше да убие Марино, собствения си баща — повтори Луси. — Щеше да го очисти при следващото му отиване на риболов. Роко искаше да умре. Това е нещо като самоубийство.

Бъргър наблюдаваше града и стискаше силно двете си ръце.

— Нещо като самоубийство. А ти си извършила нещо като убийство. И той е нещо като мъртъв. Нещо като малко бременна. Нещо като лъжесвидетелстване.

— Трябваше да го направим.

Бъргър не желаше да слуша повече.

— Така е, кълна се!

Бъргър остана безмълвна.

— Имаше издадено червено съобщение. Така или иначе щеше да умре. Семейство Шандон щяха да го очистят, и то не особено хуманно.

— Сега защитата е убийство от милосърдие — изрече накрая Бъргър.

— По какво се различава от онова, което направиха войниците ни в Ирак?

— Сега защитата е световен мир.

— Животът на Роко бе свършен и без това.

— Сега защитата е, че вече е бил мъртъв.

— Моля те, не ми се подигравай, Джейми!

— Може би трябва да те поздравя? — продължи Бъргър. — А сега прецакваш и мен, тъй като вече знам всичко. Знам всичко. — Бъргър натъртваше бавно на всяка дума. — Глупачка ли ти изглеждам или какво? Господи! Седях тук — тя се обърна кръгом и вдигна пръста си към Луси — и ти превеждах тези проклети доклади! Все едно да влезеш в кабинета ми и да признаеш, че си извършила убийство и да очакваш да ти кажа: „Не се притеснявай, Луси. Всички грешим“. Или: „Станало е в Полша, значи не е в моята юрисдикция, тъй че не се брой“. Или пък: „Разкажи ми всичко, за да ти олекне“. Разбираш ли, когато съм с теб не съм истински прокурор. Когато сме сами, когато си в моя апартамент, не е професионално.

80.

Течност бяла и искряща като светлина. Страница четиридесет и седем. Кой е там!

— За бога! — На прозорчето с решетки святкат очи, този път други.

Жан-Батист усеща топлината им. Те са най-обикновени мъждукащи въгленчета.

— Шандон, млъквай, по дяволите! Престани с тези тъпи страници. Писна ми от шибаните ти страници. Да не криеш някоя книга там? — Очите зашарват из килията като искри, пръснати от вятъра. — И извади гнусната си ръка от гащите, миничеп!

Познатият омразен смях.

Миничеп, миничеп, миничеп! Гласът на Звяра е глас от ада.

Жан-Батист бе само на шест метра разстояние от Звяра. Толкова бе разстоянието между вратата с решетка на килията му и закритата спортна площадка, един етаж по-долу.

Нямаше какво да се прави през този един час, който се разрешаваше на затворниците от смъртното отделение, ползващи привилегии. Четириъгълната площадка с дървен под бе обезопасена с гъста метална мрежа като клетка в зоопарк. Популярно бе стрелянето в кош или просто извървяването на една миля, което по изчисления на Жан-Батист изискваше приблизително седемдесет обиколки. Само той имаше желание да го прави. Докато Жан-Батист пробягваше обиколките (правеше го винаги през единствения час от седмицата, който му се полагаше за раздвижване), нямаше нищо против, че другите затворници от неговата част на отделението му се присмиват, с очички като нагорещени точки от слънце, минало през увеличително стъкло. Ръсеха обичайните обидни подмятания. Часът за раздвижване бе единствената възможност на затворниците да се виждат и говорят помежду си от разстояние. Много от тези разговори бяха приятелски, дори весели. Жан-Батист не се тревожеше, че никой не се сприятелява с него и че шегите бяха за негова сметка.

Той знаеше всички подробности за Звяра, който не се водеше образцов затворник, но за разлика от Жан-Батист ползваше привилегии, включващи ежедневно раздвижване и, разбира се, радиото. За първи път Жан-Батист усети присъствието на Звяра, докато двама надзиратели го придружаваха до закритата спортна площадка и той насочи болната си енергия към килията на Жан-Батист.

Косматото лице на Жан-Батист се показва зад решетката на вратата. Време бе да го разгледа. Един ден можеше да се окаже полезен.

— Я вижте! Човекът без орехчета! — изкрещя Звяра към него, като свали ризата си и сви изпъкналите мускули на яките си бицепси, които бяха почернели от татуировки. Той се хвърли на циментовия под и започна да прави лицеви опори на една ръка.

Лицето на Жан-Батист изчезна от прозорчето с решетка, но не и преди да изучи внимателно Звяра. Той имаше гладка кожа със светлокестеняво окосмяване, което се спускаше от мускулестите гърди към корема и се губеше в слабините. Красив бе по брутален начин, по-скоро като надут самохвалко със силна челюст, големи бели зъби, прав нос и изключително студени очи с лешников цвят.

Косата му бе подстригана късо и макар да имаше вид на мъж, способен на груб секс, който бие жена си, човек едва ли би си помислил, че предпочита да отвлича млади момичета, да ги мъчи до смърт и да се гаври с телата им. Понякога дори се връщал до плитките гробове, в които ги закопавал, и ги изравял, за да продължи с перверзиите си, докато не се разложели дотолкова, че и той да не може да ги понася вече.

Звяра бе получил прякора си не защото приличаше на звяр, а защото изравяше мършата като звяр и дори се носеха слухове, че изяждал някои от жертвите си. Некрофилията, канибализма и педофилията са простъпки, които отбръсваха типичните насилници, осъдени на смърт в отделението. Те можеше и да са изнасилвали, удушвали, колили, разчленявали или завързвали жертвите си с вериги в мазета (което бе само малка част от примерите), но гаврата с деца или мъртви тела, както и изяждането на хора бяха достатъчно сериозни извращения за голям брой от съкилийниците на Звяра и те жадуваха да го пречукат.

Жан-Батист не си губеше времето да мисли как да му строши костите или да му пререже гръкляна. Това бяха празните фантазии на онези, които не можеха да се приближат на повече от пет метра до Звяра. Необходимостта от държането на затворниците на разстояние един от друг бе очевидна. Когато хората са осъдени да умрат, те нямаха какво да губят, ако убиеха отново, макар че според Жан-Батист той никога не бе имал какво да губи и след като не бе имал какво да загуби, значи не бе имал и какво да спечели, тъй че животът не съществуваше. Примерите с прокълнатите по рождение бяха ярки и жестоки, и в случая с Жан-Батист водеха назад към най-ранните му спомени. Да видим.

Той напрегна ума си, седнал върху магнетизиращата тоалетна чиния. Беше на три години. Помнеше как майка му го блъскаше грубо към банята, от чийто прозорец можеше да види Сена и още от най-ранна възраст неизбежно свързваше реката с къпането. Помнеше как майка му насапунисваше крехкото му тяло с парфюмиран сапун и му заповядваше да стои мирно, докато бръснеше бебешката козина от лицето, ръцете, врата, гърба, краката и прочие със скъпия бръснач със сребърна дръжка на баща му.

Понякога се разкрещаваше на Жан-Батист, ако случайно го порежеше, сякаш той беше виновен за несръчността ѝ. Кокалчетата бяха най-трудната част. Треморът и пиянските изблици на ярост на мадам Шандон сложиха край на избръсването на грозния ѝ син, когато веднъж едва не му отрязва лявото зърно. Наложил се баща му да повика семейния лекар мосю Рейно. Той настоя Жан-Батист да се държи „като голямо момче“, а не да пици при всяко промушване на иглата през окървавената му плът, докато пришиваше бледото зърно, което висеше само на тънка кожица от мъхестата му гръд.

Пияната му майка плачеше, кършеше ръце и обвиняваше „малкото чудовище“, задето не стояло мирно. Една слугиня попи кръвта, накапала от „малкото чудовище“, докато бащата на „малкото чудовище“ пушеше френски цигари и се оплакваше от бремето да има син, който се е родил с маймунски костюм.

Мосю Шандон можеше да разговаря, да се шегува и се оплаква на воля пред мосю Рейно — единственият лекар, допускан до Жан-Батист, когато „малкото чудовище“, родено с маймунски костюм, живееше във фамилната къща, а спалнята му се помещаваше в мазето.

Не съществуваха никакви медицински картони, нито акт за раждане. Мосю Рейно се бе погрижил за това и лекуваше Жан-Батист само при спешни случаи, които не включваха обикновените болести и наранявания като остра болка в ухото, силна треска, изгаряния, навехнат глезен или китка, смазан нокът и други беди, които изпращаха повечето деца при домашния лекар. Сега мосю Рейно е старец. Той нямаше да посмее да проговори за Жан-Батист, дори и пресата да му платеше големи суми за тайните около прословутия му бивш пациент.

81.

Луси се чувстваше смазана от срам и страх.

Тя разказа подробно на Бъргър всичко, което се случи в стая 511 на хотел „Радисън“, но не и кой застреля Роко.

— Кой дръпна спусъка, Луси? — настоя да узнае Бъргър.

— Няма значение.

— Щом като не ми отговаряш, приемам, че си била ти!

Луси не пророни и дума.

Бъргър стоеше неподвижно, загледана в ослепителните светлини на града, които отстъпваха пред мрака на река Хъдсън и блестяха в трепкащото ярко море на Ню Джърси.

Луси пристъпи полека към нея. Изпитваше желание да докосне рамото ѝ.

— Марино не бива да узнае. Никога — каза Луси. — Леля ми не бива да узнае. Никога.

— Би трябвало да те мразя — заяви Бъргър.

От нея се разнасяше едва доловим мирис на парфюм — силен аромат, но нанесен пестеливо и Луси бе трогната, че Бъргър не е сложила парфюма си заради съпруга си. Него го нямаше.

— Наречи го както щеш — продължи Бъргър, — но двамата с Руди сте извършили убийство.

— Думи — отвърна Луси. — Жертви на войната. Самозащита. Наказателна мярка. Защита на националните интереси. Имаме думи, юридически извинения за извършване на деяния, за които няма извинения, Джейми. Уверявам те, че не изпитахме капка радост, нищо от приятния вкус на отмъщението. Той беше жалък страхливец, който цивреше и съжaliaваше само за едно нещо в целия си жесток недостоеен живот: че беше негов ред да плати цената. Как е възможно Марино да има такъв син? Какви хромозомни части трябва да са се съединили, за да се пръкне Роко?

— Кой друг знае?

— Руди, сега и ти...

— Някой друг? Имаше ли инструкции? — продължи да я притиска Бъргър.

Луси се замисли за инсценираното убийство на Бентън и за още много други събития и разговори, които не можеше да сподели с Бъргър. От години се бе оставила да бъде управлявана от болката и яростта.

— Замесени са и други, индиректно. Не мога да говоря за това. Наистина.

Бъргър не знаеше, че Бентън не е мъртъв.

— По дяволите, кои са тези други?

— Казах индиректно. Не мога да ти кажа нищо повече. И няма да ти кажа.

— Хората, които дават секретни заповеди, имат навика да изчезват на светло. Това ли са тези други? Хора, които дават секретни заповеди?

— Не директно за Роко. — Тя се замисли за сенатор Лорд, за групировката Шандон. — Да кажем, че това са хора, които искат Роко да е мъртъв. Досега не бях имала достатъчно информация, за да направя каквото и да било. Когато Шандон ми написа писмо, той ми каза онова, което трябваше да знам.

— Аха, разбирам. На Жан-Батист може да се вярва. Естествено, както и на всички психопати. Който и друг да е замесен индиректно, вече е изчезнал. Можеш да си сигурна.

— Не знам. Има инструкции за групировката Шандон. О, да, и то от много години. Направих каквото можах, докато работех към АЦО в Маями. Но не се получи. Правила.

— Да бе, ти и правила — произнесе хладно Бъргър.

— Допреди Роко бях с вързани ръце.

— Е, да, този път определено си свършила работа. Каж ми нещо, Луси. Мислиш ли, че ще ти се размине?

— Да.

— Двамата с Руди допуснахте грешки — изтъкна Бъргър. — Забравила си тактическата палка и се е наложило да се връщаш за нея, при което са те видели няколко души. Никога не върви по план, никога. А ти си инсценирала самоубийството твърде професионално, твърде изпипано. Може би прекалено професионално и изпипано. Бих се замислила над една стая, оръжие, бутилка шампанско и прочие, по

които има отпечатъци от пръсти само на Роко. Бих се зачудила на напредналия стадий на разлагане, който противоречи на часа на смъртта. И мухи, толкова много мухи, по дяволите! Мухите месарки не си падат чак толкова по студеното време.

— В Европа те са се приспособили към студеното време. Поне към температури не по-ниски от пет градуса. Това се отнася за обикновената муха месарка. Естествено, по-топлите температури са за предпочитане.

— Трябва да си научила това от леля си Кей. Сигурно щеше да се гордее с теб.

— Ти би се учудила. — Луси пак се върна на грешките. — Ти се замисляш над всичко. Затова си такава, каквата си.

— Не подценявай полските власти и медицински експерти, Луси. Може това да не си чула. И ако нещо сочи обратно към теб, не мога да ти помогна. Считам този разговор за поверителен. В момента съм твой адвокат. Не прокурор. Това е лъжа, естествено, но ще се наложи някак си да живея с нея. Но който и да ти е давал нареждания — не ме интересува преди колко време — няма да отговори на секретните ти телефонни обаждания, няма дори да знае името ти, ще се мръщи и ще свива рамене на някоя среща на кабинета на чашка в Палм или което е още по-зле, ще махне усмихнато с ръка. Историята на едно престараващо се частно ченге.

— Няма да стане така.

Бъргър бавно се извърна към Луси и я сграбчи за китките.

— Самоувереността ти стига чак до глупост! Как може толкова умен човек да е толкова глупав?

Страните на Луси пламнаха.

— Светът е пълен с използвачи. Ще те прелъстят да извършиш най-бруталните постъпки в името на свободата и справедливостта и след това ще изчезнат като мъгла. Ще изкарат, че са фантазии. Сама ще започнеш да се чудиш дали наистина се е случило, докато гниеш в някой федерален затвор на майната си или, не дай боже, те екстрадират в чужда страна. Бавно, но сигурно ще повярваш, че всичко е било измама, защото всички останали ще вярват, че си откачалка, извършила убийство, понеже си мислила, че участваш в някаква секретна мисия на ЦРУ, ФБР или шибания Пентагон, в тайните служби на Нейно Величество или на Великденското зайче.

— Престани! — извика Луси. — Не е така.

Бъргър постави ръце върху раменете ѝ.

— Поне веднъж в живота си чуй някого!

Луси мигаше, за да пропъди сълзите.

— Кой? — настоя Бъргър. — Кой те изпрати на тази ужасна мисия? Познавам ли го?

— Моля те, престани! Не мога и никога няма да ти кажа! Има толкова много... Джейми, по-добре да не знаеш. Моля те, повярвай ми.

— Господи! — Бъргър отпусна китките си, без да сваля ръце от раменете ѝ. — Боже господи, Луси! Виж се! Трепериш като лист.

— Не можеш да направиш това. — Луси сърдито отстъпи назад. — Не съм дете. Когато ме докосваш... — Тя заотстъпва още назад. — Когато ме докосваш, това означава нещо различно. Така че недей. Недей.

— Знам какво означава. Съжалявам.

82.

В десет часа вечерта Скарпета слезе от едно такси пред дома на Джейми Бъргър.

Тъй като не успя да се свърже с племенничката си, бе настръхнала от тревога, която се изостряше с всяко ново обаждане. Един от съдружниците на Луси в агенцията каза, че не знаел къде е. Скарпета не бе в състояние да избие от ума си безразсъдната си непредвидима племенничка и си представяше най-лошото. Продължаваше да изпитва смесени чувства към новата кариера на Луси. Неорганизираният, опасен и свръхсекретен живот, който Луси водеше, може и да пасваше на темперамента ѝ, но тревожеше и плашеше Скарпета. Понякога бе неоткриваема и леля ѝ рядко знаеше с какво се занимава.

Портиерът посрещна Скарпета на входа на луксозния небостъргач, в който живееше Джейми Бъргър.

— Мога ли да ви помогна с нещо, мадам?

— Джейми Бъргър. Мезонетът — отговори тя.

83.

Луси се изкуши да побегне от сградата, когато разбра, че леля ѝ се качва с асансьора.

— Успокой се — каза Бъргър.

— Тя не знае, че съм тук — прошепна разстроената Луси. — Не искам да научи, че съм тук. Точно сега не мога да се срещна с нея.

— Рано или късно ще трябва да се срещнеш с нея. Защо да не е сега?

— Но тя не знае, че съм тук — повтори объркано Луси. — Какво ще ѝ кажа?

Бъргър ѝ хвърли многозначителен поглед, докато стояха пред входната врата и се вслушваха за асансьора.

— Толкова лошо нещо ли е истината? — каза ядосано Бъргър. — Би могла да ѝ признаеш всичко, например. От време на време признаването на истината има терапевтичен ефект.

— Аз не съм лъжкия. Поне това не съм, освен ако не е заради работата.

— Проблемът е, че границите се размиват — отвърна Бъргър при пристигането на асансьора. — Влез и седни в дневната — добави тя, сякаш Луси бе дете. — Остави ме първо да поговоря с нея.

Площадката на етаж на Бъргър бе облицована в мрамор и в средата, точно срещу безупречно чистия асансьор с месингови плоскости, бе поставена масичка със свежи цветя. Не бе виждала Скарпета от няколко години и се стресна, когато тя излезе от асансьора. Кей изглеждаше уморена, с измачкан костюм и разтревожен поглед.

— Вече никой ли не вдига телефоните на тази планета, когато звънят? — бяха първите ѝ думи. — Звънях на Марино, Луси, на теб. В твоя случай линията беше заета, и то цял час. Тъй че предположих, че поне един от вас си е вкъщи.

— Бях го изключила... Не исках да ме прекъсват.

Скарпета не разбираше нищо.

— Толкова съжалявам, че нахълтвам така, но направо съм луда, Джейми.

— Личи ти. Преди да влезеш, искам да ти кажа, че Луси е тук. — Тя го произнесе нехайно. — Не исках да те шокирам, но предполагам, че ще си отдъхнеш.

— Не напълно. В агенцията се държаха с мен като цербери.

— Кей, заповядай, моля те.

Двете пристъпиха в дневната.

— Здравсти! — Луси прегърна леля си.

Реакцията ѝ бе хладна.

— Защо се държиш така с мен? — попита тя, без да се интересува, че Бъргър ги слуша.

— Как се държа с теб? — Луси седна отново на дивана. — Ела! — Тя направи знак на Скарпета да седне до нея. — Ти също, Джейми.

— Не и ако не ѝ кажеш — отсече Бъргър. — Иначе не желая да участвам в разговора.

— Какво да ми каже? — Скарпета седна до Луси. — Какво да ми кажеш, Луси?

— Сигурно си научила, че Роко Каджиано е извършил предполагаемо самоубийство — каза ѝ Бъргър.

— Никакви новини не съм научавала днес. Бях или на телефона, или в самолета, или в таксито. А сега съм тук. Какво значи предполагаемо?

Луси гледаше в краката си, без да продума. Бъргър бе застанала на прага на дневната и мълчеше.

— Ти изчезна, нямаше те с дни. Никой не пожела да ми каже къде си — започна тихо Скарпета. — В Полша ли си била?

Последва дълга пауза, сетне Луси вдигна поглед.

— Да, бях.

— Мили боже! — промълви Скарпета. — Предполагаемо самоубийство значи?

Луси ѝ разказа за информацията, отнасяща се до убитите журналисти, която Шандон бе разкрил в писмото си, както и че ѝ бе издал къде се намира Роко. След което спомена за Червеното съобщение.

— И така двамата с Руди го открихме в хотела, в който винаги отсяда, когато се занимава с мръсния си бизнес в Щечин. Казахме му

за Червеното съобщение и той разбра какво означаваше. Край. Защото кланът Шандон, независимо дали е уплашен или не, щеше да намери начин да го ликвидира бързо.

— Значи се е самоубил — произнесе Скарпета, като се вгледа изпитателно в очите на Луси.

Луси не отговори.

Бъргър излезе от стаята.

— Интерпол е пуснал информацията — съобщи Луси някак неубедително. — Според полицията е самоубийство.

Това донякъде успокои Скарпета, но само временно, тъй като нямаше сили да рови по-нататък.

Тя отвори куфарчето си и показа на Луси писмото от Шандон, след което Луси отиде до кабинета на Бъргър.

— Моля те, ела! — подхвана тя.

— Не — отвърна Бъргър и в очите ѝ се четеше разочарование и укор. — Как може да я лъжеш?

— Не я излъгах и не съм лъгала.

— Но премълчаваш истината. Цялата истина, Луси.

— Ще стигна и до нея. Когато ѝ дойде времето. Шандон е писал и на леля ми. Трябва да видиш писмото. Тук става нещо странно.

— Със сигурност. — Бъргър се надигна от бюрото.

Върнаха се в дневната и разгледаха писмото и пликовете, като използваша гумени ръкавици.

— Не е същото като писмото, което аз получих — забеляза веднага Луси. — Моето беше с печатни главни букви. И не беше изпратено нормално по пощата. Предполагам, че Роко го е пуснал вместо него. Роко е изпрацал много неща от негово име. Защо Шандон ще пише на мен и на Марино с печатни главни букви?

— Как изглеждаше хартията? — попита Скарпета.

— Лист от тетрадка с редове.

— Затворническата хартия е чисто бяла. От евтината. Същата, каквато използваме за принтерите.

— Ако той не е изпрацал тези писма до Марино и мен, тогава кой ги е изпратил? — Луси се почувства преуморена и умът ѝ започна да дава заето.

Бе планирала смъртта на Роко, като изхождаше от информацията в писмото до нея. Докато го държаха като заложник в хотелската стая,

Роко всъщност нито веднъж не призна да е убивал журналистите. Луси си спомни, че той само извърна очи към тавана — това бе единствената му реакция. Нямаше как да е сигурна, че информацията, която бе изпратила до Интерпол беше вярна.

Онова, което им прехвърли, беше достатъчно за арест, но не и непременно за присъда, защото Луси всъщност не знаеше фактите. Дали Роко наистина се беше срещал с журналистите часове преди убийствата им? Дори и така да е, дали именно той ги бе застрелял?

Луси носеше отговорността за червеното съобщение. Именно тя беше причината Роко да разбере, че с него е свършено, независимо от признанията му. Той вече беше извън закона и ако Луси и Руди не го бяха убили, фамилията Шандон щеше да се погрижи за това. Налагаше се да умре. Необходимо беше да умре. Луси си повтаряше, че светът се е превърнал в по-добро място, защото Роко вече го нямаше.

— Кой ми е написал това проклето писмо? — възбудено попита тя. — Кой е написал писмото до Марино и първото писмо до теб? — Тя се обърна към Скарпета, за да поясни: — Онези, които пристигнаха в пликовете на Националната юридическа академия с предплатена такса? Звучаха, сякаш са писани от Шандон.

— Съгласна съм. И шефът на следствената служба е получил едно.

— Може Шандон да е сменил почерка и хартията при написването на това. — Луси посочи писмото с красив калиграфски почерк. — Може кучият син въобще да не е в затвора.

— Чух за телефонните обаждания до офиса ти. Зак успя да ме хване на мобилния телефон. Според мен Шандон не може да е в затвора — изтъкна Скарпета.

— Няма как да разполага с листове на редове и пликове на Националната юридическа академия, ако все още е в затвора. Трудно ли е да се изработят компютърни копия на тези пликове с предплатена такса?

— Господи, чувствам се толкова глупава — каза Луси. — Направо не е за вярване. Разбира се, че може да се направи. Само сканираш плика, после набираш адреса, който ти е нужен и го принтираш върху същия вид плик. Мога да се справя за пет минути.

Бъргър я изучаваше продължително.

— Ти ли го направи, Луси?

Луси бе зашеметена.

— Аз да го направя? Защо да го правя аз?

— Току-що призна, че би могла — отсече трезво Бъргър. — Излиза, че си способна на доста неща, Луси. Информацията в писмото до теб, после заминаването ти в Полша, за да откриеш Роко, който сега е мъртъв. Напускам стаята. Прокурорът в мен не желае да чува повече лъжи и признания. Ако двете искате да поприказвате, моля заповядайте. Аз трябва отново да включа телефона, защото имам да провеждам разговори.

— Не съм излъгала — настоя Луси.

84.

— Седни — заповяда Скарпета, сякаш Луси вече не беше възрастен човек.

Лампите в дневната бяха изгасени и небето на Ню Йорк ги обгръщаше с бляскавите си възможности. Скарпета бе в състояние да го наблюдава с часове, така както съзерцаваше морето. Луси седеше до нея върху дивана на Бъргър.

— Хубаво е тук — забеляза Скарпета, взирайки се в хилядите светлини.

Тя търсеше с поглед луната, но не можеше да я види зад сградите. Луси плачеше тихо.

— Често съм се питала, Луси, какво би се случило, ако бях истинската ти майка. Дали щеше да прегърнеш един толкова опасен свят и да се впуснеш в него, без да ти мигне окото? Или щеше да си омъжена с деца?

— Мисля, че знаеш отговора — промърмори Луси, като триеше очите си.

— Може би щеше да получиш стипендия, да учиш в Оксфорд и да станеш известна поетеса.

Луси я погледна, за да разбере дали се шегува. Не се шегуваше.

— Да водиш по-спокоен живот — продължи тихо леля й. — Аз те отгледах или по-точно казано, грижех се за теб, доколкото ми позволяваха силите, и не мога да си представя да обичам друго дете повече, отколкото обичах и все още обичам теб. Но през моите очи ти опозна грозотата в света.

— През твоите очи опознах почтеността, човечността и справедливостта. Не бих ги сменила за нищо друго.

— Тогава защо плачеш? — Скарпета зърна далечните светлини на самолет, които приличаха на малки планети.

— Не знам.

Леля й се усмихна.

— И като малка все така казваше. Винаги, когато беше умърлушена и аз те питах защо, ти отговаряше „не знам“. Следователно моята диагноза е, че си тъжна.

Луси продължи да бърше сълзите си.

— Не знам какво точно се е случило в Полша. — Скарпета се намести върху дивана и подложи зад гърба си възглавнички, сякаш се подготвяше за дълъг разказ. Тя продължи да се взира през прозорците зад Луси към бляскавата нощ, защото на хората им беше по-леко да водят труден разговор, когато не се гледат в очите. — Нямам нужда да ми казваш. Но мисля, че ти имаш, Луси.

Племенницата ѝ наблюдаваше ширналия се под тях град. Той ѝ напомняше за тъмна морска шир и осветени кораби. Корабите означаваха пристанища, а пристанищата — кланът Шандон. Пристанищата бяха артериите на криминалната им търговия. Роко може да е бил само един от плавателните съдове, но неговата връзка със Скарпета, с всички тях, трябваше да бъде отрязана.

Да. Трябваше.

Моля те, прости ми, лельо Кей. Моля те, кажи ми, че всичко е наред. Моля те, не губи уважението си към мен и не мисли, че съм станала една от тях, повтаряше си тя.

— Откакто Бентън загина, ти си живото въплъщение на яростта, на духа на възмездието и в целия град не може да се намери сила, която да възпре стремежа ти към него. — Скарпета продължаваше да говори все така тихо. — Хубаво е, че си в този град — каза тя, докато двете наблюдаваха светлините на най-могъщия град на земята, — защото един ден, когато се преситиш от властта, може би ще откриеш, че прекалено голямата власт е непосилна.

— Ти казваш това, но имаш предвид себе си — забеляза Луси, без следа от злонамереност. — Ти беше най-голямото светило в страната, може би дори в света. Ти беше Шефът. Може би е било непосилно да притежаваш толкова власт и възхищение.

Красивото лице на Луси се поразведри.

— Толкова много неща изглеждаха непосилни — отвърна Скарпета, — толкова много. Но всъщност не намирах властта си за непосилна, когато бях Шефът. Открих, че за мен е непоносимо да изгубя властта си. Двете с теб имаме различно отношение към властта.

Аз не се стремя да доказвам нещо. Докато ти все нещо доказваш, а това е толкова излишно.

— Ти не си я загубила — отбеляза Луси. — Оттеглянето ти от властта е илюзия. Политика. Истинската ти власт никога не е била налагана от външния свят, от което следва, че външният свят не може да ти я отнеме.

— Какво направи с нас Бентън?

Въпросът ѝ стресна Луси, защото прозвуча така, сякаш Скарпета знаеше истината.

— Откакто той умря... Аз все още трудно произнасям тази дума. Умря. — Тя млъкна за момент. — Сякаш всички се сринахме. Като обсадена страна. Градовете падат един след друг. Ти, Марино, аз. Най-вече ти.

— Да, аз съм самата ярост. — Луси се изправи, пристъпи до прозореца и седна с кръстосани крака върху най-красивия античен килим на Бъргър. — Аз съм отмъстителят. Признавам. Чувствам, че светът е по-безопасен, че ти си в по-голяма безопасност, че всички ние сме в по-голяма безопасност, след като Роко е мъртъв.

— Но ти не си Господ. Ти вече дори не си служител на закона, Луси. Последният участък е частна фирма.

— Не е точно така. Ние сме сателит на международните правозащитни сили, работим с тях, обикновено зад завесата на Интерпол. Ние сме упълномощени от други висши органи, за които не мога да говоря с теб.

— Висш орган, който те е упълномощил официално да спасиш света от Роко Каджиано ли? Ти ли дръпна спусъка, Луси? Искам да знам това. Поне това.

Луси поклати глава. Не, не тя бе дръпнала спусъка. Но само защото Руди бе настоял той да изстреля този патрон и барутът и малките капчици от кръвта на Роко да изпръскат неговите, а не нейните ръце.

— Не беше честно — заяви тя на Скарпета. — Отговорността е колкото негова, толкова и моя. Всъщност поемам цялата отговорност, защото Руди отиде на тази мисия в Полша заради мен.

Те разговаряха до късно и когато Луси сподели всичко, което се бе случило в Шчечин, зачака присъдата на леля си. Най-страшното

наказание бе да бъде прогонена от живота на Скарпета, точно както Бентън бе прогонен от него.

— Облекчена съм от смъртта на Роко — произнесе Скарпета. — Стореното — сторено. — Сетне добави: — Един ден Марино ще поиска да узнае какво се е случило със сина му.

85.

Гласът на д-р Лание звучеше, сякаш бе на път да оздравее, но самият той бе изопнат като катапулт.

— Има ли безопасно място, където да отседна? — попита го Скарпета по телефона от единичната си стая в хотел „Мелроуз“ на 63-та улица и „Лексингтън“.

Предпочете да не прекарва нощта с Луси, като не се поддаде на настойчивите ѝ увещания. Ако останеше при нея, нямаше да може да тръгне към летището на сутринта, без Луси да разбере.

— Най-безопасното място в Луизиана. Къщата ми за гости. Защо? Вече знаете, че не мога да си позволя консултанти...

— Слушайте — сръза го тя, — първо трябва да пътувам до Хюстън. — Не уточни защо. — Няма да успея да дойда при вас поне още един ден.

— Ще ви посрещна. Само кажете кога.

— Най-добре ще е, ако можете да уредите кола под наем. Не знам нищо със сигурност. И съм прекалено уморена. Но бих предпочела да се погрижа сама за себе си и да не ви притеснявам. Само ми кажете как да стигна до къщата ви.

Тя си записа. Беше съвсем просто.

— Някаква специална марка кола?

— Да е надеждна.

— Това е ясно — отвърна шефът на следствената служба. — Достатъчно хора съм изстъргал от ненадеждни коли. Още сега ще натоваря с това секретарката ми.

86.

Трикси се облегна на плота. Пушеше ментолова цигара и наблюдаваше умърлушено как Марино тъпче една огромна хладилна чанта с бира, колбаси, шишенца с горчица и майонеза и всичко останало, което грамадните му ръце докопваха от хладилника.

— Минава полунощ — изхленчи Трикси, докато се суетеше с една бирена бутилка „Корона“ с дълга шия, която бе задръстила с прекалено голямо резенче лимон. — Ела първо да се напиш и тръгни след това. Не е ли сто пъти по-разумно, отколкото да отпрашиш полупиян и разтревожен посред нощ?

Марино не бе изтрезнявал, откакто се завърна от Бостън. Беше се инсталирал пред телевизора и отказваше да вдига телефона и да разговаря с когото и да било, дори с Луси и Скарпета. Преди около час едно съобщение от службата на Луси го изправи на нокти. От него изтрезня достатъчно, за да се надигне от креслото.

Трикси държеше бутилката изправена и се опитваше с език да набута лимоновия резен навътре. Накрая успя и бирата изригна и се разля по брадичката ѝ. До неотдавна Марино щеше да сметне това за смешно. Но сега нищо не бе в състояние да предизвика усмивка на лицето му. Той отвори със замах вратата на камерата, издърпа формите за лед и изтърси съдържанието им в сака. Трикси, чието истинско име бе Тереза, бе тридесетгодишна и преди по-малко от година се бе преместила да живее при Марино.

Той запали цигара и хвърли поглед към нея, погледна подпухналото ѝ от пиене лице. Тушът за мигли бе хронично размазан под очите ѝ като татуировка. Платиненорусата ѝ коса бе толкова изгорена от безбройните боядисвания, че Марино мразеше да я докосва и дори веднъж, когато беше пьян, ѝ каза, че на пипане е като стъклена вата. Чувствата ѝ бяха наранени завинаги и когато Марино забележеше, че избликват от очите или устата ѝ, напускаше стаята или духом, или тялом.

— Моля те не заминавай. — Трикси дръпна силно от цигарата и издуха дима през ъгълчето на устата си, почти без да го вдиша. — Знам какво вършиш. Няма да се върнеш. Видях, че си товариш багажа в пикапа. Пушки, топката за боулинг, дори трофеите и пръчките за риболов. Взе си и дрехите, остави само костюмите, дето висят по закачалките в гардероба от времето, когато Исус е написал Десетте божи заповеди.

Тя застана пред него и задърпа ръката му, докато той пренареждаше леда в чантата и примигваше от дима на цигарата.

— Ще ти се обадя. Налага се да замина за Луизиана, знаеш го. Скарпета е отишла там или поне ще иде. Познавам я. Знам дяволски добре какво се кани да направи. Няма нужда да ми казва. Нали не искаш да умре, Трикси?

— Така ми е писнало от „Скарпета това“ и „Скарпета онова“! — Лицето ѝ се свъси и тя блъсна ръката на Марино, сякаш той я бе хванал, а не тя. — Откакто те познавам, само това слушам. Тя е единствената жена за теб, ако трябва да бъдеш честен. Аз съм резервният играч в баскетболния мач на живота ти.

Марино се намръщи. Не можеше да понася цветистите изрази на Трикси, които не улучваха целта и му напомняха разстроено пиано.

— Аз съм просто момичето, което седи и не танцува на дансинга на твоя живот — продължи тя с драмата.

Точно това беше. Безвкусна сапунена опера.

Караниците им в по-голямата си част бяха наизустени и въпреки че Марино изпитваше особена неприязън към психологията, дори и той нямаше как да не стигне до извода, че с Трикси се караха за всичко, защото нямаше за какво да се карат.

Дебелите ѝ боси крака с нащърбени червени нокти шляпаха напред-назад из кухнята и тя размахваше бясно пълните си ръце, като ръсеше цигарена пепел по покрития с линолеум мръсен под.

— Добре, замини в Луизиана при твоята Скарпета, но като се върнеш, ако изобщо някога се върнеш, може да намериш някой друг в твоя коптор. Мен няма да ме има. Няма да ме има.

Преди половин час Марино я бе помолил да пусне обява за продажба на къщата. Можеше да остане в нея, докато се продадеше.

Найлоновият пенъор на цветя се развяваше около дебелите ѝ боси крака, а гърдите ѝ се люлееха над широкия платнен колан, с който

продължаваше да стяга пълната си талия. Марино чувстваше яд и угризения. Когато Трикси го заяждаше за Скарпета, излизаше извън себе си — като подплашена птица от хралупата, без да знае накъде да литне, как да се защити, как да отвърне на удара.

Нараненото му его не можеше да бъде удовлетворено с намеци за интимности със Скарпета, каквито за нещастие никога не бе имал. Тъй че стрелите на ревнивите Триксита в живота му се забождаха в целта и пускаха кръв. Марино не се тревожеше, че бе губил всяка жена, която бе имал. Тревожеше се само за онази, която никога не беше имал, докато избухването на Трикси се приближаваше опасно до необходимото кресчендо, което щеше да доведе до задължителния финал.

— Така си хлътнал по нея, че ми се повдига — крещеше Трикси. — За нея си само един дебел дървенияк. И толкова. Един дебел, глупав дървенияк! Хич не ме интересува дали ще умре накрая. И без това разбира само от мъртъвци!

Марино вдигна сака сякаш бе перце, прекоси мизерната разхвърляна дневна и се спря на прага. Огледа тридесет и шест инчовия цветен телевизор, който не бе нов, но все пак беше „Сони“ и си го биваше. Погледна тъжно креслото, в което бе прекарал голяма част от живота си, и усети толкова дълбока болка, че стомахът му се сви на топка. Припомни си колко часове бе прекарал полупиян пред телевизора, прахосвайки времето и усилията си за такива като Трикси.

Тя не беше лоша жена. В нея нямаше лошотия, както и в никоя от другите. Бяха просто жалки, а той бе още по-жалък и от тях, защото никога не беше настоявал да получи нещо повече, а можеше.

— Всъщност няма да ти се обаждам — каза ѝ Марино. — Пукната пара не давам какво ще стане с къщата. Продай я, дай я под наем, живеј в нея.

— Не говориш сериозно, беччо. — Трикси се заплака. — Аз те обичам.

— Не ме познаваш — каза Марино, чувстваше се прекалено уморен да тръгне и прекалено потиснат, за да остане.

— Разбира се, че те познавам, беччо. — Тя загаси цигарата в мивката и зарови из хладилника за още бира. — И ще ти липсвам. — Лицето ѝ се изкриви в плачлива усмивка. — Ще видиш, че пак ще си довлечеш задника тук. Бях просто побесняла, когато ти казах, че няма

да се върнеш. Ще видиш. — Тя отвори капачката на бирата. — И знаеш ли защо? — Тя посочи срамежливо с пръст към него. — Сецаш ли се какво е забелязала детектив Трикси? Заминаваш без твоите коледни украшения. Без десетките ти пластмасови Дядо Коледи, еленчета, снежни човеци, бенгалски огньове и другите дрънкулки, които събираш цял век. Да отпратиш с колата и да ги оставиш току-така в мазето? Няма начин!

Тя се самонавиваше, докато накрая започна да си вярва. Марино нямаше да замине завинаги, без да опакова любимите си коледни играчки.

— Роко е мъртъв — каза той.

— Кой? — По лицето на Трикси се четеше недоумение.

— Ето, разбра ли какво имах предвид? Не ме познаваш. Няма значение. Не си виновна ти.

Той затвори вратата към нея и към Ричмънд завинаги.

87.

Името на изчезналата жена бе Катрин Брус. Вече се смяташе за отвлечена — последната жертва на серийния убиец вероятно беше мъртва. Съпругът ѝ, бивш военен пилот, в момента на работа в „Континентал“, отсъствал от града и след двудневни безуспешни опити да се свърже с жена си, се разтревожил. Изпратил свой приятел да провери в дома им. Катрин не била вкъщи, колата ѝ също липсвала и по-късно била открита на паркинга на „Уол Март“ близо до Държавния университет на Луизиана. Никой не ѝ бил обърнал внимание, тъй като паркингът бе пълнен с коли двадесет и четири часа в денонощието. Ключовете ѝ висели на стартера, вратите били отключени, а чантата и портмонето липсвали.

Вече се развиделяваше, сякаш молекулите на утрото се трупаха по небето и то обещаващо да бъде ясно и яркосиньо. Ник не знаеше нищо за отвлечането, преди да чуе новините в шест часа. Все още не можеше да повярва. Приятелката на Катрин Брус, според подадената на медиите информация, се обадила незабавно на полицията в Батън Руж още вчера сутринта. Информацията трябваше да бъде разпространена веднага, при това в цялата страна. А какво правеше идиотският спецкип? Подлагаше приятелката, чието име не се споменаваше, на детектор на лъжата, за да се увери, че Катрин наистина е изчезнала?! Разровиха ли задния двор, за да са сигурни, че нейният съпруг, пилотът, не е убил и заровил жена си, преди да отлети от града?

Убиецът беше получил допълнителни осем часа. Обществеността бе загубила осем часа, Катрин бе загубила осем часа. Може все още да е била жива, след като се приема, че вече не е. Все пак някой би могъл да види нея или убиеца. Човек никога не знае. Ник не спираше да снове из паркинга и да търси улика, която да ѝ проговори. Огромната сцена на престъплението бе безмълвна, колата на Катрин отдавна беше откарана и задържана за проверка неизвестно къде. Не откри нищо, освен боклуци, дъвки и стотици фасове.

Часът бе 7:16, когато попадна на нещо, което би я зарадвало, ако беше дете — две монети от четвърт долар. И двете „ези“. Това се смяташе за по-голям късмет от „тура“. В момента бе готова да подхранва всяка своя надежда за късмет. След като снощи чу новините, моментално се отправи насам. Ако монетите са били върху асфалта снощи, фенерът ѝ не ги бе засякъл. А и тази сутрин не ги бе забелязала в тъмното. Тя ги снима с тридесет и пет милиметров фотоапарат и с „Полароид“ и описа мястото на монетите, както ги бяха учили в Академията по криминалистика. Надяна хирургически ръкавици и постави монетите в пликосе за веществени доказателства, след което изтича до магазина.

— Трябва да говоря с управителя — каза тя на една служителка, заета с описването на цял кашон детски дрехи, докато една жена с уморен вид — вероятно майка — вадеше кредитна карта.

Ник се сети с угризение за дрехите на Бъди.

— Натам. — Служителката посочи един кабинет зад летящите дървени врати.

Слава богу, че беше вътре!

Ник му показва значката си с думите:

— Трябва да видя точното място, на което е била открита колата на Катрин Брус.

Управителят бе млад и дружелюбен. Определено имаше разтревожен вид.

— С удоволствие ще ви покажа. Знам със сигурност къде беше. Полицията стоя там с часове да оглежда мястото, после я изтеглиха. Това е направо ужасно.

— Наистина е ужасно — съгласи се Ник на излизане от магазина, докато слънцето вече показваше грейналото си лице на изток.

Черната „Максима 1999“ на Катрин Брус бе стояла приблизително на двадесетина стъпки от мястото, където намери монетите.

— Сигурен ли сте, че беше тук?

— О, сигурен съм, мадам. Паркирана беше точно тук, пет реда встрани от входа. Много жени, които пазаруват, след като се стъмни, гледат да паркират по-близо до входната врата.

В нейния случай това не беше помогнало. Жената може и да е била загрижена за сигурността си, но може и да не е била. Повечето хора обичаха да паркират колкото може по-близо до входа на магазина, освен ако не караха скъпи коли и не искаха вратите им да бъдат ожулени. Обикновено мъжете се тревожеха повече за това. Ник винаги се бе чудила защо жените не се интересуват нито от коли, нито от поддръжката им. Ако имаше дъщеря, щеше да научи малкото си момиченце да разпознава марките на всички екзотични коли и щеше да ѝ обясни, че ако работи усилено, може би един ден ще кара „Ламборгини“ — това казваше и на Бъди, който имаше различни модели спортни коли и обичаше да ги търкаля по стените.

— Случи ли се нещо необичайно вечерта, когато е пристигнала с колата на паркинга? Някой виждал ли е Катрин Брус? Изобщо някой видял ли е нещо? — попита Ник управителя.

— Не. Мисля, че едва ли е стигнала до магазина — отвърна той.

88.

„Бел 407“ е най-красиво боядисаният хеликоптер, който Луси бе виждала. Нямахме начин. Това бе нейният хеликоптер и тя бе проектирала всеки детайл, с изключение на онези, които излизаха готови от завода. Витло с четири перки, плавно движение, максимална скорост от 140 възела (дяволски добра за граждански вертолет) и компютъризирано подаване на горивото, бяха само част от основните му показатели. В добавка имаше кожени седалки, надуваеми възглавници, в случай че двигателят се повреди над водна повърхност, което бе малко вероятно, специален щит срещу евентуално сблъскване с електропровод (Луси е прекалено добър пилот за подобен инцидент), допълнителен резервоар с гориво, радар за засичане на бури и радар за въздушен трафик, устройство за разход на гориво — пълно оборудване, при това най-доброто.

Площадката за излитане на 34-та улица бе разположена на река Хъдсън, на половината път между Статуята на свободата и историческия кораб „Интрепид“, превърнат в музей. Луси обикаляше за четвърти път своята птица, която чакаше на втора писта. Вече бе проверила двигателя и индикаторите за нивото на гориво, филтрите и хидравликата. Една от многото причини за фанатичните ѝ тренировки с тежести бе, че ако случайно загубеше контрол над хидравличната система по време на полет, трябваше да разчита на мускулите си, за да се справи с лостовете. В подобна ситуация една слаба жена сериозно би се затруднила.

Прокара с любов ръка по опасното витло и отново клекна, за да провери антените от долната страна на корпуса. След което седна на пилотското място и си пожела Руди да побърза. Надеждата ѝ се сбъдна, когато го видя, нарамил сак, да минава през портала на наземната база и да тича към хеликоптера. На лицето му се изписа разочарование, щом съзря празното място отляво, което, както обикновено, му отреждаше ролята на втори пилот. Облечен в работен панталон и поло, той приличаше на типичен филмов красавец.

— Знаеш ли какво? — обяви Руди, когато щракна колана на седалката, докато Луси правеше бърз, но щателен преглед на уредите и дросела. — Ти си адски алчна хеликоптерна акула.

— Защото това е моят хеликоптер, пич. — Тя включи акумулатора. — Двадесет и шест ампера. Предостатъчно гориво. Не забравяй, че имам повече летателни часове от теб, както и повече грамоти.

— Млъкни! — каза той в прекрасно настроение, каквото имаше винаги, когато летяха заедно. — Чисто наляво.

— Чисто надясно.

89.

Летенето бе най-близко до състоянието на еуфория, което Руди някога щеше да изпита с нея.

Луси никога не довършваше започнатото. Руди можеше да се почувства използван, когато тръгнаха с колата от хотел „Радисън“ в Щечин, ако не бе проявил разбиране към случилото се. Измъкването на косъм от смъртта, както и всяка друга стресова ситуация, предизвикваха у повечето хора елементарна реакция — стремеж към човешка топлина. Сексът даваше увереност, че човек е жив. Затова ли той мислеше постоянно за секс?

Не бе влюбен в Луси. Никога не би си го позволил. Когато я видя за първи път преди бог знае колко години, нямаше намерение да проявява специален интерес към нея. Тя тъкмо слизаше от един чудовищен „Бел 412“, след като бе направила обичайната показна демонстрация, каквато се очакваше при посещение на важна персона в академията, особено ако тя е политик. Руди предполагаше, че понеже Луси бе единствената жена в отряда за спасяване на заложници, беше важно въпросната персона да види една красива жена с високи професионални качества.

Руди я зяпаше как затваря чудовищната машина и слиза от нея, облечена в тъмносиня бойна униформа и черни кубинки до глезените. Изненада се от огнената ѝ красота, докато наблюдаваше самоуверената ѝ грациозна походка. Започна да си мисли, че онова, което бе чул за нея, може би не е вярно. Тялото ѝ го интригуваше, особено когато се движеше. Имаше грацията на екзотично животно, на тигрица, каза си той, докато наблюдаваше как се приближава към важната персона, пристигнала за демонстрацията, и се здрависва учтиво с нея.

Луси бе атлетична, но определено женствена и му беше приятно да я гали. Научил се бе да не я обича прекалено и знаеше кога да се отдръпне.

След минути двигателят бе на пълни обороти, навигационните уреди и слушалките бяха включени. Бързите удари на перките бяха

любимата музика за ушите им. Той усети как настроението на Луси се повишава с издигането на вертолета.

— Вече сме в движение — произнесе тя в микрофона. — Трафик Хъдсън, хеликоптер четири-нула-седем Танго, Лима, Папа се движи в посока юг над тридесет и четвърта улица.

Най обичаше висенето във въздуха, а тя умееше да държи хеликоптера абсолютно неподвижен, дори и при упорит вятър в гръб. Насочи носа на машината към реката, набра скорост и се отлепи от земята.

90.

Скарпета хвана най-ранния полет до международното летище „Джордж Буш“ в Хюстън и като отчете часовата разлика, се приземи в 10:15 ч.

Оттам пътуването с кола до Ливингстън, почти право на север, отнемаше един час и четиридесет минути. Нямахме намерение да наема кола и да търси пътя до затвора. Това бе мъдро решение. Макар и да не ги брой, маршрутът минаваше през безброй завои, като най-дългата отсечка бе по магистрала 59.

Скарпета бе запазила самообладание. Толкова хладнокръвно се държеше само когато даваше показания пред съда, докато адвокатите на защитата дебнеха като хищници, за да надушат кръвта ѝ. Рядко я бяха ранявали. Никога фатално. Потънала дълбоко в убежището на аналитичния си ум, тя мълча през целия път. Не размени нито дума с шофьорката, след като ѝ каза накъде да кара. Таксиджийката бе от бързивите, тъй че Скарпета я предупреди още с влизането си в черния „Линкълн“, че не желае да разговаря, тъй като има работа.

— Нямаме проблем — отвърна жената, облечена в черен униформен костюм с фуражка и вратовръзка.

— Можете да си свалите фуражката — каза ѝ Скарпета.

— О, благодаря — отвърна тя с облекчение и моментално го направи. — Не мога да ви опиша как мразя това нещо, но повечето пътници държат да съм униформена.

— А аз бих предпочела обратното.

Затворът се извиси пред погледа ѝ — модерна крепост, подобна на чудовищен товарен кораб, с редици от прозорци под равния покрив, върху който стояха двама работници, които ръкомахаха и се озъртаха. Обширните тревни площи наоколо бяха плътно оградени с телени мрежи, които блестяха на слънцето като люспи на риба. Охраната във високите кули следеше терена с бинокли.

— Да си призная, това отпред ме изнервя — промърмори таксиджийката.

— Не се притеснявайте — успокой я Скарпета. — Ще ви покажат къде да паркирате и ще останете в колата. Не ви съветвам да обикаляте наоколо.

— Ами ако ми се наложи да ида до тоалетната? — разтревожи се тя, като намали скоростта пред будката на охраната. Оттук започваха засилените мерки за сигурност и може би една от най-страшните задачи, с които Скарпета се бе нагърбвала.

— Тогава сигурно ще трябва да попитате някого — отвърна разсеяно тя, като свали прозореца и подаде на униформения надзирател шофьорската си книжка, служебното удостоверение, лъскавата месингова полицейска значка и личната си карта, които държеше в черен портфейл.

Когато напусна поста си в Ричмънд, постъпи лошо като Марино. Не си върна значката. Никой не помисли да ѝ я иска. Или по-скоро никой не посмя. Можеше вече да не е шеф в буквалния смисъл, но онова, казаното от Луси снощи беше вярно. Никой не можеше да ѝ отнеме онова, което бе, нито начина, по който си вършеше работата. Скарпета знаеше колко добър професионалист е, макар че никога не би го казала.

— При кого идвате? — попита полицаят, връщайки ѝ документите.

— Жан-Батист Шандон. — Името му почти я задави.

Надзирателят се държеше доста свободно, като се имаше предвид обстановката и отговорността, която носеше. Ако съдеше по държанието и възрастта му, вероятно работеше в системата на затвора от дълго време и почти не забелязваше злокобния свят, в който работеше. Отново влезе в будката и провери някакъв списък.

— Госпожо — каза той, след като отново се появи навън и посочи към затвора, — отидете с колата дотам и някой ще ви упъти къде да паркирате. Служителят от информацията на затвора ще ви посрещне отвън.

Тексаският флаг сякаш приветстваше Скарпета. Небето бе като синьо стъкло, а температурата ѝ напомняше за есента. Птиците водеха своите разговори, природата продължаваше своя ход, недосегаема за злото.

91.

Животът в затворническо отделение бе монотонен.

Осъдените затворници идваха и си отиваха, старите имена потъваха в забрава. След дни, а може би и седмици — Жан-Батист често губеше представа за времето — имената на новите, които щяха да пристигнат, за да чакат смъртта си, щяха да бъдат свързани с килиите, заемани от хората, дочакали присъдите си. Отделение „А“, килия 25 бе Звяра, който след няколко часа щеше да бъде преместен другаде. Отделение „А“, килия 30 бе Жан-Батист. Отделение „А“, килия 31 непосредствено вдясно до Жан-Батист беше Молеца, наричан така, защото убиецът некрофил, за когото се знаеше, че действа само на тъмно, имаше треперещи като на молец ръце и сивкава кожа. Той обичаше да спи на пода и затворническите му дрехи бяха винаги покрити със сивкав прах — като праха върху крилата на молец.

Жан-Батист бръснеше горната част на ръцете си и в мивката от неръждаема стомана потъваха дълги кичури косми.

— Хайде, Косматко. — През малкото прозорче на вратата надничаха две очи. — Твоите петнадесет минути изтичат. Още две минути и прибирам бръснача.

— Добре. — Той насапуниса другата си ръка с евтин бръснарски сапун и продължи бръсненето, като внимаваше да не си пореже кокалчетата.

Кичурите в ушите му бяха опасни, но той се справи и с тях.

— Времето изтече.

Жан-Батист изплакна внимателно бръснача.

— Ти се избръсна. — Молеца говори толкова тихо, че другите затворници рядко чуват гласа му.

— Да, приятелю. Изглеждам доста красив.

Големият като лост ключ издрънча в ключалката в долната част на вратата и чекмеджето се плъзна навън. Надзирателят отстъпи назад извън обсега на бледите обезкосмени ръце, които поставиха бръснача със синя пластмасова дръжка в чекмеджето.

92.

Молеца бе седнал и запращаше една баскетболна топка към стената така, че тя се връщаше право в ръцете му. Той бе напълно безличен и дотам безжизнен, че единственото му удоволствие от убиването бе сексът с мъртва плът. Мъртвата плът не притежаваше енергия и кръвта вече не бе магнетична. Жан-Батист имаше много ефективен метод, когато освобождаваше избраниците си за екстаза. Човек с тежки травми на главата можеше да живее още известно време, достатъчно, за да впие зъбите си, да изсмуче живата кръв и да презареди своя магнетизъм.

— Прекрасен ден, нали? — тихият коментар на Молеца се промъкна в килията на Жан-Батист, чиито уши долавяха и най-неуловимия глас. — Няма облаци, но по-късно ще се появи висока облачност и в късния следобед тя ще се придвижва на юг.

Молеца имаше радио и бе пристрастен към прогнозите за времето.

— Виждам, че госпожица Гитълман си е купила нова кола — малко, хубаво, сребристо „БМВ Роудстър“.

Затворниците имаха възможност да гледат към паркинга в задната част на затвора през малкия като процеп прозорец на килиите и тъй като нямаше какво друго да правят по време на пълната си изолация на втория етаж, мъжете зяпаха през него през по-голямата част от деня. В известен смисъл това бе акт на сплашване. Споменаването на БМВ-то на г-ца Гитълман бе най-добрата заплаха, която Молеца можеше да измисли. По всяка вероятност надзирателите щяха да разпространят мълвата и тя щеше да стигне до г-ца Гитълман, младата и много красива заместник-завеждаща службата за връзки с обществеността. Тя щеше да научи, че затворниците оценяват колата ѝ. Никой служител на затвора не изгаряше от желание подробностите от личния му живот да се знаят от престъпниците, и то от такива чудовища, които заслужават да умрат.

Жан-Батист може би бе единственият затворник, който поглеждаше рядко през процепа, смятан за прозорец. След като запамети всяка кола, цветовете, марките, моделите, регистрационните номера и как точно изглеждат водачите, не виждаше повече смисъл да зяпа към празното синьо или заоблачено небе. Той се надигна от тоалетната чиния, без да си направи труда да си вдигне гащите, и погледна през високия процеп, тъй като Молеца бе събудил любопитството му. Зърна БМВ-то, след което пак седна върху тоалетната чиния и се отдаде на размисъл.

Замисли се за писмото, което бе изпратил на красивата Скарпета. Вярваше, че то бе променило всичко и си представяше как тя го прочита и се подчинява на волята му.

Днес на Звяра се разрешаваха четири часа за свиждане със свещеник и семейството му. След това щеше да предприеме кратко пътуване с кола до Хънтсвил, където се намираше сградата за екзекуции. В шест часа вечерта щеше да умре.

Това също променяше нещата.

Едно сгънато листче се промуши под десния ъгъл на вратата му. Той откъсна тоалетна хартия и отново, без да си прави труда да си вдигне гащите, взе бележката и се върна при тоалетната.

Килията на Звяра се намираше през пет килии от тази на Жан-Батист. Винаги знаеше кога една бележка до него, подпъхвана от килия в килия, е от Звяра. Сгънатата хартийка бе посивяла отвън, а от вътрешната страна беше изцапана и протрита от постоянното сгъване и разгъване. Някои затворници бяха добавили и свой коментар.

Жан-Батист клечеше върху тоалетната чиния. Дългата козина по гърба му бе сплъстена от пот и бялата му затворническа риза бе станала полупрозрачна. Той се сгорещяваше винаги, когато бе магнетизиран, а това при него бе хронично състояние, тъй като собственото му електричество циркулираше през метала на килията и препускаше към желязото в кръвта му, след което отново изтичаше, за да затвори поредната верига, и така до безкрай.

„Днес — бе написал с молив полуграмотният Звяр — ти няма да се зарадваш, когато ме откарат отук. Ще ти липсвам, нали? Може би не.“

За пръв път Звяра не проявяваше обичайната си грубост, макар че бележката звучеше като обида към другите затворници.

Той написа в отговор: „Не трябва да ти липсвам, приятелю“.

Звяра щеше да разбере какво искаше да каже Жан-Батист, обаче едва ли щеше да знае нещо повече за това какво се кани да направи Жан-Батист, за да го спаси от срещата му със смъртта. По металната пътека издрънчаха стъпки на преминаващи надзиратели. Той скъса бележката на малки парченца и ги натика в устата си.

93.

Навярно тъкмо беше паркирала. Убиецът се бе приближил до нея още преди да извади ключовете от таблото.

Ник допусна, че чантата и портмонето са били подхвърлени някъде из паркинга и в разстояние на два дни някой все трябва да ги е намерил. За съжаление явно преобладаваха хората, които намираха вещи и не ги връщаха. Отвлечането на Катрин Брус се отразяваше в медиите и който и да бе открил чантата и портмонето, трябваше да е наясно, че това, което е взел, представлява улика. Но явно беше някой жалък червей, чиято съвест се определяше от ситуацията, и такъв човек нямаше да се обади в полицията и да признае, че е имал намерение да задържи чантата и портмонето, докато не е научил, че са принадлежали на убитата жена, ако предположим, че Катрин е била убитата.

Ако все още не беше убитата, то скоро щеше да бъде.

Тогава на Ник внезапно й мина мисълта, че ако чантата и портмонето са били предадени, който и да ги е получил, би се обадил на всемогъщия спецекип в Батън Руж, а оттам са измислили някаква тъпоумна причина да не разгласяват информацията в пресата и определено да не я споделят с братята и сестрите си по значка. Ник не спираше да мисли за „Уол Март“ и за това, че е била там може би часове преди Катрин Брус да бъде отвлечена и откарана с кола вероятно на същото тайно място, на което убиецът отвеждаше всичките си жертви.

Замисли се над възможността (макар и немного голяма) Катрин Брус да е била вътре в „Уол Март“, докато тя залагаше въдицата из магазина. Правеше го по всяко време на денонощието, откакто се бе завърнала от Ноксвил.

По телевизията непрекъснато показваха красивата русокоса жертва и във всеки вестник, който Ник си купуваше, също имаше поместени снимки. Тя не помнеше да е забелязвала жена, която дори бегло да прилича на жертвата, докато избираше игленици, нищо че не

знаеше как се шие, и демонстрираше престорен интерес към ярко бельо, каквото никога не би носила.

По някаква причина странната жена с натъртеното коляно, която падна на паркинга, се връщаше отново и отново в мислите ѝ. Нещо в тази жена я притесняваше.

94.

В най-високата точка на прилива можеше да се влиза с малка лодка в тесните притоци и лиманите, което иначе бе невъзможно, и разумните хора обикновено не поемаха подобни рискове.

Дарън Ситрън бе известен с това, че обичаше да се носи из плитчините със старата си моторница „Бей Рънър“ и да се измъква на косъм от калните наноси в устието на всеки ръкав, който си бе наумил да предизвика през деня. В момента приливът бе малко по-нисък, отколкото би желал, но той профуча с пълна скорост по река Блайнд и едва не се натресе в тинята, стигаща на някои места до два метра дълбочина. Калта можеше да засмуче обувките му и макар че Дарън обикновено успяваше да изтика моторницата, не обичаше да гази в тиня, пълна с водни мокасини.

Дарън бе местен осемнайсетгодишен юноша с постоянен слънчев загар, наподобяващ цвета на прегорял фъстък. Животът му бе свързан с риболов и откриване на нови места за лов на алигатори. Заради последното му занимание местните не гледаха на него с добро око. За да хване големи парчета, които носеха добра печалба заради кожата, месото и главите си, трябваше здраво въже, грамадна стоманена кука и, естествено, стръв. Колкото по нависоко във водата се носеше стръвта, толкова по-дълъг трябваше да е алигаторът, за да я достигне. Най-добрата стръв бяха кучетата. Дарън си ги набавяше от приюти из цялата околност, като зальгваше хората с приятните си обноски. Правя го, защото обстоятелствата го налагат, разсъждаваше той. Така или иначе животните щяха да бъдат приспани с инжекция. Когато тръгваше на лов, мислеше за алигатора, а не за стръвта или как си я набавя. Алигаторите се хващаха нощем, особено ако Дарън седеше неподвижно в лодката си и бе пуснал на касетофона си кучешки вой. Свикнал бе да забравя за стръвта и да мисли само за грамадния алигатор, който щеше да се появи на повърхността, да щракне челюстите си и да налапа куката. Тогава бързо се намесваше, като хуманно застрелваше влечугото с пушка 22-ри калибър.

Той се носеше из един речен ръкав, обрасъл с лилии и блатна трева, потънал в сенките на покрити с мъх кипариси с коренища като въжета. Алигаторите се показваха и скриваха под водата, особено женските, които бяха снесли яйца. Дългите им опашки оставяха следи и когато Дарън забележеше място с много следи, си го набелязваше мислено и се връщаше там след смрачаване, ако времето и приливът позволяваха.

Водата бе покрита със семена от папур и една синя чапла пред него се вдигна във въздуха, обезпокоена от вмешателството на човека и мотора. Дарън огледа за следи от алигатори. Следваше го облак от пъстроцветни водни кончета. Очите на алигаторите точно преди да отвърнат на погледа му, напомняха за наредени един до друг тунели. На един завой забеляза множество следи и жълто найлоново въже, провесено от едно дърво. Стръвта на грамадната стоманена кука бе човешка ръка.

95.

Днес за пръв път от пет години Бентън разговаряше със сенатор Франк Лорд, като и двамата използваха улични телефони. Бентън не можеше да пропъди от ума си комичността на ситуацията, когато си представяше как безупречно издокараеният сенатор Лорд шофира от дома си в Северна Вирджиния на път към Капитолия и спира на една бензиностанция, за да говори от уличен телефон. Бентън бе уговорил разговора, след като късно снощи получи един доста неочакван имейл от сенатора.

„Неприятност — пишеше в него. — Утре 7:15. Остави телефонен номер.“

Бентън му изпрати с обратен имейл номера на телефона, от който говореше в момента и който бе избрал предварително предната вечер. По възможност винаги избирай най-простото и очевидно решение. Изглежда, че собствените му педантично обмислени и сложни комбинации се разпиляваха на вятъра.

Той се облегна на една стена, наблюдавайки очукания си „Кадилак“, като следеше дали някой не минава покрай колата или не проявява интерес към самия него. В мозъка му бяха задействани всички възможни аларми. Сенатор Лорд му каза за писмото на Шандон до Скарпета — онова с калиграфския почерк.

— Как разбра за него? — попита го Бентън.

— Джейми Бъргър ми се обади снощи у дома. Притеснена е, че Шандон е заложил капан и Скарпета ще се набута право в него. Бъргър иска помощта ми. Хората забравят, че и моите пълномощия са ограничени. Е, поне враговете ми не го забравят.

Сенаторът искаше да изпрати в Батън Руж цял взвод федерални агенти, но дори и той не можеше да се пребори със закона. Спецекипът на Батън Руж трябваше да покани ФБР да участва и да помогне на следствието с всякаква практическа помощ. При тези серийни отвлечения или убийства, каквито бяха в действителност, съществуваше непреодолима юридическа пречка срещу

самоинициативни действия от страна на федералните. Дотук нямаше нарушение на федералните закони.

— Проклетата некомпетентност — каза сенатор Лорд. — Какви неграмотни глупаци има там!

— Вече приближава — каза Бентън в слушалката. — Писмото означава, че евентуалната развръзка приближава. Но не е каквато аз исках. Което е лошо, много лошо. Не се тревожа за себе си.

— Има ли начин положението да бъде овладяно?

— Аз съм единственият, който знае как. Но ще трябва да се разкрия.

Последва дълга пауза, след което сенаторът неохотно се съгласи:

— Да, така е. Но веднъж случи ли се, няма връщане назад. Не можем да повторим процедурата. Ти наистина ли...?

— Налага се. Писмото променя драматично нещата, а ти знаеш състоянието й. Той я примамва там.

— Тя е там в момента.

— В Батън Руж? — Бентън се уплаши.

— Тексас. Имам предвид Тексас.

— Господи! И там не е добре. Не, не, не. Писмото. То е истинско. Тексас вече не е безопасен за нея.

За миг си представи как Скарпета посещава Шандон. Отначало имаше тактически и лични причини да иска тя да направи точно това. Но ако трябваше да е честен пред себе си, не мислеше, че тя ще го направи. Не го вярваше, колкото и да се стараше. Сега тя вече не биваше да бъде там. Господи!

— В момента е там — напомни му сенаторът.

— Франк, той ще го използва, за да избяга.

— Не виждам как. Не и от онова място. Независимо колко е умен. Ще ги предупредя веднага.

— Той е повече от умен. Идеята е следната: Ако той я примамва в Батън Руж, значи планира тя да бъде там. Познавам го. Познавам го. Тя ще поеме към Батън Руж още щом напусне Тексас. Освен ако не й препречи пътя още там, в Тексас, стига да може да действа толкова бързо. За щастие не може. Но така или иначе тя е в сериозна опасност. Не само заради него, но и заради съюзниците му. Те трябва да са в Батън Руж. Брат му сигурно е там. Убийствата вече придобиват

смисъл. Той ги извършва. А тя вероятно му помага. След като все още не е заловена, предполагам, че той и Бев Кифин са заедно и се укриват.

— Но отвличането на жени не представлява ли огромен риск за хора с тяхната известност, издирвани от закона?

— Той скучае — отвърна просто Бентън.

96.

Охраната в сектор „Полунски“ беше облечена в сиви униформи с черни бейзболни шапки.

От коланите на двамата надзиратели, които превеждаха Жан-Батист през серия от тежки врати, висяха белезници. Вратите се затръшваха оглушително като изстрели от пистолет голям калибър в стоманено помещение. С всеки изстрел силата на Жан-Батист се увеличаваше, докато вървеше свободно, само с оковани китки. Тоновете стомана навсякъде около него го магнетизираха подобно на магнитни бури. С всяка крачка неговата мощ ставаше все по-голяма.

— Не разбирам как някой може да иска да те посети — каза му един от надзирателите. — Това ти е за пръв път, май?

Името му бе Филип Уилсън. Караше червен „Мустанг“.

Пазач, реши Жан-Батист още първия ден, когато го видя.

Не отговори на надзирателите, докато преминаваше през передната врата, облят от вълна изгаряща топлина.

— Нито един посетител? — подхвърли вторият, Рон Ейбръмс, бял, строен, с оредяваща кестенява коса. — Жалка работа, нали, мосю Шандон? — додаде присмехулно той.

При надзирателите имаше голямо текучество. Ейбръмс бе нов и Жан-Батист усещаше, че се е натискал да преведе омразния Върколак в отделението за свиждания. Новите служители изпитваха силно любопитство към Жан-Батист. След това свикваха с него и накрая се отвращаваха. Молеца бе казал, че Ейбръмс карал черна „Тойота“ с щатска регистрация.

Задната стена на малката кабина за свиждане бе от тежка метална мрежа, боядисана с бяла боя. Уилсън я отключи, свали белезниците на Жан-Батист и го заключи. Вътре имаше стол, рафт и черен телефон, закачен за метална жица.

— Ще мога ли да получа една пепси-кола и шоколадов кейк, моля? — попита Жан-Батист през стъклото.

— Имаш ли пари?

— Нямам пари — каза тихо той.

— Окей. От мен да мине, понеже досега не си имал посетител, а дамата, която ще дойде, може да прояви глупостта да ти купи нещо. — Тези безцеремонни приказки принадлежаха на Ейбъръмс.

Жан-Батист огледа през витрината просторната, блестяща от чистота зала, убеден, че не са му нужни очи, за да види автоматите за напитки и закуски, както и тримата посетители, които разговаряха по телефоните с други трима осъдени на смърт.

Тя не бе там.

Електрическата верига на Жан-Батист бе прекъсната от гняв.

97.

Както често се случваше при спешни ситуации, положените усилия се осуетяваха от банални дреболии. Сенатор Лорд не бе от хората, които се колебаеха да позвънят сами, когато се налагаше. Той не страдаше от мания за величие и намираше, че отнема по-малко време, ако се заеме с даден проблем, вместо да го обяснява на някой друг. Щом затвори слушалката на уличния телефон, той се върна в колата си и подкара на север, като се свърза с главния си съветник.

— Джеф, трябва ми номера на директора на „Полунски“. Веднага.

Да си води записки, докато шофира в най-натоварения трафик по магистрала 1–95, беше специално умение, което сенаторът бе принуден да усвои още преди години.

Той натисна погрешен бутон и не успя да чуе главния съветник.

Опита няколко пъти да се свърже повторно с него, но нямаше сигнал. Когато най-сетне се свързва, му даде заето. Джеф също се опитваше да го набере.

— Затвори телефона! — кресна сенаторът, без да има кой да го чуе.

Двадесет минути по-късно секретарката продължаваше да се опитва да открие директора. Сенатор Лорд долови — това се бе случвало и преди — че не бе убедена, че лицето, с което разговаряше по телефона, действително е сенатор Франк Лорд, един от най-влиятелните и видни политици в страната. Обикновено важните личности караха други, не толкова важни личности, да ги свързват по телефона.

Сенаторът се съсредоточи върху пътното задръстване и ядосаните шофьори, докато чакаше да го свържат. Никой човек с поне малко акъл в главата или по-точно никой, който бе сигурен с кого разговаря, нямаше да го остави да чака на телефона. Това бе наградата за унижението, на което се подлагаше, за да си свърши работата сам, в това число да взима сам дрехите си от химическо чистене, да спира в

някой магазин, за да напазарува, и дори да прави сам резервациите си в ресторанта, независимо от проблемите, които си имаше с шефовете на заведенията, които изобщо не си отбелязваха, сигурни, че обаждането е фалшиво или че някой се опитва да ги изиграе, за да получи най-добрата маса.

— Съжалявам — обади се най-сетне секретарката, — но не мога да го открия. Този предобед е много зает, тъй като довечера предстои екзекуция. Мога ли да му предам съобщение?

— Как се казваш?

— Джоди.

— Не, Джоди, не можеш да му предадеш съобщение. Необходим ми е спешно.

— Ами — тя се поколеба, — номерът ви не показва, че се обаждате от Вашингтон. Не мога просто така да го измъкна от важна среща и после да се окаже, че е някой друг.

— Нямам време за това. Открий го. Или поне, за бога, извикай неговия заместник!

Пак натисна погрешен бутон и му отне петнадесет минути, докато отново се свърже със секретарката. Тя не си бе на бюрото. Друга млада жена вдигна телефона и той загуби връзка и с нея.

98.

— Повръща ми се от тази история! — заяви Ник на баща си.

Бе пристигнала с колата до старата тухлена сграда на полицейското управление на Батън Руж, но не я допуснаха по-нагоре от фойето на първия етаж.

Когато обясни, че има евентуална улика по случаите, някакъв цивилно облечен следовател благоволи да се появи. Огледа монетите в плика. Погледна снимките, направени с „Полароид“ на паркинга на „Уол Март“, изслуша безучастно устните обяснения и теорията на Ник, като непрекъснато си гледаше часовника. Тя му предаде монетите срещу разписка, сигурна, че когато се върне в така наречения „щаб“, ще има да се майтапят с нея.

— Всички работим по убийствата, а тези задници дори не искат да разговарят с мен! Съжалявам! — Понякога Ник забравяше, че баща ѝ мрази ругатните. — Може би знаят нещо, което би ни помогнало за нашите случаи в Закари. Но има си хас да ми го кажат! Нямам нищо против да им предам всичко, което знам, но обратното нещо не се случва.

— Изглеждаш ми страшно уморена, Ник — каза ѝ той, докато хапваха бъркани яйца и пирожки с пикантни наденички.

Бъди бе зает с играчките и телевизора в своя измислен свят.

— Още една пирожка? — предложи баща ѝ.

— Не мога. Но ти наистина приготвяш най-вкусните пирожки, които съм яла.

— Всеки път го казваш.

— Защото всеки път е вярно.

— Бъди внимателна. Онези момчета в Батън Руж не харесват такива като теб. Търсят слава.

— Я ми го обясни по-добре. — Ник намаза с масло още една бисквитка. — Винаги когато готвиш ти, преяждам.

— Хората, които търсят славата, са готови да излъжат, да измамат и да откраднат — напомни баща ѝ.

— А през това време жените продължават да умират. — Ник загуби апетит и остави бисквитката в чинията си. — Кой е по-лош? Онзи, който го извършва, или мъжете, които искат слава на всяка цена и не се интересуват от жертвите или от нещо друго?

— Радвам се, че не работиш при тях. Щях да се тревожа много повече за твоята безопасност, отколкото сега. И то не заради този психопат, който още е на свобода, а заради колегите ти.

Тя се огледа в скромната кухня от своето детство. Нищо в къщата не бе пипано или подобрявано, откакто майка ѝ умря. Готварската печка бе електрическа, бяла, с четири котлона. Хладилникът също бе бял, както и кухненските плотове. Майка ѝ имаше идея да я преобрази по френски образец като вилите наоколо и се канеше да намери старинни мебели и синьо-бели завеси, както и по-интересни плочки за стените. Но нямаше тази възможност. Тъй че кухнята си остана бяла, просто бяла. Ако някой домакински уред се повредеше, Ник бе сигурна, че баща ѝ щеше да откаже да го изхвърли. Готов бе да яде купешка храна всяка вечер, ако се наложеше. Ник се измъчваше, че баща ѝ не може да се откъсне от миналото. Мълчаливата скръб и гневът го държаха като свой заложник.

Тя избута стола си назад. Целуна баща си по главата и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Обичам те, татко. Грижи се добре за Бъди. Обещавам ти в най-скоро време да стана добра майка.

— Ти и сега си добра майка. — Той я погледна от мястото си, докато едва чоплеше яйцата. — Не е важно колко време отделяш, а как го отделяш.

Ник се замисли за майка си. Животът ѝ беше кратък, но всяка минута от него беше хубава. Така изглеждаха нещата сега.

— Ех, ето че се разплака. Ще ми кажеш ли какво, за бога, става с теб, Ник?

— Не знам. Не знам. Както си гледам работата, изведнъж ме избива на плач. Сигурно е заради майка, както ти казах. Всичко, което се случва тук, ми напомня за нея или може би отключва някакъв капан в мозъка ми. Капан, който не съм знаела, че съществува, но от чиято тъмнина се страхувам до смърт, татко. Моля те, пусни светлината! Моля те!

Той се надигна бавно от масата, разбираше за какво говори и въздъхна.

— Не си причинявай това, Ник — каза той мрачно. — Вече знам какво причини това на мен. Спрях да живея. Знаеш, че е така. Когато се прибрах вкъщи онази вечер и видях... — Той се прокашля, опитвайки се да спре сълзите. — Почувствах, че нещо в мен се скъсва, сякаш бях скъсал някакъв мускул в сърцето си. Защо се връщаш към тези спомени?

— Защото те са истината. И може би спомените, които имам, са още по-лоши, защото не знам какви са истинските.

Той кимна и пак въздъхна.

— Качи се на тавана. Под килимчетата, дето са натрупани в ъгъла, ще намериш малко синьо куфарче. То беше нейно. Купи си го с лотарийните талони.

— Спомням си — прошепна Ник, представяйки си как майка ѝ излиза през вратата със синьото куфарче в ръка, за да посети леля си в Нашвил след операцията на окото ѝ.

— Кодът на ключалката не беше въведен, защото майка ти казваше, че не можела да помни цифри. Нула-нула-нула, точно като чисто нов. — Той отново прочисти гърлото си, втренчен в някаква точка. — Онова, което търсиш, е вътре. Някои неща не ми принадлежаха, но и аз бях като теб. Просто исках да знам. Освен това преподавах на дъщерята на полицейския началник, тъй че ползвах някои облаги, които се срамувам да призная. Обещах му, че ще ѝ пиша по-добра оценка, отколкото заслужаваше, и ще ѝ дам препоръка за университета. За наказание получих онова, за което бях помолил — продължи той. — Недей да сваляш тези неща тук, долу. Не искам никога повече да ги виждам.

99.

Заместник-завеждащата служба за връзки с обществеността на затвора Джейн Гитълман се извиняваше отново и отново за това, че е накарала Скарпета да чака.

Скарпета бе чакала цели петнадесет минути пред входната врата, точно под надписа сектор „Алън Б. Полунски“. Беше се изпотила под яркото слънце. Усещаше се мръсна и разчорлена от пътуването. Търпението ѝ бе на изчерпване, независимо че бе решила да сдържа емоциите си докрай. В момента желаше да свърши с всичко това веднъж завинаги.

— Медиите звънят нонстоп, защото довечера предстои екзекуция — обясни госпожица Гитълман.

Връчи на Скарпета картонче за посетители, което тя закачи на ревера на същия костюм, който бе носила в различните самолети, откакто напусна Флорида. Костюмът с панталон беше черен и поне го бе изгладила в стаята си в хотел „Мелроуз“ в Ню Йорк предната вечер, когато се раздели с племенничката си. Луси не знаеше къде се намира Скарпета в момента. Ако беше ѝ споменала, Луси щеше да се опита да я спре или да настоява да замине с нея. Скарпета тръгна без предварителна уговорка и се свърза със сектор „Полунски“, чак когато кацна в Хюстън. Увереността ѝ, че Шандон ще се срещне с нея, нарасна, щом разбра, макар и с отвращение, че е включена в списъка на посетителите му. Ако не друго, поне шегата, родена в болния му мозък, се оказа полезна.

Тя бе тук. И може би колкото по-малко време имаше да мисли за срещата си с него, толкова по-добре.

Служителите проверяваха самоличността на Скарпета и госпожица Гитълман я преведе през няколко силно дрънчащи стоманени врати, сетне през градинка с маси за пикник под чадъри, явно за персонала. Тя премина през пет врати с електронно заключване, като разстоянието се оказа далеч по-кратко, отколкото би искала, и стигна до обезкуражаващия извод, че не е трябвало да идва

тук. Шандон я манипулираше и тя щеше да съжалява за това посещение, тъй като той получаваше каквото искаше и по този начин се подиграваше с нея.

Обувките ѝ вдигнаха шум в салона за посетители и тя си даде ясна сметка за това как изглежда, докато пресичаше излъскания, покрит с плочи под. Предпочиташе да е облечена в безупречен строг костюм, може би на райета, и бяла риза с копчета на маншетите. Вероятно, размишляваше тя, строгото облекло нямаше да изпрати най-доброто послание на кучия син, но поне щеше да се чувства по-малко уязвима пред него.

Усети как коленете ѝ омекват при вида на Жан-Батист Шандон, седнал в кабина номер две. Гладко избръснат, включително ръцете и главата, той седеше спокойно зад защитното стъкло, пиеше пепси и похапваше шоколадов кейк, като се преструваше, че не я забелязва.

Тя го наблюдаваше открито. Отказа да играе играта, която той бе започнал, и остана изумена да го види избръснат и облечен в бели дрехи. Беше грозен, но изглеждаше почти нормално без дългите гнусни кичури козина, която го покриваше последния път. Той отпиваше от пепси-колата и облизваше пръстите си, когато Скарпета седна срещу него и вдигна черната телефонна слушалка.

Асиметричните му очи се вдигнаха и той оголи зъби в усмивка, напомняща хищна риба. Кожата му бе бледа като пергамент. Тя забеляза мускулестите му ръце, както и това, че е скъсал ръкавите на бялата си риза. Тогава съзря ужасната дълга козина. Подаваше се от подмишниците му и около деколтето на ризата. Очевидно бе избръснал само онези места, които не бяха покрити.

— Колко мило — произнесе тя хладно в слушалката. — Измил си се в моя чест.

— Естествено. Прекрасно е, че дойде. Знаех, че ще го направиш. — Замъглените му очи не бяха на фокус, когато се обърна за миг към нея.

— Ти ли се избръсна?

— Да. Днес. Специално за теб.

— Доста е трудно, ако не виждаш — отбеляза тя със сигурен силен глас.

— Не ми трябвават очи, за да виждам. — Той докосна с език един малък остър зъб и се пресегна за пепси-колата. — Какво си помисли за

писмото ми?

— Какво искаше да си помисля за него?

— Че съм художник, разбира се.

— Тук в затвора ли се научи на краснопис?

— Винаги съм имал красив почерк. Когато ме държаха заключен в мазето като малък, имах предостатъчно време да развия много от моите таланти.

— Кой изпрати писмото вместо теб? — Скарпета продължаваше с въпросите си.

— Моят скъп адвокат. — Той цъкна с език. — Честно казано, не знам защо се е самоубил. Но може би е било за добро. Не струваше нищо. Наследствена черта.

Скарпета се наведе и извади листове и химикалка от бележника си.

— Каза ми, че си имал информация за мен. Затова съм тук. Ако просто искаш да бърбиш, си тръгвам веднага.

— Другата част от сделката, мадам Скарпета — произнесе той, докато очите му плуваха безцелно, — е моята екзекуция. Ще я извършиш ли?

— Няма проблем.

Той се усмихна доволно.

— Опиши ми. — Той подпря брадата си с ръка. — Как става?

— Безболезнено. Интравенозна инжекция с натриев тиопентал, която е със седативно действие. Панкурониев бромид за отпускане на мускулите. Калиевият бромид спира сърцето. — Направи клиничното описание, докато той я слушаше в захлас. — Доста евтини лекарства, които по ирония отговарят съвсем точно на предназначението си. Смъртта настъпва за няколко минути.

— И аз няма да страдам, докато ти извършваш това с мен?

— Никога няма да страдаш толкова, колкото си карал другите да страдат. Ще заспиш моментално.

— Значи обещавах да бъдеш мой лекар до края? — Той започна да гали кутията с пепси-кола. Отвратителният дълъг нокът на десния му палец бе пълен с шоколад от кейка.

— Ще изпълня желанието ти, ако помогнеш на полицията. Каква е информацията?

Той ѝ изреждаше имена и места, които не ѝ говореха нищо. Изписа двадесет страници от бележника си и започна все по-силно да подозира, че си играе с нея. Информацията бе безсмислена. Може би.

При една пауза, в която той реши да отхапе от кейка, тя попита:
— Къде са брат ти и Бев Кифин?

Той изтри ръцете и устата си в ризата. Жилавите му мускули се свиваха при всяко движение. Шандон бе силен и ужасяващо бърз. Все по-трудно ѝ се удаваше да потиска образите в съзнанието си. Опитваше се да прогони спомените от онази нощ в дома ѝ, когато този човек, с когото ги делеше само едно стъкло, се опита да я пребие до смърт. Сетне се появи лицето на Джей Тали, който я заблуди и после също тръгна по петите ѝ. За нея бе необяснимо защо двуайчните братя близнаци споделяха обща пристрастеност към убийствата. Не можа да повярва, когато с изненада откри, че докато го гледа, единственото, което чувства, е решимост да забрави отминалите ужаси. На това място той бе безобиден. Само след дни щеше да бъде мъртъв.

Тя нямаше да се върне, за да бие смъртоносните инжекции. Това, че го лъжеше, ни най-малко не я притесняваше.

Той не каза нищо за Джей Тали и Бев Кифин. Вместо това сподели:

— Роко има малък замък в Батън Руж. Той е със старинен чар, намира се в един обновен квартал близо до центъра, в който живеят много хомосексуалисти. Бил съм там много пъти.

— Чувал ли си за жена от Батън Руж на име Шарлот Дард?

— Разбира се. Не бе достатъчно красива за брат ми.

— Роко Каджиано ли я уби?

— Не. — Шандон въздъхна, сякаш бе отегчен. — Както казах, а ти трябваше да ме слушаш по-внимателно, не беше достатъчно красива за брат ми. — Той отново ѝ се ухили с грозно зинала уста и очите му продължиха да блуждаят. — Знаеше ли, че човек си личи по ръцете?

Ръцете ѝ бяха в скута и държаха бележник и химикалка. Той говореше за ръцете ѝ, сякаш ги виждаше, но все пак очите му блуждаеха, като че ли бе спял.

Симулант.

— По ръцете на всички хорски синове Господ е оставил следи, по които човеците да разпознават делата си. Всяка мисъл оставя следа

по ръката, оформя ръката, която е мерило за интелект и творчество.

Тя го слушаше и се питаше дали се кани да направи важно изявление.

— Във Франция се срещат предимно артистични ръце. Като моите. — Той вдигна избръснатата си ръка с дълги, заострени, раздалечени един от друг пръсти. — И като твоите, мадам Скарпета. Ти имаш елегантни ръце на артист. Сега вече знаеш защо не пипам ръцете. „Физиономия на ръката“ или „Ръката като показател на умственото развитие“. Мосю Ричард Биймиш. Много добра книга. Проследява много ръце, стига да можеш да я намериш, но уви, писана е през 1865 година и не се намира в местната библиотека. Ти отговаряш на два вида от описанията. Четвъртитата ръка, елегантна, но силна. И артистичната ръка, еластична и гъвкава, също елегантна, но често свързвана с импулсивната личност.

Скарпета не коментираше.

— Импулсивна. Такава си ти, пристигаш изведнъж без предупреждение. Нервен тип. Но сангвиничен.

Той усети вкуса на думата „сангвиничен“, която в средновековната медицина означавала, че кръвта има доминираща роля сред всички телесни течности. Сангвиничните хора се смятаха за весели и оптимисти. В момента тя не бе нито едно от двете.

— Казваш, че не докосваш ръцете. Като обяснение защо не си хапал ръцете на жените, които си клал — изрече безапелационно Скарпета.

— Ръцете са умът и душата. Не бих наранил израза на онова, което освобождавам у моите избраници. Само облизвам ръцете.

Сега вече се опитваше да я отвори и унижи, но тя още не бе свършила с въпросите.

— Не си хапал и ходилата им — напомни му тя.

Той сви рамене, играеше си с кутията от пепси-кола.

— Стъпалата не ме интересуват.

— Къде са Джей Тали и Бев Кифин?

— Изморих се.

— Защо защитаващ брат си, като знаеш как се е отнасял с теб през целия ти живот?

— Аз съм моят брат — произнесе уморено той. — Което значи, че след като си открила мен, става безсмислено да намираш и него.

Вече съм много изморен.

Жан-Батист Шандон започна да разтрива стомаха си и да криви очи.

— Мисля, че се разболявам.

— Нямах ли какво повече да ми кажеш? Ако е така, си тръгвам.

— Аз съм сляп.

— Ти си симулант — отвърна Скарпета.

— Ти ми отне физическото зрение, но не и преди да те видя. — Той докосна остриите си зъби с език. — Помниш ли красивата си къща с душа в гаража? Когато се върна от местопрестъплението на пристанището в Ричмънд, ти влезе в гаража да се преоблечеш и дезинфекцираш и се изкъпа под душа там.

Тялото ѝ се стегна от гняв и унижение. Наистина бе ходила да оглежда един разложен труп, открит в товарен контейнер. После мина през обичайната процедура: свали защитното облекло и ботушите, завърза ги в плътна пластмасова торба, сложи я в багажника и се прибра вкъщи с колата. Вече в гаража, който определено не бе обикновен гараж, хвърли облеклото от местопрестъплението в мивка от неръждаема стомана с индустриален размер. После се съблече и влезе под душа, тъй като не искаше да внася смъртта в къщата си.

— Малките прозорчета на вратата на гаража. Много приличат на малкото прозорче в килията ми — продължи той. — Видях те.

Отново видя блуждаещите му очи и рибешката усмивка.

Езикът му кървеше.

Ръцете на Скарпета бяха студени и тя почти не чувстваше краката си. Косъмчетата по ръцете и тила ѝ настръхнаха.

— Гола. — Той усети вкуса на думата и засмука езика си. — Гледах те как се събличаш. Видях те гола. Такава радост, като хубаво вино. Тогава ти беше бургундско, заоблено и твърдо, сложно, което се пие, не се отпива на малки глътки. Сега вече си бордо, защото когато говориш, си по-тежка, разбираш ли? Не физически, не ми се вярва да е физически. Трябва да те видя гола, за да мога да определя. — Той притисна ръка към стъклото, същата ръка, която бе мачкала човешки същества и ги бе превръщала в пихтия. — Червено вино, естествено. Ти винаги...

— Стига толкова! — изкрещя Скарпета. Яростта разкъса камуфлажната обвивка като бесен глиган. — Млъквай, жалко гнусно

лайно! — Тя се наклони към стъклото. — Няма да те слушам как мастурбираш с приказки. Това не ме интересува. Пет пари не давам, че си ме видял гола. Да не мислиш, че ме е страх да чуя как дрънкаш за воайорските си изпълнения и какво мислиш за тялото ми? Да не мислиш, че ми пукаше, когато те ослепих, докато размахваше проклетият чук към мен? Знаеш ли кое е най-хубавото от всичко, Жан-Батист Шандон? Ти си тук заради мен. Е, кой победи? И не, няма да се върна тук, за да те умъртвя. Ще го извърши някой непознат. Както ти беше непознат за онези, които уби.

Жан-Батист рязко се обърна към бялата телена мрежа зад гърба си.

— Кой е там? — прошепна той.

Скарпета затвори черната телефонна слушалка и се отдалечи.

— Кой е там? — изкрещя той.

100.

Жан-Батист изпитваше привързаност към белезниците. Масивните стоманени гривни около китките му бяха пръстени с магнетична сила. Тази сила преминаваше у него. В момента бе спокоен, дори приказлив, докато Ейбърмс и Уилсън го ескортираха по коридорите и спираха при всяка стоманена врата, за да покажат пропуските с имената си през малките стъклени прозорчета. Полицаят от другата страна освобождаваше електронната ключалка и пътуването продължаваше.

— Тя много ме разстрои — каза той с мекия си глас.

— Не знам защо изобщо е дошла да види боклук като теб — отвърна Ейбърмс. — Ако някой трябва да бъде разстроен, то това е тя, след онова, което си се опитал да извършиш. Четох за него. Знаем всичко за скапания ти живот.

Ейбърмс допускаше непростима грешка да се поддава на чувствата си. Той мразеше Жан-Батист. Искаше му се да го нарани.

— Вече съм спокоен вътрешно — промълви той смирено. — Но ми е лошо.

Надзирателите спряха пред поредната врата и Ейбърмс показа пропуска си на стъкленото прозорче. Преминаха през вратата. Жан-Батист отвръщаше лице от всеки надзирател, който ги пропускаше да минават все по навътре в затвора, и се взираше в пода.

— Аз ям хартия — призна Жан-Батист. — Мой нервен навик, а днес изядох доста хартия.

— Сам си пишеш писма? — продължи с фалшива любезност Ейбърмс. — Нищо чудно, че прекарваш толкова време на тоалетната чиния.

— Вярно е — съгласи се Жан-Батист. — Но този път е по-зле. Чувствам се отпаднал и стомахът ме боли.

— Ще ти мине като на куче.

— Не се притеснявай. Ако не ти мине, ще те пратим в лечебницата — този път се обади Уилсън. — Ще ти направят клизма.

Може да ти хареса.

В отделение „А“ гласовете на затворниците кънтяха в помещенията от бетон и стомана. Шумът бе влудяващ и Жан-Батист изтръпяваше този тормоз през всичките месеци само благодарение на решението, което взимаше, дали да ги слуша или не. Ако не свършеше работа, заминаваше за Франция. Но днес щеше да предприеме пътуване до Батън Руж и да се свърже отново с брат си. Той е брат си. Тази мисъл го обърка.

Когато бяха заедно, Жан-Батист изживяваше съществуването на брат си отделно от съществуването на Жан-Батист.

Когато бяха разделени, Жан-Батист се превръщаше в своя брат и ролите им се сливаха в един прекрасен акт. Жан-Батист хващаше жената и тя го желаше, вероятно отчаяно. Правеха секс. След това той я освобождаваше за екстаза и когато той свършваше и тя станеше свободна, той вече бе хлъзгав от кръвта ѝ, а езикът му бе изтръпнал от вкуса на солената ѝ сладост и металната нотка на желязото, което му бе нужно. По-късно зъбите понякога го боляха и той масажираше венците си с все сила.

Килията на Жан-Батист вече се виждаше и той хвърли поглед към вътрешността на контролната кабина, където днес бе седнала жена. Тя представляваше трудност, но не непреодолима. Никой не можеше да наблюдава всички дейности през цялото време и докато Жан-Батист преминаваше бавно, много бавно и се държеше за стомаха, тя го удостои само с бегъл поглед. Ранният следобед принадлежеше на Звяра. Сега той имаше посетители в специална килия в другия край на отделението — доста по-цивилизовано място за посещения на роднини и духовници. Тъй като през последните три часа там влизаха и излизаха посетители, жената в кабината трябваше да си отваря очите на четири, в случай че Звяра се опита да избяга. Защо не? Нямахше какво да губи.

Вратата на специалната килия бе изработена от метални пръти, позволяващи на надзирателите да следят всяко движение на Звяра в помещението, за да са сигурни, че няма да нарани натъжените състрадателни хора, дошли да го посетят. Звяра погледна към Жан-Батист точно в момента, когато жената от кабината отключи вратата на килията му и Ейбърмс и Уилсън му свалиха белезниците.

Звяра нададе вик и сграбчи решетките на специалната кабина. Крещеше, ругаеше и подскачаше. Цялото внимание моментално се насочи към него и Жан-Батист сграбчи Ейбърмс и Уилсън за дебелиите кожени колани и с върховно усилие ги вдигна от земята. Виковете им на шок и ужас се сляха с разтърсващия, оглушителен шум от отделението, когато Жан-Батист ги блъсна в бетонната стена вляво от масивната врата, докато я притваряше така, че да не се заключи. Ослепи ги с дългия отвратителен нокът на палеца си и магнетизираните му ръце прекършиха вратовете им. Докато лицата им придобиха сиво-синкав оттенък, дишането им вече бе спряло. Жан-Батист ги уби, почти без да пролива кръв, с изключение на кръвенето от очите им и раната на главата на офицер Уилсън.

Той свали униформата на Ейбърмс и я облече. Направи го за секунди, нахлупи ниско над лицето си черната шапка и сложи очилата на мъртвия мъж. Измъкна се от килията и затръшна вратата след себе си — още едно издрънчаване на метал — докато Звяра се бореше с полицаите вече далеч от него. Бяха го напръскали със спрей в лицето, и това го накара да се съпротивлява и да крещи още повече, този път искрено.

Жан-Батист преминаваше врата след врата, като държеше високо пропуска на офицер Ейбърмс. Толкова бе сигурен в успеха си, че правеше всичко с лекота, дори изглеждаше малко разсеян, когато надзирателите го пускаха да премине. Жан-Батист не стъпваше по земята, а се носеше във въздуха, когато излезе спокойно от затвора като свободен човек и извади ключовете от колата на Ейбърмс от джоба на униформата му.

101.

Скарпета стоеше до една стена, встрани от потока пътници, в сградата на международното летище „Джордж Буш“.

Отпиваше от черното кафе и си даваше сметка, че това е последното нещо, от което има нужда в момента. Изгубила бе апетит и когато преди по-малко от час си купи хамбургер, не можа да преглътне първата хапка. Ръцете ѝ се разтрепериха от кофеина. Една доза скоч щеше да я успокои, но не смееше, а и облекчението щеше да бъде само временно. Сега повече от всякога трябваше да бъде с ясен разсъдък, за да се справи по някакъв начин със стреса.

Моля те вдигни телефона, повтаряше си тя мълчаливо.

Три позвънявания, след което се чу:

— Да.

Марино шофираше шумния си пикап.

— Слава богу! — възкликна тя, като обърна гръб на пътниците, които се движеха към някаква цел или тичаха към изходите. — Къде беше, по дяволите? От няколко дни се опитвам да те открия. Толкова съжалявам за Роко...

Съжаляваше заради Марино.

— Не ми се говори за това — отвърна той тихо и по-потиснато от обичайното. — Бях в ада, щом искаш да знаеш. Бях загубил всякаква представа за времето от бърбън и бира. Не съм вдигал телефона.

— О, не! Пак сте се карали с Трикси. Казах ти какво мисля за...

— Не ми се говори за това — повтори той. — Не се обиждай.

— Аз съм в Хюстън — съобщи тя.

— По дяволите!

— Направих го. Водих си бележки. Може нищо от тях да не е истина. Но все пак ми каза, че Роко имал къща в някакъв гей квартал до центъра на града. В Батън Руж. Много вероятно е къщата да не се води на негово име, но съседите сигурно го познават. В тази къща може да се намерят доста улики.

— В случай че не си слушала новините, в един от речните ръкави там е открита женска ръка. Правят ѝ ДНК анализ. Може да е на последната жертва Катрин Брус. Ако е тя, значи е освирепял. Мястото, където е намерена ръката, е съвсем близо до река Блайнд, която се влива в езерото Морепас. Тоя гад сигурно е наясно със заливите и лиманите в онази част. Говори се, че плитчината, където е открита ръката, била трудно достъпна. Трябва да познаваш мястото, а почти никой не ходи там. Използвал е ръката като стръв за алигаторите, закачена на кука с връв.

— Или я излага на показ, за да предизвика шок.

— Едва ли.

— Дори и да не е така, ти си прав, развилнял се е.

— Може да си търси друга жертва, докато ние говорим — отбеляза Марино.

— На път съм за Батън Руж — осведоми го Скарпета.

— Така си и помислих. — Гласът на Марино едва успяваше да надвие шума на 8-цилиндровия двигател. — Всички сме се запътили да помагаме за разрешаването на тъпия случай на свръхдоза отпреди осем години.

— Не е просто злоупотреба с лекарства, Марино. И ти го знаеш.

— Независимо за какво става дума, ти си в опасност, затова съм тръгнал натам. Шофирам от полунощ и се налага да спирам през две минути да пия кафе и после пак да спирам през две минути, за да търся кенеф.

Тя му разказа с неохота за връзката на Роко със случая Шарлот Дард. Беше представлявал фармацевта, предполагаемия заподозрян по случая.

Марино сякаш не я чуваше.

— Чакат ме още десет часа шофиране. Някъде по пътя ще трябва да поспя. Тъй че вероятно няма да те настигна чак до утре — каза той.

102.

Джей чу новината за своя брат мутант по радиото. Не бе съвсем наясно какво чувстваше, докато се потеше в рибарската колиба с размътена глава. В разстояние на една седмица бе загубил още от красотата си. Обвиняваше за това Бев, както и за всичко останало. Колкото по-често ходеше до сушата, толкова по-често се попълваха запасите от бира. Напоследък хладилникът не оставаше никога празен.

Въздържанието бе представлявало предизвикателство за него, още откакто опозна вкуса на хубавите вина като момче във Франция. Вината са създадени за боговете, обичаше да казва баща му. Когато бе свободен и пълен господар на живота си, Джей опитваше вината и се наслаждаваше умерено на вкуса им. Сега се чувстваше като заложник на евтината бира. След последното пазаруване на Бев пиеше по една каса бира на ден.

— Май ще трябва пак да тичам до магазина — отбеляза Бев, наблюдавайки адамовата му ябълка, докато изпразваше до капка поредната бирена кутия в гърлото си.

— Да, няма да е зле. — По голите му гърди се стичаше бира.

— Щом искаш.

— Майната ти. Става каквото ти искаш. — Той пристъпи към нея със заплашително изражение. — Аз се разпадам! — кресна, смачка бирената кутия и я запрати през стаята. — Вината е твоя! Как може човек, затворен в тази скапана дупка с крава като теб, да не си пропиел шибания мозък!

Той грабна още една бира от хладилника и затръшна вратата с босия си крак. Бев не реагира. Потисна усмивката, която напираше отвътре. Нищо не можеше да я направи по-щастлива от това да види Джей, загубил самоконтрол, объркан и саморазрушителен. Най-сетне бе измислила начин да си го върне, но сега, след като чудовищният му брат бе на свобода, Джей щеше да стане още по-зъл. Не знаеше какво може да очаква от него, тъй че се налагаше да си опича ума. Най-добрата ѝ самозащита бе да го държи пиян. Чудеше се как не се е

сетила за това по-рано, но преди, когато ходеше до сушата само веднъж на четири или шест седмици, бирата беше кът.

Неочаквано нуждата му от бира наложи ходене веднъж месечно, после два пъти месечно, докато накрая, когато се връщаше с пълните каси бира, оставаше изумена от все по-големите количества, които той изпиваше. Доскоро не го беше виждала пиян. Когато бе пиян, не се съпротивляваше на сексуалните ѝ набези и тя успяваше да го изтрие с мокра кърпа, докато беше в безсъзнание. На следващата сутрин нямаше спомен какво е правила с него, нито по какви изобретателни начини си е доставяла удоволствие, след като не бе могъл да направи нищо, нито пък би направил нещо, ако беше трезвен.

Тя наблюдаваше как Джей, почти напълно пиян, търси станция по скалата на радиото, за да чуе последните новини. Откакто го познаваше, не бе имал грам тлъстина по изваяното си тяло, постоянен източник на завист и унижение за нея. Това бързо щеше да се промени. Неизбежно бе. Щеше да натрупа тлъстини около кръста и гордостта му щеше да се задуши под дебелията отпуснатата плът, независимо колко лицеви опори, клякания и подскоци правеше. Можеше и красивото му лице да се загрози. Нямаше ли да е страхотно, ако станеше толкова грозен, че тя да не го желае, както той не я желаше вече?

Каква беше онази история от Библията? Самсон — всемогъщият, красив Самсон — се предал на онази, как ѝ беше името, а тя му отрязала вълшебната коса или нещо подобно. И той загубил цялата си сила.

— Тъпа кучко! — развика се Джей. — Какво си застанала там и ме зяпаш? Брат ми е тръгнал насам, ако вече не е тук. Той ще се досети къде съм. Винаги се е досещал.

— Чувала съм, че близнаците са настроени на еднаква вълна. — Думата „близнак“ бе умишлено отровно ухапване. — Той няма да те нарани. Няма да нарани и мен. Забравяш, че сме се срещали преди. Даже мисля, че ме харесва, защото не обръщам внимание на външността му.

— Той не харесва никого. — Джей се предаде и загаси ядосано радиото. — Ти не живееш в реалния свят. Трябва да го открия, преди да е извършил някоя глупост. Ще вземе да срещне някоя жена, да ѝ види сметката и да остави проклетите си зъби по цялото ѝ тяло, като ѝ разбие главата.

— Виждал ли си да го прави? — попита тя нехайно.

— Иди да приготвиш лодката, Бев.

Тя не помнеше кога за последен път бе казал името ѝ. Звучеше плътно като разтопено масло. Но той развали момента, като добави:

— Ти си виновна за проклетата ръка. Нямаше да се случи, ако ми беше донесла кученца.

Откакто се бе завърнала от последното си ходене до сушата, той все се оплакваше, че не му е донесла стръв за алигаторите. Нямаше и капка благодарност за плячката, която му довлече.

Тя се вторачи в празния матрак до стената.

— Имаш предостатъчно стръв за алигатори — беше му казала онзи ден. — Толкова, че не ти стига умът какво да я правиш.

Тя го беше убедила, че ще е най-добре, ако сложат човешка плът на куката за алигаторите. Джей щеше да се позабавлява с влечугото, което бе по-дълго от него. Щеше да погледа как се мята, докато не му писне и не го застреля в главата. Въпреки че браконьерстваше, Джей никога не задържаше улова. Обичаше да прерязва найлоновото въже и да гледа как влечугото потъва във водата. След което се връщаше с моторницата в бараката.

Но този път не стана така. Всичко, което смътно си спомняше, бе, че окачи стръвта на куката и метна въжето върху дебелия клон на едно кипарисово дърво, когато дочу друга моторница да минава наблизко. Някой друг бе тръгнал да лови алигатори или да събира жаби. Джей се изпари оттам, а стръвта остана да виси на куката, закачена на жълтото найлоново въже. Трябваше да го пререже. Допусна голяма грешка, която не искаше да си признае. Бев подозираше, че не е имало никакъв друг ловец, а на Джей просто са му се причули шумове, тъй като умът му е бил размътен. Иначе щеше да се сети, че когато другият ловец открие алигаторът, стръвта или щеше да виси от челюстите му, или да бъде намерена в стомаха му, когато го разпорят.

— Прави каквото ти казвам. Приготви лодката — заповяда той, — за да се оправя с него.

— И как според теб ще стане това? — попита спокойно Бев, доволна и успокоена от лудостта, на която бе свидетел.

— Вече ти казах. Той ще ме намери — отвърна Джей с пулсираща от болка глава. — Той не може да живее без мен. Даже не може да умре без мен.

103.

Късно следобед Скарпета седеше на петнайсети ред в самолета със схванати крака. Вляво от нея едно малко момче — русо, симпатично хлапе с шини на зъбите — издърпваше унило карти от едно тесте върху табличката пред него. Вдясно до прозореца един много пълен мъж, вероятно над петдесетте, пиеше водка с портокалов сок. Непрекъснато повдигаше огромните си очила с метални рамки, които ѝ напомняха за Елвис. Дебелият мъж разгръщаше шумно страниците на „Уолстрийт Джърнъл“, като периодически поглеждаше към Скарпета, явно с надеждата да я заговори. Тя не му обърна внимание.

Момчето издърпа друга карта и я сложи с лицето нагоре върху подноса.

— Кой печели? — попита го усмихнато Скарпета.

— Няма с кого да играя — отвърна хлапето, без да вдига поглед.

Вероятно бе десетгодишно. Беше облечено с джинси, избеляла фланелка със Спайдърмен и маратонки.

— Трябва да имаш поне четиридесет карти, за да играеш — добави то.

— Значи в такъв случай аз не ставам.

То извади една пъстра карта с изрисувана на нея страшна брадва.

— Виж, ей тази ми е любимата. „Брадвата на отчаянието“. Хубаво оръжие за чудовище, носи хиляда точки. — Момчето хвана друга карта, наречена „Нападателя с брадва“. — Много силно чудовище с брадва.

Тя разгледа картите и поклати глава.

— Съжалявам! Много е сложно за мен.

— Искаш ли да те науча?

— Сигурно няма да мога. Как се казваш?

— Албърт. — Момчето продължаваше да тегли карти от купа. — Не Ал — поясни то. — Всички си мислят, че могат да ме наричат Ал. Но името ми е Албърт.

— Радвам се да се запознаем, Албърт. — Тя не каза своето.

Съседът на Скарпета се извърна към нея и притисна с рамо ръката ѝ.

— Не ми звучите като да сте от Луизиана — обади се той.

— Не съм — отговори Скарпета и се отдръпна от него, полузадушена от одеколона, с който сигурно се бе наплескал, когато я вдигна от мястото ѝ, за да иде до тоалетната.

— Излишно беше да ми го казвате. Достатъчни са ми една-две думи и вече знам. — Той отпи от водката с портокалов сок. — Нека позная. И Тексас не е. Не приличате много на мексиканка. — Той се ухили на шегата си.

Тя продължи да чете статията за структурна биология в списание „Сайънс“ и се почуди кога този човек ще схване не особено тънкия ѝ намек и ще я остави на мира.

Скарпета рядко разговаряше с непознати. Когато го правеше, обикновено на втората минута вече я питаха накъде пътува и защо, и изразяваха учудване от тясната ѝ специализация. Обяснението ѝ, че е лекар, не пресичаше въпросите им, ако кажеше, че е юрист — също, а ако споменеше и двете, последствията бяха направо тежки. Но ако продължеше с обяснението, че е съдебен патолог, това означаваше да съсипе пътуването си.

Веднага се подхващаше темата за Джон Бенет Рамзи, О. Джей Симпсън и други мистериозни случаи и съдебни грешки, и Скарпета се набутваше сама в капана, заклещена на мястото си на девет хиляди метра височина. Имаше и друг вид непознати, които не се интересуваха какво работи, а искаха да я видят отново на вечеря или за предпочитане на питие в хотелския бар, което можеше да я отведе в хотелската им стая. Подобно на пийналия лъохман, седнал от дясната ѝ страна, те зяпаха тялото ѝ, вместо да слушат биографията ѝ.

— Струва ми се, че четете някаква адски сложна статия — изтърси той. — Предполагам, че сте учителка по нещо.

Тя не отвърна.

— Виждате ли, бива ме да отгатвам. — Той примига с очи и щракна с пръсти, сочейки към лицето ѝ. — Учителка по биология. Днес децата не ги бива за нищо. — Вдигна питието си и разклати кубчетата лед в пластмасовата чаша. — Чудя се как издържате с тях,

честно казано — продължи той, явно решил, че е учителка. — Освен това дори не се замислят, ако решат да донесат оръжие в училище.

Тя усещаше подпухналите му очи върху себе си, докато продължаваше да чете.

— Имате ли деца? Аз имам три. Всичките са тийнейджъри. Трябва да съм се оженил на дванадесет години. — Той се разсмя и във въздуха се разхвърчаха слюнки. — Ще ми дадете ли визитната си картичка, в случай че ми потрябват уроци, докато и двамата сме в Батън Руж? Самолет ли сменят или отиват дотам? Аз живея в центъра, казвам се Уелдън Уин. Добро име за политик, а? Представяте ли си как ще звучат лозунгите на кампанията ми, ако се кандидатирам?

— Кога кацаме? — попита я Албърт.

Тя погледна часовника си и се усмихна насила, шокирана да чуе името Уелдън Уин.

— Остава още малко — отвърна на момчето.

— Да, мадам, представям си плакатите из цяла Луизиана: „С Уин печелите“. — Намига ѝ той.

— Мисля, че нямате шанс, ако на изборите се състезавате с жена — отвърна Скарпета, без да вдига поглед от списанието, давайки си вид, че не знае, че Уелдън Уин е федералният прокурор, от когото Ник Робилард ѝ се беше оплакала.

— Ами! Никоя жена не може да ми се опре.

— Разбирам. И какъв политик сте? — не издържа Скарпета.

— В момента съм политик само духом, красива госпожо. Аз съм федералният прокурор на Батън Руж.

Той млъкна, като остави тежестта на поста му да бъде асимилирана, допи водката с портокалов сок и проточи врат, оглеждайки се за стюардесата. Щом я съзря, вдигна ръка и щракна с пръсти.

Не можеше да е чиста случайност, че Уелдън Уин бе седнал точно до нея в самолета, докато тя случайно пътуваше, за да помогне в разплитането на съмнителна смърт, която по думите на д-р Лание случайно е попаднала в обсега на вниманието на Уелдън Уин, и то тъкмо след като случайно току-що е напуснала Жан-Батист Шандон.

Тя се опитваше да си обясни как Уин е имал време да се засече с нея в Хюстън. Може вече да е бил там. Нямаше абсолютно никакви съмнения, че той знае коя е и защо пътува с този полет.

— Имам си едно убежище в Ню Орлиънс, много уютно местенце във Френския квартал. Можете да ми дойдете на гости, докато сте наоколо. Ще прекарам там няколко нощи, имам работа с губернатора и някои от момчетата. Ще се радвам да ви разведа лично из столицата, да ви покажа дупката от куршума в колоната, до която е бил застрелян Хюи Лонг.

Скарпета бе запозната с всичко около сензационното покушение на Хюи Лонг. Когато случаят бе отворен наново в началото на деветдесетте, резултатите от подновеното разследване бяха дискутирани на различни академични форуми по криминалистика. До гуша ѝ дойде от надутия Уелдън Уин.

— За ваше сведение — натърти тя, — така наречената дупка в мраморната колона не е била причинена от куршум, предназначен за Хюи Лонг, а е по-скоро дефект в камъка или издълбано копие на дупка от куршум за привличане на туристи. Между другото — продължи тя, а очите на Уин угаснаха и усмивката му замръзна, — парламентът е реставриран след покушението и мраморните панели именно на тази колона са били махнати и никога повече не са връщани на оригиналното им място. Учудвам се, че прекарвате доста време в столицата на щата, а не знаете всичко това.

— Леля ми трябва да ме посрещне на летището и ако самолетът закъсне и нея я няма, какво ще стане? — обърна се Албърт към Скарпета, сякаш двамата пътуваха заедно.

Загубил бе интерес към картите за игра, които бяха струпани на спретнатата купчинка до син мобилен телефон.

— Знаете ли колко е часът? — попита той.

— Почти шест. Ако ти се спи, поспи малко, а аз ще ти кажа, когато наближи да се приземяваме.

— Не ми се спи.

Тя си спомни, че го беше забелязала да играе с картите до изхода на летището в Хюстън. Тъй като седеше до други възрастни хора, реши, че момчето е с придружители и че семейството му седи на друго място в самолета. И през ум не ѝ бе минало, че някой родител би оставил малко дете да пътува само, особено в днешно време.

— Браво на вас! Малко хора са експерти по дупките от куршуми — бе коментарът на федералния прокурор, когато стюардесата му сервира второ питие.

— Да, и аз мисля, че не са много. — Вниманието на Скарпета бе насочено към изгубеното малко момче до нея. — Не си сам, нали? И защо не си на училище?

— Сега е пролетна ваканция. Чичо Уолт ме изпрати до летището и една жена там ме посрещна. Не съм изморен. Понякога си лягам много късно и гледам филми. Имаме хиляда канала. — Той млькна и сетне сви рамене. — Е, може и да не са чак толкова, но са много. Имате ли домашно животно? Аз имах куче, което се казваше Нестле, защото се роди кафяво като шоколадова вафла.

— Чакай да помисля — отвърна Скарпета. — Нямам куче, кафяво като шоколад, но имам английски булдог, бял с кафяви петна и с много големи долни зъби. Казва се Били. Знаеш ли какво е английски булдог?

— Като питбул?

— Изобщо не прилича на питбул.

Уелдън Уин се намеси в разговора.

— Мога ли да попитам къде ще отседнете, докато сте в града?

— На Нестле му беше мъчно за мен, когато не си бях вкъщи — каза умислено Албърт.

— Сигурна съм, че му е било мъчно. Мисля, че и на Били му е мъчно за мен. Но моята секретарка се грижи добре за него.

— Нестле беше женско куче.

— Какво стана с нея?

— Не знам.

— Брей, брей, каква загадъчна млада дама! — каза федералният прокурор, докато я зяпаше.

Скарпета се обърна и улови студения блясък в очите му.

Тя се наведе към него и прошепна в ухото му:

— Писна ми от вашите простотии.

104.

„Лиърджет 35“ беше собственост на националната служба за сигурност и Бентън бе единственият пътник в него.

След кацането на летище „Луизиана Еър“ в Батън Руж той тръгна забързано надолу по стълбите със сак от мека кожа. Външността му нямаше нищо общо с Бентън, когото близките му познаваха: брада, черна бейзболна шапка от Суперкупата и огледални очила. Черният му костюм бе от щанда в „Сакс“, където вчера обиколи набързо мъжката мода. Обувките бяха „Прада“ с черни гумени подметки. Коланът му също бе „Прада“, отдолу носеше черна тениска. С изключение на обувките и тениската, нито една от дрехите не му беше по мярка. Но той не бе носил костюм от години и в пробната осъзна, че му липсва мекотата на вълнените платове, кашмира и финия памук от миналото, когато шивачите си отбелязваха с креда ръкавите и маншетите, които се нуждаеха от подгъване.

Почуди се на кого ли Скарпета бе дала скъпите му дрехи след предполагаемата му смърт. Познаваше я достатъчно добре и подозираше, че или не е разчистила дрехите от гардеробите му, или е помолила Луси за помощ. А на нея едва ли ѝ е било трудно да се отърве от дрехите му, след като знаеше, че не е мъртъв. После нещата опираха до това каква актриса е била Луси. Прониза го болка при мисълта за страданието на Скарпета и си представи непредставимото — мъката ѝ и колко трудно ѝ е било да се справи с нея.

Спри! Догадките бяха загуба на време и умствена енергия. Празни мисли. Съсредоточи се.

Докато крачеше енергично по бетонната настилка, забеляза един хеликоптер „Бел 407“, боядисан в тъмносиньо или черно, на смели ярки ивици, с надуваеми възглавници и щит срещу електропроводи. Забеляза номера върху опашката 407 ТПУ.

Последният участък.

Полетът от Ню Йорк до Батън Руж бе дълъг около хиляда мили. В зависимост от ветровете и спирките за зареждане, тя можеше да

вземе разстоянието за десет часа при неблагоприятен насрещен вятър и за доста по-кратко време при попътен вятър. И в двата случая, ако е тръгнала рано тази сутрин, трябваше да е пристигнала тук следобед. Той се питаше какво ли е правила от там насетне и дали Марино я придружаваше.

Колата на Бентън бе тъмночервен „Ягуар“, нает в Ню Орлиънс и докаран до този паркинг — една от привилегиите за хора, които летят самостоятелно. Той размени няколко думи с една млада жена в приемната на наземната база, както наричаха малките частни летища. Зад гърба ѝ имаше монитор, който показваше останалите полети. Бяха малко на брой, неговият полет бе актуализиран като току-що кацнал. Хеликоптерът на Луси го нямаше на екрана, което означаваше, че е пристигнал преди известно време.

— Имам кола под наем, която трябва да е тук. — Бентън знаеше, че е така.

Сенаторът се бе погрижил и за най-малката подробност.

Служителката търсеше в папките за коли под наем. Бентън чу новините и се обърна кръгом. Видя група пилоти, които гледаха Си Ен Ен в малък кът за почивка в ъгъла. На екрана се виждаше стара снимка на Жан-Батист Шандон. Бентън не бе изненадан. Шандон беше избягал в ранния следобед, преоблечен като един от двамата надзиратели, които бе убил.

— Господи, говорят за това грозно копеле! — коментираше един от пилотите.

— Не, не е възможно! Човек не може да изглежда така!

Това бе полицейска снимка, направена в Ричмънд, Вирджиния, където Шандон беше арестуван преди три години. Не беше избръснат и цялото му лице бе покрито с козина. Срамота беше да показват стара негова фотография. Шандон не би могъл да се измъкне от затвора, ако не е бил гладко избръснат. Когато бе космат, той се забелязваше отдалеч. Показването на тази стара полицейска снимка на зрителите, не вършеше никаква работа, особено ако носеше шапка или слънчеви очила или използваше други средства, за да прикрие уродливото си лице.

Служителката зад бюрото бе замръзнала на мястото си и гледаше със зяпнала уста телевизора в другия край на стаята.

— Ако го видя, ще получа сърдечен удар! — възкликна тя. — Такъв ли е в действителност, или това е някаква дегизировка?

Бентън погледна часовника си с вид на бизнесмен, който бърза. Не можа обаче да потисне у себе си рефлексите на човек, упражняващ закона.

— Боя се, че е такъв — предупреди той служителката. — Помня, че беше извършвал убийства преди няколко години. Мисля, че трябва да си отваряме очите на четири, след като е на свобода.

Тя му подаде плика с договора за колата с думите:

— Ще се наложи да проверя кредитната ви карта.

Той извади платинена карта „Американ Експрес“ от портфейла си, който освен нея съдържаше две хиляди долара, повечето в банкноти по сто. В различни джобове на костюма си беше мушнал още пари. Подготвил се бе, тъй като не знаеше колко време ще прекара тук. Вписа инициалите си във формуляра за наетата кола и го подписа.

— Благодаря ви, господин Андрюс. Шофирайте внимателно — каза служителката с мила усмивка, която бе част от професионалните ѝ задължения. — Приятно прекарване в Батън Руж!

105.

Напрежението на Скарпета растеше, докато двамата с Албърт наблюдаваха как багажът се движи по лентата в главния терминал на Батън Руж.

Часът бе почти седем вечерта и тя започна сериозно да се тревожи, че никой не идва да го посрещне. Той си прибра куфара и застана плътно до нея, докато тя си вземаше сака.

— Май си намерихте нов приятел. — Уелдън Уин неочаквано изникна зад нея.

— Ела! — каза тя на Албърт. Преминаха през автоматичната стъклена врата. — Сигурна съм, че леля ти ще пристигне с колата всеки момент. Сигурно ѝ се е наложило да заобиколи, защото тук не е разрешено да се паркира.

Въоръжени войници в камуфлажни униформи патрулираха в багажното отделение и навън по тротоара. Албърт изглежда не забеляза нито засиленото военно присъствие, нито пръстите на войниците върху спусъка на оръжието. Лицето му бе силно зачервено.

— Ние с вас ще си поговорим, доктор Скарпета — федералният прокурор Уин най-сетне произнесе името ѝ и си позволи да я прегърне през раменете.

— Препоръчвам ви да махнете ръцете си от мен — предупреди го тихо тя.

Той отмести ръката си.

— А аз ви препоръчвам да се научите как стават нещата при нас. — Той огледа спираците до тротоара коли. — С вас така или иначе ще се срещнем. Важна е всяка информация за разследвания, които текат в момента. И ако някой крие нещо...

— Нищо не крия — прекъсна тя възмутителния му намек, че ако не му сътрудничи изцяло, ще я призове в съда да даде показания под клетва. — Кой ви каза, че пристигам в Батън Руж?

Албърт се разплака.

— Нека ви открия една малка тайна, хубава госпожо. Тук не се случва почти нищо, за което да не знам.

— Г-н Уин, ако законът наложи да разговаряте с мен в определен момент, ще го направя с удоволствие. Но на предвидените за целта места. Тротоарът пред летището определено не е сред тях.

— Ще чакам с нетърпение тази среща. — Той вдигна ръка и щракна с пръсти на шофьора си.

Тя провеси сака си през рамо и хвана Албърт за ръката.

— Не се тревожи. Всичко е наред. Сигурна съм, че леля ти пътува насам. Но ако нещо я е забавило по някаква причина, аз няма да те оставя сам, разбрано?

— Но аз не те познавам. Не трябва да ходя никъде с непознати — изхленчи той.

— Нали седяхме заедно в самолета? — отговори тя, когато дългата бяла лимузина на Уелдън Уин спря до тротоара. — Значи ме познаваш поне малко. И ти обещавам, че ще бъдеш в безопасност, в пълна безопасност.

Уин седна на задната седалка и затвори вратата, изчезвайки зад тъмното огледално стъкло. Коли и таксито спираха, за да качат пътниците, отваряха се багажници, хората се прегръщаха с близките си. Широко отворените, насълзени очи на Албърт шареха плахо наоколо. Скарпета усети, че Уин я наблюдава, докато лимузината се отдалечаваше, и мислите ѝ се пръснаха като строшен мраморен къс. Затрудняваше се да подреди задачите по спешност, но започна, като набра номера на телефонни услуги от мобилния си телефон. Откри, че нито името Уелдън Уин, нито някой с фамилно име Уин, фигурира в указателя на Ню Орлиънс, нищо че той твърдеше, че имали къща във френския квартал. Телефонният му номер в Батън Руж също не бе вписан в указателя.

— Интересно защо ли не съм изненадана — промърмори тя.

Единственото обяснение, което ѝ идваше наум, бе, че някой е съобщил на федералния прокурор за нейното пристигане и той е отлетял до Хюстън, уредил е да пътува с нейния полет и да седне до нея.

На всичкото отгоре носеше отговорност за дете, което не познаваше и чието семейство изглежда го бе изоставило.

— Нали имаш телефонния номер на леля си? — попита го тя. —
Хайде да ѝ се обадим. И между другото, не си ми казал фамилното си
име.

— Дард. Аз имам мобилен телефон, но батерията ми свърши.

— Моля? Как е фамилното ти име?

— Дард. — Той повдигна рамо и изтри лицето си с него.

106.

Албърт Дард не откъсваше очи от мръсния тротоар или по-точно от една изсъхнала дъвка с формата на бисквитка.

— Защо си бил в Хюстън? — попита Скарпета.

— За да сменя самолета. — Той се разхлипа.

— Но къде си бил преди това, откъде си тръгнал?

— Маями — отговори момчето, все по-объркано. — Бях при чичо за пролетната ваканция и тогава леля каза, че трябва веднага да се прибирам в къщи.

— Кога го каза? — Скарпета хвана Албърт за ръка и двамата се върнаха в багажното отделение и се насочиха към бюрото за коли под наем „Херц“.

— Тази сутрин — отвърна Албърт. — Сигурно съм направил нещо лошо. Чичо Уолт влезе в стаята ми и ме събуди. Каза ми, че си заминавам. А трябваше да остана при тях още три дни.

Скарпета клекна и го погледна в очите, като го държеше внимателно за раменете.

— Албърт, къде е майка ти?

Той прехапа долната си устна.

— При ангелите. Леля каза, че те са наоколо през цялото време. Аз не съм виждал нито един.

— А баща ти?

— Винаги отсъства. Той е важен човек.

— Каж ми номера на домашния си телефон, за да разберем какво става. Или имаш телефонния номер на леля ти? Как се казва тя впрочем?

Албърт ѝ каза името на леля си и телефонния си номер. Скарпета го набра. След няколко позвънявания се обади жена.

— Там ли е г-жа Гидон, моля? — попита Скарпета, докато Албърт стискаше здраво ръката ѝ.

— Мога ли да попитам кой се обажда? — Жената бе учтива и говореше с френски акцент.

— Тя не ме познава, но съм с нейния племенник, Албърт. На летището. Изглежда няма кой да го прибере — подаде телефона на Албърт. — Ето! — подкани го тя.

— Кой се обажда? — попита той. След кратко мълчание каза: — Защото не си тук, ето защо. Не й знам името — смръщи се той, тонът му бе презрителен.

Скарпета не пожела да си каже името. Албърт пусна ръката й и започна да удря силно с юмрук в бедрото си.

Жената говореше бързо, гласът й се чуваше, но не можеше да разбере какво каза, защото разговаряше с Албърт на френски. Скарпета се взря с още по-голямо недоумение в момчето, когато то прекъсна сърдито разговора и й върна телефона.

— Къде си научил френски? — попита тя.

— От мама — отвърна мрачно то. — Леля Евелин все ме кара да говоря на френски. — Очите му се напълниха със сълзи.

— Виж какво, ще си взема колата и ще те закарам до вкъщи. Нали можеш да ми покажеш къде живееш?

Той избърса очи и кимна.

107.

Небето над Батън Руж бе набраздено от черни димни облаци с различна височина и на тъмния хоризонт висеше перленосив смог.

В далечината нощта бе осветена от пламтящите светлини на нефтохимичните заводи.

Настроението на Албърт Дард се повишаваше, докато новата му приятелка шофираше по Ривър Роуд, недалеч от футболния стадион на Държавния университет на Луизиана. Край един красив завой на река Мисисипи той посочи към металния портал с тухлени колони пред тях.

— Ето тук. Това е — обясни Албърт.

Живееше в имение, разположено поне четвърт миля навътре от пътя, където над гъсти дървета стърчаха масивен покрив и няколко комина. Скарпета спря колата и Албърт слезе, за да набере кода на бутоните под звънеца, след което металния портал се отвори. Тя караше бавно към вилата в обновен класически стил с овални прозорци и масивна предна веранда. Старите дъбови дървета бяха надвесили клони над имението, сякаш го закриляха. Единствената кола, която се забелязваше, бе старо бяло „Волво“, паркирано отпред на павираната площадка.

— Баща ти вкъщи ли е? — попита Скарпета, когато сребристият „Линкълн“ под наем спря на паветата.

— Не — отвърна тъжно Албърт, докато паркираха.

Излязоха от колата и изкачиха стръмните тухлени стълби. Албърт отключи вратата, деактивира алармата срещу крадци и двамата влязоха в реставрираната къща отпреди войната с ръчно оформени корнизи от тъмен махагон, изрисувани прозорци и антични ориенталски килими, овехтели и грозни. През прозорците, скрити зад тежки завеси, захванати с шнулове с пискюли, се процеждаше светлина, а извито стълбище водеше към втория етаж, откъдето се чуха бързи стъпки.

— Това е леля ми — каза Албърт при вида на слизащата по стълбите жена с крехки като на птичка кости и тъжни тъмни очи, чиято

ръка се плъзгаше по лъскавия дървен парапет.

— Аз съм г-жа Гидон — каза тя и се насочи с леки бързи стъпки към входното антре.

С чувствените си устни и деликатни ноздри г-жа Гидон можеше да мине за красива, ако лицето ѝ не беше толкова сурово и дрехите — толкова строги. Високата яка бе закопчана със златна брошка. Носеше черна дълга пола и недодялани черни обувки с връзки, а черната ѝ коса бе опъната назад. Изглеждаше над четиридесетгодишна, макар че бе трудно да се определи възрастта ѝ. Кожата ѝ беше без бръчки, прозрачно бледа, сякаш не бе виждала слънце.

— Мога ли да ви предложа чаша чай? — усмивката на г-жа Гидон бе скована като спарения неподвижен въздух.

— Да! — Албърт сграбчи ръката на Скарпета. — Моля ви, останете да пийнете чай. Има и бисквити. Вие сте новата ми приятелка!

— На теб не ти се полага чай — заяви г-жа Гидон. — Веднага се качвай в стаята си. И си вземи куфара. Аз ще ти кажа кога да слезеш.

— Не си тръгвайте — помоли Албърт Скарпета. — Мразя те — извика той на г-жа Гидон.

Тя не му обърна внимание, тъй като явно бе чувала това и преди.

— Малък глезльо. Много е уморен и капризен, защото е късно. А сега кажи довиждане. Боя се, че повече няма да се видите с тази любезна дама.

Скарпета си взе сърдечно довиждане с него.

Той се помъкна сърдито по стълбите, като погледна няколко пъти назад. Сърцето ѝ се сви от болка. Когато чу стъпките му по дървения под на горния етаж, Скарпета погледна строго неприятната домакиня.

— Колко студено се отнасяте към едно малко момче, г-жо Гидон. Що за хора сте с баща му, да разчитате непознат човек да го доведе вкъщи?

— Разочарована съм. — Във властното ѝ държание нямаше следа от колебание. — Мислех, че учен с вашата известност би проверил фактите, преди да изказва мнение.

108.

Луси и Марино си говореха по мобилните телефони.

— Къде е отседнала? — попита тя от паркирания черен джип „Линкълн Навигейтър“.

С Руди решиха, че най-добрият начин да останат незабелязани, бе да спрат на паркинга на хотел „Радисън“ и да останат в колата на загасени светлини.

— У шефа на следствената служба. Радвам се, че не е сама в някой хотел.

— Никой от нас не трябва да отсяда в хотел — каза Луси. — По дяволите, не можеш ли да караш по-шумен пикап?

— Стига да имах.

— Какво показва проверката му? Как се казва?

— Сам Лание. Миналото му е чисто като първи сняг. Когато ми се обади да я проверява, останах с впечатлението, че е свестен.

— Добре, дори и да не е, тя е в безопасност. Защото ще му дойдат на гости още трима души — заяви Луси.

109.

Изящната тънка порцеланова чаша за чай чукна леко в чинийката. Госпожа Гидон и Скарпета седяха до кухненската маса, направена от античен дървен плот за кълцане на месо, който Скарпета намираще за отблъскващ. Не успя да избие от главата си представата за безбройните пилета и други животни, клани и разфасовани върху протритата, изядена и обезцветена дъска, покрита с пукнатини и резки. Това, че виждаше толкова много неща, бе професионална деформация и тя беше наясно, че е почти невъзможно да се унищожат бактериите от пореста повърхност като дървото.

— Колко пъти трябва да ви питам какво правя тук и как успяхте да ме докарате в дома ви? — Погледът на Скарпета бе напрегнат.

— Намирам за очарователно, че Албърт ви счита за своя приятелка — забеляза г-жа Гидон. — Старая се да го насърчавам. Не желае нито да спортува, нито да има нещо общо с връстниците си. Според него мястото му е тук, до тази маса — тя почука дъската за кълцане с дребните си млечнобели кокалчета, — за да разговаря с нас, сякаш ни превъзхожда.

От дългогодишните си контакти с хора, които отказват да отговорят на въпроси, не можеха да отговорят или отричаха, Скарпета се бе научила да улавя истината, която неуловимо прозираше.

— Защо не контактува с негови връстници?

— Знае ли човек? Това е загадка. Винаги е бил особен. Предпочита да си стои вкъщи и да си готви домашните, като се забавлява с шантавите игри, с които децата играят днес. Карти с някакви ужасяващи рисунки. Карти и компютри, карти и пак карти. — Жестовите ѝ бяха драматични и изговаряше английските фрази със силен френски акцент. — Колкото по-голям става, толкова повече се задълбочава проблемът. Усамотява се и играе на карти. Често остава вкъщи, затваря се в стаята си и не излиза с часове. — Изведнъж сякаш омекна и прозвуча загрижено.

Всяка подробност, която Скарпета виждаше, бе противоречива и обезпокояваща. Кухнята беше като метафора на анахронизма на къщата и хората, които я обитаваха. Зад гърба ѝ се намираще огромна открита камина с ужасни пиростии от ковано желязо, способни да поберат дърва за огрев, достатъчни за затоплянето на три пъти по-голямо помещение. Една врата извеждаше навън, а до нея бе инсталирана сложна клавиатура на алармена система и домофон с видеоекран за камерите, които несъмнено бяха поставени на всеки вход. Друга, много по-голяма клавиатура показваше, че старата къща е оборудвана с електронна техника, позволяваща на обитателите дистанционен контрол на отоплението, охлаждането, осветлението, кътовете за развлечение и газовите камини, която дори включваше и изключваше уредите. Въпреки това, домакинската техника и термостатите, които Скарпета бе забелязала досега, не бяха подменяни поне тридесетина години.

Поставката за ножове върху гранитния плот бе празна и в порцелановата мивка нямаше ножове. Наоколо не се забелязваше никакъв нож. Но над огнището висяха саби от деветнайсети век, а на тежката кестенова ламперия бе закачен револвер с гумирана дръжка, най-вероятно 38-ми калибър, в черен кожен кобур.

Госпожа Гидон проследи погледа на Скарпета и за миг върху лицето ѝ се изписа яд. Направила бе пропуск, отявлена грешка. Револверът не беше оставен на показ умишлено.

— Сигурна съм, че не сте пропуснали да забележите, че г-н Дард държи много на мерките за сигурност. — Тя въздъхна и сви рамене, сякаш се доверяваше на гостенката си, като намекваше, че всъщност г-н Дард е смешно предпазлив и параноичен. — В Батън Руж има висока престъпност. Сигурна съм, че знаете това. Животът в такава къща предполага доста грижи за сигурността, макар че не съм от хората, които вечно се озъртат през рамо.

Скарпета скри неприязънта си към г-жа Гидон, макар че бе възмутена от начина на живот, който Албърт водеше. Чудеше се докъде ли би стигнала, за да изкопчи тайните, витаещи над това старо имение.

— Албърт изглежда много нещастен и неговото куче му липсва — изтъкна тя. — Може би трябва да му вземете друго. Особено щом е самотен и няма приятели.

— Мисля, че при него това е наследствено. Майка му, моята сестра, не беше наред. — Г-жа Гидон направи пауза, след което добави: — Вие, естествено, знаете това.

— Защо не ми кажете онова, което трябва да знам? Явно знаете толкова много за мен.

— Очевидно сте схватлива — отвърна г-жа Гидон с известно снизхождение. — Но не и толкова предпазлива, колкото предполагам. Албърт ми се обади по вашия мобилен телефон, помните ли? Голяма небрежност от страна на човек с вашата репутация.

— Какво знаете за моята репутация?

— На телефона ми се изписа вашето име, а аз знам, че не сте пристигнали в Батън Руж на почивка. Случаят на Шарлот е сложен. Изглежда никой не знае какво се е случило с нея, нито защо е отишла в онзи ужасен мотел, посещаван от шофьори на камиони и разни отрепки. Значи д-р Лание е потърсил помощта ви? Благодарна съм, че сте тук. Нека ви го кажа направо, беше планирано да седнете до Албърт и да го докарате до дома. — Тя вдигна чашата с чай. — Всяко нещо си има причина, както сигурно знаете.

— Как сте успели да организирате всичко това? — притисна я Скарпета, с което ѝ даде да разбере, че не ѝ се слушат повече глупости. — Едва ли федерален прокурор Уелдън Уин също е замесен във вашите интриги, след като се оказа седнал до мен в самолета.

— Много неща не знаете. Господин Уин е близък семеен приятел.

— На чие семейство? Бащата на Албърт не се появи на летището. Албърт очевидно не знае къде може да е. Не ви ли беше страх, че нещо може да се случи на едно малко момче, което пътува само?

— Не беше сам. Беше с вас. А сега вие сте тук. Искан да се запозная с вас.

— Семеен приятел? — повтори Скарпета. — Тогава защо Албърт не го познаваше, след като е такъв добър семеен приятел?

— Албърт никога не го е виждал.

— В това няма логика.

— Не очаквах от вас да кажете такова нещо.

— Как може да сте сигурна, че ще се наема да се грижа за него и че на мен може да се разчита? — Скарпета се изправи и блъсна назад

стола си. — Той е изгубил майка си, дявол знае къде е баща му, освен това е загубил кучето си, да не говорим, че е бил изоставен и изплашен. В моята професия това се нарича малтретиране на дете. — Гневът ѝ се разпалваше.

— Аз съм сестрата на Шарлот. — Г-жа Гидон също се изправи.

— През цялото време ме манипулирахте. Или се опитвахте. Отивам си.

— Моля ви, нека първо ви покажа къщата. По-точно избата.

— Как можете да имате винарска изба в област, където нивото на водата е толкова високо, че жилищата трябва да са на колони?

— Значи невинаги сте наблюдателна. Тази къща е построена на възвишение през 1793 година. Първоначалният собственик е открил идеалното място за своя план. Бил е французин, търговец на вина, и често е пътувал до Франция. Робите са строили винарската изба по образец на френските и едва ли има друга като нея в страната. — Тя пристъпи до вратата, която водеше навън, и я отвори. — Трябва да я видите. Най-добре пазената тайна на Батън Руж.

Скарпета не помръдна от мястото си.

— Не.

Госпожа Гидон снижи глас. Прозвуча почти нежно, когато ѝ обясни:

— Грешите по отношение на Албърт. Аз обикалях летището. Видях ви двамата на тротоара. Ако го бяхте зарязали, щях да го прибера, но знаех, че не бихте го изоставили. Вие сте прекалено грижовна, прекалено почтена. И ви тревожат злините на този свят — заяви го не толкова с чувство, колкото като факт.

— Как така сте обикаляли летището? Аз ви се обадох вкъщи...

— Програмиран е да прехвърля разговорите на мобилния ми телефон. Гледах ви, когато ми се обадохте. — Това я забавляваше. — Върнах се в къщата само петнадесет минути преди вас, д-р Скарпета. Не ви обвинявам, че сте ядосана и объркана, но исках да говоря с вас, докато Джейсън го няма. Бащата на Албърт. Повярвайте ми, имате късмет, че не си е вкъщи. — Тя се поколеба, като държеше вратата на кухнята широко отворена. — Моля, елате — направи ѝ знак да я последва.

Скарпета огледа клавиатурата с бутони до вратата на кухнята. Навън сенките на дърветата образуваха завеса от млади листа. Гората

бе влажна и миришеше на земя под чезнещата луна.

— Ще ви изведе оттук. Паркингът е отстрани. Но ми обещавайте, че ще се върнете да видите избата.

— Ще мина през предния вход. — Скарпета се насочи натам.

110.

Бентън шофираше известно време, след което се регистрира в хотел „Радисън“ под измисленото име Тони Уилсън.

Седна върху леглото в апартамента на хотела, като преди това пусна секретата и веригата срещу крадци на вратата. Беше помолил телефонът му да бъде изключен, не че очакваше обаждания. Служителите на рецепцията се отнесоха с разбиране. Той бе богаташ от Лос Анджелис и искаше уединение. Хотелът бе най-добрият в Батън Руж и персоналът му беше свикнал да настанява хора, които не използват прислуга и предпочитат да пристигат и да си тръгват дискретно. Не обичаха да ги безпокоят и рядко оставаха дълго.

Бентън свърза лаптопа си с модема в стаята. Вкара кода си, за да освободи заключването на новото черно куфарче, което умишлено бе изтъркал, влачейки го по пода и мебелите. Свали препаската на глезена си и постави върху леглото своя „Смит & Уесън“.

От куфарчето си извади два пистолета: джобен „Глок 27“, 40-ти калибър, с десет патрона, включително този в гнездото. Вторият и най-важен пистолет бе „Зиг Зауер П226 СЛ“, 9-милиметров, с шестнайсет патрона.

Можеше да носи и трите пистолета едновременно. Правил го бе и преди — „Смит & Уесън“ в препаската на глезена, 40-калибровия „Глок“, окачен на раменете, и 9-милиметровия „Зиг Зауер“ отзад на колана под кръста.

Допълнителните пълнители стояха в дизайнерски кожен калъф. Бентън облече свободно яке, размъкнати въздълги джинси, сложи шапка и тъмни очила с огледални стъкла и обувки „Прада“ с гумени подметки. Можеше да е турист. Можеше да работи в Батън Руж и едва ли някой щеше да му обърне внимание в този град, който изобилстваше от университетски преподаватели, някои от които ексцентрици, разсеяни студенти и самовглъбени учени на всякаква възраст. Можеше да е хетеро. Можеше да е хомо. Можеше да е и двете.

111.

На следващата сутрин Скарпета погледна към мътните бавнотечащи води на реката, яхтата казино и бойния кораб „Кид“, и отново насочи вниманието си към д-р Сам Лание.

През няколко минути, прекарани с него снощи, когато най-сетне пристигна пред вратата му и той я придружи набързо до къщата за гости отзад, без да я кани в голямата къща, тъй като не искаше да буди жена си, тя установи, че го харесва. Притеснена бе, не би трябвало да има каквито и да е емоции.

— В случая Шарлот Дард — поде тя, — доколко вие и службата ви бяхте ангажирани със семейството, в смисъл на срещи и разпити?

— Не толкова, колкото бих искал. Опитах. — Очите му помръкнаха и устните му се стегнаха. — Наистина разговарях със сестрата, г-жа Гидон. Кратко. Особнячка е. Както и да е, време е да ви разведа. Нека ви покажа къде се намирате.

Възприе рязката смяна на темата като проява на параноя, сякаш се притесняваше, че някой може да ги подслушва. Той се завъртя на стола и посочи на запад през прозореца.

— Непрекъснато се хвърлят хора от Стария мост. Не мога да ви опиша колко пъти съм измъквал тела от реката, защото някоя нещастна душа е решила да скача, при това, без да бърза, докато полицията се опитва да я разубеди, а шофьорите крещят „Хайде скачай най-последно!“, защото той или тя задръстват движението. Можете ли да повярвате? А ей там, точно отпред, някакъв тип, увит в завеса от душ и въоръжен с автомат „Калашников“ се опита да превземе кораба „Кид“ и да избие всички руснаци. Успяха да го озаптят — добави той развеселен. — Смъртта и липсата на душевно здраве вървят ръка за ръка. Ние само ги задържаме. Имаме по три хиляди случая на година.

— И как точно го правите? — попита Скарпета. — Член от семейството моли да бъде издадена заповед за задържане като предпазна мярка?

— Почти винаги. Но и полицията може да го поиска. И ако шефът на следствената служба — в случая аз — смете, че лицето има сериозно заболяване и е силно опасно за себе си и околните и не желае или не може да потърси лекарска помощ, при него се изпраща полиция.

— Шефът на следствието е изборна длъжност. И не е зле да бъде в добри отношения с кмета, полицията, шерифа, Държавния университет на Луизиана, Южния университет, окръжния прокурор, съдиите, федералния прокурор, да не споменавам влиятелните обществени фигури. — Тя направи пауза. — Силните на деня определено могат да влияят върху гласоподавателите. Значи полицията дава препоръка някой да бъде преместен в психиатрична клиника и местният шеф на следствието се съгласява. В моя свят това се нарича конфликт на интереси.

— По-лошо е от това. Шефът на следствието определя дали е годен да бъде съден.

— Значи вие надзирате аутопсията на жертва на убийство, определяте причината и начина на смъртта и след това, ако предполагаемият убиец е заловен, вие решавате дали може да бъде съден.

— Първо му вземат проба за ДНК анализ. После сяда точно тук, в моя кабинет, с по едно ченге от двете си страни, в присъствието на прокурора. И аз го разпитвам.

— Д-р Лание, вие имате най-шантавата следствена система, за която съм чувала, и ми се струва, че няма как да се защитите, ако хората на власт ви вземат мерника.

— Добре дошли в Луизиана! Ако хората на власт ми кажат как да си върша работата, им казвам да ми целунат задника.

— А процентът на престъпността? Знам, че е висок.

— Повече от висок. Ужасен — отвърна той. — Батън Руж има най-високият процент неразкрити убийства в страната.

— Защо?

— Батън Руж определено е град с много насилие. Не съм сигурен защо.

— А полицията?

— Вижте, уважавам много уличните полицаи. Повечето от тях се стараят много. Но има отговорни лица, които мачкат добрите и

насърчават задниците. Политика. — Столът му изскърца, когато се облегна назад. — Имаме сериен убиец, който вилнее по тези места вече десетилетия. — Сви рамене в израз на загриженост и неодобрение. — Политика. Колко пъти трябва да повтарям тази дума?

— Организирана престъпност?

— Петото по големина пристанище в страната, втората по обем нефтохимична промишленост. Луизиана произвежда около шестнайсет процента от националния петрол. Хайде — той се надигна от бюрото си, — време е за обяд. Всеки трябва да се храни, а ми се струва, че напоследък не го правите често. Изглеждате ми доста изтощена и костюмът ви виси като на закачалка.

На Скарпета не ѝ се говореше колко е намразила черния си костюм.

Три служителки вдигнаха поглед, когато Скарпета и д-р Лание излязоха от кабинета му.

— Ще се връщате ли? — Въпросът бе зададен от възпълна жена с прошарена коса и в тона ѝ се долавяше хладна стоманена нотка.

Скарпета бе убедена, че това е служителката, от която д-р Лание се оплакваше.

— Кой знае? — отвърна той с тон на вещо лице, даващо показания в съда.

Долови, че и той не я обича. Помежду им витаеха стари грозни призраци. Изглеждаше облекчен, когато външната врата на офиса се отвори и влезе висок мъж с приятна външност, тъмносин униформен панталон и яке. Присъствието му излъчваше енергия, която се движеше няколко крачки пред него, и очите на пълната служителка го пронизаха като тъмни сърдити оси.

Ерик Мърфи, главен следовател на смъртни случаи, приветства Скарпета с добре дошла в Луизиана.

— Къде ще обядваме? — попита той.

— Трябва да хапнете — каза д-р Лание, вече в асансьора. — Както ви казах, от нея няма отърване. — Той разсеяно натисна копчето за подземния паркинг. — По дяволите, работи в тази служба повече години от мен. Предава се като наследствен кенеф на всеки следващ шеф на следствието.

Асансьорът се отвори към широк подземен гараж. Вратите на колите се затръшваха една подир друга, тъй като служителите отиваха

на обяд. Д-р Лание насочи ключа си към черен „Шевролет Каприз“ със синя лампа отпред на бронята, радио, полицейски скенер и специален осемцилиндров турбо двигател, „необходим за високоскоростни преследвания“, обясни с гордост Лание, докато Скарпета отваряше сама вратата на задната седалка и се настаняваше в колата.

— Не може да седите отзад — заяви Ерик, като задържа отворена вратата отпред. — Вие сте наш гост, мадам.

— О, моля ви, не ме наричайте мадам. Аз съм Кей. И краката ми са по-къси, което означава, че ще седна отзад.

— От тук нататък съм Сам. Да не съм чул повече тази глупост „доктор“.

— И мен недейте да наричате „доктор“ поради простата причина, че не съм — обади се Ерик.

Той седна в колата, след като се отказа да настоява Скарпета да мине отпред.

— По дяволите, бил си доктор на десет-дванайсет години и си закачал всички малки мацки в махалата. Боже господи, мразя да паркирам между проклетите бетонни колони.

— Защото имат навика да тръгват към теб, нали така, Сам? — Ерик се извъртя и намигна на Скарпета. — Най-редовно му налитат. Я погледни тук. — Той посочи бетонна колона, издълбана и изцапана с черна боя. — Ако работеше на това местопрестъпление, какво щеше да заключиш? — Той махна целофана на пакетче дъвки „Дентин“. — Ще ти подсказва. Това беше мястото за паркиране на шефа, но наскоро шефът — познай кой, ама само един — се оплака, че било много тясно и да пукнел, ако отново паркирал там.

— Недей да издаваш тайните ми. — Д-р Лание се измъкна бавно от мястото си. — Освен това не аз, а жена ми причини тази дребна повреда. Тя е по-лош шофьор и от мен. Да се запише.

— Тя също разследва смъртни случаи. — Ерик отново се извърна към нея. — Работи за стотинки, както горе-долу правим всички.

— Мамка му! — Д-р Лание засили „устройството за високоскоростни преследвания“ повече от необходимото в пределите на гаража. — Получаваш много повече, отколкото заслужаваш.

— Вече можем ли да говорим? — попита Скарпета.

— Абсолютно. Може в кабинета ми да влизат разни хора, знам ли, по дяволите! Но никой не пипа колата ми, нито моя „Харли“ —

отвърна д-р Лание.

Скарпета обяви с твърд и равен глас:

— Случайно летях в самолета дотук с малкия син на Дард, седнал от едната ми страна, и федералния прокурор Уелдън Уин — от другата. Всъщност даже се наложи да закарам Албърт Дард у тях. Бихте ли ми казали какво означава това?

— Плаши ме до смърт.

— Момчето е било в Маями и неочаквано вчера сутринта го замъкват на летището, като трябва да сменя самолет в Хюстън и се оказва в моя полет до Батън Руж. Точно както и Уин. А впрочем, не ми правиш впечатление на човек, който лесно се плаши.

— Две неща. Първо не ме познаваш. Второ не знаеш какво е тук.

— Къде е бил Албърт преди осем години, когато майка му е умряла в онази хотелска стая? — попита Скарпета. — Къде е бил и баща му и защо този мистериозен баща, цитирам — „винаги отсъства“, както се изрази момчето.

— Това не знам. Но мога да ти кажа, че познавам Албърт. Миналата година трябваше да прегледам хлапето в спешния кабинет и се наложи да си отворям очите на четири, защото семейството е богаташко, а и предвид мистериозната смърт на майка му. Настаниха го в частна психиатрична клиника в Ню Орлиънс.

— За какво, за бога? — попита Скарпета и добави: — Има психично заболяване и семейството му го оставя да пътува сам?!

— Не е бил сам, нали чичо му го е поверил на стюардесите, които са се погрижили да го заведат до правилния изход в Хюстън. А после ти си се погрижила за него. Не е психичноболен. Историята е следната: Преди три години леля му позвънила на телефона на бърза помощ и казала, че племенникът ѝ кърви лошо, като твърдял, че бил нападат, докато карал колелото си. Истината е, че бил истеричен и напласен донемайкъде. Всъщност никой не бе нападал това нещастно хлапе, Кей. Нали каза, че мога да те наричам така? Нямаше абсолютно никакви доказателства за подобно нещо. Той обича да реже, да се самонаранява. Очевидно бе започнал да го прави пак, преди да го прегледам в спешния кабинет. Беше адски неприятно изживяване.

Скарпета си припомни отсъствието на ножове в кухнята на Дард.

— Абсолютно сигурен ли си, че се е самонаранил?

— Опитвам се да не съм сигурен в нищо. Не знам много неща, които да са абсолютно сигурни, освен смъртта — подчерта д-р Лание. — Но открих доста на брой леки порязвания. В действителност одрасквания. Това е показателно за личност, която навлиза в подобен трагичен модел на саморазрушително поведение. Порязванията бяха дребни, всичките на места, които може да достигне сам, но така, че да не се забелязват лесно от другите. Стомах. Бедра. Задни части.

— Това обяснява защо не съм видяла белези, докато седях до него в самолета — отбеляза Скарпета. — Щях да забележа.

— Онова, което ме плаши, е, че очевидно някой иска да си тук, в Батън Руж. Защо?

— Ти ми кажи. Ти ми кажи откъде е изтекла информация за пътуването ми. Засега ти си най-вероятният заподозрян. Кой друг в службата ти е знаел, че пристигам?

— Разбирам те. Няма две мнения по въпроса. Знаех достатъчно, за да организирам дяволския сценарий, при положение че съм в приятелски отношения с Уелдън Уин. Но аз не съм, направо не понасям кучия син. По-мръсен е от помийна яма и е тъпкан с пари. Обяснението му е, че се бил родил богат. Само че познай какво? Оказа се от Мъртъл Бийч, Северна Каролина. Баща му водел курс по голф, а майка му се скъсвала от работа като помощник-медицинска сестра. Кучият му син няма богат произход.

— Откъде знаеш всичко това?

— Питай Ерик.

Ерик се извърна с усмивка.

— Първо започнах с ФБР. От време на време мога да се оправям с бумагите и да се докопвам до някои неща.

— Работата е там, че Уелдън Уин е замесен, и то дълбоко замесен, в незаконна дейност — продължи д-р Лание. — Доколко някой някога ще докаже това и дори доколко на някого му пука, е друг въпрос. Факт е обаче, че голям брой хора, арестувани през последните години, успяха да отърват пандиза, без дори да получат петте години за притежаване на оръжие при извършване на престъплението. Нашият федерален прокурор някак си подмина тези случаи, както впрочем и комитетът, който се предполагаше, че ги наблюдава.

— Една от причините да имам такива главоболия в този прекрасен град е, че не играя по свирката на политиците. Следващата

година има избори и разполагам с цял Ноев ковчег, пълен със задници, които дават мило и драго да не бъда шеф на следствието. Не съм по вкуса на нито един от лошите и не си общувам с тях. Смятам това за комплимент.

Скарпета отбеляза:

— Двамата разговаряхме по телефона. Службата ти е уредила колата ми под наем.

— Грешка. Адски тъпо от моя страна. Трябваше да свърша това сам, извън офиса. Секретарката ми е надеждна. Но онази служителка, която току-що видя, може да е дочула или подслушвала, не знам.

Караха през една доста невзрачна част на Батън Руж в периферията на университета. „Суомп Мамас“, заведение на 3-та улица, бе популярно място сред студентите. Д-р Лание паркира в позволената зона и метна върху таблото червената метална значка с надпис „Служител на следствената служба“, сякаш обядът неочаквано се бе оказал местопрестъпление.

112.

Марино направи завой на паркинга на „Луизиана Еър“ и спря по полицейски маниер, прозорец на шофьора до прозорец на шофьора, до джипа на Луси.

— Браво на теб! Отървал си се от камиона — каза Луси вместо поздрав. — Нямаме нужда тук от камион с чудовищни размери, при това с регистрация от Вирджиния.

— Ей, да не съм тъпак! Въпреки че тази кола е едно лайно.

Бе наел шестцилиндрова „Тойота“, даже нямаше калници.

— Откъде изрови това?

— От паркинга за продължителен престой на летището. Дано никой не ми разбие пикапа. Цялата ми покъщнина е вътре. Не че е кой знае колко.

— Да тръгваме.

Паркираха колите, но не близо една до друга.

— Къде е твоят приятел? — попита Марино, докато крачеха към наземната база.

— Търси плячка. Обикаля да види дали ще намери къщата на Роко в стария испански квартал.

Тя спря за кратко пред бюрото.

— Бел четири-нула-седем — каза, без да дава номера върху опашката.

Не беше необходимо. Нейният хеликоптер бе единственият на стоянката. Жената на бюрото натисна копче, което отключи вратата. Един „Гълфстрийм“ току-що бе включил двигателите, които издаваха болезнено силен рев. Луси и Марино си запушиха ушите, като внимаваха да не се опушат с газовете, от които не само щяха да миришат на реактивно гориво, но и да ги заболи глава в тясната затворена кабина. Забързаха към хеликоптерната площадка, която се намираще в края на пистата, далеч от самолетите, тъй като хората, които не разбираха от хеликоптери, смятаха, че витлата им ще доведат

камъни и пясък и ще надраскат боята на летателните апарати с неподвижни крила.

Марино нямаше понятие от хеликоптери и не ги харесваше. Едва успя да набута масивното си тяло на мястото отляво. Седалката бе неподвижна и той не можа да я избута назад.

— Мамка ти проклета! — каза накрая и разхлаби колана до край.

Луси, която вече бе извършила обичайния преглед преди полета, провери спирачките, лостовете и горивото за последен път и включи двигателя. Изчака автоматичните контролни уреди да се задействат. В случая не им вършеха работа нито GPS, нито никакви други навигационни инструменти, тъй че Луси разтвори една карта на Батън Руж в скута си и прокара пръст на югоизток по шосе 408.

— Няма го на картата — каза тя в микрофона. — Езеро Морепас. Ще продължим да се движим в тази посока към Ню Орлиънс и да се надяваме, че няма да паднем над езерото Пончартрейн.

— Лети бързо — каза Марино. — Мразя хеликоптерите, в това число и твоя.

— Потегляме — обяви тя, стабилизира хеликоптера в неподвижно положение във въздуха и пое с вятъра.

113.

„Суомп Мамас“ бе воняща на бира кръчма със стари сепарета от изкуствена материя и мръсен nelaкиран дървен под.

Докато студентът, работещ като келнер, вземаше поръчката им, Ерик и д-р Лание изчезнаха в мъжката тоалетна.

— Казвам ти — обясняваше Ерик, докато буташе вратата на тоалетната, — бих я взел вкъщи по всяко време. Какво ще кажеш за довечера?

— Не се интересува от теб — заяви д-р Лание с интонация, която се извиси накрая и изречението прозвуча като въпрос, какъвто не бе. — Я стига!

— Тя е неомъжена.

— Не се забърквай с моите консултанти, особено с тази. Ще те схруска жив.

— О, господи, нека го направи!

— Всеки път, когато те изхвърли поредната ти приятелка, ставаш за психиатрията.

Водеха този разговор над писоарите, едно от малкото места на планетата, където не възразяваха да са с гръб към вратата.

— Мъча се някак си да я опиша — заяви Ерик. — Не е с хубостта на жена ти. С по-силни черти е, а няма нищо по-секси от едно страхотно тяло, скрито под костюм или униформа.

— Оглупял си като муха на лайно. Недей да бръмчиш из нейните географски ширини, Ерик.

— Харесвам и малките й очила. Чудя се дали ходи с някого. Този костюм не скрива важните неща, забелязваш ли?

— Не, не забелязвам. — Д-р Лание търкаше ожесточено ръцете си, сякаш щеше да прави сърдечна трансплантация. — Сляп съм. Не забравяй да си измиеш ръцете.

Ерик се разсмя, приближи се до мивката, пушна топлата вода с всичка сила и изля в ръцете си розов течен сапун.

— Без майтап, какво ще стане, ако я поканя да излезем, шефе? Какво лошо има в това?

— По-добре опитай с племенничката й. По ти подхожда на възрастта. Много привлекателна и дяволски умна. Само че май е прекалено голям залък за теб. А е и с някакъв мъж. Само дете не спят в една стая.

— Кога ще я видя? Може би довечера? Ти ли ще готвиш? Или да отидем в „Бутен“?

— Какво ти става бе човече?

— Снощи ядох стриди.

Д-р Лание грабна една хартиена салфетка от металната поставка на стената и остави няколко на края на умивалника до Ерик. На излизане от мъжката тоалетна погледна към Скарпета. Всичко в нея бе необикновено, дори начинът, по който се пресягаше към кафето — подчертано бавно, излъчвайки увереност и сила, които нямаха нищо общо с пиенето на кафе. Тя преглеждаше някакви записки в бележника си с черна кожена подвижна подвързия, на която само сменяше листовите. Подозираше, че тя постоянно подновява този бележник. Беше от хората, които биха записали всяка подробност или разговор, които според тях можеха да се окажат важни. Тази нейна педантичност не идваше от обучението й. Той седна на стола до нея.

— Препоръчвам ти да хапнеш гумбо — каза той, при което мобилният му телефон изсвири механична версия на Петата соната на Бетовен.

— Ще ми се да си смениш мелодията — каза Ерик.

— Лание — отговори той. Слуша една минута навъсен, с насочен към Ерик поглед. — Тръгвам веднага.

Той се надигна от сепарето и хвърли салфетката на масата.

— Хайде! Имаме тежък случай.

114.

Теренът между летището на Батън Руж и езеро Морепас бе осеян с блата, речни ръкави и малки притоци, които караха Луси да се чувства несигурна.

Дори и с надуваемите възглавници, пак би се тревожила при евентуално принудително кацане. Как щяха да стигнат после до тях бе напълно логичен въпрос, а и въобще не искаше да си представя влечугите, дебнещи из тъмните води, по калните брегове и в сенките на драпираните с мъх дървета. В багажното отделение винаги носеше със себе си комплект за екстремни ситуации, който включваше радиостанции, вода, протеинови блокчета и спрей срещу насекоми.

Замаскирани сред гъстите дървета, се мяркаха заслони за лов на патици и тук-там по някоя рибарска колиба. Луси намали скоростта и се сниши, но пак не забеляза признаци за човешка дейност. На места се виждаше по някоя дребна самотна лодка, вероятно надуваема, тъй като само такава би могла да премине през тесните плитчини, които от въздуха приличаха на мрежовидни кръвоносни съдове.

— Виждаш ли алигатори долу? — попита тя Марино.

— Не търся алигатори. И долу няма нищо.

Когато притоците започнаха да се вливат в по-големи реки и Луси съзря едва забележима синя линия на хоризонта, разбраха, че приближават цивилизацията. Денят бе мек, тук-там имаше облачета и времето беше хубаво за водни спортове. Наизлезли бяха много лодки и рибари, и туристи зяпаха към хеликоптера. Луси внимаваше да не лети прекалено ниско и избягваше действия, които да приличат на претърсване на околността.

Тя бе просто пилот, насочил се нанякъде. Зави на изток и започна да се оглежда за река Блайнд. Накара и Марино да направи същото.

— Защо според теб са я нарекли Сляпа река? — подхвърли той.
— Защото не може да се види, ето защо.

Колкото по на изток се придвижваха, толкова повече рибарски хижи съзираха, бяха добре поддържани, със закотвени лодки на

кейовете пред тях. Луси видя един канал, направи завой и го проследи на юг. Накрая той се разширяваше в река и се вливаше в езерото. От реката се разклоняваха безброй канали и Луси кръжеше, слизайки все по-ниско, без изобщо да открие рибарска колиба наоколо.

— Ако Тали е поставил ръката на куката за стръв, имам чувството, че се крие недалеч оттук.

— Добре, ако си права и продължаваш все така да кръжиш, той може да ни види — отвърна Марино.

Те се насочиха обратно, като продължаваха да оглеждат. Взираха се в многобройните антени и внимаваха да не прелетят над някой нефтохимичен завод, за да не бъдат спрени. Луси забеляза няколко яркооранжеви хеликоптери „Дофин“ от типа, който използваше бреговата охрана. Сега тя бе към националната служба за сигурност и постоянно следеше за терористи. Летенето над нефтохимичен завод не бе особено умен ход в днешно време. А да налетиш на тридесетметрова антена бе още по-глупаво. Луси намали скоростта до деветдесет възела, без да бърза да се прибира на летището. Запита се дали сега е моментът да каже истината на Марино.

Нямаше да има възможност да го погледне в очите, докато е във въздуха и внимава за евентуални пречки по пътя. Стомахът ѝ се сви и пулсът ѝ се ускори.

— Не знам как да ти го кажа — започна тя.

— Не е нужно да казваш нищо. Аз вече знам.

— Откъде? — прозвуча объркана и уплашена.

— Аз съм детектив, забрави ли? Шандон изпрати две запечатани писма — едното до теб, другото до мен, и двете в плик на Националната юридическа академия. Ти така и не ми даде да прочета твоето. Каза ми, че било пълно с откачени глупости. Можех да настоя, но нещо ми подсказа да не го правя. След което ти изчезна, изчезна и Руди и няколко дни по-късно научих, че Роко е мъртъв. Питам само, Шандон ли ти каза как да го намериш и той ли ти даде достатъчно информация, за да заковете Роко с червеното съобщение?

— Да. Не ти показах писмото. Боях се, че сам ще заминеш за Полша.

— За да направя какво?

— Ти как мислиш? Ако го беше открил в онази хотелска стая и накрая се беше изправил срещу него, какво щеше да направиш?

— Сигурно същото, каквото направихте вие с Руди.

— Мога да ти кажа всички подробности.

— Не искам да знам.

— Може би ти наистина нямаше да го направиш сам, Марино. И слава богу, че не се наложи. Той ти беше син. И в някакво много скрито кътче на сърцето си го обичаш.

— Не ме боли толкова, че е мъртъв, колкото, че никога не съм го обичал.

115.

Първото петно от кръв бе на метър от вратата — единствена капка с размер на монета от десет цента, идеално кръгла, със звездовидни очертания, като изрязани с назъбен резец.

Под ъгъл от деветдесет градуса, отбеляза наум Скарпета. Движещата се във въздуха капка кръв имаше почти съвършена сферична форма, която се запазваше при удар в повърхност, ако е паднала право надолу под ъгъл от деветдесет градуса.

— Била е права или някой друг е бил — заяви Скарпета.

Стоеше неподвижно, а очите ѝ се местеха от капка на капка по пода с теракотени плочи. В края на килима пред дивана имаше окървавена следа като от размазано стъпало, сякаш човекът, който бе вървял по изпръскания с кръв под, се бе подхлъзнал. Скарпета пристъпи, за да я разгледа отблизо, взирайки се в изсъхналото тъмночервено петно, след което извърна глава и срещна погледа на д-р Лание. Той се приближи и тя му посочи почти незабележим частичен отпечатък от пета с дребна накъдрена линия, която напомняше на Скарпета за детска рисунка на морски вълни.

Ерик се залови да прави снимки.

От дивана признаците за борба продължаваха около масичка за кафе от стъкло и ковано желязо, която бе бутната накриво и килимът под нея бе нагърчен. Точно зад нея имаше следи от човешка глава, разбита в стената.

— Има косми — посочи Скарпета към размазаната кръв върху бледорозовата боя.

Входната врата се отвори и вътре влезе млад униформен полицаи с тъмна оредяваща коса. Той поглеждаше ту към д-р Лание, ту към Ерик и накрая очите му се задържаха върху Скарпета.

— Коя е тя? — попита той.

— Първо кой сте вие? — отвърна д-р Лание.

Полицаят имаше заплашителен вид, тъй като бе пренапрегнат, и очите му непрекъснато шареха из къщата.

— Следовател Кларк от Закари. — Той замахна към една муха. Косъмчетата върху горната част на ръцете му прозираха през латексовите ръкавици, опънати върху пръстите му. — От миналия месец съм прехвърлен към разследването — добави той, — така че не я познавам. — Той отново кимна към Скарпета, която не помръдна от мястото си до стената.

— Гостуващ консултант — обясни д-р Лание. — Ако не сте чували за нея, ще чуете. А сега ми кажете какво се е случило тук. Къде е тялото и кой е с него?

— В една от предните спални. Прилича на спалня за гости. Робилард е вътре и прави снимки и всичко останало.

Скарпета вдигна поглед при споменаването на Ник Робилард.

— Добре — произнесе тя.

— Познавате ли я? — Следовател Кларк изглеждаше силно смутен. Той нервно пропъди друга муха. — Мамка им, мразя тези гадини!

Скарпета проследи пръските от кръв по стената и пода, някои бяха колкото върха на игла. Заострените им краища сочеха по посока на бягството. Жертвата бе лежала на пода до дървения перваз и бе успяла да се изправи на крака. Малките издължени капки по стената не бяха обичайните пръски от кръв, които Скарпета бе свикнала да вижда, когато жертвата е била удряна или намушквана многократно и кръвта е отхвърчала от оръжието при размахването му във въздуха.

Изглежда петната се дължаха на яростната борба в дневната. Скарпета си представи блъскане, сграбчване, подхлъзващи се по пода крака, вкопчване с нокти, в резултат от което всичко бе изпоцапано с кръв, но липсваха стотиците капки кръв, отхвърчащи надалеч при размахването на оръжието. По всяка вероятност не бе имало оръжие, размишляваше Скарпета, поне не и на този етап от нападението. Може би в началото, когато нападателят е влязъл през входната врата, единственото оръжие е бил юмрукът. Вероятно не е смятал, че ще му трябва оръжие, след което бързо е загубил контрол над ситуацията.

Д-р Лание хвърли поглед към задната част на къщата.

— Ерик, иди да се увериш, че всичко е наред. Ей сега влизаме и ние.

— Какво знаете за жертвата? — попита Скарпета следовател Кларк. — И какво изобщо знаете за случилото се?

— Не много. — Той отгърна назад няколко страници от бележника си. — Името е Ребека Милтън, тридесет и шест годишна бяла жена. Знаем само, че е наемателка на къщата и че приятелят ѝ се е отбил с колата, за да я изведе на обяд. Не отворила вратата, поради което той влязъл сам и я открил.

— Вратата е била отключена? — попита д-р Лание.

— Да. Той е открил тялото и е повикал полиция.

— После я е идентифицирал — отбеляза Скарпета, като се изправи от клекналото положение, тъй като краката вече я боляха.

Кларк се колебаеше.

— Огледал ли я е достатъчно добре? — Скарпета не се осланяше на визуалното идентифициране и смяташе, че не би следвало да се приема, че жертвата, намерена в дадено жилище, е непременно лицето, живеещо в него.

— Не е сигурно — отвърна Кларк. — Според мен не се е задържал дълго в онази спалня. Ще видите сама. Тя е обезобразена, наистина зле обезобразена. Но Робилард смята, че жертвата е Ребека Милтън, жената, която живее тук.

Д-р Лание се смръщи.

— Откъде, по дяволите, може да знае Робилард?

— Живее през две къщи.

— Кой живее през две къщи? — попита Скарпета.

— Робилард живее съвсем наблизо. — Следовател Кларк посочи към улицата. — През две къщи надолу.

— Боже господи — произнесе д-р Лание, — не е ли странно? И да не чуе или види нищо?

— Станало е посред бял ден. Когато е патрулирала по улиците като всички нас.

Жената, обитавала къщата, бе спретната, със значителен доход и скъп вкус, забеляза Скарпета. Ориенталските килими не бяха ръчна изработка, но бяха красиви и вляво от входната врата се намираше аудиосистема от черешово дърво и широкоекранен телевизор. По стените висяха пъстри картини от местни луизиански майстори, които грабяха окото с ярките първични цветове и примитивни изображения на риби, хора, море и дървета. Ребека Милтън, ако жертвата бе тя, беше обичала изкуството и живота. В причудливи рамки бяха поставени снимки на загоряла от слънцето жена с бляскава черна коса,

лъчезарна усмивка и стройно тяло. На други снимки тя бе фотографирана в лодка или застанала на пристана заедно с друга жена, също с тъмна коса, която приличаше на нейна сестра.

— Сигурни ли сме, че е живяла тук сама? — попита Скарпета.

— Когато е била нападната, изглежда е била сама — отвърна Кларк, преглеждайки бележника си.

— Но не знаем това със сигурност.

Той сви рамене.

— Не, мадам. В момента знаем много малко неща със сигурност.

— Просто се чудя, защото много от тези снимки са на две жени, при това явно в близки отношения. И много от снимките са правени в самата къща или може би на предната ѝ веранда, или в задния двор. — Тя посочи към космите, залепнали за дървения перваз, и даде своето тълкувание: — Точно тук тя или някой друг е паднал и явно е имало много кръв, за да се изцапа и косата...

— Да, травмата на главата е много сериозна. Тоест лицето ѝ е направо смазано — изтъкна Кларк.

Отпред се намираше трапезарията с голяма антична маса от орехово дърво в средата и шест стола. Бюфетът бе стар и зад стъклени витрини се виждаха чинии с позлатени ръбове. След трапезарията през една отворена врата се виждаше кухнята. По всичко личеше, че убиецът и жертвата не са се движили в тази посока. Следите водеха надясно от дневната, като гонитбата бе продължила по коридора, застлан със синя пътека, и бе завършила в спалнята с изглед към градината.

Кръвта бе навсякъде. Беше засъхнала до тъмночервено, но някои места върху килима бяха така напоени, че кръвта все още бе влажна. Скарпета се спря в края на коридора и огледа кървавите капки по ламперията. Една от капките бе кръгла, много светла в средата и много тъмна по краищата. Около нея имаше изпръскани като със спрей капчици, някои от които бяха толкова дребни, че едва се забелязваха.

— Знаем ли дали е била намушкана? — Скарпета се извърна към Кларк, който снимаше с видеокамера в началото на коридора.

Д-р Лание вече бе влязъл в спалнята и се появи на вратата със сурово изражение.

— Наръгана е била и още как! Около тридесет или четиридесет пъти.

— По стената има петънца като при кихане или кашляне с пълна с кръв уста — отбеляза Скарпета. — Личи по капките с тъмни очертания тук, тук и тук — тя ги посочи с пръст, — които означават мехурчета. Понякога се забелязват при човек, чиито дихателни пътища или дробове кървят. Или просто е имал кръв в устата.

Скарпета се приближи до левия ръб на вратата на спалнята, където имаше съвсем малко кръв. Очите ѝ проследиха следите, оставени от пръстите на човека, който се е хващал за рамката на вратата, и се плъзнаха по капките по килима, които продължаваха през вратата и стигаха до дървения под. Д-р Лание, Ерик и Ник Робилард ѝ пречеха да види трупа. Скарпета влезе вътре и затвори вратата зад себе си, без да докосва нито една кървава повърхност, включително топката на бравата.

Ник бе клекнала и стискаше тридесет и пет милиметров фотоапарат с лакти подпирени върху коленете.

Дори и да се зарадва при вида на Скарпета, не го показва с нищо. По шията ѝ се стичаше пот и се скриваше под тъмнозеленото поло на полицейското управление на Закари, втъкнато в униформен панталон с цвят каки. Ник се изправи и се отмести встрани, за да даде възможност на Скарпета да се приближи до трупа.

— Има много особени наранявания от нож — поясни тя. — Температурата на стаята, когато влязох, беше двайсет и два градуса.

Д-р Лание постави дълъг химически термометър под мишницата на трупа. Той се наведе над тялото и го огледа от горе до долу, без да бърза. Скарпета смътно разпозна жената, която бе видяла на някои от снимките в дневната.

Трудно бе да бъде разпозната. Косата ѝ бе сплъстена от засъхналата кръв, лицето ѝ подуто и деформирано от контузии, срязвания и строшени кости, като степента на реакция на тъканта към травмата показваше, че е живяла известно време. Скарпета докосна едната ѝ ръка. Тялото бе топло като живо. Вкочаняването още не беше започнало, нито се бе появило трупното петно — или утаяването на кръвта вследствие на гравитацията след спирането на кръвообращението.

Д-р Лание махна термометъра и го погледна, след което произнесе:

— Телесната температура е трийсет и пет градуса.

— Мъртва е отскоро — отбеляза Скарпета. — Но състоянието на кръвта в дневната, коридора и дори на някои места тук, предполага, че нападението е станало преди часове.

— Вероятно смъртта е причинена от травмата на главата, но е настъпила след известно време — каза д-р Лание, като опипа внимателно задната част на главата.

Скарпета не бе готова да се произнесе какво е причинило смъртта, но бе съгласна, че жертвата е получила жестока травма на главата от удар с всичка сила. Ако прободните рани бяха прерязали главна артерия, смъртта щеше да настъпи само за минути. Това бе малко вероятно, дори невъзможно, при положение, че жената беше живяла известно време. Скарпета не виждаше признаци от артериално избликване. Жената може да е била полужива, когато приятелят ѝ я е открил в 12:30 часа, и да е била вече мъртва при пристигането на спасителния екип.

Часът сега бе няколко минути след 13:30.

Жертвата бе облечена в бледосиня сатенена пижама, чиято долна част беше непокътната, но горнището бе разкъсано отпред. Коремът, гърдите, гърдният кош и шията бяха осеяни с прободни рани с размер шестнадесет милиметра, като и двата края бяха тъпи, но единият бе малко по-тесен от другия. Раните бяха повърхностни и показваха, че не е била наранена с обикновен нож. В центъра на раните имаше нещо като мост, което сочеше, че оръжието е имало някаква дупка на върха или е било с две прободни повърхности, всяка от които с различна дебелина и дължина.

— Е, това вече обра точките — каза д-р Лание с наведена близо до тялото глава, докато движеше увеличителната лупа над раните. — Не ми прилича на нито един нормален нож, който съм виждал. А на теб? — Той погледна към Скарпета.

— И на мен.

Пробожданията бяха направени под различен ъгъл, някои от тях V-образни или Y-образни, поради усукването на острието, което бе характерно за прободните рани. Някои рани зееха, други бяха затворени като илици за копчета, в зависимост дали разрязването е било успоредно на еластичните кожни влакна или ги е пресякло.

Покритите с ръкавици пръсти на Скарпета отделяха внимателно краищата на всяка рана. Отново бе озадачена от частта неразрязана

кожа почти в средата на раните. Тя ги огледа внимателно през лупата, опитвайки се да си представи що за оръжие е било използвано. Внимателно загърна горнището на пижамата и нагласи дупките в сатена към раните, като се опита да разбере къде е бил платът при нанасянето на раните. Три от копчетата на горнището липсваха. Скарпета ги видя на пода. Две копчета висяха на конци.

Когато нагласи внимателно горнището на пижамата върху гръдния кош, така както би стояло, ако жертвата бе права, дупките изобщо не съвпаднаха с пробожданията и по сатена имаше повече дупки, отколкото бяха раните. Преброи тридесет и осем дупки и двадесет и две рани. Меко казано престараване, което бе типично за убийства от похот, но също така типично и ако нападателят и жертвата се познаваха.

— Това говори ли ти нещо? — попита я д-р Лание.

Скарпета продължаваше да подрежда дупките и да си изяснява картината.

— Изглежда, че горнището е било вдигнато над гърдите ѝ, когато е била прободена. Виждаш ли? — Тя вдигна нагоре горнището, което бе толкова напоено с кръв, че синият сатен почти не се забелязваше. — Някои от дупките минават през три пласта плат. Ето защо има повече дупки, отколкото рани.

— Значи е вдигнал горнището ѝ, преди да я прободете или докато я е прободял? И след това го е разкъсал?

— Не съм сигурна. Реконструкцията е винаги много трудна и за нея са нужни часове при добро осветление в моргата. Нека да я преобърнем леко и да огледаме гърба.

Двамата с д-р Лание се пресегнаха през тялото и го хванаха за лявата ръка. Преобърнаха го, но не изцяло и от раните потече кръв. Имаше най-малко шест прободни рани в горната част на гърба и дълъг разрез отстрани на шията.

— Значи е бягала, а той е нанасял удари с ножа. Била е пред него, поне в определен момент. — Ерик направи това предположение, когато двамата с Ник се върнаха с няколко лампи и ги включиха.

— Може би — отвърна Скарпета.

— Едно петно на стената в коридора изглежда така, сякаш е била блъсната или ударена в нея. Може би я е блъснал към стената и я е

намушкал в гърба, а след това тя се е изплъзнала и е побягнала насам — предположи Ник.

— Може би — отново отвърна Скарпета и двамата с д-р Лание внимателно отпуснаха тялото на пода. — Само това мога да ви кажа: горницето на пижамата не е било на мястото си, когато са били нанесени раните в гръдния кош и корема.

— Вдигнато горнище предполага сексуален мотив — каза Ерик.

— Това е сексуално убийство с огромна ярост — изтъкна Скарпета. — Дори и да не е била изнасилена.

— Може и да не е била. — Д-р Лание се наведе над тялото и започна да събира улики. — Влакна — коментираше той. — Може и да са от пижамата. Независимо какво мислят хората, изнасилването невинаги е задължително. Някои от тези изверги не могат да го направят, не могат да го вдигнат. Или по-скоро биха мастурбирали.

Скарпета попита Ник:

— Тя е била твоя съседка. Сигурна ли си, че това е Ребека, а не онази жена от фотографията? Двете много си приличат.

— Това е Ребека. Другата жена е сестра ѝ.

— И живее с нея? — попита д-р Лание.

— Не. Ребека живееше сама.

— Засега идентифицирането е висящо, докато не докажем по зъбите, че е била тя — отбеляза д-р Лание, докато Ерик правеше снимки и използваше десетсантиметрова пластмасова мащабна линейка, поставяйки я до всичко, което заснемаше.

— Ще се заема с това. — Ник Робилард се загледа без да мига, в смазаното лице на мъртвата жена с втренчен мътен поглед изпод подутите клепачи. — Не сме били приятелки и никога не сме общували, но съм я виждала на улицата, на двора или когато разхождаше кучето си...

— Какво куче? — Скарпета веднага я погледна.

— Има жълт лабрадор, малко кутре, може би осеммесечно. Не съм сигурна, но мисля, че не е пораснал напълно и беше коледен подарък. Май от приятеля ѝ.

— Кажете на следовател Кларк да накара полицаите да излязат и да потърсят кучето — заповяда д-р Лание. — И докато работите по случая, му наредете да подсигури охрана на това място. Ние ще бъдем тук още известно време.

Д-р Лание подаде на Скарпета пакет памучни тампони, малко шише със стерилна вода и стерилна епруветка. Тя отвинти капачките на шишето и епруветката. Потопи един тампон в стерилната вода и изтри гърдите за евентуални следи от слюнка, при което тампонът почервения от кръв. Пробите от вагината, ректума и всяко друго отворстие можеха да почакаат, докато тялото бъде прехвърлено в моргата. Тя започна да събира веществени доказателства.

— Ще изляза навън — каза Ник.

— Нека някой да донесе още лампи — повиши глас д-р Лание.

— Мога да докарам каквито лампи намеря из къщата — каза Ерик.

— Ще свърши работа. Фотографирай ги на място, преди да ги разместиш, Ерик, защото някой проклет адвокат от защитата може да каже, че убиецът е внасял лампи в спалнята...

— Има много косми, може би кучешки, от нейното куче... — обяви д-р Скарпета, докато внимателно изтръскваше форцепса в прозрачна пластмасова торбичка за веществени доказателства. — Значи жълт лабрадор?

Но Ник бе излязла.

— Така каза. Жълто кутре лабрадор — отвърна д-р Лание, когато двамата останаха насаме с трупа.

— Кучето трябва да бъде намерено по ред причини, най-малкото, за да се уверим, че горкото животинче е добре — отбеляза Скарпета, — но освен това ни трябва и за сравняване на космите. Не съм съвсем сигурна, но ми се струва, че виждам доста голямо разнообразие от животински косми.

— На мен също. Залепнали са за кръвта, най-вече тук. — Той посочи с пръст към горната разголена част на трупа. — Но не и по ръцете или косата ѝ, където се очаква да откриеш животински косми, ако произходът им е подът или килимът тук, в жилището ѝ.

Скарпета не отговори. Хвана още един косъм и го изтръска в торбичката, която вече съдържаше поне двадесетина косъма с произход засъхналата кръв по корема.

Отвън на улицата някой започна да свири високо. Чуваха се гласове, които викаха:

— Тук, Базил! Ела, Базил!

Външната врата се отваряше и затваряше, чуха се стъпки, прекосяващи дневната, трапезарията, разговор на ченгета и сетне глас на жена, която плаче и крещи.

— Не! Не! Не! Не е възможно!

— Мадам, само ни я посочете на една от тези снимки.

Скарпета разпозна гласа на следовател Кларк. Той говореше високо и се опитваше да не звучи разстроен, но колкото повече жената крещеше, толкова повече повишаваше глас.

— Съжалявам, но не можете да влезете тук.

— Тя ми е сестра!

— Наистина съжалявам.

— О, божичко!

След това гласовете притихнаха и разговорът се долавяше само като глух фон. Няколко мухи започнаха да летят из къщата, привлечени от мириса на смърт, и високото им бръмчене опъваше нервите на Скарпета.

— Кажи им да престанат да отварят проклетата врата. — Погледна нагоре, както клечеше, а по лицето ѝ се стичаше пот и коленете зверски я боляха.

— Господи! Каква е тази врява? — Д-р Лание също се ядоса.

— Тууук, Базил! Хайде идвай, момче!

Следва подсвирване с уста.

— Хей! Базил! Къде си?

Входната врата отново се отвори и затвори.

— Толкова! — Д-р Лание се изправи на крака.

Той излезе от спалнята и захвърли окървавените ръкавици. Скарпета отмести още един животински косъм, този път черен, и го постави в торбичката за веществени доказателства. Космите бяха полепнали по тялото, докато кръвта бе мокра. Полепнали бяха по корема, гърдите, гърдния кош, но не и по ходилата на босите ѝ крака, които също бяха изцапани със засъхнала кръв, но не от рани, а от стъпване в кръв.

Дъхът на Скарпета излизаше сгорещен и шумен през маската, потта пареше в очите ѝ, докато разгонваше мухите и обхождаше лицето на жената с лупата, търсейки още косми. Всяка пукнатина в засъхналата кръв бе увеличена и още по-зловеща, всяко сцепване и разрез по кожата още по-назъбено и зеещо. По кръвта бяха полепнали

частички боя, вероятно от стената в дневната. Разнообразието от животински косми, взети от тялото, предоставяше на Скарпета важна информация.

— Намерихме кучето. — Ник стоеше на прага.

Скарпета стреснато се върна в едно друго измерение, различно от грозния засъхнал червен пейзаж зад увеличителното стъкло.

— Базил, нейното куче.

— Повечето от тези косми не са от него. Откривам дузина различни видове и цветове. По всяка вероятност кучешки косми. Доста по-груби от котешките. Но не съм сто процента сигурна.

Д-р Лание отново влезе в спалнята, подмина Ник и надяна нови ръкавици.

— Това, което виждам, ме кара да мисля, че космите са били пренесени от извършителя, вероятно от дрехите му, и са полепнали по горната част на тялото ѝ. Може би, ако е бил върху нея.

Тя дръпна долнището на пижамата, колкото да открие следата, оставена от ластика на колана. Седна назад върху петите си и се вгледа, след което свали маската си.

— Защо някой ще се качва върху нея, без да свали долнището на пижамата? — попита озадачен Лание. — Защо някой ще пренесе всички тези кучешки или кучешкоподобни косми върху разголената горна част на тялото и никъде другаде? И преди всичко, защо някой ще е покрит целия с кучешки косми, по дяволите?

— Открихме Базил — повтори Ник, — скрит под една къща на отсрещната страна на улицата. Просто се беше свил и трепереше. Трябва да е избягал, когато убиецът си е тръгнал. Кой ще се погрижи за него, тоест за Базил?

— Очаквам приятелят ѝ да го стори — каза Лание. — Ако не, Ерик обича кучета.

Той разкъса два пакета със стерилни полиетиленови чаршафи, използвани при случаи на убийства. Докато Скарпета разстилаше единия на пода, Лание и Ерик хванаха тялото под мишниците и зад коленете, повдигнаха го и го поставиха в средата на чаршафа. Те разстлаха втория чаршаф върху трупа и завиха краищата, опаковайки го като мумия, тъй че никакво вещественно доказателство да не може да бъде добавено или загубено.

116.

Джей вдигна ръка от кормилото, за да удари Бев, но се отказа.

— Ти си тъпа. Знаеш ли го? — произнесе той с леден тон. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

— Не стана както трябваше.

Радиото в черокито продължаваше с новините в шест вечерта, докато той караше към кея „Джакс Боут“.

— „... Д-р Сам Лание, шеф на следствената служба на Батън Руж все още не е приключил с аутопсията, но източници, близки до следствието, твърдят, че жертвата е тридесет и шест годишната Ребека Милтън от Закари. Причината за смъртта не е официално потвърдена, но според някои източници тя е починала от прободни рани. Полицията не смята, че убийството е свързано с обявените за изчезнали жени през последната година...“

— Глупаци! — Джей загаси радиото. — Имаш късмет, щом така смятат.

Четири малки кученца спяха на слънчевата светлина, влизаща през задния прозорец на джипа. На задната седалка бяха натоварени четири каси с бира. Бев се бе потрудила здравата днес, след като остави Джей да слезе в сърцето на университетския град. Той не ѝ каза за какво отива там, нито какво се кани да прави цял ден, а само ѝ нареди да го вземе от същото място в пет и половина. Можеше да търси брат си, избягалия затворник. А можеше просто да се шляе нагоре-надолу и да се радва, че се е отървал от Бев и рибарската колиба. Сигурно бе тръгнал на лов за хубави студентки. Бев си го представи как прави секс с някоя от тях. Ревността ѝ се разпали и я задуши.

— Не трябваше да ме изоставяш цял ден — настръхна тя.

— Какво си мислеше? Че ще я отвлечеш и ще я закараш в лодката посред бял ден?

— Само в началото. После се сетих, че няма да се зарадваш.

Той не отговори, съсредоточен върху шофирането, като внимаваше да не превишава скоростта или да не извърши друго нарушение, така че му се наложи да спре.

— Даже не приличаше на нея. Беше с черна коса. Дори не знам дали е била студентка.

Бев не бе съумяла да устои на вътрешния си импулс. Разполагала бе с достатъчно свободно време, за да открие хубавата жена, на която бе хвърлила око в „Уол Март“. След като я бе следвала по петите цяла нощ, установи, че агнето не живее в къщата в Гардън Дистрикт, а има малко жилище в Закари. Кварталът беше тъмен. Бев взе да се безпокои, че агнето може да стане подозрително и зави по една странична улица, преди да ѝ се открие добра видимост към къщата.

Този предобед сновеше с джипа, оглеждайки се за зеления „Форд Експлорър“, докато накрая реши, че само защото колата не е паркирана на алеята, не означава, че не е в гаража. Но се оказа, че явно е наблюдавала погрешна къща. Вече влязла вътре, нямаше връщане назад.

Само че никога не бе предполагала, че тъкмо това агне ще се бие като вълчица. В момента, когато чернокосата жена отвори вратата, Бев бръкна в брезентовата си чанта и извади пистолета. Но бе блъсната с такава сила, че оръжието изхвърча от ръката ѝ. Бев се претърколи на пода и измъкна комбинирания универсален нож от калъфа на колана си. Успя да отвори нещо, което ѝ се стори като острие, и гонитбата започна. Сякаш продължаваше и продължаваше с мили. Докато жената тичаше и крещеше, падна и се удари в една стена, което даде на Бев възможност да я сграбчи за косата и да удари главата ѝ в мазилката. Започна да я ритя, когато тя се свлече на пода.

Тогава обаче онази се изправи на крака и я ръгна с все сила в рамото. Изглежда Бев също бе крещяла, но не помнеше със сигурност. В главата си чуваше грохот като от товарен влак, само нанасяше удари с острието и я гонеше, а кръвта пръскаше лицето ѝ. Не можеше да е продължило повече от минута-две. Бев закова жената на пода в спалнята и продължи да я ръга. Но вече не бе сигурна дали изобщо се бе случило.

Докато не чу да го повтарят по радиото. Докато не си припомни кървавия тирбушон на ножа. Намушкала бе жената с отварачката за бутилки. Как е могло да се случи?

Тя погледна Джей, който караше покрай зложни къщи и магазини за леки коли. Подминаха един мексикански ресторант и ѝ се прииска да спрат.

Начос със сметана, сирене, чили.

Пицарии, магазини за авточасти, още магазини за коли, после пътят се стесняваше и от двете му страни се нижеха пощенски кутии, докато се движеха обратно към „Джакс“ и стигнаха до лимана.

— Можем да спрем и да си купим пържени фъстъци — предложи Бев.

Джей не си направи труда да ѝ отговори.

— Е, прави каквото знаеш. Ти и твоя шибан Батън Руж. Тръгнал си да търсиш гадния си брат. Защо не почакаш да се стъмни. Ще стане по-лесно.

— Млъквай!

— А ако не е там?

Ледено мълчание.

— Е, ако е там, сигурно се крие в онази изба, от която те полазват тръпки, за да докопа тайните пари. Можем да си вземем малко мангизи, бейби. Колко пари изхарчих за бира...

— Казах ти да млъкнеш!

Колкото по-студено бе държанието му, толкова по-горда се чувстваше Бев с червените охлузвания, подутини и дълбоки драскотини по ръцете, краката, гърдите и други части на тялото си, където беше наранена по време на онова, което тя наричаше бой.

— Ще вземат проби от тъканта под ноктите ѝ — най-сетне проговори Джей. — И ще открият ДНК-то ти.

— Те нямат моето ДНК — отвърна Бев. — Никой не е вземал ДНК-то ми, преди да се ометем от Додж. Тогава бях почтена дама, която държеше къмпинг до Уилямсбърг, не помниш ли?

— Почтена колкото задника ми.

Бев се усмихна. Раните бяха нейните медали за храброст и сила. Не бе предполагала, че можеше да се бие така. Даже можеше да се опълчи и на Джей в най-скоро време. Перченето ѝ бързо намаля. Никога нямаше да успее да надвие Джей. Щеше да я убие с един удар в слепоочието. Той ѝ го каза. Един удар и ще пробие черепа ѝ, защото жените нямали здрави черепи. Дори и тъпите като Бев, както се бе изразил.

— Какво си й направила? Знаеш какво питам. Дрехите ти са целите в кръв отпред. Да не си я възсядала като мъж?

— Не. — Не беше негова работа.

— Как тогава дрехите ти са окървавени от врата до чатала, а? Възсядала си едно кървящо момиче и си се клатила?

— Няма значение. Те не свързват случая с останалите — отговори Бев.

— Коя дума казваше тя?

— Как коя дума? — Бев реши, че Джей бе започнал да откача.

— Когато ти се молеше. Сигурно те е молила да спреш. Каква дума използваше, за да го опише?

— Какво да опише?

— Какво означава да си толкова адски уплашен от болката и смъртта! Коя дума казваше?

— Не знам. — Бев се мъчеше да си припомни. — Май че каза „защо“.

117.

„Стаята е хладна и липсват миризми.“

Ник четеше изречението вече пети път. Майка ѝ можеше да е била жива само минути преди съпруга ѝ — бащата на Ник — да се прибере вкъщи. Ник се чудеше дали убиецът е чул колата на баща ѝ и е избягал, или просто е било съдба, че извергът си е тръгнал точно в този момент.

Часът бе десет вечерта. Ник, Руди, Скарпета, Марино и Луси седяха в къщата за гости на д-р Лание и пиеха кафе.

— „Многобройни охлузвания и разкъсвания по лицето“ — четеше Скарпета доклада от аутопсията.

Още в началото обяви, че няма намерение да смекчава нито една подробност, за да пощади чувствата на Ник. Нямахше да ѝ помогне, ако го направеше.

— „Охлузване и разкъсване по челото, околоочни кръвонасядания, фрактура на носните кости, предните зъби разклатени.“

— Значи яко я е удрял по лицето — обади се Марино, като отпи от кафето, приготвено точно по негов вкус — побеляло от сметана и с много захар. — Може ли да е бил някой, когото тя е познавала? — обърна се той към Ник.

— Тя му е отворила вратата. Била е намерена съвсем близо до вратата.

— Внимаваше ли да държи вратите заключени? — Луси я погледна изпитателно, включвайки се в разговора.

Ник отвърна на погледа ѝ.

— И да, и не. Нощно време се заключвахме. Но тя знаеше, че с татко ще се приберем скоро и може да не е заключвала вратата.

— Това не означава, че лицето не е позвънило или почукало — изтъкна Руди. — Не означава, че майка ти се е страхувала от човека, който и да е бил той.

— Да, не означава — каза Ник.

— „Травма, нанесена с все сила отзад на главата. Звездовидно разкъсване на темето, седем на десет сантиметра. Масивен хематом на темето и задната част на главата. Петдесет милилитра течна подscalпна кръв...“

Марино и Луси си разменяха снимки от местопрестъплението. Ник все още не ги бе поглеждала.

— „Кръв по стената вляво от вратата — отбеляза Марино, — кичури коса.“ Колко дълга беше косата на майка ти?

Ник преглътна тежко.

— До раменете. Имаше руса коса подобна на моята.

— Нещо се е случило още при влизането му. Светкавична атака — коментира Луси. — Не е много по-различно от онова, което се е случило с Ребека Милтън. Случва се при всяка светкавична атака, когато жертвата вбесява нападателя.

— Дали тези рани отговарят на удари на главата ѝ в стената? — попита Руди.

Ник търпеше стоически. Напомни си, че е ченге.

Скарпета срещна погледа ѝ.

— Знам колко е тежко, Ник. Опитваме се да бъдем честни. Може би, ако сме честни, няма да си задаваш толкова много въпроси.

— Винаги ще си задавам въпроси, тъй като никога няма да разберем кой го е извършил.

— Никога не казвай „никога“ — напомни ѝ Марино.

— Точно така — кимна Луси.

— „Раздробена недепресивна фрактура на бипариеталната и тилната кости, фрактури на орбиталните сводове, двустранни субдурални хематоми, тридесет милилитра свободна кръв над всеки от тях...“ така, така, така... — Скарпета прелисти страницата. Напечатана бе на машина, а не на принтер. — Има прободни рани.

Ник затвори очи.

— Надявам се, че не е усетила всичко това.

Никой не коментира.

— Искам да кажа — тя погледна Скарпета, — чувствала ли е всичко това?

— Чувствала е ужас. Физически? Трудно е да се каже каква болка е усетила. Когато раните се нанасят толкова бързо...

Марино я прекъсна.

— Нали знаеш, че когато си притиснеш ръката с чекмеджето или се порежеш с нож, не го усещаш? Мисля, че е било по този начин, освен ако не е ставало бавно. Бавно като при мъчение.

Сърцето на Ник прескачаше, все едно имаше аритмия.

— Не е била измъчвана — каза Скарпета, като погледна Ник в очите. — Определено не.

— А пробожданията? — попита Ник.

— „Разкъсвания на пръстите и дланите.“ Травми при самозащита. — Тя отново погледна към Ник. — „Пробив на десния и левия дроб с двестамилитров хемоторакс от всяка страна.“ Толкова съжалявам. Знаем, че това е тежко.

— Това ли я е убило? Белодробните наранявания?

— Вероятно. Особено в комбинация с травмите на главата. Имала е и счупени нокти на дясната и лявата ръка. Изпод ноктите е изваден неидентифициран материал.

— Смятате ли, че е бил запазен? ДНК анализът не е бил толкова развит, колкото е днес.

— Чудя се какво, по дяволите, означава „неидентифициран“? — обади се Марино.

— С какъв вид нож? — попита Ник.

— С късо острие. Но точно колко късо не бих могла да кажа.

— Може би джобно ножче — предположи Марино.

— Може би — отговори Скарпета.

— Майка ми нямаше джобно ножче. Нямаше никакво... — Очите на Ник се напълниха със сълзи, но успя да се овладее. — Искан да кажа, че никога не си е падала по оръжия.

— Той може да е имал — каза й меко Луси. — Но според мен, ако оръжието е било джобен нож, не е смятал, че ще му е необходим. Може просто да го е носил у себе си, както доста други мъже.

— Прободните рани различни ли са от тези, които видяхме днес? — попита Ник Скарпета.

— Абсолютно.

118.

Ник започна да им разказва за антикварния магазин на майка си. Обясни им, че майка ѝ е била собственичка, но е работила в него само по няколко часа, за да се грижи за семейството си. Каза им, че майка ѝ се е познавала с Шарлот Дард.

Ник се загледа в чашата си с кафе.

— Ако още веднъж бутна това нещо в микровълновата, дали утре ще получа делириум тременс от кофеина?

— Майка ти и Шарлот Дард са били приятелки? — попита Марино. — Мамка му! Ако нямаш нищо против, мога ли да попитам защо, по дяволите, не си споменавала това преди?

— Честен кръст — отвърна Ник, — просто не се бях сещала за нея до този момент. Предполагам, че съм блокирала много неща в съзнанието си. Почти никога не мисля за майка или поне не го правех, докато не започнаха да изчезват жени. Сцената на местопрестъплението... Онова, което е сторил на Ребека Милтън. И сега...

Тя се изправи, за да притопли кафето си. Микровълновата печка работи шумно около минута, след което вратата се отвори и тя се върна на дивана с чаша димящо кафе, вече негодно за пиене. Миришеше на прегоряло.

— Ник — попита Скарпета, — фамилията Робилард на мъжа ти ли е?

Тя кимна.

— А какво е моминското ти име?

— Майо. Майка ми се казваше Ани Майо. Ето защо малко хора знаят, че съм нейна дъщеря. А и с времето хората забравят. Ченгетата, които помнят смъртта ѝ, никога не ме свързват с нея. Аз също си трая. — Тя отпи от кафето, без да усеща вкуса му. — Нейният антикварен магазин се беше специализирал в продажбата на цветни стъкла, врати, щори и най-различни добре запазени вещи, които си струваха, стига човек да знаеше какво търси. Много от мебелите бяха изработени от

кипарис. Шарлот Дард беше нейна клиентка и по онова време пренареждаше къщата си и купуваше доста неща от магазина на мама, така се сприятелиха. Без да бъдат особено близки. — Тя спря, ровейки в паметта си. — Мама ни разправяше за тази богата жена със спортна кола и колко красива щяла да стане къщата ѝ, когато всичко бъде готово. Предполагам, че покрай г-жа Дард търговията е вървяла доста добре. Татко никога не е изкарвал много пари като гимназиален учител. — Тя се усмихна тъжно. — А мама наистина се справяше много добре и беше пестелива. Баща ми сега живее предимно от онова, което мама бе спечелила благодарение на своята изобретателност с магазина.

— Г-жа Дард е злоупотребявала с лекарства — вметна Скарпета. — Починала е от свръхдоза, нещастен случай или убийство. Подозирам последното. Предполага се, че е страдала от загуби на съзнанието малко преди да умре. Знаеш ли нещо по въпроса?

— Това се знае от целия град — отвърна Ник. — Беше най-спряганата тема в Батън Руж. Починала внезапно в една стая в мотел „Райски земи“. Звучи ми като име на гробище. Близко до Чоктоу, много скапана част на града. Носеха се слухове, че е имала връзка и се е срещала с мъжа там. Не знам нищо повече от онова, което се тиражираше в новините.

— А да знаеш нещо за съпруга ѝ? — попита Луси.

— Добър въпрос. Не съм чувала някой да го е виждал. Не е ли странно? Знае се само, че е някакъв аристократ и пътува постоянно.

— Виждала ли си негова снимка? — попита Руди.

Ник поклати глава.

— Значи не присъства в новините.

— Не, наистина държи да остане в сянка.

— Нещо друго? — попита Марино.

— Там нямаше ли някаква странна връзка? — Руди погледна към Скарпета за потвърждение. — Фармацевт, който бил заподозрян, а Роко Каджиано му бил адвокат?

Марино стана за още кафе.

— Помисли — подкани я Луси.

— Добре. — Ник пое дълбоко въздух. — Сетих се нещо. Мисля, че Шарлот Дард беше поканила мама на коктейл. Помня го. Мама никога не бе ходила на подобни тържества. Тя не пиеше, беше

стеснителна и се чувстваше не на място сред хайлайфа. Тъй че беше голямо събитие, когато реши да отиде. Партито беше организирано в плантацията им, плантацията на Дард. Мама отиде, за да поощри бизнеса в магазина. Както и от уважение към най-добрата си клиентка г-жа Дард.

— Кога се случи това?

Ник се замисли.

— Малко преди мама да бъде убита.

— Колко малко? — уточни Руди.

— Не знам. — Ник отново преглътна тежко. — Дни, доколкото си спомням. Беше облякла онази рокля, ходи специално да си я купи. — Тя отново затвори очи и в гърлото ѝ заседна ридание. — Беше розова с бяла гарнитура. Още висеше на вратата на гардероба, когато беше убита. Просто я беше оставила там, за да ѝ напомня, че трябва да я занесе на химическо чистене.

— Майка ти е починала две седмици преди Шарлот Дард — отбеляза Скарпета.

— Интересна работа — изтъкна Марино, — г-жа Дард е била толкова зле, имала е тежки припадъци и никой да не се замисли, че в такова състояние решава да организира шумно градинско парти?

— И аз това си помислих — натърти Руди.

— Вижте какво — обади се Марино, — карах почти двадесет часа, за да стигна дотук. После хванах въздушна болест в хеликоптера заради Луси. Трябва да поспя. В противен случай нищо чудно да стигна до заключението, че се налага да арестуваме Дядо Коледа за нещо си.

— Не съм виновна, че си хванал „въздушна“ болест — изтъкна Луси. — Върви да си лягаш. Трябва да се наспиш, за да си красив. Аз пък си мислех, че ти си Дядо Коледа.

Марино се надигна от дивана и излезе, поемайки към голямата къща.

— И аз няма повече да ви задържам. — Скарпета стана от стола си.

— Време е да си вървя — каза Ник.

— Не е необходимо. — Скарпета се опита да помогне.

— Мога ли да ви попитам само още едно нещо? — обърна се Ник.

— Разбира се. — Тя се чувстваше толкова уморена, че мозъкът ѝ отказваше да работи.

— Защо е трябвало да я пребива до смърт?

— Защо някой е пребил Ребека Милтън до смърт?

— Нещата не са станали, както е предвиждал.

— Майка ти би ли му се противопоставила? — попита Луси.

— Би му издрала очите.

— Може би това е отговорът. Моля те да ми простиш. В момента не мога да ти бъда от полза. Прекалено уморена съм.

Скарпета напусна малката дневна и затвори вратата на спалнята си.

— Как си? — Луси се премести на дивана и погледна Ник. — Това е много тежко, ужасно тежко. Нямам думи колко е тежко. Ти си смела, Ник Робилард.

— Баща ми не можа да го преживее. Отказа се от живота. Заряза всичко.

— Какво например? — попита внимателно Руди.

— Ами обичаше професията си на преподавател. Обичаше и водата някога. И двамата с мама. Имаха си малка рибарска хижа, където никой не ги безпокоеше. На едно никакво място, наистина никакво. Оттогава не е стъпвал там.

— Къде?

— Лиманът Дъч.

Руди и Луси се спогледаха.

— Кой знаеше за него? — попита Луси.

— Всеки, с когото майка ми е бърбрила за него. Беше доста приказлива. За разлика от татко.

— Къде се намира лиманът Дъч? — попита Луси.

— До езерото Морепас. На река Блайнд.

— Би ли могла да го намериш сега?

Ник се учуди.

— Защо?

— Просто отговори на въпроса ми. — Луси докосна полека рамото на Ник.

Тя кимна. Двете се гледаха изпитателно.

— Добре тогава. — Луси не отместваше очи от нейните. — Утре. Някога летяла ли си с хеликоптер?

Руди се изправи.

— Трябва да тръгвам. Като пребит съм.

Той знаеше. По свой начин го приемаше. Но нямаше да гледа.

Луси го погледна, осъзна, че той разбира, но не напълно.

— Утре ще се видим, Руди.

Той излезе и леките му стъпки отекнаха по стълбите.

— Не бъди безразсъдна — каза Луси на Ник. — Правиш ми впечатление на човек, склонен към безразсъдство, може би дори си го проявявала.

— Бях се заела със собствена операция — призна тя. — Обличах се като потенциална жертва. Всъщност имам външност на потенциална жертва.

Луси я измери внимателно от горе до долу, преценявайки я, все едно не го бе правила през цялата вечер.

— Да, с тази руса коса, телосложение, интелигентна външност. Но поведението ти не е като на жертва. Енергията ти личи. От друга страна, това би могло да бъде още по-голямо предизвикателство за убиеца. По-вълнуващо е. По-голяма победа.

— Имах погрешна мотивировка. — Ник се самобичуваше. — Не че не съм искала да бъде заловен. Повече от всичко желая да го хванат. Но си признавам, че съм по-агресивна, по-твърдоглава, дори се излагам съзнателно на риск, да, просто защото спецекипът не желаше да приеме момиче като мен от някакви си провинциални градчета. Въпреки че може би единствена съм завършила Академията по криминалистика и съм обучавана от най-добрите. Включително и от леля ти.

— Когато си се излагала на риск, забелязвала ли си нещо особено?

— „Уол Март“, където бе отвлечена Катрин. Бях там часове преди да се случи. Едно нещо все не ми излиза от съзнанието. Някаква жена, която се държеше особено, падна на паркинга и каза, че си била навехнала коляното. Нещо ме загложди. Аз се отдръпнах и не ѝ помогнах да се изправи. Очите ѝ ми се сториха някак особени и страшни. И ме нарече агънце. Викали са ми какво ли не, само не и агънце. Помислих я за побъркана бездомница.

— Опиши ми външността ѝ. — Луси се опита да запази спокойствие, да не позволи на уликите да се впишат в случая, вместо

да стане обратното.

Ник я описа.

— Знаеш ли, интересното беше, че я видях в магазина няколко минути преди това. Ровеше из евтиното бельо и крадеше.

Луси едва сдържаше възбудата си.

— Никой досега не е помислил, че убиецът може да е жена или поне да има съучастничка. Бев Кифин — каза тя.

Ник стана за още кафе и ръката ѝ се разтрепери. Реши, че е от кофеина.

— Коя е Бев Кифин?

— В списъка на ФБР на десетте най-търсени престъпници е.

— Мили боже! — Ник седна на дивана, този път по-близо до Луси. Искаше да е по-близо до нея, без да знае защо. Близостта ѝ я зареждаше с енергия и я възбуждаше.

— Обещай ми, че няма повече да обикаляш на своя глава. Смятай се зачислена към моя спецкип, става ли? Всички действаме заедно. Леля ми, Руди, Марино.

— Обещавам.

— Не ти трябва да се забъркваш с Бев Кифин, която вероятно води отвлечените жени на партньора си Джей Тали, номер едно в списъка на ФБР на десетте най-търсени престъпници.

— И се крият там? — Ник не можеше да повярва. — Тези двамата се крият там?

— Не бих могла да измисля по-добро място. Казваш, че баща ти имал рибарска колиба, която зарязал след убийството на майка ти. Има ли вероятност Шарлот Дард да е знаела къде се намира?

— Все още си е там. Баща ми не я продаде. Мястото трябва да е подивяло. Възможно е г-жа Дард да е знаела за нея, тъй като майка ми си падаше много по реставрираната стара покъщнина, която продаваше в магазина, особено по старата, дълго употребявана дървения, която препоръчваше за облицовка на камини, декоративни греди и така нататък. Особено харесваше старите масивни греди и колове, върху които се строяха рибарските колиби. Не знам какво може да е споделила с г-жа Дард, но тя си беше доверчива по природа. Вярваше, че всеки има добри качества. Истината е, че беше изключително приказлива.

— Можеш ли да ми покажеш къде се намира рибарската колиба, която баща ти е зарязал?

— В лимана Дъч, до устието на река Блайнд. Мога да ви я покажа.

— От въздуха?

— Сигурна съм.

119.

Бентън остави своя „Ягуар“ на сигурно място пред една църква на по-малко от половин миля от плантацията на Дард.

Всеки път щом чуеше кола или камион да се приближават и от двете посоки, се шумуваше в храсталака и потъваше в гъстата гора около пътя, водещ към река Мисисипи. Освен че не знаеше кой може да се появи, бе наясно, че щеше да привлече вниманието с това, че върви сам в дъжда, отстрани на тесния път, с черен костюм, черна тениска, черна шапка и черна набола брада. Някой можеше да спре и да го попита дали не е закъсал с автомобила. Или поне щяха да го зяпат.

Щом забеляза портата, покрай която бе минал с колата късно снощи, напусна паважа и навлезе в гората, този път по-навътре, докато пред погледа му не изникна стърчащата над дърветата къща. Внимаваше къде стъпва, за да не строши падналите клонки. За щастие мъртвите листа бяха мокри и безшумни. Когато обхождаше района предната вечер, не посмя да навлезе в гората, тъй като беше тъмно, не се виждаше нищо и той не се реши да използва фенер. Но се прехвърли през портата, при което изпоцапа джинсите си и якето с ръжда — една от многото причини, поради които избра да облече отново костюма си.

Чудеше се колко ли се бе променило мястото, откакто бе ходил там за последен път. В тъмнината беше трудно да се определи дали бе добре поддържано. Хвърли камък близо до храсталака отпред, за да провери дали светлинните сензори се задействат при движение. Опита отново, но не се включи нито един прожектор. Ако някое устройство все още работеше и той го задействаше тази сутрин, светлината нямаше да се забележи, независимо че небето бе обвито в сива мъгла. Плантацията беше оборудвана със сложна система от камери.

На алеята имаше един нов бял „Мерцедес 500 АМС“ и по-стар модел бяло „Волво“. Мерцедесът не беше тук предната нощ. Бентън не знаеше кой е собственикът му, нито имаше време и средства да

проследи луизианския регистрационен номер. Волвото принадлежеше на Евелин Гидон или поне така беше преди шест години. Благодарен на тъмното си облекло, Бентън замръзна зад едно дебело капещо дърво, когато входната врата на къщата се отвори. Той приклепна и напълно изчезна на около петнайсетина метра вляво от предните стъпала.

Отвътре излезе федералният прокурор Уелдън Уин, говореше гръмогласно както обикновено и беше по-дебел от последния път, когато Бентън го бе виждал. Присъствието на Уелдън Уин не влизаше в плановете, но определено бе жокер. То недвусмислено намекваше, че Жан-Батист Шандон е потърсил или ще потърси убежище в семейната крепост в Батън Руж. Плантацията — център на невероятна корупция, която се бе изплъзвала от подозрение в продължение на десетилетия благодарение на това, че хората, свързани с нея, бяха или напълно лоялни, или мъртви.

Бентън, например, бе мъртъв.

Той наблюдаваше как федералният прокурор на Батън Руж тръгна по покритата с плочки пътека към стара каменна постройка с тъмна готическа врата, която водеше надолу към винарската изба — вековната пещера от виещи се почти половин миля тунели, издълбани навремето от робите. Уин отключи вратата, влезе вътре и я затвори след себе си. Бентън бързо се придвижи приведен, вече вир-вода от дъжда, като се криеше зад чимширите и шареше с поглед между винарската изба и къщата. Следващият му ход беше най-рискованият. Изправи се и тръгна с небрежна походка, обърнат с гръб към къщата.

Ако някой погледнеше през прозореца, човекът с черни дрехи щеше да мине за приятел на фамилията Шандон.

Вратата бе от масивно дъбово дърво и зад нея се долавяха приглушени гласове.

120.

Скарпета не можеше да пропъди Албърт Дард от мислите си. Представяше си белезите по малкото му тяло и беше съвсем наясно, че самонараняването е пристрастяване и ако продължаваше да го прави, бе много вероятно да го изпращат отново и отново в психиатрични клиники, докато не станеше толкова психичноболен, колкото пациентите, чиито диагнози оправдаваха въдворяването им в лечебни заведения.

Албърт Дард не се нуждаеше от лечение. Нуждаеше се от помощ. Нужно му бе някой поне да направи опит да разбере защо безпокойството му се е повишило толкова рязко преди година, че се е затворил в себе си, потиснал е чувствата и може би спомените си до такава крайност, че изпитваше нужда да си причинява болка, за да си върне усещането за самоконтрол, за да потвърди собственото си съществуване. Скарпета си припомни състоянието му в самолета, когато бе почти изключил външния свят, докато играеше с картите, пълни с насилие и брадви. Представи си мъката му при мисълта, че никой няма да дойде да го посрещне, мъката от изоставянето, която не беше отскоро.

Обземаше я все по-силен гняв към онези, които би трябвало да се грижат за него, и се уплаши още повече за безопасността му.

Докато ровеше из бележника си и пиеше кафе в гостната на д-р Лание, откри телефонния номер на лелята, която не бе възнамерявала да го посрещне, а вместо това се бе погрижила Скарпета да го отведе у дома. Вече нямаше значение какви конспирации е преследвала г-жа Гидон. Можеше да е било просто примамка, за да доведе Скарпета в онази къща и да разбере какво знае за смъртта на Шарлот Дард. Навярно г-жа Гидон бе доволна, че Скарпета не знае нищо повече за смъртта ѝ от останалите.

Тя набра номера и се стресна, когато чу гласа на Албърт по телефона.

— Обажда се жената, която седя до теб в самолета — каза му тя.

— Здравсти! — поздрави той изненадан и много зарадван. — Как така се сети да ми се обадиш? Леля ми каза, че няма да се обадиш.

— Къде е тя?

— Не знам. Излезе някъде.

— С колата ли тръгна?

— Не.

— Мислех си за теб, Албърт. Все още съм в града, но скоро ще си заминавам и се чудех дали мога да мина да те видя.

— Сега ли? — звучеше направо щастлив. — Ще дойдеш да видиш само мен?

— Удобно ли е?

Той отговори нетърпеливо, че няма проблеми.

121.

Бентън откряна тихо вратата на винарската изба с изваден и готов за стрелба „Зиг Зауер“ и застана встрани от тесния проце́п.

Разговорът вътре замлъкна и един мъжки глас каза:

— Не си я затворил докрай.

Чуха се стъпки, които изкачваха стъпалата, не повече от пет стъпала, и една ръка, вероятно на Уелдън Уин, натисна вратата, за да я затвори, но Бентън я блъсна с всичка сила отвън и тя се отвори широко и събори Уин по стълбите. Той се просна на каменния под, шокиран и стенищ. Човекът, с когото Уин разговаряше, имаше няколко секунди, за да се спусне една стълбищна площадка надолу. Бентън го чу как препуска по стълбите и се отдалечава, но той — вероятно Жан-Батист — нямаше къде да избяга. Избата имаше вход, но не и изход.

— Изправи се! — нареди Бентън на Уин. — Бавно.

— Ударих се. — Той гледаше нагоре към Бентън, който застана на най-горното стъпало и затвори вратата зад себе си с насочен към гърдите му пистолет.

— Все ми е тая дали си се ударил. Ставай!

Бентън свали бейзболната си шапка и я метна върху Уин. Лицето на Уин побеля и устата му се отвори, докато лежеше сгърчен на пода, заплетен в собствения си шлифер и втрещен от ужас.

— Не може да си ти — прошепна той, разтреперан от страх. — Не е възможно!

През това време Бентън се ослушваше за стъпките на човека, който избяга. Не чуваше нищо.

Тясното помещение без прозорци се осветяваше от гола крушка, покрита с паяжини, която висеше от тавана. Вътре имаше стара маса от кипарисово дърво, покрита с тъмни кръгове, оставени от безчетните бутилки вино, дегустирани върху нея. Стените бяха от влажен камък и вляво от Бентън бяха закачени четири метални халки. Бяха много стари, но ръждата по тях бе почти изтрита. На пода лежеше навит на куп жълт кабел и електрическа буква.

— Ставай — повтори Бентън. — Кой друг е тук долу? С кого говореше преди малко?

Контузеният Уелдън Уин се размърда с изненадваща пъргавина, като неочаквано се претърколи и измъкна пистолет изпод шлифера си.

Бентън стреля два пъти в него, първо в гърдите и после в главата, още преди Уин да сложи пръста си на спусъка. Изстрелите бяха заглушени от камъка.

122.

Личното тегло на Марино бе достатъчно, за да намали скоростта на хеликоптера с пет възела. Луси не се тревожеше. При такова време не би форсирала излишно двигателя. Нямаше смисъл да бързат, за да се натресат на някоя антена, а антените изникваха навсякъде изпод бързо движещата се мъгла, която правеше невидими минаващите на косъм препятствия и изпращаните електронни светлинни сигнали. Луси летеше на сто петдесет и два метра при влошени метеорологични условия в сравнение с излитането им от Батън Руж преди двадесет минути.

— Тази работа не ми харесва — чу Луси изнервения глас на Марино в слушалките.

— Не караш ти хеликоптера. Отпусни се. Желая ти приятен полет! Мога ли да ви донеса нещо, сър?

— Какво ще кажеш за един шибан парашут?

Двамата с Руди се усмихнаха, без да спират да оглеждат терена от пилотската кабина.

— Имаш ли нещо против да зарежа за малко контролните уреди? — каза тя на Руди само за да подразни Марино.

— Ти се ебаваш с мен! — изкрещя Марино.

— Уф! — Луси намали звука на слушалките, докато Руди пое контрола с думите: „Машината е твоя“. Тя повтори стандартната фраза, за да се увери, че другият пилот е поел управлението точно в този момент.

Като превъртя копчето на специалния си часовник, смени дисплея на хронометър.

Ник никога не бе летяла на хеликоптер и помоли Марино да престане да изнервя допълнително обстановката.

— Ако не сме сигурни с тях — каза му тя, — не сме сигурни с никого. Освен това вероятността да те блъсне кола е по-голяма, отколкото да катастрофираш при такова време.

— Това са глупости. Тук горе няма коли. Ще ми направиш ли услугата да не използваш думата катастрофа?

— Съсредоточете се — обърна се Луси към всички, без да се усмихва повече, като погледна към показанията на GPS устройството.

Вчера, когато с Марино летяха над това място и откриха най-северозападния край на езерото, тя бе вкарала координатите вътре.

— Точно на следата сме.

Спусна се на височина деветдесет и два метра и намали скоростта до осемдесет възела, когато съзря езерото Морепас между кълбата мъгла. Водата бе почти под тях. Слава богу! Над езерото и лиманите нямаше опасност от антени. Тя намали скоростта още, докато Руди се взираше внимателно за очертанията на бреговата линия.

— Ник? — попита Луси. — Чуваш ли ме?

— Да — отвърна гласът ѝ.

— Разпознаваш ли нещо под нас?

Луси намали скоростта до шестдесет възела. Ако намалеше още, щеше да увисне във въздуха, но предпочиташе да не го прави при тази лоша видимост.

— Можеш ли да се върнеш малко назад, за да открием река Блайнд? — попита Ник. — Лиманът Дъч се простира от нея към края на езерото.

— В коя посока? — Луси бавно завъртя хеликоптера, не беше ентузиазизирана от мисълта за връщане към сушата на тази височина. Благодарна бе, че вчера прояви педантичност при отбелязването на местонахождението на всички препятствия.

Ник направи пауза, след което гласът ѝ отново прозвуча:

— Виж, ако следваш реката в посока към езерото, лиманът Дъч се пада на три часа — обясни тя.

Луси отново полетя над водата.

— Това е — потвърди Ник. — Ето я реката. Виж как извива наляво. Е, ще се вижда по-добре от по-високо.

— Забрави — отбеляза Руди.

— Мисля, че... да! — Ник бе наелектризирана. — Ето го. Ето го тесния ръкав. Погледни вдясно. Лиманът Дъч. Рибарската колиба на татко е на по-малко от миля вляво.

Нервите бяха опънати докрай. Руди измъкна пистолета от кобура на раменете си. Луси пое дълбоко въздух, по-напрегната и

обезпокоена, отколкото показваше, докато се спускаше до височина тридесет метра над тесен лиман, обрасъл с гъсти кипариси, който изглеждаше злоещо в мъглата.

— При тази височина вече могат да ни чуят — каза тя спокойно, докато обмисляше ситуацията, която по нейна преценка неочаквано ставаше изключително опасна.

Изведнъж пред погледа им изникна порутена колиба. Видяха бяла моторница, завързана за изкривен пилон, която изобщо не се връзваше с обстановката.

Луси се сниши над бараката.

— Сигурна ли си? — Не бе в състояние да контролира покачането на адреналина и това пролича по гласа ѝ.

— Да! Познах покрива! Татко използваше боядисани със синя боя метални плоскости. Все още личат някои сини части! Същата веранда и вратата с мрежата срещу комари!

Луси се спусна на петнадесет метра височина и закръжи над мястото. Обърна се към Руди, чийто прозорец бе точно над моторницата.

— Стреляй в нея! — изкрещя му тя.

Руди свали прозореца и изстреля светкавично седемнадесет куршума в дъното на моторницата, при което вратата на колибата се отвори широко и навън изскочи Бев Кифин с пушка в ръце. Луси натисна лоста, за да увеличи скоростта.

— Спускаме се, но си стойте по местата!

Руди вече бе тикнал втори пълнител в пистолета. Въпреки че задните места бяха точно над резервоара, Луси не се притесняваше. Горивото „Джет А“ не беше толкова леснозапалимо, колкото бензина и най-голямата беля, която патроните от пушката можеха да причинят, бе да предизвикат изтичането му.

Руди подготви въздушните възглавници.

Пушката бе пневматична. Бев изстреля седем куршума един след друг. Изстрелите строшиха стъклата, изплющяха по-сложната обшивка на корпуса и удариха перката на главното витло и обшивката на двигателя. Ако се пробиеше горивната камера, щеше да стане пожар. Луси натисна десния педал и се насочи по вятъра. Единственото място за кацане бе теренът, обрасъл с висока блатна трева. Азотът експлодира като пореден изстрел и въздушните възглавници

моментално се напомпаха като гумени салове. Хеликоптерът се наклони неочаквано и Луси се помъчи с всички сили да го стабилизира, давайки си сметка, че поне една от шестте въздушни възглавници е пробита от куршумите на пушката.

Приземяването бе достатъчно грубо, за да задейства локаторния предавател за критични ситуации, и хеликоптерът се люшна в гъстата блатна трева и тъмните кални води, накланяйки се силно надясно. Луси отвори вратата и погледна надолу. Две от трите въздушни възглавници бяха пробити и не се бяха надули. Руди изключи двигателя и за момент всички останаха седнали по местата си, вкаменени, заслушани в неочакваната тишина навън, докато хеликоптерът се накланяше надясно, потъвайки в калта. На не повече от стотина метра моторницата се пълнеше с вода и носът ѝ се вдигна нагоре, докато потъваше.

— Поне няма накъде да бяга — отбеляза Руди, докато с Луси сваляха слушалките.

Луси отвинти една капачка на часовника си и измъкна антената на локаторния предавател за критични ситуации.

— Хайде — подкани ги тя, — не можем да останем тук!

— Аз мога — обади се Марино.

— Ник? — Луси се обърна назад. — Имаш ли представа колко дълбока е водата тук?

— Не е много дълбока. Иначе нямаше да има блатна трева. Проблемът е в калта. Можем да потънем до коленете.

— Аз не отивам никъде — заяви Марино. — От какъв зор? Моторницата потъна и тя няма къде да бяга. Нямам намерение да бъда ухапан от змия или изяден от някой шибан алигатор.

— Ето какво можем да направим — продължи Ник, все едно Марино не седеше до нея. — Блатната трева расте и зад колибата и знам, че водата не е толкова дълбока, защото си обувахме високи ботуши, за да събираме миди.

— Аз тръгвам — обяви Луси, като отвори вратата на кабината.

От колибата се чу лай на кучета.

Проблемът при Луси бе, че въздушната възглавница от нейната страна щеше да направи невъзможно лекото ѝ приземяване първо с единия и после с другия крак. Тя стегна връзките на кубинките си и подаде на Руди своя „Глок“ с допълнителните пълнители.

Застана в рамката на вратата като парашутист и каза:

— Скачам!

Приземи се на краката си, при което бе приятно изненадана, че потъва малко над глезените. Ако правеше бързи крачки, нямаше да потъне толкова много. Пристъпи към хеликоптера, протегна се да вземе оръжието си и го втъкна отзад на панталона. Натика пълнителите в джобовете си.

Останалите се редуваха, предавайки си оръжието и амунициите, като първо Руди, после Ник скочиха през същата врата, от която слезе и Луси. Само Марино остана като сърдита скала на задната седалка.

— Тук ли ще останеш, докато машината се преобърне на една страна? — повиши глас Руди. — Идиот! Слизай веднага!

Марино се промуши през седалките и метна пистолета си на Руди. Скочи, загуби равновесие и падна, удряйки главата си във въздушната възглавница. Когато успя да се изправи на крака, бе покрит от главата до петите в кал и ругаеше.

— Шшшт! — прошепна Луси. — Водната повърхност пренася гласовете. Добре ли си?

Марино изтри ръцете си в ризата на Руди и сърдито си взе обратно оръжието. През това време двата локаторни предавателя за критични ситуации святкаха ярко на радарните екрани на летищните кули и се прихващаха от всеки пилот, който случайно бе на аварийните честоти.

Придвижваха се с усилие, като внимаваха за змии. Чуваха ги как прошумоляват през високите треви. Когато и четиримата се озоваха на около тридесетина метра от колибата с високо вдигнати пистолети и насочени нагоре дула, вратата с мрежа срещу комари се отвори отново със скърцане и Бев се втурна навън по кея с пушката, надала вик и обезумяла от самоубийствена ярост.

Преди още да се е прицелила, Руди стреля.

Бам! Бам! Бам!

Тя се тръшна върху стария дървен кей и се претърколи във водата до потъващата моторница.

123.

Албърт Дард отвори внушителната врата. Предницата на суичъра му бе изпръскана с кръв.

— Какво се е случило? — възкликна Скарпета, като пристъпи вътре.

Тя клекна и внимателно повдигна блузата му. По корема му се виждаха плитки порязвания като на шахматна дъска. Скарпета изпусна дълга въздишка, след което спусна блузата обратно и се изправи.

— Кога си причини това? — Тя пое ръката му в своята.

— След като тя замина и не се върна. После си тръгна и той. Човекът от самолета. Не ми е приятен!

— Леля ти ли не се върна?

Когато наближи къщата, Скарпета забеляза, че отпред са паркирани един бял мерцедес и старото волво на Гидон.

— Има ли къде да се погрижа за тези порязвания?

Той поклати глава.

— Не искам да се грижиш за тях.

— Е, аз пък искам. Аз съм лекар. Хайде!

— Така ли? — Той изглеждаше объркан, сякаш никога не си е представял, че жените могат да бъдат лекари.

Поведе я нагоре към банята, която както кухнята, не бе ремонтирана от дълго време. Вътре имаше старомодна вана, бял умивалник и аптечен шкаф, където Скарпета откри йод, но не и превързочни материали.

— Дай да свалим тази блуза. — Тя му помогна да я изхлузи през главата си. — Можеш ли да бъдеш смел? Сигурна съм, че можеш. Порязванията болят, нали?

Тя бе ужасена от множеството белези, които покриваха гърба и раменете му.

— Не усещам нищо, когато го правя — обясни той, докато наблюдаваше обезпокоен как тя отваря капачката на шишето с йод.

— Боя се, че това ще го усетиш, Албърт. Като леко ухапване — излъга тя като всички лекари, когато предстоящата процедура щеше силно да боли.

Действаше бързо, докато Албърт хапеше долната си устна. Той вееше с ръка, за да пропъди изгарящото усещане, мъчейки се да не се разплаче.

— Ти си голям смелчага — каза тя, свали седалката на тоалетната чиния и седна върху нея. — Ще ми кажеш ли защо се порязваш? Започнал си преди няколко години.

Той наведе глава.

— Можеш да ми кажеш. — Тя улови двете му ръце. — Ние сме приятели, нали?

Той бавно кимна.

— Едни хора пристигнаха — прошепна той. — Чух колите. Леля ми излезе навън, аз също, но се криех. Измъкнаха жената от колата и тя се опита да извика, но те я бяха завързали. — Посочи към устата си, за да покаже, че е била със завързана уста. — След това я блъснаха към избата.

— Винарската изба?

— Да.

Скарпета си припомни за настояването на г-жа Гидон да посети винарската изба. Страхът накара косъмчетата по тила ѝ да настръхнат. Значи тя бе тук. Не знаеше кой още бе тук, освен Албърт. А и всеки момент някой можеше да пристигне с колата си.

— Един от мъжете, които дойдоха с вързаната жена, беше чудовище. — Гласът на Албърт бе като вик, а очите му се разшириха от ужас. — Като онези, които съм гледал по телевизията, с остри зъби и дълга козина. Толкова ме беше страх да не ме види, че се скрих зад храстите!

Жан-Батист Шандон.

— И след това дойде ред на моето куче Нестле. То не се върна повече къщи! — Той се разплака.

Скарпета чу, че входната врата се отваря и затваря, и долови стъпки на долния етаж.

— Има ли телефон тук? — прошепна Скарпета на Албърт.

Той избърса сълзите си.

Тя повтори настоятелно въпроса си.

Той я зяпаше парализиран.

— Бягай и се заключи в стаята си!

Албърт докосна раните по корема си, почеса ги и те отново прокървиха.

— Бягай! И не вдигай никакъв шум!

Той прекоси бързо и безшумно коридора и се шмугна в една стая.

Тя изчака няколко минути. Вслушваше се в стъпките, докато те не спряха. По стъпките разбра, че човекът бе сравнително тежък, но не се чуваше тропане на подметки по дървения под. Човекът тръгна отново и сърцето на Скарпета заби бясно, когато чу, че стъпките се отправят към стълбите. Тя бе убедена, че това е Жан-Батист Шандон, тръгнал да търси Албърт.

Замръзна на най-горната площадка, стискайки парапета с все сила, когато го видя долу на стълбите и гледката изцеди кръвта от лицето ѝ. Затвори очи и отново ги отвори, като мислеше, че той ще изчезне. Започна да слиза бавно надолу, стъпало след стъпало, като се опираше на парапета и го гледаше. Насред стъпалата седна, без да го изпуска от очи.

Бентън Уесли също не помръдваше и не откъсваше очи от нея. В очите му проблеснаха сълзи, които набързо пропъди, мигайки усилено.

— Кой си ти? — Гласът на Скарпета звучеше далечно. — Това не си ти.

— Аз съм.

Тя се разплака.

— Моля те, слез долу. Или аз да се кача при теб?

Той не смееше да я докосне, преди да е готова. Преди самият той да е готов.

Тя се изправи и бавно се спусна по стълбите. Когато стигна до него, се отдръпна възможно назад.

— Значи ти стоиш зад всичко това, кучи син такъв! Проклет мръсник! — Гласът ѝ се тресеше толкова силно, че едва успяваше да говори. — Е, май е най-добре да ме застреляш, след като вече знам. Знам какво си правил през всичкото време, докато те мислех за мъртъв. Заедно с тях! — Тя погледна нагоре към стъпалата, сякаш очакваше да види някого. — Ти си един от тях!

— Всичко друго, но не и това — каза той.

Бръкна в един от джобовете на самото си и извади сгънато бяло парче хартия. Отвори го и го приглади. Беше плик на Националната юридическа академия, същият като фотокопието, което Марино ѝ бе показал — фотокопието на пликите, съдържащи писмата до Марино и нея.

Бентън пусна плика на пода, където тя можеше да го види.

— Не — отсече тя.

— Моля те, нека поговорим!

— Ти си казал на Луси къде е Роко. Знаел си как ще постъпи тя!

— В безопасност си.

— Ти си този, който ме накара да се срещна с него. Аз никога не съм му писала писмо. Ти си написал писмото от мое име, все едно, че аз съм искала да се срещна с него, за да сключим сделка.

— Да.

— Защо? Защо трябваше да ме подлагаш на това? Да ме караш да гледам този човек, тази ужасна грешка на природата?

— Току-що го нарече човек. Точно така. Жан-Батист Шандон е човек, не чудовище, не мит. Исках да се срещнеш с него, преди да умре. Исках да си възвърнеш силата.

— Нямах право да контролираш живота ми, да ме манипулираш по този начин!

— Съжаляваш ли, че отиде?

За миг тя онемя. Сетне каза:

— Грешиш. Той не е мъртъв.

— Не предполагам, че срещата с теб ще му даде стимул за живот. Трябваше да го предвидя. Психопати като него не искат да умират. Мислех, че след като се призна за виновен в Тексас, знаейки, че ще бъде осъден на смърт... Реших, че наистина е искал...

— Сгрешил си — обвини го отново тя. — Имал си прекалено много време да се правиш на Господ, по дяволите! И не знам в какво си се превърнал. В някакъв, някакъв...

— Сгреших, да. Не разсъждавах правилно, да. Превърнах се в машина, Кей.

Произнесе името ѝ. Което разтърси душата ѝ.

— Вече няма кой да те нарани — каза накрая.

— Вече?

— Роко е мъртъв. Уелдън Уин е мъртъв. Джей Тали е мъртъв.

— Джей?

Бентън трепна.

— Съжалявам, ако все още не ти е безразличен.

— Да имам чувства към Джей? — Зави й се свят, сякаш щеше да припадне. — Да имам чувства към него? Как бих могла? Знаеш ли всичко?

— Повече от всичко.

124.

Седяха в кухнята край същата монолитна маса дървник, на която Скарпета разговаряше с г-ца Гидон.

— Бях нагазил твърде дълбоко — обясни Бентън.

Стояха един срещу друг.

— Точно тук, в тяхна къща, се събираха основните играчи в мръсния бизнес, който се разиграваше на пристанището и по река Мисисипи. Роко. Уелдън Уин. Тали. Дори Жан-Батист.

— Ти си се срещал с него?

— Много пъти. Тук в къщата. Намираше ме за забавен и много по-сърдечен към него от останалите. Влизах и излизах, когато си поисках, наречи го както щеш. Гидон беше стопанката на къщата. Престъпница като другите.

— Беше?

Бентън се поколеба.

— Видях, че Уин влиза в избата. Не знаех, че и другите са вътре. Мислех, че само Жан-Батист се крие там. Но бяха тя и Тали. Нямах избор.

— Убил си ги.

— Нямах избор — повтори Бентън.

Скарпета кимна.

— Преди шест години с мен работеше още един агент, Майнър. Райли Майнър. Водеше се местен. Той допусна някаква глупава грешка, не знам точно каква. Но те му видяха сметката. — Бентън кимна към винарската изба. — Стаята за мъчения, където успявах да накарат всекиго да проговори. На стените има закрепени стари железни халки, останали от дните на робството, и Тали обичаше факлите и разни други средства за изтръгване на информация. При това бързо. Когато видях да влачат Майнър към избата, разбрах, че операцията е приключила и трябва да бягам.

— Не се ли опита да му помогнеш?

— Беше невъзможно.

Тя мълчеше.

— Ако не бях „умрял“, щях наистина да съм мъртъв, Кей. Ако не бях „умрял“, никога нямаше да съм край теб, Луси, Марино. Макар и посмъртно. Защото щяха да убият и вас.

— Ти си страхливец — произнесе тя с равен глас.

— Разбирам, че ме мразиш заради всичко, което те накарах да изстрадаш.

— Можеше да ми кажеш, за да не страдам!

Той задържа погледа си върху нея, като си припомняше лицето ѝ. Не се бе променило много. И тя самата не се бе променила.

— Какво би направила, Кей, ако ти бях казал, че смъртта ми трябва да е мнима и аз няма никога повече да те видя?

Тя нямаше отговора, който си мислеше, че има. Истината бе, че нямаше да му позволи да изчезне, и той го знаеше.

— Щях да поема риска. — Мъката отново сви гърлото ѝ. — Заради теб.

— Значи разбираш. И ако това е някаква утеха, аз също страдах. Не е минал ден, в който да не съм мислил за теб.

Тя затвори очи, опитвайки се да успокои дишането си.

— Докато от един момент нататък вече не издържах. Още от самото начало усещах такава мъка, такъв дяволски гняв, че започнах да измислям ходове. Като в шаха...

— Игра?

— Не игра. Всичко беше обмислено сериозно. Да елиминирам една по една основните фигури, знаех, че изляза ли от сянка, вече няма връщане назад, защото ако се провалях, щях да бъда разкрит. Или просто убит по време на акцията.

— Никога не съм вярвала в саморазправата.

— Мисля, че можеш да поговориш по въпроса с твоя приятел, сенатор Лорд. Фамилията Шандон финансира здраво тероризма, Кей.

Тя се изправи.

— Това е вече прекалено за един ден. — Вдигна поглед, спомняйки си изведнъж за Албърт. — Това нещастно малтретирано момче наистина ли е син на Шарлот Дард?

— Да.

— Само, моля те, не ми казвай, че ти си баща му.

— Джей Тали му е баща. Беше. Албърт не го знае. Винаги са му пробутвали историята за някакъв много известен, но прекалено зает родител, когото не е виждал. Детска фантазия. Той все още вярва във всемогъщия баща, който е някъде наоколо. Тали имал кратка връзка с Шарлот. Една нощ, когато и аз бях тук, беше организирано градинско парти и Шарлот покани своя позната, собственичка на антикварен магазин...

— Знам. Поне този въпрос ще получи отговор.

— Тали се запозна с нея, разговаря с нея, отиде ѝ на гости. Тя му се опънала, а той не търпи такива неща. Уби я и понеже Шарлот ги бе виждала заедно, а и понеже му бе омръзнала, се погрижи тя също да умре. Срещнал се с нея и ѝ донесъл таблетките.

— Горкото момче.

— Не се тревожи — каза Бентън.

— Къде са Луси и Марино? Къде са Руди и Ник? — сепна се Скарпета.

— Бреговата охрана ги е прибрала с хеликоптер преди около половин час. Атакували скривалището на Бев Кифин и Джей Тали.

— Откъде знаеш?

Той стана от масата.

— Имам си източници.

Сенатор Лорд отново се мярна в ума ѝ. Бреговата охрана сега бе към Националната служба за сигурност. Да, сенатор Лорд би трябвало да знае.

Бентън се приближи към нея и се вгледа в очите ѝ.

— Ако ме намразиш завинаги, ще те разбера. Ако не искаш да си с мен, не те виня... А и не би трябвало да искаш. Жан-Батист все още е на свобода. Той все някак ще ме открие.

Тя не отговори, чакаше да спре да халюцинира.

— Мога ли да те докосна? — попита Бентън.

— Няма значение кой още е на свобода. Преживях прекалено много.

— Мога ли да те докосна, Кей?

Тя вдигна ръцете му и ги притисна до лицето си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.